

ДЖУДИТ ГУЛД СЪРЦЕ И ДУША

Превод от английски: Мария Борисова, 2005

chitanka.info

В памет на покойната Мерилин Кимбъл Остин от Пало Алто, Калифорний. Съпруга и майка, истински приятел на животните, задълбочен читател, несекващо вдъхновение и, освен всичко останало, дама в най-истинския смисъл на тази дума.

На д-р Анина Ла Кор от ветеринарната клиника за дребни животни в Северен Четъм, Ню Йорк. Изключителна жена, отдадена изцяло на животните, която — убедена съм в това — наистина е способна да твори чудеса.

На Марион Бийнс от Амстердам, Холандия, чиято героична, дръзка, безстрашна и неуморна работа за защита правата на животните би трябвало да послужи като вдъхновение за всички нас.

Красотата и ужасът са неделими, водят началото си от едно и също място.

*Хърбърт Маскем,
Ню Йорк таймс*

КНИГА ПЪРВА КРАСАВИЦАТА

1.

Валери погледна през застланата със сив камък тераса към хълмовете в далечината, загледана в последните сребристи отблясъци на кърваво оранжевото лятно слънце, което бавно се скри зад планината. Премести поглед към облаците, обагрени с красиви виолетови и розови краски, примесени с бледомораво и наситено оранжево. Валери се усмихна. Гледани от Епъл Хил залезите винаги изглеждаха грандиозни и драматично красиви и днешният не беше изключение.

Тя се размърда леко върху потъмнелия от времето шезлонг от тиково дърво и нехайно протегна ръка към Елвис, нейното куче, което дремеше до нея на терасата. Широкият му бял нашийник, украсен с яркочервени изкуствени камъни, подарък от секретарката ѝ Тами, блестеше, уловил последните слънчеви лъчи. Валери погали черната му козина, която все още не бе изсъхнала след къпането в басейна. Кучето помахаше с опашка и отново се отпусна мързеливо на мястото си.

— Здравей, красавице! — Дълбок мъжки баритон долетя иззад гърба ѝ. — За какво си се замислила?

Валери почувства ръцете на Теди върху голите си рамене, но не отмести поглед от далечните хълмове.

— За нищо — отвърна тя. — Просто наблюдавах залеза. Беше толкова красив...

Той леко стисна раменете ѝ, а след това се наведе и я целуна по бузата.

— Също като теб. Всъщност, аз го поръчах специално за теб. — Гласът му беше галювен, пълен с обещания и възможности за предстоящата нощ.

— Изобщо не се съмнявам в това — промърмори Валери. И това е самата истина, помисли си тя. Понякога наистина вярваше, че Теди де Морни е способен на всичко. Освен че беше неописуемо красив и неприлично богат, той беше още представителен, очарователен и изключително популярен. Всички мъже и жени в района преливаха от възхищение към Теди де Морни.

Тя се обърна и го погледна.

— Къде беше? — попита, забелязала, че, макар и изсъхнал, той все още бе по бански, който подчертаваше голото му мускуесто и стройно тяло. Косата му, изсветляла на места почти до бяло от слънцето, изглеждаше по-руса от обикновено, а светлосините му очи се открояваха върху силно загарялото му лице.

— В кухнята — отвърна той. — Приготвих по едно питие. А Хети е почти готова с вечерята.

— В такъв случай май ще трябва да отида да се преоблека — неохотно отбеляза Валери, отпуснала се в удобния шезлонг.

— Освен ако не искаш да вечеряш по бански — отвърна Теди. Усмихна се похотливо, разкривайки съвършените си бели зъби.

— Аз все пак мисля да похапна нещо — възрази тя и закачливо го плесна по крака. — Пък и май наистина е по-разумно да си облека още нещо. Времето започна да захладнява. — Тя се поизправи на стола и го погледна. — И къде отнесе питиетата, които си ни приготвил?

— В зимната градина — отвърна той и коленичи до нея.

Наведе се напред и целуна върха на носа ѝ. — Напълно са готови и ни очакват.

— Ами да вървим да се обличаме тогава. Ще са ми нужни само няколко минути, за да взема един душ и да облека нещо.

Теди се изправи и ѝ протегна ръка. Тя я хвана и му позволи да я издърпа от шезлонга. После взе гумените чехли и хавлията си.

Елвис мигновено наостри уши, изправи се бавно, а след това енергично изтръска мократа си козина.

— Ще стигна преди теб до съблекалнята — заяви Валери. И преди Теди да успее да отговори каквото и да било, тя се отскубна от ръцете му и хукна по каменната тераса по посока на отрупаната с рози пергола^[1], която красеше фасадата на съблекалнята. Елвис радостно излая и се понесе след нея, тичайки, доколкото го държаха старите му крака.

Теди тръгна след тях, приковал поглед върху босите ѝ изящни нозе. Тя е като красива газела от някакъв рядък вид, със задоволство си помисли той. Не бих могъл да направя по-добър избор.

Когато влезе в съблекалнята, видя, че Валери вече е заела една от баните. Вратата зееше широко отворена, смарагдово зеленият ѝ бански бе небрежно захвърлен в мивката, а хавлията ѝ се търкаляше по

застлания с плочки под. От душкабината се носеше някаква песен. Извисила глас почти във фалцет, Валери с цяло гърло припяваше *Ти не си нищо повече от едно ловно куче*. Елвис седеше на задницата си непосредствено пред кабината и, вирнал глава към тавана, виеше в един глас със стопанката си.

Теди се поспря, заслушан в какофонията от звуци. Докато вървеше към съблекалнята му хрумна, че би могъл да се присъедини към нея под душа и да се позабавлява малко преди вечеря, но сега се отказа от тази идея.

Тя и Елвис се забавляват толкова добре, помисли си той. А и, освен това, искам предстоящата нощ да бъде изключително специална за нея. Нощ, която никога да не забрави. Обърна се и тръгна към банята в другия край на съблекалнята. Затова ще се въздържа за момента.

Събу банския си, изпълнен с глупава гордост от самия себе си заради така нетипичното въздържание, което бе успял да си наложи.

Това изобщо не ми е присъщо, помисли си той. Никак даже. Защото когато Теди иска нещо, той го иска веднага. На часа. А щом желае нещо, Теди обикновено го получава.

С тази мисъл той влезе в застланата с мексикански плочки душкабина, затвори вратата от дебело стъкло, пушна водата и се насапуниса, изпълнен с нетърпеливо вълнение и очакване на предстоящата нощ.

Валери си сипа мартини от запотения сребърен шейкър за коктейли, поставен върху мраморния плот на масата в зимната градина. Пушна четири маслинки в чашата си, поколеба се за миг и прибави още една. В мартинито най-много обичаше маслините, пропити с аромата на джин. Вдигна кристалната чаша към светлината, с удоволствие се загледа в многоцветните искрящи светлилки, а след това предпазливо отпи.

— Манна небесна — тихичко промълви тя.

Приблужи се до едно от големите, удобни канапета и с удоволствие се отпусна върху пухкавите му възглавници, пълни с бял гъши пух. През тънката коприна на панталона и блузата си усети ласкавия допир на разкошната дамаска.

Работната ѝ седмица във ветеринарната клиника беше дълга и уморителна, но в момента, благодарение на магическото въздействие на плуването в топлия късен следобед, на слънчевите лъчи и освежаващия душ, се чувстваше отново спокойна, разтоварена и отпусната. И макар че през уикенда беше дежурна на повикване, тя не очакваше никакви проблеми. Преди да си тръгне по-рано през деня беше разгледала дневника на пациентите и бе заключила, че лекуваните в клиниката животни едва ли ще ѝ отворят работа през почивните дни.

Човек обаче никога не знае, напомни си Валери, протегна ръка и вае чашата с питието си. През годините беше научила, че колкото и да се старае и да планира внимателно всеки свой ход, човек никога не би могъл да предвиди евентуалните проблеми. Защото точно когото е решил, че се е погрижил за всичко, върху главата му се стоварва поредният спешен случай.

Е, тази вечер обаче няма да мисля за работа, каза си тя. Смятам да се отпусна и да се позабавлявам.

— Аха! — възкликна Теди, който точно в този момент влезе в стаята. — Виждам, че си постъпила като непослушно момиче и си започнала без мен.

Валери се изправи и забеляза искрящо белия му, безупречно изгладен панталон и поизбелелия син пуловер, който напълно подходеше на цвета на очите му. Теди неизменно успяваше да поддържа съвършен външен вид. Твърде съвършен на моменти.

— Започнах, и още как! — отвърна Валери. — Шейкърът ми се стори толкова самотен... и съблазнителен. — Вдигна очи към него и се усмихна. — Освен това знаех, че ще останеш цяла вечност под душа. Винаги го правиш.

Теди се наведе и я целуна по върха на главата.

— Познаваш ме твърде добре — отбеляза той. После се насочи право към масата с напитките, сипа си мартини и добави една маслинка в чашата.

Върна се и се настани на канапето, прегърна Валери през раменете и я притисна към себе си. Извърна глава и нежно докосна бузата ѝ с устни.

— Толкова се радвам, че ще прекараш уикенда с мен — прошепна той. — Цял един уикенд. Само за нас двамата.

— Не забравяй за Елвис — предупреди тя и се намръщи закачливо.

— О, да! И Елвис. — Теди огледа стаята. — И къде е в момента старият грозник?

— Изобщо не е грозен — сопна се Валери. — Е, със сигурност не би спечелил някой конкурс за красота, но притежава *вътрешна красота*.

Теди целуна върха на носа ѝ и се усмихна.

— Сигурен съм, че е така — съгласи се той. — Радвам се, че ми го каза, но, все пак, къде е в момента това *вътрешно красиво животно*?

Преди Валери да успее да отговори, той вдигна пръст да я накара да замълчи.

— Не, чакай... нека да отгатна — възкликна той и драматично постави ръка на челото си. — Ето че започнах да получавам някакви вибрации... Възможно ли е... Той е в кухнята при Хети.

Валери се разсмя.

— Разбира се, че е в кухнята при Хети, недосетливо такъв! Елвис прекрасно знае къде в тази къща се намират вкусните неща.

Теди отново обви ръка около раменете ѝ, наведе се и целуна шията ѝ.

— Хммм..... Ухаеш толкова прекрасно — промълви той. Бих могъл да те схрускам.

Валери го погледна.

— Защо все пак не вечеряме първо?

— Налага ли се? — възрази той и жадно близна шията и ухото ѝ. После изведнъж рязко спря, поизправи се на мястото си и протегна ръка към питието си.

Не прибързвай, Тед, рече си. Забрави ли вече, че искаш тази вечер да е много специална за Вал? Изпи мартинито си на един дъх и върна чашата си на масата. Разтърка ръце и енергично се изправи.

— Готова ли си за още едно? — попита я.

— Не още, Теди — отвърна Валери, изненада от скоростта, с която бе пресушил чашата си.

Теди взе празната чаша, извади маслинката, пъкна я в устата си и се насочи към масата с напитките, за да си сипе още едно питие.

Валери замислено го проследи с поглед. Изненадана съм, че Теди така се отдръпна и се отказа от намеренията си, озадачено си помисли тя. Това изобщо не е в негов стил. Питам се какво ли е намислил.

Нервно оправи с ръка дългата си руса коса. Макар че стана готова много преди Теди, тази вечер и тя бе отделила специално внимание на външния си вид. Беше изсушила косата си и я бе разпуснала свободно по раменете си, вместо да я връзва на конска опашка или да я сплита на плитка, както правеше всеки ден. След това се бе гримирала внимателно — очна линия, спирала, малко руж и червило. Най-накрая бе облякла кремава копринена блуза и панталон в същия цвят, които чудесно се връзваха със скъпите ѝ кожени сандали. Златни обеци, златно плетено колие и златна гривна довършваха тоалета. И всичко това, за да му достави удоволствие.

Ако трябваше да бъде напълно откровена, Валери трябваше да признае, че с много по-голямо удоволствие би навлякла чифт стари дъвки и тениска без изобщо да си прави труда да се занимава с косата и грима си. Но Теди, независимо от случая, държеше тя да изглежда *съвършено* — елегантно облечена и с перфектно положен грим. Обичаше превъплъщенията и маниерите ѝ на истинска дама. А тя, на свой ред мразеше неодобрителните погледи, които ѝ хвърляше всеки път, щом се окажеше, че тоалетът ѝ не отговаря на високите му стандарти. Смръщеното чело, изразително вдигнатите вежди и тънките, сърдито стиснати устни твърде много ѝ напомняха за неодобрителните погледи на майка ѝ, Маргьорит. Погледи, съпътствали живота ѝ години наред и станали причина за пониженото ѝ самочувствие и самооценка. Когато в колежа започна да излиза с Теди, тя с изненада бе установила, че реакцията му по отношение на небрежното ѝ облекло е същата като на майка ѝ. Беше положила огромни усилия, за да задоволи изискванията му и продължаваше да се старее, но напоследък като че ли все по-често ѝ се случваше да се облича според собствения си вкус и предпочитания.

Теди я изгледа замислено, разклати питието в кристалната чаша и бавно отпи.

— Тази вечер изглеждаш прекрасно — отбеляза той, след като преглътна. — Съвършена си.

Всичките съмнения и тревоги на Валери изчезнаха като с магическа пръчка.

— Благодаря ти, Теди — искрено отвърна тя. — А ти си красив, както винаги.

Хети, следвана по петите от Елвис, който бясно въртеше опашка и я наблюдаваше с неподправено обожание, влезе в зимната градина.

— Вечерята е готова — обяви тя. — Мога да сервирам, когато пожелаете, Теди.

— Благодаря, Хети. Веднага идваме.

Хети излезе от стаята заедно с Елвис, който продължаваше да маха с опашка и да подскача край нея.

— Тази вечер Хети си има сериозен обожател — отбеляза Валери. — Питам се какви ли прекрасни вкуснотии му е дала, за да спечели тази искрена привързаност.

— Сигурен съм, че е било нещо наистина специално — отвърна Теди. — Зная, защото аз лично съставих менюто.

Валери го погледна.

— Така ли? — възкликна тя. — И какъв е специалният случай?

— Ти — рече той и вдигна чашата си за тост. — Аз. — Отпи малка глътка мартини. — *Ние*.

— Толкова си мил, Теди...

— Радвам се, че мислиш така. — Приближи се до нея, наведе се и отново я целуна по челото. — Готова ли си за вечеря? — попита и я погледна право в очите.

Тя отвърна на погледа му и кимна утвърдително. Тази вечер Теди ѝ се струваше някак си *нервен*... Не, това не беше точна дума. А коя е, тогава? — запита се тя. Предполагам, че е просто малко *неспокоен*. Като че ли... като че ли *крие нещо*. Но какво?

— Умирам от глад — весело възкликна тя, изтласквайки всички тревожни мисли от главата си. — След плуване винаги огладнявам.

— Е, значи се намираш на най-подходящото място. — Теди и предложи свободната си ръка. — И ние с радост ще направим всичко възможно, за да утолим глада ти.

Валери пое ръката му и се изправи.

Теди допи мартинито, остави чашата върху масичката за кафе и двамата заедно тръгнаха към трапезарията.

Свещите, подредени в сребърния свещник от епохата на крал Джордж, хвърляха дълги сенки по стените на трапезарията. Елегантните фигури, изобразени по античните китайски стенописи, сякаш изведнъж оживяха, събудени от меката танцуваща светлина на свещите, за да станат свидетели на предстоящото специално събитие.

Валери въздъхна с удоволствие и вдиша свежия въздух, пропит с омайния аромат на рози. В средата на масата Хети бе поставила красива сребърна купа на *Тифани* от началото на века, пълна с разцъфнали яркочервени, розови, жълти и кремави рози.

— Изглеждаш доволна — отбеляза Теди, седнал в другия край на масата.

Валери го погледна. Очите му блестяха закачливо на светлината на свещите. На устните му играеше усмивка.

— Наистина съм доволна — съгласи се тя и отвърна на усмивката му. — Неописуемо доволна. Не си спомням кога за последен път съм яла толкова много вкуснотии. Ами десертът!

— Потупа корема си с жест, какъвто никоя истинска дама не би използвала, и погледна към празната десертна чиния с марката на *Флора Даника*. — Не мога да повярвам, че го изядох целия.

— Това е един от специалитетите на Хети — обясни Теди.

— *Воса negra*. Убийствено вкусен шоколадов кейк, залят със сироп от бял шоколад.

— Това беше най-вкусният шоколадов кейк, който съм яла някога — увери го Валери.

— Зная — с усмивка отвърна Теди. — Според мен всичко идва от бърбъна, който се използва в рецептата. Този кейк е *Картие* на шоколадовите сладкиши. Аз обаче не й позволявам да го прави твърде често. Толкова е вкусен, че човек лесно би могъл да се прирасти към него.

— Бях забравила каква страхотна готвачка е Хети — отбеляза Валери. — А и трапезарията изглежда великолепно. С всичките тези цветя, свещите и всичко останало. — Махна с ръка и обходи стаята с поглед. — Струва ми се, че, като се изключат няколко вечери с някои от най-важните ти клиенти, двамата с теб никога не сме вечеряли тук сами. — Замълча за момент и го погледна. — В момента ми липсва единствено Елвис.

Теди отвърна на погледа ѝ.

— Безпокоиш се загдето го изпратихме в къщичката на Хети, нали?

— Не-е, Теди — отвърна тя и поклати глава. — Но се надявам, че тя няма да го прехрани с нейните вкуснотии.

— Нищо няма да му стане — увери я той. — Просто исках тази вечер да бъдем само двамата. Освен това Хети е луда по него. — За миг се вгледа в очите ѝ. — Както е луда и *по теб*.

— Аз също я харесвам — отвърна Валери. — И обожавам готвенето ѝ. — Разсмя се, но изведнъж рязко замълча, забелязала сериозното изражение на Теди.

— В такъв случай не би трябвало да ни посещаваш толкова рядко, Вал. Би могла по всяко време да се радваш на кулинарните изпълнения на Хети.

— О, Теди, прекрасно знаеш колко съм заета. Всеки ден работя в клиниката, грижа се сама за собствения си дом и... ами, почти не ми остава свободно време, за да ходя, където и да било. При теб нещата стоят по иначе — продължи тя. — Прекарваш по-голямата част от седмицата в града, а след това се прибираш тук, за да отдъхнеш или отпрашваш в планината на лов или пък за риба. Докато аз или съм дежурна на повикване през уикендите, или трябва да се занимавам с къщата, градината и поне хиляда други неща.

Теди се изправи, заобиколи масата, придърпа един стол и се настани до нея. Тя се обърна да го погледне и той взе ръцете ѝ в своите.

— Бих могъл да направя живота ти много по-лесен — искрено заяви той.

От очите му, блеснали от напрежение, струеше светлина, каквато рядко бе виждала преди. Всъщност, тя много напомняше на ужасните мълнии, които мятаха очите му всеки път, когато беше силно ядосан за нещо. Валери изведнъж почувства леко притеснение.

— Какво... какво се опитваш да кажеш, Теди? — попита тя.

— Мисля, че знаеш — отвърна ѝ.

— Аз... не съм съвсем сигурна — избъбра тя.

Теди пусна ръцете ѝ и се изправи. На лицето му се изписа тържествено изражение. Той се обърна към махагоновия шкаф до него и взе нещо от огромната купа на *Имари*, поставена отгоре му.

Валери го наблюдаваше мълчаливо. Теди често се държеше твърде официално, но тази вечер поведението му беше неопишуемо тържествено. Някак си *церемониално*. Какво става? — позачуди се тя. Защото той определено е намислил нещо.

Теди седна отново на мястото си, след което много нежно и почтително взе едната ѝ ръка. Погледна я право в очите и леко се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Аз... аз имам тук нещо за теб.

— За мен? — тихичко попита тя. Чувстваше, че всяка проява на вълнение от нейна страна щеше по някакъв начин да внесе смут в церемонията, или каквото там беше онова, което се случваше в момента.

Теди кимна и протегна напред едната си ръка.

Валери сведе поглед и видя малката черна кадифена кутийка. Дори и на слабата светлина на свещите успя да разчете единствената думи, изписана на капака: *Bvlgari*. Бижутерите, които изписваха името си с римската буква *u*. Въздухът изведнъж сякаш заседна в гърлото ѝ и тя замря, като не се осмеляваше да диша дори. Безброй разбъркани мисли нахлуха в главата ѝ. Беше толкова развълнувана от жеста му, че не можеше да осъзнае нито трескавите мисли, нито бурните емоции, сграбчили душата ѝ.

— Теди... Теди..... — най-накрая задъхано прошепна тя. — Аз... аз...

— Шшт — промълви той и стисна ръката ѝ. — Просто я вземи, Вал. — Пусна дългата ѝ, елегантна ръка и постави кутийката в дланта ѝ.

Валери я задържа в ръката си, все още неспособна да проговори. Пое си дълбоко въздух и за миг се вгледа в сериозното лице на Теди. После, с разтреперани пръсти, отвори кутийката. Очакваше да види някакво скъпо и бляскаво бижу, по под капака видя още една кутийка. Беше от черна кожа и също носеше името на *Bvlgari*.

Неспособна да издържа повече на напрежението, Валери бързо отвори кожената кутийка. Ахна от изненада, когато видя пръстена, положен върху мекия светлобежов велур. Той блестеше като жив, осветен от светлината на свещите, която се отразяваше от гладката му, яркочълта повърхност.

— О... боже — задъхано промълви тя. — О... Теди... не зная какво... — Очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи, които, също като пръстена, заблестяха на светлината на свещите.

Теди я наблюдаваше напрегнато и очите му нито за миг не се отделяха от нейните.

— Трябва да кажеш само една думичка, Вал — рече ѝ той.

— Една-единствена, кратка думичка.

Валери го погледна. Искаше да му достави удоволствие, но изведнъж установи, че е загубила дар слово и просто не можеше да произнесе думичката, която Теди очакваше да чуе.

Той я прегърна и я привлече към себе си.

— Хайде, Вал — подкани я той. — *Кажи да. Просто кажи да.*

В главата ѝ цареше пълна каша и тя изобщо не беше сигурна как трябва да реагира на предложението му.

Теди се отдръпна назад и се вгледа в очите ѝ.

— Можеш да го направиш — увери я той и кимна с глава.

— Не е нужно да казваш: *Да, Теди, ще се омъжа за теб.* — Разсмя се и я погъделичка под брадичката. — Достатъчно е да кажеш само *да!*

Валери се почувства странно превъзбудена, но едновременно с това и, кой знае защо, *победена*. Беше преизпълнена с въодушевление от мисълта, че съществува мъж, който я желае толкова силно, и ѝ беше трудно да повярва, че този мъж е не кой да е, а така популярния и преследван от жените Теди де Морни. От години се чувстваше искрено озадачена от влечението му към нея. Как така се бе оказала такава късметлийка? В същото време, обаче, дълбоко в душата си си даваше сметка, че ще направи лоша услуга и на двамата, ако приеме да се омъжи за него. Някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че ще допусне грешка. Нищо че харесваше Теди и може би дори го обичаше. Или поне го бе обичала на времето.

О, господи, помогни ми — помисли си тя. Какво да правя?

Теди я наблюдаваше умолително. Валери разпозна искрената любов, изписала се в очите му. Заприлича ѝ на малко, беззащитно кученце и сърцето ѝ се сви от болка.

О, боже. Какво да му кажа?

— Кажете го, Вал — нетърпеливо повтори той. — Или просто кимни. *Да.* Това е всичко, което трябва да направиш. Само кимни!

И тя го направи.

Почувства как главата ѝ, като подчинявайки се на своя собствена воля, почти неволно започна движението, за което Теди я умоляваше. Едно *да*, което може би беше лъжа. *Да*, което символизираше поражението на духа ѝ.

Погледна го с мокри от сълзите очи. Искаше да каже на Теди, че го обича, но просто не беше сигурна дали това отговаря на истината. А и все не успяваше да изтръгне тези две думички от измъчената си душа.

Теди обви ръце около нея, страстно я привлече към себе си и започна да я целува по шията, ушите, челото, очите, носа, бузите, устата. После внимателно пое с език сълзите, намокрили лицето ѝ.

— Обичам те. Вал — промърмори той. — О, толкова много те обичам! И искам да те направя най-щастливата жена на света. Искам да те направя *моя*.

Валери вътрешно изстина, чула последната дума, но остана безмълвна с надеждата, че мълчанието нито ще го обиди, нито ще изрази съгласие с желанията му.

Теди се отдръпна назад и я дари със сияйната си усмивка.

— Ти току-що ме направи най-щастливия мъж на света.

Валери се улови, че просто не може да устои на вълнението, което струеше от очите му.

— Аз съм... Радвам се, Теди — рече тя и отвърна на усмивката му.

— Харесва ли ти? — попита той.

— Дали ми *харесва*? — Валери сведе поглед към пръстена. — Теди, това е най-красивият пръстен, който съм виждала някога.

— Сложи го — подкани я той. — Да видим как ще изглежда на ръката ти.

Валери извади пръстена от мекото му гнездо и го стисна с два пръста. Ръката ѝ леко трепереше.

— Ето, позволи ми да го сложа на пръста ти — рече Теди. Взе пръстена, а Валери му подаде ръката си, опитвайки се да овладее треперенето.

Теди плъзна пръстена на пръста ѝ. Валери протегна ръката си напред, загледана в проблясващия диамант, уловил светлината на свещите. Въпреки тревогата, сграбчила душата ѝ, тя просто не можеше

да откъсне поглед от прекрасния диамант. Беше като хипнотизирана от красотата му. Великолепен е, мислеше си тя. По-красив е от всичко, за което съм мечтала... или искала някога.

Раздвижи ръката си, загледана в отблясъците на скъпоценния камък. Типично в негов стил, помисли си тя. Теди непременно трябва да направи нещо изключително, нещо надминаващо и най-смелите очаквания.

Вдигна очи и го погледна.

— Накара ме да изгубя ума и дума, Теди — промърмори тя. — Това наистина е най-прекрасният пръстен, който съм виждала някога.

Теди се ухили като преливащо от гордост малко момче.

— Не смяташ, че е прекалено вулгарен, нали? — попита той, след което избухна в смях.

— Вярно, че е малко големичък — съгласи се тя и се присъедини към смеха му.

— Ако питаш мен, само хората, които не могат да си позволят диаманти, ги смятат за вулгарни — заяви Теди. Изправи се, надвеси се над нея и я целуна по челото. — Защо не се върнем в зимната градина, за да пийнем малко кафе и бренди?

Тя кимна в знак на съгласие.

— Чудесна идея.

Теди я хвана за ръка и ѝ помогна да се изправи. После я прегърна през раменете и я поведе обратно към зимната градина.

— Ще отида да взема кафето — каза ѝ той. — А ти се настани удобно.

— Много ме глезиш, Теди.

— Искам да го правя — увери я той.

Валери се отпусна върху пухкавия разкош на огромното канапе и изпрати Теди с поглед. Не можа да сдържи усмивката си. В пружиниращата му походка имаше нещо, което тя разпозна мигновено. Самонадеяно перчене, което говореше, че в момента той е изключително доволен от себе си.

Наведе очи към пръстена и отново остана омагьосана от приказните му отблясъци. Мили боже, помисли си тя, този пръстен сигурно струва цяло състояние. Чудя се дали Теди наистина може да си го позволи.

Тази мисъл отново я изпълни с безпокойство. Теди категорично отказваше да обсъжда с нея финансовото си състояние и я държеше в неведение по отношение на загадъчните сделки, които все сключваше. Валери знаеше, че той бе наследил доста пари и получаваше стабилен доход от наеми тук, в провинцията, но не бе запозната с никакви подробности за работата му в Ню Йорк — търговия с акции и инвестиране парите на негови приятели.

Теди отхвърляше всичките ѝ въпроси по отношение на работата му с небрежно свиване на рамене и с обяснението, че ще остане ужасно отегчена от скучните подробности. В същото време, обаче, никога не пропускаше да се похвали с огромните печалби, които успявал да реализира в работата си.

В началото цялата тази потайност ѝ се струваше интригуваща — още едно от многото неща, които трябваше да научи за него, но напоследък бе започнала да се отнася с известно подозрение към нежеланието му да бъде по-откровен с нея.

Валери въздъхна. Точно в този момент никак не ми се ще да мисля за това, каза си тя.

Изрита сандалите от краката си, приближи се до прозорците и се загледа към терасата и плувния басейн. Почувства вятъра, който разлюля щорите. Задава се буря, помисли си.

Мина през френските прозорци, стъпи на терасата и вдигна очи към небето. Загледа се в огромните, непрекъснато движещи се облаци, които скриваха от време на време ярката луна. Погледна към плувния басейн. Водната повърхност ту блестеше, осветена от сребрилата лунна светлина, ту тъмнееше, черна като катран.

От стаята зад нея се разнесе музика — тихо и сладно джазово парче, което тя не познаваше. После почувства силните ръце на Теди, които я обгърнаха, а устните му докоснаха косата ѝ.

— Хммм — промърмори той. — Изглеждаш толкова красива, окъпана от лунните лъчи.

Валери почувства, че откликна на чувствените му ласки. Усецането, макар и все още лишено от страст, беше изключително приятно. Обърна се с лице към него и, затворила очи, мигновено почувства устните му, които се впиха в нейните с трескава настоятелност. Вдигна ръце и го прегърна, отдала се на момента.

Отвърна на целувките му, възбудена от стремежа му да я притежава и опиянена от съзнанието, че този мъж я желае толкова силно.

Теди силно я привлече към себе си и бавно плъзна ръце по гърба ѝ. Стигна до красивия ѝ, заоблен задник, стисна го лекичко и я притисна към възбудения си пенис.

Валери тихичко изстена и, притиснала се към него, подпря глава на рамото му.

— Това май ти харесва — промърмори Теди.

Тя кимна, без да вдига глава от рамото му.

— Нощта едва сега започва — тихо прошепна той. Можем първо да си изпием кафето, а след това да се качим горе. Няма да се бавим.

Валери отново кимна в знак на съгласие, но истината бе, че изпитваше неподправена наслада от допира на силното му тяло и в този момент изобщо не ѝ се пиеше кафе. Не, точно в този момент предпочиташе да се качи направо в стаята му, да се сгуши заедно с него под завивките и да се остави на удоволствието на възбудените им тела.

Теди се отдръпна, хвана я за ръка и мълчаливо я заведе обратно в зимната градина. Валери видя големия сребърен поднос, отрупан с порцеланови чашки и чинийки. Редом с него стояха две кристални чаши с бренди.

Настаниха се на канапето и Теди ѝ подаде чаша кафе.

— Сложил съм сметана и захар. Точно както го обичаш.

— Благодаря, Теди. — Тя се усмихна и отпи. Кафето беше направено точно по вкуса ѝ. Сладко и гъсто. Много по-хубаво от онова, което тя самата си приготвяше у дома. Погледна го и забеляза, че той гледа пръстена на ръката ѝ.

— Толкова е красив — рече тя. — Нали?

— Наистина е красив съгласи се Теди. Остави чашата си на масата, прегърна я през раменете и я погледна в очите.

— Как смяташ, коя дата да определим? — попита той.

В главата на Валери отново се завихри истинска буря. *О, не. Какво да му кажа сега?*

Сведе очи към чашата с кафе, сякаш там се криеше отговорът на въпроса му. Не бе очаквала подобно развитие на нещата и изобщо не се бе замисляла по въпроса. Винаги бе знаела, че Теди, рано или късно, ще се ожени и ще създаде семейство, но, кой знае защо, така и не се бе

замисляла върху възможността да се омъжи за него. Или за когото и да било друг.

— О, Теди — започна тя, опитвайки се да прикрие треперенето на гласа си. — Тази вечер беше толкова... ами изненадите ми дойдоха твърде много. Не може ли малко да отложим този разговор? — Усмихна се и очите ѝ потърсиха неговите. — Моля те! — умолително додаде тя.

— Разбира се, скъпа — веднага се съгласи той и леко стисна рамото ѝ. После се усмихна лъчезарно. — Разбира се, че ще го отложим. За теб съм готов на всичко — Целуна я по устните. — Само че не искам да го отлагаме твърде дълго. — Нали?

Тя кимна покорно.

— Обещавам. Няма да е дълго.

— Добре — възкликна Теди. Свали ръка от раменете ѝ, присегна се и взе едната чаша. — Готова ли си за глътка бренди?

— Ти какво? Да не се опитваш да ме напиеш? — пошегува се Валери.

— Кой? Аз? Ама разбира се! Как иначе?

— В такъв случай нямам нищо против — заяви тя. — И ми се струва, че това питие ще ми дойде много добре. — И това си беше самата истина.

Теди ѝ подаде чашата. После взе и своята и вдигна тост.

— За нас!

— За... нас — колебливо отвърна Валери и побърза да отпие голяма глътка. За миг задържа огнената течност в устата си, за да се наслади на богатия аромат и вкуса на питието. После преглътна и само миг по-късно по цялото ѝ тяло се разля приятна топлина, помогна ѝ да се отпусне и да забрави тревожните мисли, които не ѝ даваха мира.

Забеляза, че Теди почти пресуши чашата си само на една глътка. Той я остави на масата и насочи цялото си внимание към Валери. Вгледа се продължително в очите ѝ, а на устните му заигра слаба усмивка.

— Какво? — попита го тя.

— Нищо — отвърна той и бавно поклати глава. — Просто обичам да те наблюдавам, когато изглеждаш като тази вечер. Толкова... *жизнена*. Така сияйна. И *невинна*.

Теди винаги успява да каже най-подходящото нещо, помисли си тя. А аз неизменно откликвам на комплиментите му.

Той взе чашата от ръката ѝ и я остави на масата. После я придърпа към себе си, бавно плъзна устни по шията ѝ, а след това потърси устните ѝ и я целуна страстно и продължително.

Тялото на Валери веднага откликна на ласките му. Отдаде се изцяло на мига, възпламенена от еротичния заряд, който се усещаше във въздуха. Отвърна на целувката, плъзна ръце по мускулестите рамене и силния му гръб, а езикът ѝ затанцува в сладен танц с неговия.

Теди се размърда върху канапето и в следващия миг Валери почувства ръката му върху едната си гърда. Погали я нежно, а след това я стисна пламенно. Плъзна глава надолу към гърдите ѝ и пое с устни възбуденото ѝ зърно през тънката тъкан на копринената блуза.

— Хмммм... — простена Валери. — О-о-о, Теди! — Продължи да движи ръцете си по гръба му, опиянена от силните мускули на гръба му, които потрепваха под тънката материя на ризата му. Вече едва се сдържаше. Искаше ѝ се час по-скоро да стигнат до опияняващия миг, в който той ще проникне в тялото ѝ, ще я обгърне със своята мъжественост и ще я накара да забрави напълно за света около тях.

Той вдигна глава и я погледна. Лицето му беше зачервено, дишането — тежко и накъсано.

— О, Вал — дрезгаво промълви той. — Толкова е хубаво. Хайде да се качим в спалнята. Искаш ли?

— Добре — съгласи се тя и кимна с глава.

Той мигновено скочи от канапето и ѝ протегна ръка. Тя я хвана, прегърна го през кръста и положи глава на рамото му. Теди я притисна към себе си и двамата заедно излязоха от зимната градина.

Теди застана на колене между широко разтворените ѝ крака. Валери отвори очи и дори на слабата светлина на свещите забеляза влажните му устни, почервенели и подпухнали от насладата, която черпеше от най-интимните къччета на тялото ѝ. Видя още и силно възбудения му член, готов да проникне в тялото ѝ, и потрепери от нетърпение, предвкушвайки сладкото удоволствие.

Неочаквано над главите им се разнесе оглушителна гръмотевица — толкова силна, че сякаш разлюля цялата къща. Те обаче не и обърнаха никакво внимание, неспособни да се откъснат един от друг. Теди рязко проникна в тялото ѝ и Валери не можа да свърже вика, изплъзнал се между устните ѝ. Страстните ѝ стенания бяха заглушени от силния дъжд, който забарабани по френските прозорци, които ограждаха стаята от трите ѝ страни. Завесите се разлюляха на вятъра, а няколко от свещите угаснаха от силното течение. Те двамата, обаче, изцяло погълнати от удоволствието и страстта, продължиха да не забелязват нищо около себе си.

Теди я облада с неудържима страст. Проникваше дълбоко в утробата ѝ, отдръпваше се назад и след моментно колебание, я пронизваше отново и отново. Все по-силно и все по-настойчиво, разпалвайки до безумие силното ѝ желание да го притежава. Да го чувства дълбоко в себе си. После изведнъж цялата потрепери и извика невъздържано.

Тялото ѝ се сгърчи, обхванато от силните вълни на оргазъма, а Теди я притисна към себе си и, като обсебен от зъл демон, проникна чак до дълбините на женствеността ѝ и след още няколко безжалостно силни тласъка изръмжа, вените на шията му изпъкнаха, тялото му се разтресе неудържимо и огнената му течност изригна в утробата ѝ, изпълвайки я цялата.

Той се отпусна изтощен отгоре ѝ, обви ръце около тялото ѝ и обсипа с целувки челото, бузите, носа, очите ѝ устните ѝ. Дишаше тежко, неспособен да си поеме дъх, притиснал към гърдите ѝ силното си и мускулесто тяло. Валери го притискаше към себе си, погълната изцяло от сладостната нега на момента.

Най-накрая Теди се претърколи на леглото и двамата се обърнаха един към друг. Телата им лъщяха от пот. Той все още бе в тялото ѝ и Валери се наслаждаваше на удоволствието да го чувства дълбоко в себе си.

Целунаха се нежно, а след това леко се отдръпнаха назад и се вгледаха в очите си.

— Беше прекрасно — прошепна Теди. — Просто съвършено.

Вал кимна утвърдително.

— О, да — съгласи се тя. — Беше просто божествено, Теди. — Въздъхна доволно, а той отново я притисна към себе си.

Проливният дъжд продължаваше да барабани по прозорците и вратите. Теди вдигна глава и за пръв път забеляза, че дългите копринени завеси се ветреят като корабни платна на силния вятър.

— Май ще се наложи да стана и да затворя прозорците — рече Теди. — Само че изобщо не ми се мърда.

Тя го притисна към себе си.

— Ами недей тогава. Остани си тук, до мен. Чувствам се прекрасно, когато усещам тялото ти толкова близо до моето.

Той я целуна с подновена страст, плъзна ръка по гърба ѝ, нежно погали заобления и задник и нежно я придърпа към себе си.

Валери почувства как пенисът му отново набъбва в тялото ѝ и я изпълва с мощта си. От гърлото ѝ се изтръгна задавено стенание. Теди бавно се задвижи вътре в нея, приковал поглед върху очите ѝ. Беше опиянен от удоволствието, изписало се на лицето ѝ, и превъзбуден от властта, която имаше върху нея. Продължи да се движи все така бавно, докато не долови още едно накъсано, породено от страст и желание, стенание. После изведнъж рязко се претърколи отгоре ѝ и продължи да я дразни и възбужда, прониквайки все по-дълбоко в тялото ѝ.

И тогава изведнъж очарованието на мига бе нарушено от остър и пронизителен звън.

Валери подскочи и рязко седна в леглото. Теди се опита да я накара да се отпусне отново по гръб, но тя беше непреклонна.

— Не, Теди. Това е моят пейджър. Трябва да...

Той притисна устни към нейните, твърде решен да я накара да замълчи, но Валери рязко поклати глава.

— Не — задавено прошепна тя. Размърда се, опитвайки се да се измъкне изпод тялото му. — Пусни ме, Теди! — извика тя. — Остави ме да стана, по дяволите! Веднага.

Той неохотно се отдръпна, а тя скочи от леглото и грабна пейджъра си. Очевидно се налагаше да се обади в службата за телефонни услуги и да прослуша оставеното за нея съобщение. Грабна клетъчния си телефон от нощното шкафче и го отвори.

— Доктор Рошел — с овладян и професионален глас изрече тя.

Теди, излегнал се в единия край на разхвърляното легло, слушаше разговора и я наблюдаваше със смесица от разочарование и негодувание. С всяка изминала минута раздражението му нарастваше. Накрая удари с юмрук по възглавницата, скочи от леглото, ядосано

прекоси стаята и с тропане се зае да затваря френските прозорци. Когато свърши, подпря ръце на кръста си и, леко разкراчил крака, се извърна към нея и я изгледа с блеснали от ярост очи. След това се обърна кръгом, влезе в банята и затръшна вратата след себе си.

Валери свърши разговора със службата за телефонни услуги и веднага избра номера, който ѝ бяха продиктували. Отсреща отговориха още на първото позвъняване.

— Доктор Рошел — представи се тя.

— Доктор Рошел, обажда се Санто Дучи от Стоунлеър. Един от конете ни е болен и се питахме дали не можете да дойдете да го прегледате.

— Ще бъда при вас след петнадесет до двадесет минути.

— Много ви благодаря — рече мъжът.

Валери прекъсна разговора и прибра телефона в голямата медицинска чанта, която носеше навсякъде със себе си. После се приближи до вратата на банята. Поколеба се за миг преди да почука.

Отвътре не последва отговор и тя почука още веднъж. Малко по-силно този път.

— Теди? — повика го Валери. — Ужасно съжалявам, но... е, и сам знаеш, че това е част от работата ми. — Отново не последва отговор и тя почука отново. — Теди?

Тъкмо посягаше към бравата, когато вратата на банята рязко се отвори.

Теди, все още напълно гол, застана пред нея. Толкова е красив, помисли си Валери. На устните му играеше усмивка, която разкриваше съвършено белите му зъби.

— Ела тук — рече той и протегна ръце. Преди Валери да успее да се помръдне, той пристъпи към нея и я притисна към себе си.

— Аз съм този, който съжалява — прошепна той. — Аз... не трябваше да реагирам по този начин, но толкова исках двамата с теб да прекараме един неповторим уикенд. — Отдръпна се леко и я погледна право в очите. — Ще ми простиш ли? — попита той, преструвайки се на разкаяно малко момче. — Моля те!

Валери не можа да сдържи усмивката си, макар дълбоко в душата си да намираще поведението му за незряло и егоистично. С течение на времето бе започнала да привиква с малките гневни изблици на Теди. Той беше едно разглежено богато момче, което се

ядосваше всеки път щом не успееше да наложи собствените си изисквания и предпочитания.

Валери бързо го целуна по устните.

— Вече забравих за това — увери го тя и леко разроши косата му с пръсти. — Аз също ужасно съжалявам, но наистина трябва да тръгвам.

Бързо се приближи до гардероба, откъдето измъкна чифт дънки, тениска и бяла лекарска престилка. Хвърли ги върху един стол и отвори едно чекмедже, откъдето измъкна сутиен, пликчета и чорапи. Бързо започна да се облича под напрегнатия поглед на Теди, който не сваляше очи от нея.

— Какво се е случило? — попита я той. — Някое куче е пометнало или какво?

Стори й се, че долавя сарказъм в гласа му, но предпочете да не му обръща внимание.

— В Стоунлеър има спешен случай — информира го тя.

— В Стоунлеър? — възкликна Теди и очите му се разшириха от изумление. — Нямах намерение да ходиш там, нали?

— Напротив, отивам — възрази тя и извади чифт маратонки от шкафа.

— И откога си започнала да работиш за онзи долен наркобарон?

— Отсега — заяви Валери и се зае да обува чорапите си.

— За бога, Вал! — гневно се провикна Теди. — Не ти ли се струва, че поведението ти в случая е малко глупаво? Че дори и опасно, а? — Стоеше и се взираше в нея с напрегнато тяло и блеснали от гняв очи.

Валери завърза маратонките си, изправи се, грабна чантата си и с лекота я преметна през рамо.

— Виж, Теди — решително изрече тя. — Не зная нищо за хората, които живеят в Стоунлеър. Същото се отнася и за теб. Единственото, което ме интересува, е, че там има кон, изпаднал в беда, и че аз трябва да се погрижа за него. Това е мой дълг като ветеринарен лекар.

— Но, но..... Ти дори не знаеш какво, но дяволите, става там, Вал — запелтечи той. — Искам да кажа, че онези типове може би са създали там лаборатория за производство на наркотици или пък...

— Изобщо не ме интересува какво става там — ядосано го прекъсна тя. — Там има болен кон, който се нуждае от мен. Затова

тръгвам веднага.

Обърна се и тръгна към вратата на спалнята. Теди се спусна към нея и я обгърна с дългите си, мускулести ръце.

— Само една бърза целувчица — изрече той. Поредното рязко превъплъщение и той отново се превърна в нежен и влюбен мъж.

Валери се обърна към него и му позволи да я целуне, но веднага след това се отдръпна.

— Бързам, Теди.

— Зная, зная — сговорчиво кимна той. — Ами тръгвай тогава. Върви. — Отстъпи назад и закачливо я плесна по дупето.

Валери излезе от спалнята и бързо тръгна по коридора към стълбището.

Беше на най-горното стъпало, когато Теди се провикна след нея.

— Вал?

Тя бързо погледна през рамо към спалнята и го видя да стои там, изпълнил с високото си и силно тяло цялата врата.

— Ще бъда тук и ще те чакам — рече той, хвана пениса си с ръка и лекичко го разклати.

Валери безпомощно се разсмя.

— О, ама и ти си един! — Продължи да се смее докато бързо слизаше надолу по стълбите, за да излезе навън в тъмната и бурна нощ.

---

[1] Дървена беседка иди декоративна решетка, покрита с пълзящи растения и цветя — Б.пр. ↑

2.

Валери шофираше с безумна скорост. Напълно бе забравила за изисканата вечеря и за лудориите между чаршафите. В бързината си да стигне час по-скоро до Стоунлеър не обръщаше внимание дори на изящния диамант, който блестеше на безименния ѝ пръст. Минаваше полунощ, а лятната буря продължаваше да вилнее безмилостно.

Валери се движеше по криволичещите селски пътища като на моменти едва успяваше да различи шосето пред себе си. Окъпаните от дъжда полета тънеха в пълна тъмнина и единствената светлина идваше от ужасяващите светкавици, които от време на време раздираха небето и осветяваха с призрачния си блясък полята, далечните планини и малкото къщи и селскостопански постройките, разпръснати между тях. След светкавиците неизменно идваха и оглушителните гръмотевици — толкова силни, че Валери неволно подскочаше от страх.

— Господи! — гласно възкликна тя. — Все ми се струва, че някоя мълния всеки момент ще пробие покрива на колата ми. — Прииска ѝ се Елвис да беше с нея в този момент, за да ѝ прави компания. Протегна ръка и пушна радиото. Щом го няма Елвис, ще трябва да се задоволя с музика, реши тя. Радиото беше настроено на станция, излъчваща постоянно класическа музика. В колата зазвучаха акорди от *Пъстървата* — квинтет за пиано от Шуберт. Валери нервно се засмя, решила, че пъстървата на Шуберт сигурно щеше да е изключително щастлива в това време.

На места от хълмовете се стичаха потоци дъждовна вода и заливаха цели отсечки от пътя, но големият ѝ джип без никакви затруднения се справяше с тези препятствия. Приведена над волана Валери продължаваше да пътува в нощта, твърдо решена да стигне до Стоунлеър възможно най-бързо. Никога преди не бе лекувала точно този кон, но от чутото по телефона заключи, че положението е доста сериозно. Беше лекар и знаеше, че в подобни случаи закъснението можеше да се окаже фатално.

Намали скоростта, когато фаровете на колата ѝ осветиха каменните зидове, ограждащи старото имение. Рядко пътуваше по тази

безлюдна отсечка от пътя, но все пак си спомняше, че някъде наблизко се намираще голямата порта от ковано желязо. Защо изобщо си спомням това? — запита се тя. Може би защото тази порта винаги ѝ се бе струвала толкова негостоприемна. Все едно че на нея бе закачена огромна табела *не влизай*.

— Уупс! — неволно възкликна Валери. — Ето я! — Току-що бе зърнала портата вдясно от пътя.

Рязко натисна спирачката и колата леко поднесе. Включи на задна и се върна няколко метра назад, благодарна, че в този участък на пътя нямаше никакво движение. Зави с джипа по асфалтовата алея, която водеше към огромните каменни колони и черната порта. По телефона я бяха предупредили, че някъде по средата на алеята ще мине край колона с монтиран на нея домофон. След няколко метра я видя. Спря до колоната, свали стъклото на прозореца и натисна бутона на говорителя. Ръкавът на бялата ѝ престилка мигновено подгизна, а дъждът, нахлул в колата, намокри косата и лицето ѝ.

Мъжки глас попита кой е. Кого, по дяволите, очакват по това време на нощта? — мислено възкликна Валери.

— Доктор Рошел — отвърна тя, извисила глас, за да надвика трополящия по колата дъжд.

— Когато стигнете до У-образното разклонение на алеята — инструктира я непознатият глас, — тръгнете наляво. Този път води до конюшните.

Говорителят замлъкна и двете крила на портата започнаха бавно да се отварят. Валери забеляза видеокамерите, монтирани върху каменните колони. Те се насочиха към нея и ѝ заприличаха на извънземни чудовища от някой научнофантастичен филм.

Кому са нужни всичките тези мерки за сигурност, мислено се запита тя. Повечето от собствениците на коне по тези места не притежаваха и най-елементарни охранителни системи, а малцината от тях, които отглеждаха някои изключително ценни екземпляри, обикновено се задоволяваха с една обикновена алармена система, монтирана на входа на конюшните. Веднага обаче си напомни, че изобщо не познава хората, при които идваше. Знаеше единствено, че бяха платили цяло състояние за огромното и доста западнало имение. Хората наоколо шушукаха, че са похарчили още толкова, за да го модернизират и обновят. Стоунлеър, огромното имение, натоварено с

непосилни данъци и невъзможни за отопление огромни помещения, бе стояло празно години наред, докато тези хора не се появиха незнайно откъде.

Да, необикновено богатите често постъпват глупаво и неразумно, помисли си Валери, докато се движеше по тясната асфалтирана алея, която водеше към къщата. А за параноята им пък да не говорим!

От двете страни на алеята се извисяваха огромни вечнозелени дървета — смърчове, борове и канадски ели. Точно пред тях, в непосредствена близост до пътя, растяха избуяли рододендрони. На около тридесет метра пред себе си Валери зърна У-образното разклонение. Когато стигна до него, веднага зави наляво, следвайки точно получените инструкции. Пътят очевидно обикаляше около къщата и водеше към задната част на имението.

След още около минута Валери се озова на голям паркинг. Вляво от себе си различи очертаната на изградената от камък конюшня. Натисна спирачките и загаси двигателя. Грабна чантата си, скочи от колата и се приближи до задната врата. Отвори я и извади отвътре тежката си медицинска чанта.

После се обърна с намерението да хукне към обора.

— Мили боже! — уплашено възкликна тя.

Огромен мъж, истински великан, стоеше точно на пътя ѝ. Беше се появил изневиделица. Напълно безшумно при това. Или поне тя не бе чула приближаването му сред воя на вятъра и трополенето на дъждовните капки.

— Съжалявам — веднага добави тя, успяла да възвърне самообладанието си. — Не ви чух да се приближавате. — Огледа внимателно великана, който като че ли имаше добри намерения. В едната си ръка държеше чадър и отваряше още един, очевидно предназначен за нея. Тя веднага го взе, доволна от възможността да се скрие от дъжда.

— Доктор Рошел? — попита я.

— Да — отвърна тя и кимна с глава.

— Санто Дучи — представи се мъжът. Не ѝ подаде ръка. — От тук — инструктира я той, като кимна леко в указаната посока. После, без нито дума повече, тръгна към конюшнитея.

Валери бързо го последва. Докато вървеше хвърляше коси погледи към своя определено твърде странен придружител. Главата му

беше напълно обръсната. За сметка на това имаше черен мустак и малка козя брадичка. От едното му ухо висеше голяма златна халка.

Това е Господин Чистачът, веднага си помисли тя. Тялото му представляваше истински макет за изучаване на мъжката мускулатура. Ръце и крака, дебели като стволове на дървета, и огромен гръден кош. Господи, истински Хъмвий в човешки образ. В следващия момент обаче на Валери ѝ хрумна, че тя самата вероятно представлява доста странна гледка — мократа ѝ коса бе залепнала за главата ѝ, а джинсите, тениската, бялата престилка и обувките ѝ буквално бяха подгизнали от силния дъжд.

Двамата бързо стигнаха до конюшнията. Той отвори вратата и я пропусне да мине пред него. Валери пристъпи в един изключително луксозен кабинет. Стените бяха облицовани с ламперия от тъмен махагон, а подът — застлан с персийски килим от Табриз. Стаята беше обзаведена с красиви, тапицирани с кожа старинни канапета и фотьойли. Имаше и една огромна маса от махагон, която очевидно се използваше като бюро. Единствената индикация, че все пак живееха в двадесет и първи век, бяха компютърът, принтерът, факсът и няколкото шкафа за документи.

Валери затвори чадъра и го остави в старинната желязна поставка, която забеляза до вратата.

— А сега накъде? — попита тя. Бързаше час по-скоро да стигне до болното животно.

— От тук — отвърна той. Минаха през една врата и се озоваха в нещо като склад. Стените на помещението бяха отрупани с пособия за езда — седла, оглавници, юзди, нагръдници и хамути, ремъци, примки, въжета и всевъзможни други такъми. Валери веднага забеляза, че всички те блестяха, грижливо излъскани до блясък. Нейният водач я преведе през още една врата и най-накрая се озоваха в самата конюшня. Валери изчисли, че в безупречно поддържаното помещение има поне тридесет бокса, но вниманието ѝ мигновено бе привлечено от напрежението и инстинктивната нервност, с които сякаш беше пропит въздухът.

Бурята, помисли си тя. Животните са изнервени от мълниите и гръмотевиците.

И тогава различи още един звук. Сред бученето на вятъра и тропота на дъжда Валери чу стенанията на животно, измъчвано от

остри болки. А това допълнително увеличава нервността на останалите коне.

Без да чака инструкции от Дучи, тя ускори крачка и се насочи към източника на стенанията. Стигна до бокса и надникна през прозорчето на вратата. Видя великолепен арабски жребец, абсолютно чистокръвен на вид, който лежеше на една страна. Беше завързан с въже за яслата. Очевидно болките му бяха много силни и собствениците му се бояха да не се нарани. Тялото му блестеше, окъпано от пот, а Валери забеляза изпомачканата слама, където очевидно се бе търкалял в опит да облекчи болките си.

Тя остави на пода медицинската си чанта и понечи да отвори вратата на бокса, но гигантът, застанал зад нея, рязко я сграбчи за ръката.

— Почакайте! — с тревога в гласа възкликна той. — Може да бъдете наранена. Конят е изключително раздразнителен и, в състояние като сегашното, може да бъде опасен. Няма ли да е по-разумно, ако го упоите?

Валери се обърна към него.

— В момента животното е вързано, а и аз си разбирам от работата. Моля ви само да отстъпите малко назад — спокойно отвърна тя. — Оставете ме насаме с него за няколко минути.

— Не зная... — започна Дучи.

— Аз обаче зная — категорично заяви Валери. — Вижте, не искам да съм груба, но наистина зная какво правя. Ако нямате нищо против да изчакате ей там — тя посочи пейката близо до вратата — аз ще ви извикам, ако имам нужда от вас.

Дучи сви рамене.

— Както кажете — намусено отстъпи той.

Отървала се най-после от него, Валери насочи цялото си внимание към вратата на бокса. На нея имаше месингова табела с името на животното — *Предвестник на буря*. Колко подходящо, помисли си тя. Свали резето и тихо пристъпи в бокса. Цялото й същество излъчваше сигурност и увереност. Няколко минути остана абсолютно неподвижна, приковала поглед върху великолепното създание. След това коленичи до него, като внимаваше да стои далеч от задните му крака. Конят страдаше ужасно. Валери го погали по главата и започна да му говори тихичко. Без да спира да го милва, тя

обходи с очи цялото му тяло, опитвайки се да прецени общото му състояние и да реши дали предварителните ѝ предположения ще се потвърдят. Продължи да го гали и да му говори и след като приключи с този повърхностен преглед. После бавно се изправи и отиде да вземе медицинската чанта и голямата платнена торба, която носеше със себе си.

Постави ги близо до Предвестник за буря и коленичи отново, като през цялото време не спираше да му нашепва успокоителни слова. Тъкмо отваряше медицинската си чанта, когато силна мълния разцепи небето и над главите им изтрещя оглушителен гръм. Лампите в конюшната премигнаха няколко пъти, а след това изгаснаха напълно. Цялото помещение потъна в непрогледен мрак. Конете започнаха да рият с крака, да пръхтят и да цвилят, уплашени от бурята.

— Доктор Рошел? — извика Дучи.

Тя отново погали Предупреждение за буря.

— Да?

— Добре ли сте?

— Добре съм — увери го тя. — Имате ли някакъв фенер?

— Веднага ще го донеса — отвърна той.

Валери го чу да се движи опипом из тъмното помещение.

— Ето така — продължаваше да шепне тя и да гали с ръце лъскавата и добре поддържана грива на коня. — Ти ще се справиш, Предвестник на буря. Ще те излекуваме за нула време.

Минутите се точеха мъчително бавно в потъналата в пълен мрак конюшня. След известно време Валери долови стъпките на Дучи, който излезе от стаята с такъмите.

— Ей сега идвам — извика той. Миг по-късно се появи в бокса, вдигнал в ръка запаления фенер.

— Можете ли да го закачите някъде — попита Валери.

Той посочи една метална кука на стената.

— Ето там.

— Добре — рече тя. — А сега, ако нямате нищо против, ще ви помоля да отидете до джипа ми. Вътре има кутия с медикаменти. Намира се непосредствено до лявата врата. Бих искала да ми я донесете. И, ако е възможно, да намерите още един фенер.

— Веднага — подчини си той. Беше разбрал, че Валери наистина си разбира от занаята и се отдалечи спокойно, осветявайки пътя пред

себе си с прожектор.

Валери започна да рови из медицинската си чанта. Най-после намери онова, което търсеше. После насочи цялото си внимание към Предвестник на буря. Най-напред внимателно опипа шията му, търсейки югуларната вена. След това му сложи инжекция с ромпан. Седативът подейства мигновено. Облекчи до известна степен дискомфорта на коня и значително улесни по-нататъшната ѝ работа. Дучи се върна и застана на вратата на бокса с кутията и още един фенер.

— Ще се намери ли още една кука и за него? — попита Валери, без да вдига глава.

— Ето там — отвърна той и посочи стената вляво от вратата.

— Окачете го там, ако обичате. А след това сложете кутията до медицинската ми чанта.

— Бих могъл аз да държа фенера, за да ви е по-светло.

— Не е необходимо — отвърна Валери. — Струва ми се, че с Предвестник на буря ще се чувстваме по-спокойно ако сме само двамата.

— Както кажете. — Той остави кутията, окачи фенера на куката и се обърна да си ходи. — Искате ли да ви изчакам отвън.

— Не е задължително — увери го тя. — Ако имате някаква друга работа, вървете да си я вършите.

— Ще отскоча до кабинета за минута — информира я той. — Освен това трябва да проверя и какво е положението в къщата.

Валери не отговори. Продължи да шепне, опитвайки се да успокои нервното животно и да го подготви за следващата инжекция. Този път спринцовката беше пълна с банамин, болкоуспокояващ медикамент, който също бе инжектиран в югуларната вена. Щеше да мине малко време преди двете лекарства да подействат напълно и да успокоят великолепното животно до степен, която да ѝ позволи да премине към следващата процедура.

Бурята спря почти толкова внезапно, колкото бе и започнала. Гръмотевиците утихнаха и в настъпилата тишина животните бавно се успокоиха и се унесоха в сън. Валери не спираше да гали Предвестник на буря и да му шепне успокоително. Болката на коня постепенно намаля и животното изпадна в летаргия. Едва тогава Валери извади от кутията нужните ѝ медикаменти и отново се залови за работа. Прекара

назогастрална тръба през едната му ноздра и я вкара в стомаха. След това вля през нея определена доза минерално масло, което трябваше да подейства слабително и да облекчи болезнените колики на животното.

Съсредоточи се изцяло върху работата си и напълно загуби представа за времето. Вече привършваше, когато косъмчетата на тила ѝ внезапно настръхнаха и леден страх скова душата и.

Някой ме наблюдава, помисли си Валери.

Рязко изправи глава, извърна се и погледна зад себе си към потъналото в тъмнина помещение. Можеше да се закълне, че зърна някаква фигура, която бързо отстъпи назад и се стопи в мрака.

— Дучи? — провикна се Валери. — Вие ли сте?

Не последва отговор. Валери изчака още малко, а след това тръсна глава, опитвайки се да прогони неприятните мисли, и отново насочи вниманието си към коня. Предполагам, че и аз съм поуплашена и изнервена от бурната нощ и от аварията в електрозахранването, помисли си тя. Почувства се много глупаво, защото обикновено изобщо не се притесняваше от бури и повреди в електричеството. И двете се случваха твърде често в тази част на страната.

А може би притесненията ми са плод на необичайната ситуация, продължи с размишленията тя. Това е първото ми посещение в Стоунлеър. След всичките налудничави истории, които се разправят за собственика на имението. А и срещата с огромния Дучи... макар че изглежда напълно безвреден. Чудя се къде ли се дяна пък той? И тогава изведнъж ѝ хрумна, че едно имение като Стоунлеър, което, ако се съди по вида на конюшните, сигурно разполага с всички модерни удобства, би трябвало да има собствен генератор за случаи като този.

Побърза да привърши работата си с Предвестник на буря. Вля му и последната доза масло, след което извади тръбата. Остана още няколко минути, като не спираше да му говори търпеливо и да го гали. Когато се увери, че животното вече е спокойно и се чувства добре, Валери бавно се изправи. Взе първо единия, а след това и другия фенер и ги изнесе от бокса. После се върна за чантите си и за кутията с медикаменти.

В края на застланата с тухли пътека между боксовете се появи светлината на прожектор. Дучи бързо се запъти към нея.

— Извинете, че се забавих толкова, но се опитвах да включа резервния генератор. За съжаление, без особен успех.

— Няма нищо — отвърна Валери. — Аз вече приключих.

— И какъв точно беше проблемът? — попита Дучи.

— Силни колики. Дадох му седатив и болкоуспокояващи. Освен това му влях минерално масло за разхлабване. Уведомете ме, ако до утре не настъпи подобрене в състоянието му.

— Добре — кимна Дучи.

— Ще имате ли нещо против да ми помогнете да отнеса нещата си до джипа? — попита Валери. После преметна платнената чанта през рамо и взе медицинската си чанта.

— Няма проблем — отвърна. Наведе се и загаси фенерите. После ги взе заедно с тежката кутия с медикаменти. Просто ме следвайте — инструктира я късо и тръгна напред, като си светеше с прожектора.

Когато стигнаха до кабинета, отвори вратата и я пропусти пред себе си. В стаята бяха запалени няколко свещи. Валери обаче изобщо не се спря, а се запъти право към вратата, от която се излизаше на паркинга.

— Доктор Рошел? — извика след нея Дучи.

Тя се обърна и го погледна, вдигнала въпросително вежди.

— Да?

— Сега ли да ви напиша чека или...? — започна той.

— Това изобщо не е необходимо — отвърна тя и поклати глава.
— От клиниката ще ви изпратим сметката. Можете само да ми дадете визитна картичка с адреса, на който да я изпратим. Между другото, утре ще намина отново, за да проверя състоянието на Предвестник на буря.

— Страхотно — рече той. Приблужи се до голямото бюро, където остави фенерите, отвори една малка дървена кутийка и извади визитна картичка. Подаде я на Валери. Тя я взе и я пусна в голямата си платнена чанта.

— Благодаря.

Той я изпрати до джипа и отвори задната врата. Валери прибра медицинската си чанта, а Дучи сложи кутията с медикаментите в единия ъгъл и затвори вратата.

— Много ви благодаря, доктор Рошел — рече й.

— Няма защо — отвърна Валери. — Дръжте Предвестник на буря под око, но си мисля, че всичко ще бъде наред.

Тя отвори предната врата на джипа, подхвърли вътре голямата си чанта, а след това се настани зад волана. Погледна към конюшните и някаква светлина привлече погледа ѝ. Движеше се бавно от задния край по пътеката между боксовете и спря приблизително в района, в който се намираше Предвестник на буря.

Странно, помисли си тя. Може би Дучи не е бил единственият друг човек в сградата.

Запали колата и кимна на Дучи, който стоеше наблизо и я наблюдаваше. Докато шофираше обратно по алеята, по която беше дошла, не спираше да се пита дали новият собственик на Стоунлеър не бе отишъл да посети болния си кон.

Но защо е цялата тази потайност? — запита се тя. Защо този човек не дойде да ме посрещне и да се запознае с мен? Защо не стоя при мен докато се занимавах с Предвестник на буря, както биха направили повечето собственици на коне в този район? Реши, че не може да има особено високо мнение за собственик, който не желае да вземе участие в лечението на болното си животно.

Фаровете на колата ѝ осветиха огромната порта, затворила входа на имението. Дори не бе успяла да помисли как точно ще я отвори този път, когато двете ѝ крила бавно се плъзнаха встрани.

— Сезам, отвори се! — високо изрече Валери. После мина през портата и излезе на пътя, който минаваше непосредствено край Стоунлеър.

Ама че странно място, мислено възкликна Валери. Господин Чистача — страховитият гигант, от който да ти настръхнат косите. Свирепата буря и последвалият пълен мрак.

И чувството, че я наблюдаваха през цялото време.

Присегна се и пусна радиото.

— Малко музика ще ми дойде добре след цялото това преживяване — промърмори. — Може би малко шумен рок ще ми помогне да се отпусна. — Каквото и да е, помисли си тя, само и само да се отърва от неприятното чувство, загнездило се в душата ми.

Мъжът видя как Санто я въведе в кабинета. Веднага излезе от празния бокс, разположен непосредствено срещу бокса на Предвестник на буря, прекоси застланата с тухли пътека и се

приблужи до болното животно. Стоеше там и се взираше в мрака, но все не успяваше да различи коня в тъмнината. Когато ги чу да излизат от сградата и да тръгват към колата ѝ, той отиде в кабинета, взе един от фенерите, запали го и се върна при бокса на Предвестник на буря.

Отвори вратата и окачи фенера на стената. После, взел пример от нея, коленичи до огромното животно и му заговори успокоителното, като през цялото време го милваше с неизразима обич. Той самият винаги се бе отнасял с любов към животните си — а и кой ли не го правеше? — Но никога преди не бе виждал друг човек, който да притежава нейните умения да успокои и приласкае болно животно. Особено пък един толкова непокорен и раздразнителен кон като Предвестник на буря.

Отстрани изглеждаше така, сякаш тя наистина успяваше да комуникира с животното, каза си той. Е, това не е чак толкова необичайно, нали? И въпреки всичко през цялото време му се струваше, че тя притежава някакви свръхестествени способности. После се усмихна. Може би се дължеше на огромния блестящ пръстен, който носеше на ръката си, помисли си той. Диамантът през цялото време бе блестял, улавяйки светлината на фенерите. Може би диамантът има целителна сила, прошепна тихо, насочил цялото си внимание към Предвестник на буря.

3

Валери слезе от магистралата и подкара нагоре към ветеринарната клиника, кацнала на самия връх на висок хълм, от който се разкриваше великолепна гледка към тучните поля и зелените гори. Беше хладна утрин и мъглата все още не се бе вдигнала напълно, а тревата бе мокра от роса. Тя обаче знаеше, че мъглата скоро ще изчезне и земята ще изсъхне под палещите слънчеви лъчи на поредния горещ летен ден.

Спря на обичайното си място зад клиниката и угаси двигателя. Беше понеделник сутрин, а тя се чувстваше уморена — факт, който не ѝ допаднаше особено. Обикновено идваше в клиниката с вързана на конска опашка коса и блеснали от радост очи, нетърпелива час по-скоро да се захване с работата си. Не и днес обаче.

И причината за това не се криеше единствено във факта, че през изминалия уикенд бе работила на повикване. Като се изключи спешното посещение в Стоунлеър и няколко телефонни разговора и консултации в неделя, дежурството бе минало съвсем леко. Валери съзнаваше, че се чувства изтощена не от работата, а от уикенда, който бе прекарала заедно с Теди. И то не заради ненаситните им креватни изпълнения. Не, продължителното общуване с Теди я бе съсипало емоционално и поради това сега се чувстваше изтощена, напрегната и неефективна в работата си. И като капак на всичко я измъчваше и съзнанието за слабостта, която бе проявила, и провалът ѝ да се справи с трудното положение, в което се бе озовала. С времето бе научила, че тя и единствено тя носи отговорност за собствените си действия. Сега обаче не можеше да се избави от усещането, че през изминалия уикенд бе претърпяла провал. Голям при това.

— Елвис — рече тя и се обърна към кучето, което пътуваше на седалката до нея. — Налага се да се отърва от това настроение. Предстои ми много натоварена седмица и ще трябва да се мобилизирам, ако искам да си свърша работата както трябва.

— Елвис се обърна към нея и лениво помахна с опашка.

Валери се усмихна, потупа го по главата, прибра ключовете си в голямата платнена чанта и елече от джипа. Задържа вратата отворена, за да може Елвис да скочи след нея. Влезе в клиниката през служебния вход, след което тръгна по коридора към приемната, до която се намираще собственият ѝ кабинет. Елвис подскачаше край нея, радостен, че отново се е озовал на едно от любимите му места.

Когато се приближи до рецепцията, разговорите, които бе чула докато вървеше по коридора, замлъкнаха и в помещението се възцари абсолютна тишина. Четири глави се извърнаха към нея — Дафни Колинс и Чарлз Брандфорд, нейни колеги ветеринари, и Тами Рийвс и Ани Уолскай, които работеха като секретарки и рецепционистки.

— Виж ти, виж ти! — възкликна Чарлз Брандфорд, който беше и собственик на клиниката. Враждебният му глас наруши надвисналата тишина. — Говори се, че си имала възможността да посетиш скандалното имение Стоунлеър.

Валери само кимна в отговор.

— Значи е истина? — възкликна Дафни. — Нашата малка Валери се е запознала с мистериозния господин Конрад.

Валери се усмихна сърдечно, макар да беше озадачена от очевидния сарказъм на Дафни. Красивата и изключително руса Дафни никога не разговаряше с нея по този начин. Валери винаги я бе харесвала и смяташе, че чувствата им са взаимни. Двете не бяха първи дружки, но отношенията им бяха приятелски и сърдечни.

— Да — спокойно отвърна тя. — В събота през нощта се наложи да отида до Стоунлеър. Един кон...

— Какъв е той? — грубо я прекъсна Чарлз.

— О, да, Вал — отново се обади Дафни, — разкажи ни за него. — Нервно прокара пръсти през косата си и запристъпва от крак на крак. По всичко личеше, че с нетърпение очаква разказа на Валери.

— Ами той е арабски жребец... — започна Валери.

— Никой не се интересува от коня, Вал — прекъсна я Валери. — Разкажи ни за Конрад!

Всички се разсмяха. Включително и елегантният доктор Чарлз Брандфорд, който рядко си позволяваше подобни волности.

— Изобщо не го видях — отвърна Валери.

— Какво? — хорово възкликнаха трите жени.

Валери забеляза, че дори и Чарлз изглеждаше объркан от отговора ѝ. Той свали очилата си и се зае да ги бърше с носната си кърпичка. Сякаш замазаните стъкла на очилата му по някакъв начин му бяха попречили да чуе добре отговора ѝ.

— Съжалявам — изрече Валери. Усмихна се и сви рамене.

— По дяволите! — изруга Дафни. — Искаш да кажеш, че изобщо не си го зърнала? Дори и само за миг?

— Точно така. Не съм — потвърди Валери. — Един от работниците му ме посрещна и ме заведе в конюшнията, а собственикът изобщо не се появи.

— Да не би случайно да си се запознала с мускулестия великан, за когото сме слушали толкова много? — попита Дафни.

Валери кимна и я погледна.

— Да — рече тя. — Настина е огромен.

— И не видя никой друг? — попита Чарлз. — Абсолютно никой?

— Не, не видях. — Валери поклати глава. — Той беше единственият човек, с когото се срещнах там.

— Що за човек е той? — продължи да разпитва Дафни. — Наистина ли е... ами, чувала съм, че изглежда доста зловещо.

— Той се държа изключително делово — отвърна Валери. — Пък и нямах никакво време да го опозная. През цялото време се занимавах с коня и...

— О, по дяволите! — възкликна Дафни. — Напълно безполезна си, Вал. Човек не може да получи никаква полезна информация от теб.

Телефонът иззвъня и Тами вдигна слушалката.

— Ветеринарна клиника — изрече тя с приятния си, школуван глас. После замълча, изслуша човека отсреща и рече: — Изчакайте така, моля.

Погледна Валери и вдигна телефонната слушалка над бюрото си. Очите ѝ заблестяха триумфално. Всички погледи се насочиха към нея.

— За теб е, доктор Рошел — рече Тами. — Обажда се господин Санто Дучи от Стоунлеър. На първа линия.

— Ще се обадя от тук — рече Валери. Веднага протегна ръка и взе слушалката. Предпочете да не губи излишно време. Зачуди се дали състоянието на Предвестник на буря не се бе влошило отново.

— Доктор Рошел — рече тя.

— Добро утро, доктор Рошел — поздрави я гигантът. — Обажда се Санто Дучи от Стоунлеър.

— Да, господин Дучи — отвърна тя. — Да не би да има проблем с Предвестник на буря? Той добре ли е?

— Чувства се страхотно — увери я Дучи. — Наистина е добре. С него нямаме никакви проблеми.

— Това е добре — с облекчение изрече Валери.

— Причината, поради която се обаждам — продължи Дучи, — е, че господин Конрад би искал вие да поемете здравното обслужване на всички животни в Стоунлеър. Имам предвид не клиниката, а лично вие.

Внезапно Валери забеляза четирите чифта очи, приковани върху нея. В този момент ѝ се прииска да бе провела разговора от кабинета си.

— Високо цена предложението, господин Дучи — започна тя, — но това е в разрез с политиката на нашата клиника. Най-общо казано ние си поделяме работата и задълженията по равно. Всичко зависи от това кой е дежурен в даден момент. Не правим изключения от това правило, но ще трябва да обсъдя предложението ви с останалите лекари в клиниката.

— Разбирам — отвърна той. — Вижте, сигурен съм, че господин Конрад ще ви възнагради щедро за отделеното време, ако приемете да се грижите лично за животните му — продължи Дучи. — Той остана много доволен от начина, по който се справихте с Предвестник на буря. А мога да ви уверя, че в имението има много животни, които се нуждаят от подобни грижи.

Валери започваше да разбира, че Дучи — или Конрад — не приемат лесно отрицателен отговор.

— Ще видя какво мога да направя, господин Дучи.

— Ще ви бъда много задължен — отвърна той. — Сигурен съм, че останалите лекари в клиниката ще проявят разбиране и ще уважат желанието на клиент, който държи на вашите услуги.

— Ще трябва да обсъдя предложението ви с колегите си. Веднага след това ще ви се обадя — обеща Валери.

— Добре. Ще чакаме обаждането ви.

— Разбирам.

— И още веднъж ви благодаря, докторе.

— Няма защо. — След като се увери, че Дучи е затворил, Валери подаде слушалката обратно на Тами. — Благодаря ти, Тами.

После се обърна и видя въпросителните погледи на колегите си. Отново Чарлз Брандфорд пръв наруши мълчанието.

— Доколкото разбирам, това беше онзи тип, който работи за Конрад, нали?

Валери кимна утвърдително.

— И какво искаше? — попита той, приковал върху лицето ѝ студените си сиви очи.

Валери се поколеба за момент, а след това реши да говори направо.

— Обади се, за да ми каже, че биха искали аз да се грижа за здравето на животните в Стоунлеър — заяви тя.

— Искаш да кажеш ти *лично*? — попита Дафин. — А не клиниката.

— Това е, което ми каза.

— Сигурно си е паднал по тебе — грубо възкликна Брандфорд с натезжал от презрение глас. Плесна се по бедрото с медицинския картон, който стискаше в ръка, и се отдалечи по посока на кабинета си. Въздългата му посивяла коса се ветрееше след него.

Лицето на Валери пламна от смущение.

— Какво има, Вал? — попита Дафин, забелязала изражението на лицето ѝ. — Да не би забележката на Чарлз да попадна право в целта? — И без да изчака за отговор се обърна и, също като Чарлз, бързо тръгна към кабинета си.

Ани изведнъж установи, че е изключително заета с нещо зад бюрото си. Единствено Тами изгледа Валери с разбиране и загриженост.

На Валери ѝ се прииска да се разкреци, но, вместо това, с пламнали от възмущение уши, бързо си сипа чаша кафе от общата кафе машина и, следвана от Елвис, се прибра в кабинета си. Затвори вратата, а Елвис мигновено се насочи към леглото си под бюрото ѝ. Сви се на топка и задряма. Валери остави тежката си чанта върху бюрото, след което тежко се отпусна на стола си.

Отдавна вече бе свикнала с държанието на Чарлз, но по никакъв начин не можеше да си обясни неочаквания сарказъм от страна на Дафин. Господи! — мислено възкликна тя. Колко още мога да се

примирявам с това? Знаеше, че Чарлз е бесен от факта, че редица клиенти проявяваха предпочитания към нея и настояваха именно тя, а не другите лекари в клиниката, да лекуват животните им. И след всеки подобен случай Валери трябваше да понася злобните му, пропити от завист, забележки и коментари.

Чарлз съвсем сам бе създал ветеринарната клиника и пак сам я бе превърнал в изключително успешно начинание. Валери си даваше сметка, че той има пълното основание да се гордее с постиженията си, но дали имаше право да се отнася с такова пренебрежение към останалите? Чарлз се ласкаеше от положението си на шеф на клиниката и се отнасяше към нея като към новопостъпил новак, който трябва винаги да се подчинява и отстъпва. Може би се чувстваше застрашен по някакъв начин. Особено пък при все по-нарастващата ѝ популярност сред клиентите им. През изминалите години той неизменно бе *лицето* на клиниката и очевидно не желаше да допусне и най-малката промяна в установеното статукво.

Виж, Дафни беше съвършено различен случай. Беше пристигнала от южните части на страната само преди три години, а появата ѝ бе съпътствана от слухове за провалена любовна връзка. Валери така и не бе разбрала дали в слуховете имаше някаква истина, но те постепенно бяха забравени и на тяхно място се заговори за маниакалния сексуален интерес на Чарлз към Дафни. Дафни бързо се превърна в най-ценният кадър на клиниката, тъй като Чарлз очевидно бе твърдо решен да я съблазни. С времето Валери постепенно се сприятели с Дафни и на няколко пъти се оказа свидетел на опитите ѝ да отблъсне авансите на Чарлз. Съвсем логично заключи, че Дафни не изпитва никакви чувства към него и вероятно все още не може да се възстанови напълно след последната си неуспешна връзка. Само че така и не разбра каква всъщност е истината. Макар двете да се разбираха добре, Дафни ревниво пазеше личния си живот и почти не говореше за себе си. Макар и доста неангажиращи, отношенията между двете бяха искрени и сърдечни. Или поне така смяташе Валери. След случилото се преди малко обаче вече не беше толкова сигурна.

— Мамка му, мамка му, мамка му! — високо възкликна тя. Не ѝ стигаха обидите на Чарли, ами сега и Дафни се бе присъединила към него. А това вече ѝ дойде в повече! Кога най-после ще свърши всичко това? — запита се тя, макар че прекрасно знаеше отговора на този

въпрос: Когато си направя собствена клиника и сама си стана господар. Ето кога.

Някой почука на вратата и отвори преди още Валери да успее да отговори.

— Заповядай — рече ѝ Тами, протегнала ръка. — Забрави си графика за днес.

— Благодаря, Тами. — Валери взе листа.

— Няма защо — отвърна Тами, изгледа я с любопитство и затвори вратата след себе си.

Валери отпи от кафето и погледна графика, но редовете затанцуваха пред очите ѝ. Изобщо не мога да се концентрирам, нещастно си помисли тя. Даде си сметка, че защитните ѝ сили са силно понижени тази сутрин и злостните забележки на колегите ѝ я бяха засегнали повече от друг път. Внезапно бе обхваната от толкова силен пристъп на тревога и страх, че едва успя да победи желанието си да се разплаче.

Няма да им позволя да ме прекършат, помисли си тя.

Всичко бе започнало с уикенда, който бе прекарала с Теди. Тревогите и страховете ѝ бяха породени от предложението му за брак и от глупавия начин, по който бе реагирала. От тогава насам положението се влошаваше непрекъснато. Дори и тук, в службата, на която винаги бе гледала като на райско убежище.

Винаги си бе представяла ветеринарната клиника като царство на добротата, в което грижите за здравето на животните са от първостепенно значение. Нито за миг не ѝ бе хрумвало, че може да се сблъска с интриги, породени от политиката на клиниката и амбициите на нейния собственик. Преди да започне работа не бе и допускала, че е възможно лекарите и другите членове на персонала да проявяват на моменти коравосърдечно и грубо отношение към животните и техните собственици. Нито пък бе очаквала, че ще са ѝ нужни години, за да изплати десетките хиляди долара заем, който бе изтеглила, за да се издържа по време на следването си.

Елвис изръмжа в съня си. Валери протегна ръка и нежно го погали по главата. Трябва да се отърся от това настроение, рече си тя. Самосъжалението няма да ме доведе до никъде. Взе отново дневния си график и отпи от кафето. Със задоволство отбеляза, че ѝ предстои доста напрегнат ден. Работата щеше да я разсее и да я накара да

забрави тревогите си. Телефонът извънтя и тя разсеяно вдигна слушалката, без да сваля очи от графика.

— Ало?

— Валери, скъпа! — В ухото ѝ отекна изисканият и мелодичен глас на майка ѝ.

— Здравсти, майко — отвърна Валери. Помисли си, че трябваше да предупреди Тами да пресява телефонните обаждания и веднага изпита остро чувство на вина.

— Как прекара уикенда, скъпа? — попита майка ѝ.

По дяволите! — помисли си Валери. Питам се дали Теди вече не е разговарял с нея и дали не ѝ е казал за пръстена.

— Добре — спокойно отвърна тя.

— И само толкова? — възкликна майка ѝ. — *Просто* добре?

— Да — заяви Валери. Реши, че точно тази сутрин няма никакво намерение да позволи на майка си да я притиска и разиграва.

— Разбирам — рече Маргъорит дьо ла Рошел. Замълча за момент, а след това продължи: — Обаждам се, защото искам да ви поканя с Теди на вечеря.

— Но днес е понеделник, майко — възрази Валери. — Теди вече се е върнал... — И тогава си спомни, че Теди си е взел едноседмичен отпуск, който смяташе да прекара в провинцията.

— Човек би си помислил, че трябва да си по-информирана, когато става дума за Теди — неодобрително възкликна Маргъорит. — Аз разговарях с него рано тази сутрин. Той ще прекара цялата седмица в Епъл Хил и освен това прие поканата ми за вечеря.

Сърцето на Валери се сви. Те се съюзяват срещу мен, помисли си тя. Ето че отново заговорничат. Както обикновено.

— Искане ми се първо да го беше обсъдила с мен — рече тя. — Предстои ми много напрегнат ден, а довечера трябва да се погрижа за цял куп неща у дома.

— Сигурна съм, че работата в *малката* ти къща, каквато и да е тя, може да почака — пренебрежително заяви Маргъорит. — Ще те очаквам около осем, скъпа?

Майка ѝ затвори преди Валери да успее да каже каквото и да било в отговор. Мамка му! — безмълвно възкликна тя и върна слушалката на мястото ѝ. Защо ѝ позволявам да постъпва по този начин с мен? И защо тя неизменно ме кара да се чувствам като

непослушно дете, което е вечно виновно за нещо? Защо непрекъснато се подиграва на малката ми къща?

Същата къща, която купих след толкова години упорит труд?

За втори път тази сутрин и се прииска да се разкрещи, но се въздържа, здраво стиснала зъби. Ще ми се да ги удуша и двамата! — помисли си Валери. И Теди, и майка ми! Вече си представяше предстоящата вечеря. Най-напред, разбира се, ще трябва да покаже пръстена на Маргьорит, която ще започне да се превъзнася до небесата, да се суети около Теди и да го обсипва с ласкателства. След това Теди и Маргьорит, подобно на стари любовници, ще се спуснат във весел и приятелски разговор, ще поклюкарстват за техни общи приятели и познати, ще обсъдят последните новини от живота на аристокрацията в Манхатън и тук, в провинцията и, най-накрая, ще съсредоточат цялото си неизчерпаемо внимание върху нея.

Ще започнат да я притискат да определи дата за сватбата. Да настояват да обяви къщата си за продан и да се премести да живее при Теди. А също и да приеме предложението му да ѝ построи собствена клиника и да изплати заемите ѝ. Ще подновят безспирните си опити да я принудят да се откаже от собствената си независимост. Независимост, която бе постигнала с цената на неимоверни усилия и за която се бе борила години наред. Очевидно не беше далеч моментът, в който щяха да повдигнат въпроса и за майчинството и да поискат от нея да мине на половин работен ден или напълно да се откаже от кариерата си.

И нито за миг нямаше и да си помислят дори да се съобразят с нейните чувства и предпочитанията ѝ по въпроса. Та на тях дори не им хрумваше, че би могла да има *собствено* мнение, а, когато все пак си позволише да изрази такова, те го отхвърляха начаса. За тях двамата тя като че ли не играеше никаква роля в сложните планове и машинации, които постоянно крояха по отношение на собствения ѝ живот.

Някои неща никога не се променят, осъзна тя. Докато растеше, Валери се чувстваше като аутсайдер дори в собственото си семейство. Маргьорит беше суетна и красива жена, обсебена изцяло от външния си вид и от също толкова важното реноме, което семейство Дьо ла Рошел имаше в обществото. Все още не можеше да прости на Валери, която бе решила да напусне аристократичното „дьо ла“ от името си и да започне да се нарича просто Рошел, неспособна и до ден-днешен да

разбере, че Валери го бе направила с едничката цел да опрости живота си. За част от клиентите ѝ Валери дьо ла Рошел бе твърде сложно и дълго за произнасяне име, което издигаше нещо като преграда в общуването им с нея. Освен това те отдавна вече не живееха в Средновековието, дало началото на подобни кастови деления и, според нея, името едва ли имаше чак такова значение.

Майка ѝ, обаче, изобщо не виждаше нещата по този начин. Семейство Дьо ла Рошел не можеше да си позволи подобни волности. Членовете му трябваше да са свършени във всяко едно отношение и по всяко едно време. Маниерите, поведението, външният им вид — всичко трябваше да е на ниво. Освен това трябваше да създават впечатление за сърдечни, щастливи — с една дума свършени! — отношения помежду си и с останалите членове на богатите и известни семейства, съставляващи социалното им обкръжение.

Във всяко едно отношение обаче Валери се оказва пълно разочарование за майка си. А също и за баща си. Когато беше жив, той неизменно се съюзяваше с Маргьорит. Също като Теди сега. Арман дьо ла Рошел през целия си живот се бе обличал с изтънчената елегантност, поддържал бе безупречните си маниери и бе играл ролята на заможен джентълмен, наследил огромно състояние. Състояние, което дори бе успял да увеличи благодарение на брака си със също толкова богатата Маргьорит дьо Колини.

Подобно на съпругата си, Арман също бе изцяло обсебен от идеята да поддържат на ниво репутацията и благоприличието си на хора с аристократично потекло и до смъртта си успяваше да създаде впечатлението, че светът на семейство Дьо ла Рошел е свършен във всяко едно отношение. Красив, елегантен, поддържан с вкус и изтънченост.

Валери изпитваше дълбока обич към баща си и той все още ѝ липсваше, но не беше толкова глупава, че да вярва, че чувствата му към нея са били същите. И той, също като майка ѝ бе останал разочарован от нея и постоянно я бе засипвал с оплакванията и възраженията си.

— Защо непрекъснато си забила нос в книгите, Валери, скъпа?

— Защо не се забавляваш с другите млади хора. Валери, скъпа?

— Защо трябва да се занимаваш с тези мръсни и миризливи животни, Валери, скъпа?

— Защо си толкова слаба и кокалеста, Валери? С изпъкнали лакти и колене? Толкова си непривлекателна и грозна, Валери, скъпа...

Чуваше гласовете им в главата си, сякаш упреците им бяха изречени едва вчера. Майка ѝ и баща ѝ бяха започнали да я критикуват и засипват с неодобрението си от мига, в който бе пораснала достатъчно, за да разбира значението на думите им. Може би не го бяха правили с намерението да бъдат жестоки към детето си. Може би се бяха опитвали да я предизвикат да даде най-доброто от себе си. Каквито и да са били намеренията им, обаче, резултатът се бе оказал плачевен — отношението им я принуди да се затвори в себе си, да се изолира от останалия свят, който сигурно също смяташе, че тя е само една кокалеста, непохватна и очилата зубърка.

Растеше без приятели и обградена с презрението на родителите си, докато, накрая, намери утеха в животните. От най-ранно детство се бе научила да се сприятелява с домашните си любимци — играеше си с тях, споделяше радостите и скърбите си, доверяваше им най-съкровениите си тайни, грижеше се за тях с всеотдайност, която другите смятаха за проява на ексцентричност. Когато стана малко по-голяма, Валери започна да лекува своите домашни любимци. А също и всякакви други наранени или болни животни, изпречили се на пътя ѝ. Птички, кучета, котки. Че дори и едно пиле и едно миешко мече.

С времето установи, че може да общува с животните на ниво, което повечето хора намираха за неестествено и — в повечето случаи — плашещо. Запази това свое прозрение в тайна с ясното съзнание, че родителите ѝ в никакъв случай няма да я разберат. Още в детството си бе решила, че иска да стане ветеринарен лекар решение, което, подобно на всичко останало в живота ѝ, бе посрещнато с явно неодобрение от страна на родителите ѝ.

От нея се очакваше да посещава *подходящите* училища, да се превърне в изискана красавица и, в крайна сметка, да се омъжи за *подходящия* мъж. Ако пък чак толкова държи да работи, би могла да се захване с нещо по-изтънчено — да стане член на благотворителен комитет, или пък да се включи в някой директорски борд, за предпочитане в сферата на изкуството или издателския бизнес, които не са твърде комерсиални.

Валери отговори на част от очакванията им. Тя наистина посещава всички подходящи училища. Непосредствено преди смъртта

на Арман дори участва в бала на дебютантките, на който бе представена пред изисканото общество в Ню Йорк. И всичко това — за да угоди на родителите си.

Точно по това време Валери сякаш изведнъж се промени и разцъфна. Върлинестото, кокалесто и непохватно момиче със стърчащи колене и лакти постепенно започна да се превръща в красив лебед. Младите мъже от обкръжението ѝ внезапно започнаха да я обсипват с внимание, но Валери, която бе прекарала детството и юношеството си в пълна изолация, просто не знаеше как да се справи с промяната в отношението им. Не знаеше как да поддържа лековат и неангажиращ разговор, изтънчените любезности и превзетите обноски я ужасяваха и тя определено предпочиташе компанията на животните, които я разбираха така, както тя разбираше тях.

Когато настъпи моментът за избор на колеж, Маргьорит, овдовяла наскоро, настоя Валери да се запише в един колежите *Севън систърс* или — което бе за предпочитане — да замине да завърши образованието си в едно изключително реномирано и скъпо училище в Швейцария. Валери, обаче, за пръв път в живота си се опълчи срещу майка си и реши да замине за *Корнел* и да се отдаде на ветеринарната професия.

— В такъв случай ще трябва да се издържаш сама — заяви ѝ тогава Маргьорит. — Би могла да заминеш за Швейцария, за да се научиш да бъдеш съпруга, майка и важна светска дама. Освен това там несъмнено ще живееш в обкръжението на млади дами с произход като твоя и ще се запознаеш с подходящи за брак млади мъже. Но *Корнел*. Няма да ти дам и пени за подобна глупост.

— Ще намеря начин да се справя сама — отвърна Валери.

И го намери. Година след година теглеше студентски заеми, учеше и работеше едновременно. Нито веднъж не поиска нещо от майка си. А и тя нито веднъж не изрази готовност да ѝ помогне. Нито пък благоволи да присъства на церемонията за дипломирането ѝ.

И сега, седнала в кабинета си, Валери си мислеше, че майка ѝ би била много доволна, ако можеше да разбере колко нещастна се чувства дъщеря ѝ тази сутрин. Изведнъж се разсмя, развеселена от абсурдността на положението. Е, помисли си тя, нямам намерение да ѝ дам повод да злорадства. В никакъв случай! Успях да постигна онова,

което желях. И сега знам, че ако продължа да отстоявам принципите си, ще се справя и с всичко останало.

Кой знае защо в главата ѝ изведнъж се появи образът на Предвестник на буря. Представи си жребеца, който се търкаляше в бокса си изпълнен с паника, покрит с пот и изплашен за живота си. А малко по-късно, благодарение на грижите и нежното ѝ отношение, в очите му се изписа доверие. Валери си помисли за връзката, изградила си между тях, и това я накара да се почувства значително по-добре.

След това си спомни неясната фигура, която бе забелязала да се спотайва в мрака и да наблюдава лечението на Предвестник на буря. Дали беше Конрад? — запита се тя. И ако наистина е бил той, защо е цялата тази потайност? Защо нито един човек в околността не бе виждал загадъчния мъж, закупил и ремонтирал Стоунлеър?

Почувства леко свиване в стомаха, обхвана я странно притеснение, което не можеше дори да опише. Всички мисли за предстоящата вечеря и за недотам приятната политика на клиниката бяха забравени. В душата ѝ се настани безпокойство, за което нямаше никакво обяснение. Сигурна беше, че то по някакъв начин е свързано със Стоунлеър, но нямаше никаква представа от какво точно е породено.

4.

Уиндъм Ашли Конрад Трети бавно крачеше напред-назад по избелелия ръчно изработен португалски килим в библиотеката, стиснал чаша с кафе в едната си ръка и незапалена цигара в другата. Черна бейзболна шапка покриваше частично дългата му, леко къдрава, гарваново черна коса и почти прикриваше замисленото изражение в тъмните му, меки като кадифе очи. Дългите ръкави на черната му тениска бяха навити над лактите и откриваха силните му и мускулести ръце. Крачолите на спортния панталон в същия цвят, прилепнал плътно към плоския му и стегнат корем, висяха свободно около дългите му и стройни крака.

В стаята имаше и четири огромни ирландски хрътки, които следяха всяко движение на стопанина си. Две от тях, сиви на цвят, седяха върху старинните кожени канапета, поставени едно срещу друго пред камината от френски варовик. Другите две — едната светлокафява с черни петна, а другата — наситено кафява, се бяха настанили върху килимчето, постлано пред огнището. Кучетата изглеждаха нащрек, а в очите им се четеше искрено обожание и привързаност, премесени с нетърпеливо очакване.

Уин, изморил се от безцелното обикаляне на стаята, най-сетне се излегна върху напуканата кожената тапицерия на един старинен фотьойл от времето на крал Джордж и насочи поглед към Санто Дучи, който говореше по телефона, седнал зад бюрото на Уин — оригинално bureau plat от епохата на Луи Петнадесети. Отпи глътка кафе и се намръщи. Вече бе изстинало.

Захвърли незапалената цигара в един кристален пепелник, изправи се отново, приближи до покритата е красиви орнаменти позлатена конзола и изля кафето в саксията на красивата орхидея, поставена върху мраморната повърхност. После отиде до мини бара, скрит зад една тайна врата близо до камината, и си сипа прясно кафе от кафемашината. Обърна се и се насочи към фотьойла, като вървешком отпиваше от горещото черно кафе, но, преди да успее да седне отново, Санто внимателно затвори телефона и го погледна.

— Току-що разговаря с лекарката, нали? — попита Уин.

Санто отрицателно поклати глава.

— Не — отвърна. Слънчевите лъчи, които струяха през френските прозорци зад него, се отразяваха в гладко избърснатата му глава.

— Не? — с раздразнение повтори Уин. Яростно се вгледа в Санто, но огромният мъж не забеляза гнева, изписал се в очите му, скрити под козирката на бейзболната шапка. — Не се ли разпоредих да ѝ позвъниш рано сутринта?

— Както и направих — спокойно отвърна Санто. Безстрастно изгледа шефа си, скръстил ръце пред гърдите си. Изглеждаше абсолютно невъзмутим и като че ли изобщо не се притесняваше от раздразнението на Уин. — Преди малко обаче разговарях с друг човек.

— О! — Уин се намръщи. — В такъв случай, Санто, защо не ми кажеш какво, по дяволите, ти отговори докторката?

— Всички лекари в клиниката имат равни дялове и поемат работата в зависимост от дежурствата си — отвърна Санто. — Лекарката ме информира, че нашето желание е в разрез с политиката на клиниката.

— В разрез с политиката на клиниката? — избухна Уин. — Това са пълни глупости!

Санто разпери ръце, давайки знак на Уин да замълчи за момент.

— Стига си се палил! — спокойно изрече той. — Тя обеща, че ще обсъди предложението ни с останалите лекари и ще ми се обади, за да ми съобщи отговора си.

— Никога преди не съм чувал подобна глупост — продължи да мърмори Уин.

— Казах ти вече, че всички лекари в клиниката се ползват с равни права и задължения — продължи да обяснява Санто.

— И какво, по дяволите, означава това?

— Ами много е просто. Собствениците на животни обикновено не избират ветеринарните лекари, които лекуват животните им. Обслужва ги този, който е дежурен в момента.

— Но това е нелепо! — възмутено възкликна Уин. — Да не би да си мислят, че живеем в някаква смотана страна от Третия свят!

— Вероятно не — отвърна Санто, — но такава е обичайната практика в подобни клиники.

— По дяволите! — Уин се отпусна в големия фотьойл и стовари чашата с кафето върху ореховата маса до него. Кафето се разплиска върху полираната до блясък повърхност, но той като че ли изобщо не забеляза. — Разбери кой е собственик на шибаната клиника — разпореди се той и намръщено изгледа Сантос.

— Току-що го направих.

— И? — нетърпеливо попита Уин.

Сантос погледна записките си, които бе надраскал върху един лист.

— Собственик на клиниката е Чарлз Брадфорд, който е и един от лекарите, работещи в нея — информира го той. — Брадфорд е едноличен собственик. Рошел работи в клиниката на заплата.

Уин изглеждаше недоволен от отговора.

— Мамка му! — сърдито възкликна той.

— Виж, не се навивай толкова — обади се Сантос, опитвайки се да успокои шефа си. — Обзалагам се, че всичко ще се нареди според желанията ти. Тя каза, че ще обсъди предложението ти с останалите лекари, което означава, че вероятно проявява интерес, Уин. Нали така? Иначе защо да си прави труда да разговаря с тях. — Погледна изпитателно Уин, опитвайки се да открие някаква индикация, че е успял в опита си да го вразуми. Исусе, мислено възкликна той, Уин прилича на разглезено богато хлапе, твърдо решено да се наложи на целия свят. Още по-лошо е, че напоследък се държи като пълен откачалник. Санто обаче проявяваше нужното търпение, защото добре си даваше сметка, че сигурно и той самият би превъртял, ако трябваше да носи на плещите си всички неприятности и тревоги, стоварили се върху шефа му.

Уин най-накрая кимна с глава.

— Предполагам, че имаш право — съгласи се той. Замисли се за момент, а след това додаде: — Обади ѝ се отново и ѝ кажи, че, ако приеме предложението ни, ние ще ѝ изплатим добра премия. Премия, за която колегите ѝ няма защо да научават.

— Щом казваш.

— Казвам — категорично заяви Уин.

Преди обаче да успее да вдигне телефонната слушалка, за да проведе разговора с Валери, телефонът иззвъня и Сантос побърза да отговори.

— Стоунлеър — рече той.

В продължение на цяла минута слуша внимателно, а след това каза:

— Ще трябва да те свържа. Изчакай така.

Натисна бутона за задържане на разговора и погледна Уин.

— Ариел е.

Уин поклати глава.

— Няма ме — заяви той. — Искам обаче да пуснеш разговора на говорител, за да мога да слушам и аз.

Сантос отново натисна бутона, включи говорителя и върна слушалката на мястото ѝ.

— Съжалявам, Ариел — рече той. — Боя се, че в момента не може да се ти се обади.

— Лъжеш ме, Сантос. — Дрезгавият от многото цигари сърдит глас, изпълни стаята. Ирландските хрътки наостриха уши, разпознали гласа на бившата си господарка.

— Не, Ариел — спокойно я увери Сантос. — Не те лъжа.

— Копеле такова! — злобно извика тя. — Гласът ти звучи така, сякаш си се наврял в метален контейнер. Сигурна съм, че си включил говорителя, за да може онова лайно да чува разговора ни.

Санто хвърли един поглед към Уин, който се усмихна едва-едва.

— Свържи ме с него веднага! — продължи да крещи Ариел.

— Вече ти казах, Ариел, че в момента не може да ти се обади — спокойно повтори Санто.

От говорителите долетя силна въздишка на примирение. После Ариел заговори отново, но този път вече със спокоен и овладян глас.

— Кажу ми, че чекът с месечната ми издръжка все още не е пристигнал. А срокът изтече отдавна, както чудесно знаеш. Обадох се в кабинета на Голдмън, но секретарката му ме информира, че парите още не са преведени.

— Ще му предам — увери я Санто.

— Направи го — малко по-жлъчно нареди тя. — Можеш още да му предадеш, че ми казаха, че той все още не е изпратил подписаните от него документи за развода.

— Не зная нищо по този въпрос — заяви Санто.

— Обзалагам се, че не знаеш — злобно го сряза тя. След това отново шумно въздъхна, сякаш осъзнала, че трябва да смени тактиката.

Знаеше, че няма да постигне нищо, ако продължи да се държи властно и надменно със Санто. А що се отнасяше до Уин, крясъците и претенциите нямаше да я доведат до никъде. Затова побърза да смени тона и заговори като безпомощно малко момиченце, изпаднало в беда.

— О, Санто, моля те — с жалостив глас изрече тя. — Трябва да ми помогнеш. Ти си единственият човек, който може да го направи. Не зная какво ще правя оттук нататък. Първо закъснява чекът с месечната ми издръжка, а след това разбирам, че той още не е подписал документите за развода.

— Ще видя какво мога да направя — отвърна Санто.

— Да, моля те, Санто — примоли се Ариел. — Знаеш, че чекът с окончателното споразумение няма да бъде изплатен преди той да подпише всички документи, а аз наистина имам нужда от него. Искам да кажа, че... Исусе, ако не получа скоро чека с месечната издръжка — в гърлото ѝ като че ли се зароди някакво, вероятно престорено ридание, — не зная с какво ще се храня!

Уин едва не се разсмя при последните ѝ думи, но се сдържа. Даваше си сметка, че тя се досеща, че той слуша целия разговор, но не искаше да потвърждава догадките ѝ. Ако не друго, неизвестността подсилваше нейната неувереност, а това му доставяше огромно удоволствие.

— Вече се изморих до смърт от цялата тази бъркотия — продължи Ариел. — Просто искам да приключа с този брак веднъж завинаги. Мислех си, че и той желае същото. Крайно време е и двамата да продължим с живота си. Дори терапевтите, с които се съветвам, твърдят това. Това протакане не се отразява добре на никого от нас.

— Разбирам какво имаш предвид — отвърна Санто. Отново погледна към Уин и видя усмивката, която играеше по устните му. Той наистина се забавлява от всичко това, помисли си Санто. Откачено копеле! После леко се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Ще направя каквото мога, Ариел.

— Умолявам те, Санто — продължи да хленчи тя. — Винаги съм смятала, че ние двамата с теб сме приятели, а в момента наистина се нуждаем от помощта ти. — Гласът ѝ бе задавен от поредното ридание.

Дали риданията са истински? — развеселено се запита Уин. Или актьорските ѝ способности стават все по-добри?

— О, Исусе! — Този път успя да заплаче наистина. — Ако само можеше да си представиш как живея! Днес дори се опитаха да ми изключат електричеството!

— Вече ти казах, Ариел, че ще направя каквото мога. Обещавам.

— Ами... благодаря ти, Санто — проплака тя. — Ще се чуем отново по-късно. Чао.

Тя затвори телефона, а Санто се присегна и изключи говорителя. В стаята отново се възцари мълчание, нарушавано единствено от шумното дишане на кучетата. То обаче продължи твърде кратко.

— От всички жени, които познавах в ония години — мрачно отбеляза Уин, — трябваше да избира точно Ариел. И това ако не е жестока шега на съдбата! — Той изведнъж се разсмя на глас. Смехът му се зараждаше някъде дълбоко в гърдите му, постепенно набираше сила и изригваше като вулкан в смълчаната стая. Звучеше толкова злобно и зловещо, че Санто, също като четирите хрътки, извърна глава и се загледа в шефа си.

Прилича на човек, обладан от зли сили — помисли си Сантос, почти хипнотизиран от смеха от Уин. Демонични сили, идващи право от ада. Напоследък все по-често му се струваше, че Уин наистина започва да губи разсъдъка си.

Санто отмести поглед и се загледа през прозорците към плувния басейн. Не му се искаше да става свидетел на подобна сцена, която, според него поне, беше изключително болезнена. Перверзна дори. Тя го караше да се чувства някак си нечистоплътен, събуждаше някакви непознати инстинкти в душата — плашещи и непонятни дори и за него самия.

Когато Уин най-сетне се успокои и смехът му утихна, той се изправи и се приближи до голямата позлатена конзола в стил рококо. Върху мраморната ѝ повърхност бяха подредени дузина бутилки — уиски, вино, сода, тоник, минерална вода, — кофичка за лед от чисто сребро и кристални чаши с всякаква големина. Уин си избра една голяма кристална чаша, сложи на дъното ѝ няколко кубчета лед и я напълни с минерална вода. Извади резенче лимон от една красива сребърна купа и го изстиска в питието си. Взе една колосана ленена салфетка от купчината, подменяна ежедневно от Герда австрийската икономка и готвачка, обви я около чашата, след което се обърна и

погледна към Санто. Отпи глътка вода, загледан право в гърба на едрия мъж, застанал в другия край на стаята.

— Това не ти харесва, нали, Санто?

— Кое да ми харесва? — попита Санто, но не се обърна.

— Тази работа с развода — отвърна Уин. — И съзнателното забавяне на чековете с месечната издръжка.

— Това не е моя работа.

— Направи го тогава — настоя Уин. — Каж ми какво мислиш по въпроса.

Санто се обърна и погледна към шефа си. Почти не можеше да различи лицето на Уин, скрито под козирката на шапката.

— Ами, ако бях на твое място — започна той, — най-напред щях да изпратя чека с месечната издръжка. Освен това наистина смятам, че трябва да подпишеш документите за развода и веднъж завинаги да приключиш с тази история. В момента прахосваш цяло състояние за адвокати, а не извличаш никаква полза от цялото това бавене и протакане.

— О, да, извличам и още как! — весело възрази Уин.

— И каква по-точно?

— Карам онази кучка да се чувства още по-нещастна — заяви Уин.

Санто въздъхна и изразително завъртя очи.

— Ами... да — съгласи се той. — Но...

— Млъквай, Санто — прекъсна го Уин. Бавно отпи голяма глътка минерална вода. — Ще подпиша документите, когато се почувствам готов да го направя. А тя бърза по една-единствена причина — иска час по-скоро да получи чека с окончателното споразумение.

Приближи се до масата, взе от пепелника незапалената цигара и я пъхна в устата си.

— А тя препира толкова за този чек не само защото е алчна малка кучка, а защото иска да си опече работата с онова южноамериканско конте с големия пакет в гащите.

Санто отново седна на стола зад бюрото на Уин.

— Затова ли си толкова пищисан и се опитваш да я накажеш? Защото си е намерила друг мъж, за когото иска да се омъжи? — попита той.

Уин го погледна.

— Може би. — После кимна с глава. — Затова и за още куп други неща.

— Въпреки това продължавам да мисля, че трябва да я пуснеш да си отиде — настоя Санто. — Така ще е най-добре и за двамата ви. Приключи веднъж завинаги с този брак. Освен това прекрасно знаеш, че, каквото и да правиш, в крайна сметка тя ще се омъжи за него.

— Може би — съгласи се Уин. — Но искам да ги накарам да се погърчат още известно време. — Усмихна се широко. Усмивка, която дори и Санто забеляза от другия край на стаята. — Ще ми бъде интересно да разбере дали онзи жребец ще остане при нея, или ще избяга, за да търси по-плодородни пасища.

— А може би те двамата наистина се обичат — предположи Санто.

— О, Санто, за бога! — с раздразнение възкликна Уин. — Те и двамата са като излезли на лов акули. Само се дебнат и се опитват да разберат коя ще намаже повече. Понякога си мисля, че си не само грозен, ами и глупав. Любов! — зловещо се изсмя той. — Целият свят се върти около секса и парите! — заяви той и насочи пръст към Санто. — И любовта няма нищо общо с това, приятелю. Никога не го забравяй.

Санто го изгледа за миг, а след това леко се изкашля.

— Аз не съм грозен.

— Да... Ами, не исках да кажа това — започна да се оправдава Уин. — Всъщност исках да кажа, че си... заплашителен. Имаш заплашителен вид.

Санто се усмихна.

— *Заплашителен*, значи — повтори той като че ли се наслаждаваше на думата. — Това ми харесва. Да, мога да го приема. *Заплашителен*.

— Надявам се, че е така. Това е една от причините, поради която работиш за мен. — Той се изправи и се протегна. — Колко е часът?

Санто погледна златния ролекс на китката си. Подарък от Уин.

— Около десет.

— Време е — заяви Уин.

Санто кимна в отговор.

— Веднага се връщам.

Изправи се и излезе от библиотеката.

Уин се приближи до един от френските прозорци и насочи поглед към басейна. Мислите му бяха заети с Ариел. Нади, едно от кучетата, скочи от канапето и застана до него.

Уии лениво погали голямата глава на хрътката.

— Тя може и да е красавица, Пади — замислено промърмори той, — но също така е и истинска кучка. И сега ще си го получи... Наистина ще си плати за всичко.

Санто се върна в библиотеката. В едната си ръка носеше голяма черна кожена чанта, която остави на бюрото. Отвори я и извади отвътре шишенце спирт и пакет памук. Остави ги настрана и отново бръкна в чантата. Този път извади стъклена ампула, както и игла и спринцовка за еднократна употреба.

Уин, застанал пред френския прозорец се обърна и се загледа в Санто, който разкъса опаковката на спринцовката, сложи иглата и я вкара в ампулата. Спринцовката постепенно се напълни с безцветна течност. Когато свърши, Санто се извърна и погледна Уин.

Уин се приближи до бюрото, разкопча панталона си и го смъкна надолу. Подпря двете си ръце на бюро то и се наведе напред, изложил на показ голия си задник. Потрепери неволно, когато почувства студения спирт върху голата си кожа, а след това постепенно се отпусна. Не се напрегна дори когато почувства убождането на иглата. Изчака само момент, притаил дъх и това беше всичко! Последва онова почти мигновено — винаги се бе изумявал от факта, че за това бяха нужни само няколко секунди — чувство на покой, завладяло цялото му тяло под силното въздействие на лекарството.

Изправи се и почувства, че вече е в състояние да се отпусне и унесе в сън. Наведе се и вдигна долните гащи и панталона си. После се обърна, премигна няколко пъти и обходи с поглед великолепната библиотека, облицована с ламперия от тъмен махагон. Санто застана до него, а на устните на Уин заигра лека усмивка.

Бавно и целенасочено се запъти към спираловидното стълбище, отвеждащо към балкона, опасващ трите стени на библиотеката. Качи се горе, мина през една тайна врата, скрита между рафтовете с книги, и тръгна по коридора към спалнята си. Санто вървеше плътно зад него, за да се увери, че Уин наистина ще се прибере в спалнята.

Още преди да е стигнал до тъмнината на уединеното си убежище, Уин почувства, че започва да се носи в пространството,

подобно на балон, издигнал се високо в небето. Рееше се в небесата, понесъл се към едно по-добро място. Място без болка. Място, различно от суровата реалност на живота му.

5.

Теди де Морни седеше, излегнал се удобно на стола в кабинета си в Епъл Хил Фарм, и подпрял крака върху бюрото. Когато затвори телефона в очите му проблясваха закачливи пламъчета. Усмихна се широко на Лидия Парсънс, секретарка при него на половин работен ден, която влезе в кабинета, потропвайки с високите и остри токове на черно-белите си, наподобяващи шарки на зебра, обувки.

— Здравсти, Лидия — поздрави той. — Как си тази сутрин?

Лидия Парсънс тръсна огромните къдрици на боядисаната си в яркочервено коса, които изглеждаха така, сякаш са били фиксирани неподвижно с цимент, и отвърна на усмивката му, откривайки големите си, пожълтели зъби.

— Добре съм, Теди — отвърна тя. Присвила очи, насочи поглед към краката му, вирнати върху бюрото. — Виждам, че тази сутрин си ходил да яздиш.

— Точно така — потвърди той и тракна токовете на каубойските си ботуши.

— И по какъв случай? — продължи да разпитва тя, защото знаеше, че шефът ѝ ненавижда конете.

— О, нали знаеш каква е Вал — отвърна той. — Непрекъснато твърди, че старият Кайзер не се движи достатъчно и настоява, че трябва да го яздя по-често.

— Аха! — възкликна Лидия. — Значи се опитваш да впечатлиш любимата си като правиш всички онези неща, които ненавиждаш.

— Тъхъ — небрежно изсумтя Теди, макар да си даваше сметка, че наистина се опитваше да достави удоволствие на Валери. Тази сутрин бе станал рано, обул бе износените си каубойски ботуши и чифт стари дънки и бе излязъл да поязди нагоре по хълмовете. Утрото беше прекрасно, но той трябваше да положи неимоверни усилия, за да изтърпи животното и кратката разходка на въздух.

— Обзалагам, че вие двамата сте се позабавлявали добре през уикенда — отбеляза Лидия и намигна похотливо.

— Може да се каже.

— Това е добре. Защото ти предстои една много натоварена седмица.

— Какво ще правим?

Тя се приближи до бюрото си и взе един лист.

— Чакай да видим — започна Лидия. — Днес ще дойдат хората да изчистят басейна. Очакваме и градинарите, които трябва да се погрижат за стария клен, който беше ударен от мълния. След това идва ред на бояджията, който ще дойде да огледа къщата за гости и да изчисли колко ще струва пребоядисването ѝ. Но, тъй като става дума за Сами Бърк — тя красноречиво погледна шефа си, — човек никога не знае кога точно ще се появи кучият му син. И дали ще дойде изобщо. Току-виж се оказало, че пак е на градус.

Теди се разсмя.

Лидия отново насочи поглед към списъка.

— Освен това трябва да подпишеш цял куп документи, да издадеш няколко чека и да се погрижиш за няколко парични превода...

— Я дай тук — грубо я прекъсна Теди. Присегна се и безцеремонно издърпа листа от ръцете ѝ. Не обърна никакво внимание на маникюра ѝ с яркочервен лак на малки златисти звездички, който си бе направила през уикенда.

— По дяволите! — възкликна Теди. — Наистина има доста работа. А, като капак на всичко, трябва и да вечерям с госпожа Дьо ла Рошел.

— Ами... — Лидия изчисти с ръка някаква въображаема пращинка от блузата си с леопардов десен — в този списък няма нищо, което да не мога да свърша сама, Теди. С изключение на документите, които трябва да подпишеш лично. Но това би могло да стане по-късно днес или дори утре. Така че изобщо не е задължително да стоиш тук цял ден.

Теди погледна през прозореца, а след това отново насочи поглед към Лидия и, за пръв път откакто бе влязла в кабинета му, я видя наистина. Тази жена прилича на цирков клоун, помисли си той. С всичкия този грим: сини сенки за очи, прекалено червен руж, лилаво червило. Накъдрена червена коса. Ами дрехите ѝ! Блуза с леопардов десен и пола с тигрови шарки. Цяла камара евтини дрънкулки. Чернобели обувки с висок ток с леопардови панделки. Прилича на шейсетгодишна жена, която се облича като шестнайсетгодишна.

Предпочете да не споделя размишленията си на глас, защото Лидия Парсънс беше първокласна секретарка. Притежаваше огромен организаторски талант, познаваше всички в областта и беше напориста и безстрашна. В състояние беше да получи всичко, което желае, и не признаваше не за отговор. Освен това му беше напълно предана и, той беше сигурен в това, беше готова да скочи в леглото му, без да се замисли дори. Не че той някога я бе пожелавал. Не! В никакъв случай!

— Мислиш ли, че можеш да удържиш крепостта през следващите няколко часа? — най-накрая попита той. — Да кажем до след обяд?

Лидия се разсмя добродушно, надвеси се над бюрото му, разкривайки пред погледа му дълбоката цепка между гърдите си.

— Разбира се — увери го тя. — Няма проблем. — Изглежда го нежно. И заговорнически. — Никога не си можел да държиш оная си работа на сигурно място в панталона си, нали, Теди?

Той сви рамене.

— И защо да го правя?

Изправи се, наведе си и шумно целуна Лидия по бузата.

— Ти си истински ангел — заяви той и я потупа по дебелия задник.

— А пък ти си дявол, дошъл направо от ада — отвърна тя. — Но аз пак си те обичам.

— До скоро тогава — подвижна Теди и се запъти към колата см.

— Да, до скоро. — Лидия го изпрати с поглед. Видя го да се качва в сребристия си ягуар и да отпрашва по пътя. Гюрукът на колата беше свален и русата му коса се ветрееше на вятъра.

Исусе, помисли си тя, той е като красиво видение. И не бих имала нищо против да го поддържа в прегръдките си. Беше обаче достатъчно умна, за да разбере, че не бива да го преследва. Сегашните ѝ, стриктно делови отношения с Теди я устройваха напълно. Даваше си сметка, че понякога нещата трябва да останат такива, каквито са. А и освен това, помисли си Лидия, а на лилавите ѝ устни заигра порочна усмивка, аз си имам Ранди, който може да задоволи мераците на всяка една жена. Само на двадесет три години и преливащ от енергия!

Изпод гумите на ягуара се разхвърчаха камъчета чакъл, когато Теди излезе от алеята и пое по магистралата. Дървената къщичка, която даваше под наем на Тифани Грант — много нисък наем при това — се намираще само на десетина километра надолу по пътя, но той бързаше да стигне там час по-скоро. Понеделник беше свободният ѝ от работа ден, но Теди не прекарваше много понеделници в провинцията.

Беше ѝ позвънил веднага щом се върна сред сутрешната езда. Тя отговори след няколко позвънявания, а по гласа ѝ личеше, че е още сънена. Теди веднага си я представи в спалнята с разрошена, изрусена до бяло коса, със сексапилна къса нощничка, или дори гола, преметнала тънък чаршаф над огромните си гърди, да го очаква, сгушена в голямото топло легло. Почувства обхваналата го възбуда и още по-силно натисна газта.

Когато наближи черния път, който водеше към старата къща, Теди натисна спирачките, взе десния завой и бързо измина петдесетината метра до къщата, обгърнат от облак гъст прах, който се стелеше след колата му. Заобиколи постройката, мина направо през моравата и паркира непосредствено до къщата, където колата му нямаше да се вижда от магистралата. Макар че беше собственик на имота, той не искаше съседите да стават свидетели на продължителните му престои в къщата.

Не е нужно да давам повод на старите клюкарки да си чешат езиците, помисли си той. Всички наоколо ме смятат за истински джентълмен, притежаващ класа и изтънченост. В техните очи съм един от малкото хора в района, който се отнася към местните с уважението, което си мислят, че заслужават. Теди се разсмя на глас. Ако само знаеха! Доставеше му удоволствие да ги прави на глупаци и да се промъква крадешком в тази къща. Това беше част от удоволствието, защото той наистина си падаше по забранените неща. Всъщност, сексът му доставяше удоволствие само в случаите, в които бе съпроводен с известна потайност и нарушаване на правилата.

Скочи от колата, изтича нагоре по дървените стълби и, застанал пред задната врата, почука няколко пъти. Когато тя не му отвори веднага, Теди нетърпеливо натисна бравата. По дяволите! — мислено възкликна той. Заключено е. Преди обаче да се втурне към предната врата, чу забързаните стъпки на Тифани, която прекоси кухнята, за да му отвори.

Забави се няколко секунди с ключалката, а след това откряна вратата едва-едва и го погледна.

— Теди! — възкликна тя и се усмихна похотливо.

Той мина през вратата, обърна се и я придърпа към себе си. Пищното и тяло бе загърнато с голяма розова хавлия, а дългата ѝ изрусена коса бе все още мокра от душа.

— Здравсти, Тиф — поздрави той, хвана я с ръце за задника и силно я притисна към себе си. Наведе глава, притисна устни към шията я и започна да я целува, да я смуче и да хапе.

— Почакай, Теди! — възрази тя и се опита да се отскубне от ръцете му. — Само минутка.

Той вдигна глава и я погледна.

— Какво има, скъпа?

Тя се усмихна отново, а след това затръшва вратата зад себе си и само с едно движение остави хавлията да се смъкне на пода.

Теди насочи поглед към тялото ѝ. Очите му се разшириха при вида на големите ѝ, бели гърди с едри, червени като малини зърна, поспряха се за миг върху твърдите ѝ, налети бедра и жадно се приковаха върху гладко избръснатия хълм между тях. Изстена на глас, а след това се хвърли отгоре ѝ, плъзгайки ръце по цялото ѝ тяло.

Тифани се разсмя от удоволствие, но отново се опита да се изтръгне от прегръдките му.

— Чакай, Теди — задъхано прошепна тя. — Не тук. Хайде де отидем в спалнята.

Той я последва по износения линолеум, с който бе застлан кухненският под. Прекосиха малката трапезария и всекидневната, а след това поеха по коридора към една от двете спални. Теди съблече пуловера си още докато вървяха към спалнята. После събу каубойските си ботуши и ги захвърли на пода, разкопча колана, изхлузи дънките си и ги метна върху ботушите.

Тифани наблюдаваше, опиянена, високото му, стройно тяло и изваяните му мускули. Той по нищо не приличаше на останалите мъже, които познаваше. Теди беше изключително чистоплътен, невероятно рус и силен. Винаги беше в добра кондиция, макар да не се тъпчеше със стероиди. Повечето мъже, с които бе спала през последните няколко години — бяха толкова много, че вече им бе изпуснала края, — бяха шишкави бивши футболисти, мръсни рокери с

увиснали бирени кореми, или непохватни и върлиности груби фермерски момчета и занаятчии, които не можеха да ѝ доставят кой знае какво удоволствие. Освен това бе преспала с немалко от местните културисти и не можеше да отрече, че изваяните им тела ѝ харесваха. Те обаче изглеждаха доволни по-скоро от себе си, отколкото от онова, което би могла да им предложи. Тифани често размишляваше, че за повечето мъже в живота ѝ важеше старата приказка: *Бам, бам, мерси, мадам*. С тази разлика, че повечето от тях забравяха дори да ѝ благодарят. Истински добрите любовници — онези, които искаха да доставят удоволствие не само на себе си, но и на нея — се брояха на пръстите на едната ѝ ръка.

Теди обаче беше напълно различен. Продължи да го наблюдава, запленена от красотата му. Той понечи да свали шортите си, но тя бързо вдигна ръка, за да го възпре. После се приближи и коленичи пред него. Започна бавно да събува шортите му с дългите си, увенчани с розов маникюр пръсти. Само за миг вдигна благоговеещ поглед към лицето му, а след това сведе очи към очакваната награда между краката му.

Когато членът му изскокна на свобода, тя го докосна с език и продължи да го ближе нежно и с много любов. Ръцете ѝ също не бездействаха и постепенно смъкнаха шортите му чак до пода. Той пристъпи, за да се освободи от тях, хвана главата ѝ с ръце и започна да я движи напред-назад, насочвайки я към фалоса си, който с всеки изминал миг ставаше все по-голям. Тифани го пое между устните си, налага го почти целия, а след това започна да го смучи с ненаситна страст.

— А-а-а... — промълви Теди, задвижил тяло в бесния ѝ ритъм. — Тиф, ако продължаваш така, ще свърша.

Тя веднага се отдръпна, изправи се и го погледна. Теди се присегна, хвана гърдите ѝ с ръце и започна да ги гали и да мачка зърната им между пръстите си. Тифани се задъха от удоволствие, притисна се към него и посегна към члена му. Теди плъзна ръка между бедрата ѝ, погали мекото ѝ, гладко избръснато хълмче и, възбуден от допира на голата ѝ кожа, бавно пъхна пръст дълбоко в нея, опиянен от влажната ѝ топлина.

Тифани потрепери и проплака от удоволствие.

— О, моля те, Теди. Умолявам те.....

Неспособен да се въздържа повече, Теди я бутна върху леглото и се отпусна отгоре ѝ. Тя разтвори широко крака, за да го приеме в себе си. И двамата бяха полудели от желание. Теди проникна дълбоко в утробата ѝ и започна да я язди като обладан от зъл дух. Тифани, повдигнала бедра, с все сила се притискаше към него. Всичко свърши почти толкова бързо колкото бе започнало. Теди изрева като ранено животно, а Тифани заизвива тяло под неговото, изпищя от неописуем екстаз и обви крака около кръста му, разтърсена от вълните на бурния оргазъм.

Теди се стовари изнемощял отгоре ѝ. След малко се претърколи по гръб на леглото, опитвайки се отчаяно да си поеме дъх. Когато най-сетне успя да проговори, Тифани се обърна на една страна и го целуна по бузата.

— Можеш ли да останеш малко повече? — попита тя.

— Около час — отвърна Теди и я погледна. — Защо? Да не би да си намислила нещо специално?

Тифани се засмя похотливо.

— Може би — отвърна тя. Седна в леглото с гръб към него и спусна крака към пода. Протегна ръка към съседното шкафче, отвори едно чекмедже и затършува из него. Когато отново се извърна към Теди, в ръката ѝ проблясваше малко стъклено шишенце, пълно с бял прах. На капачката му бе закрепена метална лъжичка.

— Виж какво имам тук — рече тя и протегна ръка.

Погледът на Теди мигновено бе привлечен от белия прах в шишенцето.

— Уха, скъпа! — възкликна той и седна в леглото. — Ти какво? Да не си спечелила от лотарията?

Кафявите очи на Тифани палаво заблестяха.

— Нещо такова.

— Хайде, кажи ми — настоя той. — Откъде го взе? Зная, че това не идва от моите запаси.

Тя се излегна на леглото и го погледна право в очите.

— Едно малко птиче ми го даде — отново избегна отговора тя.

— Стига, Тиф — опита се да я придума той. — И къде стана това?

— Нали помниш онзи бар, в който работех преди?

Той кимна утвърдително. Ставаше дума за местен бардак, посещавай от любители на забавленията на възраст между двадесет и четиридесет години. Повечето от тях бяха разведени, или в процес на развод, и обикновено работеха почасово.

— Ами, миналата вечер минах оттам, за да изпия едно питие. Та там попаднах на един стар познат — беше редовен клиент по времето, когато работех там — и той ми го даде.

— Искаш да кажеш, че ти го подари? Просто ей така! — недоверчиво възкликна той.

Тифани го изгледа за момент.

— И защо не? — учуди се тя. — Двамата с него сме приятели. Нали разбираш? Теди, ти не ревнуваш, нали?

— Не — заяви той и се излегна на леглото до нея. — Ама че глупост! Защо да ревнувам?

— О, не зная — с престорена срамежливост прошепна тя. — Просто изведнъж сякаш изгуби настроение.

— Ти си луда, Тиф — възрази той. — Цялата тази работа ми се струва напълно безсмислена. Искаш да ме накараш да повярвам, че някакъв тип ти подарил кокаин на стойност няколкостотин долара? И не ми казвай, че не е поискал нищо в замяна.

— Аз пък искам да ти кажа, че грешиш — отвърна тя. — Въпросният приятел просто искаше да ми се отблагодари, тъй като на времето му доставях момичета. Освен това той е наркодилър и винаги разполага с много кокаин.

Очите на Теди весело заблестяха и той се разсмя.

— Ти познаваш някои много интересни хора, Тиф.

— Предполагам, че имаш право — съгласи се тя. Отново седна в леглото, развъртя капачката на шишенцето и загреба с лъжичката малко кокаин. — Искаш ли?

Теди се подпря на лакът. Тя поднесе лъжичката към носа му. Той смръкна дълбоко първо с едната, а след това и в другата ноздра. Вкусът на кокаина беше ужасен, като на лекарство, но Теди знаеше, че ще изпита неопишуема наслада под въздействието му.

Излегна се по гръб, насочил поглед към Тифани, която също смръкна малко кокаин, а след това затвори шишенцето. После стана от леглото и се обърна към него.

— Веднага се връщам — рече тя и се запъти към банята.

Теди я изпрати с поглед. Изумително тяло, мислено възкликна той. Истински дар божи. Възбуждаше се само като я гледаше. Тифани винаги му доставяше истинска наслада, макар че не беше от най-умните жени, които познаваше. Всъщност, тя беше доста тъпичка. Но какво от това, по дяволите?

Тифани беше страхотна в леглото. Освен това си падаше по нетрадиционния секс. За него беше като забранен плод — беше с най-обикновен произход, носеше твърде силен грим и безвкусни разголени дрешки. Беше абсолютно неподходяща за човек като него, но иначе идеално задоволяваше всичките му прищевки. Вероятно Лидия е изглеждала по същия начин преди четиридесет години. Само дете Лидия беше умна. Като се изключи това... е, Тифани беше страхотна в леглото, а той очакваше от нея именно това.

Тифани се върна в спалнята. Големите я гърди подскачаха нагоре-надолу докато вървеше. Плъзна се в леглото до него и сложи ръка върху гърдите му.

— Толкова си мълчалив — отбеляза тя. — Да не си уморен, миличък?

— Имах доста тежък уикенд.

— А, така ли? Онази конската докторка май те е скъсала от чукане, а?

— Не — отвърна той раздражен от факта, че Тифани намесва Валери в разговора им. Тя си легна рано снощи, защото ѝ се наложи да работи почти през цялата нощ в събота. Всъщност, извикаха я в дома на твоя шеф.

Тя вдигна глава и го погледна.

— Шегуваш се. Наистина ли?

— Наистина.

— И какво ти разказа за него?

— Нищо — отвърна Теди. — Дори не го е видяла. Срећнала само онзи мускулестия откачалник, който работи за него.

— Господи — промълви тя и неволно потрепери. — Онзи тип е толкова странен. Плаши ме буквално до смърт. Всъщност, цялото имение ме изпълва със страх.

— Защо? — попита Теди, макар да не проявяваше кой знае какъв интерес. — Подобно отношение от твоя страна ми се струва доста глупаво.

— Изобщо не е глупаво! — възрази Тифани. — Работя на половин работен ден там още от деня, в който купиха имението. Конрад го купи преди три години, но се пренесе да живее в него едва миналата година. И знаеш ли какво? Аз все още не съм го виждала. Ако не се брои онзи път, в който ми се стори, че го видях да гледа през прозореца.

— И как изглежда? — лениво попита Теди. Постепенно започваше да усеща магическото въздействие на кокаина.

— Кой знае? — отвърна Тифани. — Аз просто видях някакъв мъж да стои пред прозореца. Сигурна съм, че не беше Санто. — Отново отпусна глава на възглавницата и прокара пръст по гърдите на Теди. — И знаеш ли какво още?

— Какво? — попита той, за да ѝ угоди.

— Никога не съм влизала в къщата. Единственото място в цялото имение, което съм посещавала, е кабинета в конюшните. Онзи отвратителен Санто ръководи имението като някакъв нацист. Единствените хора, с които общувам там, са той и онзи ужасен старчок Хелмут. Понякога и жена му.

— Кой е този Хелмут?

— Хелмут Райнхарт — поясни тя. — Той и потайната му жена Герда живеят в къщата. Преместиха се тук веднага щом Конрад купи имението. Поне аз така мисля.

Зарови пръсти в косата на Теди.

— Хелмут е нещо като майстор и момче за всичко, а жена му е готвачка и икономка. И двамата се изключително мълчаливи. Понякога ми приличат на ходещи мъртъвци. Истински зомбита.

— Да — промърмори Теди, — но какво от това?

— Помисли малко, Теди — разпалено възкликна тя. — Виж само какви хора живеят там. Първо Санто, който прилича на някакъв смахнат гигант с гладко обръсната глава, обеци и мускулесто тяло, покрито с татуировки. После идва Конрад, който, поне що се отнася до мен, може да се окаже просто един призрак. Като капак на всичко са онези зомбирани дъртаци — Герда и Хелмут. Ти никога не си ходил там и затова не можеш да си представиш колко тягостна и потискаща с обстановката.

Замълча за момент и го погледна намръщено.

— Но знаеш ли кое е най-лошото? Те като че ли изобщо не ме забелязват. Нито един от тях. Като че ли за тях аз съм само един боклук, който от време на време им се изпречва на пътя.

— Не трябва да им обръщаш внимание, Тиф — посъветва я Теди, хвана ръката ѝ и я премести надолу към слабините си. — Конрад вероятно управлява имението с железен юмрук. И вероятно не желае служителите му да се познават и да общуват помежду си. Вероятно е поредният богаташ, обхванат от болезнена параноя — заключи той и пъхна ръка между бедрата ѝ.

— Всички говорят, че ти също си богат, Теди — отбеляза тя.

— А? Справям се нелошо. — Той се намръщи. — Е, със сигурност не съм толкова богат колкото онзи негодник. Но пък аз не продавам наркотици. Нито съм член на Мафията.

— Просто не мога да разбера защо е толкова потаен — отбеляза Тифани и погали втвърдения му пенис.

— Вероятно защото не иска да видиш всичките онези момиченца, които държи завързани в мазето — рече Теди и се ухили. — Всичките те стоят там долу по цял ден и по цяла нощ в очакване да изпълнят всяка негова прищявка.

Тифани се разсмя.

— Господи, много се съмнявам в това! Но мисля, че ти би искал точно това. — После изведнъж стисна пениса му.

— Ей! Внимавай — възкликна той. — Както знаеш, той не ми е само за един ден.

Тифани избухна в смях.

— Сериозно, Теди! Цялата настръхвам само като си помисля за онова място. И за всичките пари, които са вложени в него. През целия си живот не съм виждала такова нещо. Трудно ми е да си представя, че човек може да бъде толкова богат. Ами конете! Някои от тях струват цяло състояние. Но знаеш ли какво?

— Какво — дрезгаво попита Теди, възбуден до крайност и почти напълно загубил интерес към разговора.

— Нито веднъж не съм виждала Конрад да язди — заяви тя. — Всъщност, не съм виждала нито един от тях да язди.

— Вероятно не могат — заключи Теди и пъхна пръст дълбоко в нея. — Отглеждат конете като хоби. Пък и на кого толкова му пука за

Конрад и конете му? — възкликна той. — Само погледни какво си имаме тука.

Тифани погледна надолу към слабините му и се изкикоти.

— Боже, ама ти наистина имаш право, Теди.

— Сигурен съм, че мога да те накарам да забравиш напълно за Конрад и за всичките откачалки, които живеят в онова имение, Тиф — прошепна той. Придърпа я към себе си и започна да я целува пламенно. Ръката му не спираше да се движи между бедрата ѝ. — Много ми харесва, че си се обръснала, миличка — промълви Теди. — Гладката ти кожа страшно ме възбужда.

— Радвам се — откликна тя. — И мен ме възбужда.

— Но това е само началото.

— О, така ли? — попита тя и се притисна с все сила към него, напълно погълната от удоволствието на мига и изхвърлила от ума си всички мрачни мисли за Стоунлеър. — О, Теди — проплака тя, — караш ме да се чувствам толкова добре. Не мога да ти устоя.

— Нали точно това е целта, миличка — отвърна той и с все сила проникна дълбоко в нея.

— О, господи — задъхано промълви тя. — Такава съм късметлийка. Не мога да повярвам, че извадих такъв късмет с тебе...

6.

Слънцето все още грееше ярко, когато Валери подкара колата си по дългата криволичеца алея, която водеше към къщата на майка ѝ — красива викторианска постройка с италиански елементи. Къщата бе разположена в гъсто залесена горичка на върха на един хълм, в подножието, на който се зеленееха тучни ливади и криволичеше бистър поток. Бъркширските възвишения^[1], обгърнати в зелената си лятна премяна, се виждаха от източните ѝ прозорци, а от запад се разкриваше величествена гледка към планинските върхове на Катскил^[2] отвъд река Хъдзън.

Тази вечер красотата на къщата ѝ действаше по-потискащо от обикновено. Може би защото не съм в много добро настроение, помисли си тя, очаквайки с ужас вечерята с майка си и Теди.

Заобиколи, за да стигне до паркинга зад къщата, и спря непосредствено до сребристия ягуар на Теди. Значи, помисли си тя, той вече е тук и несъмнено се забавлява от сърце, споделяйки с майка всички подробности от уикенда, който прекарахме заедно. Валери не беше изненадана, макар че не можеше да не се чувства ядосана от взаимната симпатия и възхищение, които Теди и майка ѝ изпитваха един към друг. Те искрено се радваха на всяка възможност да се насладят на приятната си компания.

Валери се огледа набързо в огледалото за обратно виждане и се опита да пооправи непокорната си коса. Както обикновено косата ѝ бе сплетена на дълга плитка, праметната през едното ѝ рамо, но непокорните косъмчета, измъкнали се от двете страни на лицето ѝ, бяха създали обичайния къдрав ореол около главата ѝ.

— Е, какво пък — промърмори тя, загледана в отражението си, — ще трябва да се примирят с вида ми. Макар че Теди и майка несъмнено биха предпочели да ме видят с идеално оформена прическа, както се очаква от една истинска дама.

Тя слезе от джипа и се зае да почисти кучешките косми, полепнали по черния ленен панталон и блузата, които бе избрала за вечерта. Беше се надявала, че дрехите са подходящи за случая и освен

това по тях няма да личат космите на Елвис, които полепваха по всяка нейна дреха. Но, както стана ясно, надеждите ѝ се бяха оказали напразни. Козината на Елвис, когото бе оставила вкъщи заради майка си, определено беше по-черна и по-блестяща от ленената тъкан на дрехите ѝ.

Е, какво пък, отново си помисли тя. Ще им се наложи да ме приемат такава, каквата съм!

Чу познатите гласове в градината. Приблужи се до желязната портичка и надникна над нея. Теди, изтупан както винаги в тъмносин блейзър, искрящо бял ленен панталон и светлосиня риза, допълнена с дръзка кайсиево оранжева вратовръзка, и Маргьорит, която приличаше на красиво видение в кремавия си костюм със смарагдовозелени биета и блуза в същия цвят, вървяха право срещу нея. Държаха се за ръце и водеха оживен разговор. Валери забеляза, че изсветлялата от слънцето руса коса на Теди бе оформена в идеална прическа, а изумителната сребристобяла коса на Маргьорит бе прибрана в елегантна френска плитка. Всяко косъмче по главите и на двамата стоеше на точно отреденото му място.

Ама разбира се! — развеселено си помисли Валери.

Теди неочаквано вдигна поглед към нея. Забеляза я и ѝ махна с ръка. Тя му махна в отговор.

До ушите ѝ долетя гласът на майка ѝ.

— След малко ще се присъединим към теб — извика тя. — Сипи си нещо за пиене.

— Добре — отвърна Валери и кимна с глава. Обърна се и тръгна към просторната закрыта веранда. Прекоси я и влезе в кухнята.

— Виж ти кой пристигна най-после! — възкликна Ефи и избърса ръцете си в една кърпа. После потупа с пръст черната си буза. — Точно тук — инструктира я дребничката, побеляла жена.

Валери се наведе и я целуна по бузата. Точно на указаното място.

— Изглеждаш страхотно, Ефи — рече Валери и се изправи. — Не зная какво си ни приготвила за вечеря, но мога да те уверя, че ухае великолепно.

— Менюто е изненада — информира я Ефи, — така че по-добре не питай. Толкова се радвам, че двамата с Теди приехте поканата за вечеря. Благодарение на вас днес се отдадох на истинско готвене. Иначе майка ти яде колкото едно врабче. А и аз не ям кой знае колко.

— Предполагам, че тя отново спазва някаква диета — рече Валери.

— Тя постоянно е на диета — недоволно заяви Ефи. — Коя от коя по-страшни и мъчителни. Цяло чудо е, че още не се е разболяла с цялото това гладуване.

— Някои неща никога не се променят — отбеляза Валери. Ефи от край време се оплакваше от ужасните хранителни навици на Маргьорит, както и от куп други неща, но въпреки това ѝ служеше вярно и всеотдайно. — Ще отида да си сипя едно питие, Ефи. Искаш ли да приготвя нещо и за теб?

Ефи се ухили.

— Благодаря ти, Вал — отвърна тя, — но аз вече си клъвнах една глътка джин.

— Аха! — възкликна Валери. — Трябваше и сама да се досетя. Обещавам, че няма да кажа на никого. — Глътките джин на възрастната жена бяха дълбоко пазена тайна, в която уж бе посветена единствено Валери. Тайна, известна на всички в къщата.

— По-добре недей. Защото, ако го направиш, ще споделя с Теди някоя от тайните ти — заплаши я Ефи.

— Но това е чиста проба изнудване! — през смях възкликна Валери. — След малко се връщам — рече тя, излезе от кухнята и влезе в килера.

Огледа бутилките и се спря на водка с тоник. С много водка и малко тоник. Рядко пиеше нещо по-силно от вино, но тази вечер щеше да има нужда от малко допълнителна подкрепа. Присъствието на майка ми само по себе си е достатъчно оправдание за силния алкохол, каза си тя. Но във вечер, в която майка и Теди заговорничат, съюзили се срещу мен, би трябвало да си позволя да пия направо от бутилката.

Взе питието си и тръгна да обикаля из голямата, смълчана къща. Влизаше от стая в стая и бавно отпиваше от чашата си. Очите ѝ се плъзгаха по старинните мебели с красиви дамаски от коприна, кожа и кадифе. После поспираха върху стените, покрити с разкошни копринени тапети от Лион или пък с ръчно изработени книжни тапети от Зубер и Риксхайм. От таваните на почти всички стаи висяха елегантни кристални полилеи. Скъпи картини украсяваха стените. Фамилните портрети от Франция, Дания, Англия и Америка си съперничеха с прекрасни пейзажи от почти всяко кътче на Европа.

Буквално във всяка стая имаше графики, някои от които бяха на почти петстотин години.

Всевъзможни изящни фигурки, дрънкулки и скъпи произведения на изкуството покриваха почти всяка повърхност в къщата. Китайски и японски порцелан, майсенски порцелан и позлатени вази, изкуствени цветя, изработени от полускъпоценни камъни и злато, снимки, поставени във фантастично красиви резбовани, сребърни или позлатени рамки.

Валери често си мислеше, че тази къща, която приличаше на пещерата на Аладин, би разтуптяла сърцето на всеки колекционер. Много от скъпоценните предмети бяха дошли от големия им апартамент в Ню Йорк, който беше продаден след смъртта на баща ѝ. Спомените от детството ѝ — свързани както с елегантния апартамент в града, така и с не толкова изтънчената обстановка на къщата в провинцията — нахлуваха в главата ѝ при всяко нейно помещение тук. Все едно че цялото ѝ минало бе съсредоточено в тази къща.

Може би точно поради тази причина се старая да стоя колкото е възможно по-далеч от тук, помисли си Валери.

Изведнъж я завладя познатата тъга, обхвана я нетипична за нея меланхолия. Не можеше да се избави от чувството, че цялата тази красота е част от някакъв друг свят. От начин на живот, който отдавна вече бе престанал да съществува. Живот, към който никога не бе принадлежала, макар всички да ѝ повтаряха, че е част от него. И, макар да познаваше всеки един предмет в къщата, тя все не можеше да се отърве от чувството, че е *натрапница* в този дом.

В една от стаите се поспря пред любимата си картина на Бърт Морисот, на която бе изобразено необятно поле. После взе една черно-бяла снимка на баща ѝ, яхнал любимия си кон. Изглежда толкова красив, помисли си Валери и върна снимката на мястото ѝ. Влезе в музикалната стая и леко погали с пръсти клавишите от слонова кост на старинното пиано, на което се бе учила да свири. Изкачи стълбите, прекоси коридора и влезе в старата си спалня. После седна на леглото с прозрачен, дантелен балдахин. Докато разглеждаше старинната тоалетка, отрупана с кристални шишенца с всевъзможни парфюми, погледът ѝ се спря на сребърните четки за коса с нейните инициали върху тях и тя изведнъж си спомни колко често бе седяла пред това

огледало, опитвайки се да се превърне в жената, за която майка ѝ мечтаеше. *Напразно.*

Не, лениво си помисли си тя. Аз никога не съм била момичето, което тя желаше. Не можах да стана и жената, която би задоволила изискванията ѝ. Но пък, от друга страна, винаги съм имала усещането, че мястото ми не е тук и че дори не съм част от живота в този дом.

Имаше време, когато беше готова на всичко, за да се почувства по-близка с тези хора и с фамозния им начин на живот. Наистина бе положила неимоверни усилия да се превърне в дъщерята, която майка ѝ и баща ѝ желаеха.

Но това време беше отминало. Вече не желая да живея като тях. Искам да изживея живота си в съответствие със собствените си принципи и разбирания. Искам да бъда самата аз.

На теория звучеше толкова просто, но Валери знаеше колко мъчително бе преживяла откъсването си от семейството. Трудно ѝ беше да наблюдава разочарованието, изписало се на лицата на родителите ѝ, да слуша укорителните им слова, да се съпротивлява на постоянния натиск, който ѝ оказваха. Водила бе безброй битки и най-накрая бе постигнала целта си. Сега вече живееше собствения си живот по начин, който ѝ носеше радост и удовлетворение.

Размишленията ѝ бяха прекъснати от звънкия смях на майка ѝ и от внимателно модулирания глас на Теди. Валери отпи от питието си и въздъхна. Май е крайно време да се изправя пред тях, реши тя. Излезе от стаята и се върна на долния етаж.

Теди и Маргъорит с чаши в ръце, стояха един до друг в облицованото с мрамор антре. Видяха я, че слиза и вдигнаха погледи към нея.

— Здравейте — весело поздрави Валери.

— Здравей, скъпа — отвърна Маргъорит и огледа оценяващо дъщеря си от главата до петите. После ѝ предложи едната си буза за целувка.

— Радвам се да те видя, майко — рече Валери.

— И аз се радвам, че успя да ме вместиш в претоварения си график — през смях отвърна Маргъорит.

Валери предпочете да не отговаря, опитвайки се да задържи усмивката на лицето си.

— Здравсти — поздрави я Теди, леко я целуна по устните, прегърна я през раменете и я придърпа към себе си. — Бяхме навън да разгледаме градината — съвсем ненужно обясни той. — Направо е невероятно какво е постигнала майка ти буквално без ничия помощ.

— О, Теди — възкликна Маргьорит, — не е нужно да ме ласкаеш. Зная, че градината ми е истински провал, но какво бих могла да направя? — С периферното си зрение зърна Ефи, застанала на вратата на кухнята. — О, струва ми се, че Ефи е готова да сервира вечерята.

— Ами да вървим тогава — обади се Теди и подаде ръка на Маргьорит. Тя я пое, а той намигна на Валери. — Ще се справиш ли сама?

— Става дума за цели стотина метра, но мисля, че все някак си ще се справя — пошегува се Валери.

Навън вече се спускаше мрак, а в елегантната трапезария на Маргьорит среброто и кристалът блестяха, озарени от светлината на свещите. Вече бяха привършили с вкусното угощение, приготвено от Ефи — студена супа от авокадо и краставици, малки пълнени диви кокошчици, гарнирани със сос от сливи и джинджифил, пресни аспержи, поръсени с холандски сос, див ориз с китайски гъби и салатата от цикория и репички, подправена с оцет балсамико. Ефи току-що бе сервирала десерта — домашно приготвен джинджифилов сладолед, гарниран с пресни, органично чисти ягоди и малини и полят със сладък сироп.

— Благодаря ти, Ефи — рече Теди. — Десертът изглежда особено вкусен. Всичко беше просто прекрасно.

— Благодаря ви, сър — отвърна Ефи и тръгна обратно към кухнята.

— Тя никога няма да спре да ме изумява — с уважение отбеляза Валери. — Нямам представа как го прави. Готвене, чистене и...

— Тя наистина е добра — прекъсна я Маргьорит, — но аз се опитвам да я науча да не използва толкова много сосове. Те са ужасно калорични, не мислите ли? — Насочи поглед към Теди и той, естествено, не я разочарова.

— Цялата вечеря беше много калорична — с готовност се съгласи той. — Ти, разбира се, не би могла да се храниш постоянно по този начин.

— Разбира се, че не мога — възкликна Маргьорит. — Подобна диета би съсипала напълно както здравето, така и фигурата ми. А що се отнася до чистенето, Вал, скъпа — Маргьорит красноречиво изгледа дъщеря си и сви рамене, — напоследък тя едва успява да избърше праха от по-високите места. Убедена съм, че е много мило от твоя страна да проявяваш подобна лоялност, но понякога си мисля, че напоследък Ефи просто се възползва от мен.

— О, майко! — възкликна Валери, неспособна да прикрие изумлението си. — Ефи ти посвети повече от четиридесет години от живота си. И не мисля, че имаш право да твърдиш, че се възползва от теб, само защото с възрастта е станала малко по-бавна.

Маргьорит високомерно пренебрегна възмущението на дъщеря си и го отмина с ледено мълчание. Обърна се към Теди и насочи към него цялото си внимание.

— Виното е божествено — отбеляза тя. — И напълно подхожда на сервираната вечеря.

— Много ти благодаря, Маргьорит — незабавно отвърна той. — В момента разполагам със сравнително прилична изба, но съзнавам, че ще ми е нужно дълго време и много повече пари, за да я направя такава, каквата искам. Онова *Монтраше* беше...

Валери се затвори в себе си, и, похапвайки сладолед с ягоди, се загледа в майка си и Теди, които водеха лек и непринуден разговор. Той е точно нейният тип, с негодувание помисли тя. Красив, богат и неустойимо очарователен. Не по-малко важен, обаче, беше и фактът, че Теди произхождаше от *тяхната* социална прослойка. Евентуалният брак с него би се възприел като съюз между наследниците на две бляскави аристократични семейства, потомци на френските хугеноти. Именно знатното потекло на Теди бе причината, поради която майка ѝ бе готова да си затвори очите пред дребните му недостатъци. А пък баща ѝ, ако беше жив, щеше да го подкрепи с цялото си сърце. Валери обаче, макар и да не се отнасяше с пренебрежение към потеклото си, не го смяташе за чак толкова важно. Заслугите и аристократизмът на прадедите ѝ бяха твърде отдалечени във времето и напълно безполезни в съвременния свят, поради което тя почти никога не мислеше за тях.

Нищо чудно, че майка и Теди се разбират толкова добре, помисли си Валери и пъкна в устата си една ягодка. Когато става дума за произхода му, той е същият сноб като нея. Жалко, че майка не е по-млада.

Видя Маргьорит да оправя с ръка бляскавите смарагди, красящи ушите ѝ, и я погледна малко по-внимателно. Независимо от негодуванието, което изпитваше към майка си, Валери не можеше да отрече, че Маргьорит Луиз дьо Колини дьо ла Рошел е жена, която напълно заслужава внушителното си име. Макар че беше на шейсет и пет години, лицето ѝ, макар и леко набръчкано от възрастта, беше изключително красиво, излъчващо спокойствие и самоувереност. Имаше елегантни скули, високо чело, прав нос и широки и чувствени устни. Никой не би се досетил за истинската ѝ възраст, съдейки по сребристата ѝ коса, равните бели зъби, стройната и добре поддържана фигура и безупречното облекло.

Валери не спираше да се изумява от изключителната ѝ суетност по отношение на външния ѝ вид. Майка ѝ носеше само изработени по поръчка дрехи и прекарваше часове наред при шивачката си, където все избираше някакви платове или пробваше новите си дрехи. В повечето случаи ставаше дума за изключително добре изработени и скъпи копия на модели на *Шанел* и на други известни моделиери. Освен това Маргьорит стоеше с часове при фризьорката, педикюристката, маникюристката, а всичкото си време у дома прекарваше пред огледалото, заета отново с външния си вид. Вечер си лягаше намазана от главата до петите с всевъзможни кремове и лосиони и не позволяваше на слънчевите лъчи да се докоснат до кожата ѝ.

При все това обаче Маргьорит бе споделила с Валери, че никога не би се подложила на пластична операция, нито пък би боядисала косата си. Отнасяше се с презрение към жените, които прибягваха към подобни мерки за разкрасяване, и ги възприемаше като жертви на просташки и напълно погрешни представи за женската красота. Не спираше да повтаря, че всичките тези нещастни жени — доброволни жертви според нея — са продукт на безочливите, безсрамни и лишени от всякакъв вкус схващания за женската красота, насаждани от неиздържаните в естетически план медии.

— Валери, скъпа!

Гласът на Маргьорит прекъсна размишленията ѝ. Вдигна очи и забеляза, че майка ѝ е насочила към нея въпросителния си поглед.

— Съжалявам — рече Валери. — Не чух какво каза.

— Ти изобщо не ни обръщаш внимание, скъпа — скастри я Маргьорит. Обвинително насочи пръст към Валери, а смарагдът на пръстена ѝ заблестя на светлината. — Напълно в твой стил. С Теди обсъждахме бизнеса му, Вал. Един въпрос, към който би трябвало да проявяваш по-голям интерес. Още повече предвид успехите на Теди на борсата през изминалата година.

— О — отвърна Вал, — това е страхотно, Теди. — Запита са защо той никога не обсъждаше бизнеса си с нея.

Теди се усмихна със снизхождение, внушаващо, че Валери просто не би могла да вникне в сложните му бизнес дела, станали предмет на толкова задълбочения му разговор с Маргьорит.

— Толкова си умен, Теди — ентусиазирано възкликна Маргьорит, — и смятам, че заслужаваш поздравления.

— Е, търговията определено си има своите добри и лоши моменти — отвърна Теди. — В последно време обаче аз наистина се справям изключително добре. Но пък и кой не би го направил предвид настоящото състояние на пазарите, Маргьорит.

— Така е — съгласи се тя, — само че не всеки знае как да се възползва от тази златна възможност, Теди. Предполагам, че добрият произход винаги си личи, нали? Всичко е въпрос на гени.

Теди се разсмя.

— Може би — съгласи се той. — Но искрено се съмнявам, че някога ще мога да постигна успехите на баща си, който беше истински гуру в сферата на инвестициите.

Звънливият смях на Маргьорит отекна в стаята.

— Е, скъпи, аз пък мисля, че баща ти би бил изключително горд с постиженията ти.

— Благодаря — с престорена любезност отвърна Теди. Истината беше, че изобщо не знаеше какво би било мнението на великия Тиодор де Морни. А и пет пари не даваше за него. Беше изпитвал единствено омраза към кучия син и бе започнал да го харесва по малко едва след смъртта му. Същото важеше и за майка му, Клодин, която винаги бе възприемал като някакво привидение. През цялото му детство тя се появяваше епизодично, облечена в скъпи рокли, отрупана с бижута и

обвита в аромата на изтънчени парфюми. Живя малко повече от петдесет години, последните, от които прекара затворена в собствената си стая, неизличително пристрастена към алкохол и антидепресанти.

— Ще ми се да можех да кажа, че Докъринг Уейнрайт постига същите успехи при инвестирането на собствените ми пари — отбеляза Маргъорит и опипа смарагдите, красящи шията ѝ, с дългите си, елегантни пръсти. После насочи поглед към дъщеря си, която веднага схвана посланието.

Валери се поизкашля и залепи престорена усмивка на лицето си.

— Док се грижи за инвестициите ти от много години, майко — отбеляза тя, — и по всичко личи, че се справя нелошо. А и татко имаше много високо мнение за него — додаде тя. Погледна към Теди. — С това не искам да кажа, че ти не би могъл да се справиш, Теди, но татко винаги е държал Док да се занимава с инвестициите на семейството и... ами...

— Не бих си и помислил да нахлувам в територията на великия Докъринг Уейнрайт — побърза да я прекъсне Теди. — Сигурен съм, че той е изключително компетентен инвестиционен съветник.

— Въпреки това — отново се намеси Маргъорит — определено не постига твоите резултати, Теди. Ако питаш мен, той като че ли не се старае достатъчно.

— Аз пък смятам, че Док напълно контролира нещата — възрази Валери. — Той може и да е старомоден и консервативен и определено не е човек на риска, но, въпреки това, е изключително проникателен, предприемчив и надежден.

— Мислиш ли? — изрази несъгласието си Маргъорит. — Аз може и да съм стара жена, която не разбира кой знае колко от тези неща — продължи тя, самобичувайки се с неискрен и престорен глас, — но все ми се струва, че малкото ми портфолио изобщо не е увеличило стойността си. Не е нужно да добавям — то се разбира от само себе си, — че и дивидентите ми не са помръднали нагоре. И това в една толкова благоприятна пазарна среда. Та половината от продадените наоколо недвижими имоти бяха платени в брой! Без никакви опити за снижаване на обявената продажна цена. И купувачите са все от Ню Йорк. Умни млади мъже като Теди. — Замълча за момент и погледна дъщеря си право в очите.

— Може би имаш право, майко — отстъпи Валери, — но истината е, че за пръв път чувам, че имаш оплаквания от Док.

— Вдигна очи и отвърна на погледа на Маргьорит. — Пък и изобщо не е моя работа да решавам кой би трябвало да се занимава с инвестирането на парите ти, нали?

— Така е — съгласи се Маргьорит. — Не е *твоя* работа — заяви тя и отново насочи цялото си внимание към Теди. — Мисля, че е крайно време да понастъпя малко стария Док — изрече като на себе си. — Предполагам, че всички ние ставаме твърде самодоволни понякога, нали?

— Кое е напълно разбираемо — съгласи се Теди. — Особено пък когато става дума за човек, който инвестира *чужди* пари. И не е *лично* заинтересован от благополучието на клиента си.

— Много добре казано, Теди — възкликна Маргьорит. — Утре ще разговарям с Док по телефона, а след това ще ти се обадя, за да те информирам за позицията му по въпроса. В случай, че не възразяваш, естествено.

— Разбира се, че не възразявам, Маргьорит увери я Теди. — Идеята ми се струва изключително разумна.

— Добре, значи се разбрахме — заяви Маргьорит. Отпи глътка вода, а смарагдът на пръстена ѝ заблестя, уловил отново светлината. После остави чашата на масата и обърна очи към Валери.

— Валери, скъпа, струва ми се, че има нещо, което не си ми казала.

— Не съм ти казала? — Валери веднага разбра за какво говори майка ѝ, но реши да се престори на глупачка. Макар да знаеше, че ще настрои Маргьорит враждебно, не искаше да ѝ достави удоволствието да отговори незабавно на поставения въпрос. Съзнаваше, че се държи детински, но реши да поизпоти майка си и да я принуди да се потруди, за да изтръгне отговора от дъщеря си. Така щеше да ги накаже — нея и Теди — загдето си бяха позволили да обсъждат годежния пръстен зад гърба ѝ. — За какво става въпрос, майко? Какво не съм ти казала?

Очите на Маргьорит придобиха студен, стоманен оттенък, но тя бързо се овладя и от гърлото ѝ се изтръгна весел смях.

— Валери, мила моя, напоследък май работиш твърде много и прекарваш прекалено много време сред онези мръсни животни. Не

мога да измисля друго обяснение за факта, че би могла да забравиш нещо толкова важно.

Теди се поизкашля и се усмихна.

— Вал — обади се той, — тя може би има предвид малкото събитие, случило се през уикенда. Не си го забравила, нали?

Валери реши да преустанови малката си игричка.

— О! — извика тя. — Как можах! — Погледна Теди, който ѝ се усмихна с обич. — О, Теди, толкова съжалявам — заяви тя.

— Чувствам се като пълна идиотка.

— Не се притеснявай за това — добродушно отвърна той.

Валери погледна към майка си.

— Теди и аз... ние... той ми даде годежен пръстен през уикенда — най-после успя да изрече тя, макар да не можа да се насили да произнесе *Ние сме сгодени*.

— Прекрасно! — възкликна Маргьорит, опитвайки се да се престори на изненадана. — Просто прекрасно! — Присегна се и докосна ръката на дъщеря си. — Толкова се радвам за теб — рече ѝ. После отново се присегна и потупа ръката на Теди. — Радвам се и за двама ви. Това е чудесна новина.

Валери кимна.

— Радвам се, че си щастлива, майко — тихичко промълви тя.

— Трябва да ми покажеш пръстена, Вал, скъпа — заяви Маргьорит.

— Ами... — запелтечи Валери и усети, че лицето ѝ стана алено червено — Ами аз... *забравих* да го сложа.

— Какво си направила? — възкликна Маргьорит и прикова върху дъщеря си изумения си поглед.

— О, Вал! — изпъшка Теди. — Забелязах, че не е на ръката ти, но си помислих, че си го прибрала в чантата си, за да изненадаш майка си.

— Съжалявам — промърмори Вал. — Толкова много бързах да се преоблека след работа и да дойда тук навреме... А и освен това... — тя сви рамене и се усмихна — все още не съм свикнала с него.

— Не се е случило нищо фатално — увери я Теди, очевидно изпълнен с опрощение.

Валери се обърна към майка си.

— Пръстенът е изключително красив, майко — рече тя. — И е огромен! Сигурна съм, че много ще ти хареса. Обещавам да дойда при теб някой ден след работа и да ти го покажа.

— Надявам се да го направиш наистина — отвърна Маргьорит, но пропусна да спомене, че Теди ѝ бе показал пръстена още в деня, в който го бе купил. — Теди толкова много се стареае и аз смятам, че би трябвало да бъдеш ужасно щастлива след така щедрия му подарък.

— Аз... просто бях твърде заета — започна да се оправдава Валери. — През уикенда бях дежурна на повикване в клиниката. Имахме спешен случай и...

— Пак тази клиника! — Маргьорит се намръщи неодобрително. — Все тази клиника! Знаех си. Прекарваш твърде много време там. И що за спешен случай би могъл да те накара да забравиш, че си сгодена? — Маргьорит я изгледа въпросително.

— В Стоунлеър — мрачно отбеляза Теди, без да даде на Валери възможност на отговори на майка си. — Имението на онзи загадъчен човек.

— О, скъпа, не! — проплака Маргьорит. Изглеждаше видимо разстроена. — Не ми казвай, че си ходила в онова ужасно място, Вал, скъпа. Чух от много достоверен източник, че новият собственик на имението е някакъв наркобарон. Вярно ли е?

Валери сви рамене.

— Кой знае? — отвърна тя. — Отидох там, за да се погрижа за един болен кон. Дори не се видях със собственика. — Замълча за момент, а след това додаде шеговито: — Но не видях и камари от наркотици, оръжия или нещо подобно.

Никой не се разсмя.

— Е — с искрено възмущение заключи Маргьорит, — за мен поне е очевидно, че онзи човек би могъл да поддържа подобно имение само ако наистина търгува с наркотици или с нещо също толкова отвратително. Даже и младите магнати от *Уол стрийт*, които изкупиха имотите наоколо, не могат да си позволят подобно нещо. — Замълча за момент и красноречиво изгледа дъщеря си. — Освен това — продължи тя, — доколкото ми е известно, този човек е абсолютно непознат за важните хора в този район. Пък и е толкова потаен, че няма как да не съм сигурна, че в онова имение се вършат ужасни неща.

— Не съм чула нито една от клюките, които се разпространяват наоколо — дръзко възрази Валери, — но искам да ти кажа, че след снощното ми посещение ми бе отправено предложение да поема грижите за здравето на всичките им животни.

— О, скъпа — промълви Маргьорит, а очите ѝ се разшириха от тревога.

— Но ти, разбира се, нямаш намерение да приемеш предложението им, нали? — намеси се Теди.

Валери не му отговори веднага.

— Няма да приемеш, *нали*? — настоя той.

— Все още не зная — отвърна Валери. Още докато изричаше думите, обаче, си даде сметка, че *ще приеме* предложението на Конрад и ще стане единственият ветеринар в района, лекуващ животните в Стоунлеър. Още на следващия ден щеше да обсъди въпроса с останалия персонал на клиниката.

— Все още *не знаеш*? — като папагал възкликна Маргьорит. — Трябва да кажа, че съм изненадана от лековатото ти отношение. Според мен дори не би трябвало да обсъждаш подобна възможност. — Гласът и цялото ѝ поведение бяха неописуемо пренебрежителни. — Онзи човек сигурно е някакъв ужасно покварен и зъл мафиот или пък долен негодник и престъпник. Та той отказва да приеме всички отправени му покани от влиятелните хора в този град!

— И какво толкова лошо има в това? — попита Валери. — Искам да кажа, че не разбирам как отказът му да приеме отправените му покани автоматично го превръща в наркотрафикант или мафиот. Може би човекът просто не желае да общува отблизо с когото и да било.

— Е, ако не друго, поведението му е абсолютно антисоциално — заяви Маргьорит. — А това е крайно съмнително, ако питаш мен.

— Не съм ходил в имението — отново се намеси Теди, — но разговарях с един-двама от местните момчета, които са били там по работа. От думите им съдя, че онзи тип е пръснал милиони за ремонта и реконструкцията на имението. Докарал си работници от юг — от Флорида или от някой друг щат. По всичко личи, че джобовете му са бездънни. Аз поне зная със сигурност, че не мога дори да си помисля да извърша ремонтите, които той си е позволил в онова имение.

Валери внимателно наблюдаваше Теди, забелязала отново нахалното и самоуверено поведение, което той възприемаше всеки път,

когато се почувстваше засенчен от някого. Не пропусна и очевидната неприязън, прокраднала се в гласа му. Той *завижда* на Конрад, даде си сметка тя. Ако не за друго, то поне заради парите, с които той очевидно разполага.

— Стига сме говорили за този толкова неприятен и плашещ индивид — възкликна Маргьорит и сложи край на обсъждането. — Предлагам да изпием кафето си на верандата. Отвън е толкова приятно! — Тя се усмихна и ги погледна.

— Напълно в тон с препоръките на лекаря — подкрепи я Теди.

Маргьорит се изправи. Теди я последва веднага и пое ръката ѝ, за да я изведе на покритата веранда. Валери тръгна след тях. Ефи вече бе запалила свещите отвън и, след строго официалната вечеря, верандата изглеждаше изключително приятно и гостоприемно място. Теди помогна на Маргьорит да се настани на стола си, а Валери се разположи на едно старо, но иначе голямо и изключително удобно канапе от ракета.

— Веднага се връщам, дами — увери ги Теди, извини се и се скри във вътрешността на къщата.

В момента, в който той се отдалечи достатъчно, Маргьорит насочи цялото си внимание към Валери. Дори и на слабата светлина на свещите Валери успя да различи решимостта, изписала се по лицето на майка ѝ.

— Надявам се, че се отнасяш към Теди с вниманието, което заслужава — заяви Маргьорит. — Не мога да не отбележа апатията, която ми се струва, че проявяваш по отношение на годежа си.

— Просто бях много заета, майко — отбранително рече Валери.

— *Заета!* Все това ужасно оправдание! — Маргьорит се наведе напред към дъщеря си. — Не трябва да забравяш, че Теди е в състояние да ти даде всичко онова, което може да си пожелае една млада жена. Той има пари, Вал, но, което е още по-важно, Теди е много добър в умножаването им. Не бива да забравяш, че, освен всичко останало, той е изключително популярен. Абсолютно всички го обожават.

— Или се *страхуват* от него — подхвърли Валери.

— Какво? — Маргьорит изглеждаше шокирана. — Но това е нелепо! Защо някой би се страхувал от Теди?

— Ами, ако съдя по онова, което чувам да се говори, той не е особено популярен сред наемателите си, майко.

— Може би те просто не си плащат наема на време — възрази тя. — А и защо изобщо проявяваш интерес към мнението на някакви си наематели?

— Защото те също са хора — тихо отвърна Валери.

— Ха! — Маргьорит пренебрегна напълно забележката на дъщеря си и изправи рамене, подготвяйки се за следващата атака. — И как можа да забравиш да си сложиш годежния пръстен, Вал? Отношението ти е просто обидно. Освен това Теди ми спомена, че все още не желаяш да насрочиш дата за сватбата. Какво, за бога, ти става, Вал?

— Нищо не ми става — отвърна Вал, опитвайки се да се справи с надигналия се в душата ѝ гняв. — Просто още не съм готова.

Майка ѝ отново я погледна право в очите.

— Но това е неизбежно, Валери, скъпа — неотстъпчиво заяви тя. — Нямах никакъв друг избор, а и Теди е просто идеален. Никога не съм си и помисляла, че си в състояние да привлечеш един толкова съвършен мъж.

Валери преглътна, твърдо решена да не губи самообладание. Не можеше, обаче, да си позволи да отmine току-така последната забележка на майка си. Така би постъпила *старата* Валери, каза си тя. Онази Валери, която мълчаливо приемаше обидите, които майка ѝ сипеше отгоре ѝ.

— Защо непрекъснато ме обиждаш, майко? — попита тя.

Маргьорит като че ли се стъписа за момент, но веднага отново премина в настъпление.

— Ами, погледни реално на нещата, Вал, скъпа... Знаеш, че никога не си била кой знае каква красавица. Трябва да призная, обаче, че сега, когато си вече на възраст, притежаваш определено излъчване. Нещо, което ти липсваше през годините, в които растеше. И, като капак на всичко, не можеш да отречеш, че винаги си била малко... *странна*... малко особена. И това все още не се е променило.

Усмихна се на Валери — усмивка, която всеки непознат би възприел за искрена и обичлива. Валери обаче знаеше, че тя е пълна с презрение и мълчаливо неодобрение.

— Не може да се каже, че някога си била кой знае колко общителна — продължи Маргьорит. — Носът ти все беше забоден в някоя книга. Или си играеше със скъпоценните си домашни любимци и не обръщаше внимание на останалите деца.

Валери изслуша тирадата на майката си в пълно мълчание, наранена от безстрастния начин, по който тя описваше срамежливото малко момиченце, отчаяно копнеещо за обич и разбиране. Въпреки всичките ми твърдения и отчаяна решимост да отрека очевидното, помисли си тя, аз все още се стремя към любовта и одобрението на тази жена. И макар непрекъснато да убеждавам сама себе си, че вече съм напълно самостоятелна и независима, продължавам да ѝ позволявам да ме наранява.

След продължилото известно време мълчание, Валери най-сетне се прокашля и отговори:

— Ако наистина си спомняш онова време, майко — започна Валери, — не може да не знаеш, че не бяха много момиченцата, с които ми позволяваше да си играя. Опитвах се да се сприятеля с някои деца, но смяташе, че повечето от тях не са достатъчно добри за мен.

— Човек трябва да предпазва детето си от... по-малко желаните елементи на обществото, Валери — отвърна Маргьорит. — А ти изглеждаше привлечена именно от тях.

— После, когато станах по-голяма — продължи Валери, — ти започна да ми втълпяваш, че не съм нито достатъчно привлекателна, нито пък умна. Отношението ти към мен бе причина за желанието ми да избягам и да се скрия от другите момичета — и момчета — на моята възраст, които ти смяташе за далеч по-интелигентни и красиви от мен.

— И в повечето случаи това наистина беше така — твърдо заяви Маргьорит. — Винаги съм ти ги сочила като пример, който исках да следваш. Нима не разбираш, Вал? Постоянно се опитвах да те предизвикам да направиш нещо добро за себе си. Но не, ти не желаеше да си направиш труда да се погрижиш за маникюра и дрехите си, нали? Не искаше да се постараяш да изглеждаш по-привлекателна в очите на подходящите млади мъже. Благодаря на бога, че Теди се появи в живота ти. Както и за това, че по това време ти се бе превърнала в сравнително представителна млада дама и се бе

освободила донякъде от глупавата си свенливост и назадничавост. Така поне даде на Теди възможност да види *бъдещите* възможности.

Гневът на Валери ставаше все по-силен, но тя предпочете да замълчи. Прекрасно знаеше, че спорът с майка ѝ беше абсолютно безплоден и нямаше да доведе до нищо.

— А! — радостно възкликна Маргьорит. — Ето че нашият прекрасен млад кавалер се завърна. Тъкмо казвах на Валери какво чудо си ти, Тед.

— Аз ли? — развеселено попита той. Застана до Валери в очакване тя да му направи място на канапето. После се настани до нея и хвана ръката ѝ. — Надявам се, че дъщеря ти мисли по същия начин.

Валери го погледна и се усмихна.

— Мисля, че ще те оставя да тънеш в неведение по въпроса — отвърна тя. Дълбоко в себе си, обаче, започваше да чувства, че Теди е всичко друго, но не и *чудото*, превъзрасяно постоянно от майка ѝ. В този момент най-много от всичко ѝ се искаше да се изправи и да се прибере у дома при Елвис.

Останаха още известно време на верандата. Побъбриха още малко и изпиха кафето си. Не след дълго Теди демонстративно погледна часовника си.

— Става късно — рече той — и се боя, че времето ти за лягане отдавна мина, Маргьорит.

— Нищо подобно — увери го тя. — Прекарах чудесна вечер и се наслаждавах на всяка минута от нея.

— Е, аз обаче трябва да ставам рано утре сутринта — обади се Валери — и мисля, че е време да се прибирам.

— Напълно забравих за това — заяви Теди. — Аз самият съм свободен през цялата седмица и все забравям, че ти ходиш *на работа*.

— Много жалко, че не можа да се освободиш през тази седмица, Вал, скъпа — порица я Маргьорит.

Валери се изправи и сподави една прозявка.

— Беше невъзможно, майко. В клиниката имаме твърде много работа.

Теди също се изправи и я прегърна през раменете.

— Не е нужно да ни изпращаш, Маргьорит — каза той. — Моля те, не ставай заради нас.

— Благодаря ти, Теди — отвърна тя, — но и аз смятам да се прибирам.

Той веднага свали ръката си от раменете на Валери, приближи се до Маргъорит и ѝ помогна да се изправи. Тя го погледна и му подаде бузата си за целувка.

— Толкова се радвам, че прие поканата ми за вечеря. И съм във възторг от новината, която ми съобщихте.

— Благодаря, Маргъорит.

— Лека нощ, майко. — Валери я целуна по бузата. — Вечерята беше много вкусна.

— Радвам се, че ти хареса, скъпа. И се надявам скоро пак да ви видя.

Приближиха се към вратата, която водеше към паркинга. Маргъорит потупа Теди по гърба.

— Скоро ще ти се обадя, за да поговорим — рече тя.

— Да — отвърна той. — Ще чакам с нетърпение.

Маргъорит ги изпрати с поглед, а след това се обърна, загаси свещите и се прибра в къщата.

Когато стигнаха до колите си на паркинга, Теди се обърна, обви ръце около Валери и я целуна продължително. Плъзна ръце по гърба и ѝ я притисна към себе си. Тя обаче побърза да се отдръпне.

— Трябва вече да вървя, Теди — рече Валери. — Късно е и трябва да се прибирам у дома.

— Какво? — с раздразнение възкликна той. — Мислех, че ще прекараш нощта с мен.

— Не мога, Теди. Трябва да се прибера, за да пусна Елвис навън.

— В такъв случай ти предлагам да се прибереш у дома, да пуснеш онзи грозник, а след това да дойдеш у дома. Какво ще кажеш, а? — Нежно докосна шията ѝ с устни.

— Не и тази вечер, Теди — отвърна тя. — Утре ми предстои изключително напрегнат ден. А и ще трябва да стана много рано.

Той продължи да я целува по шията.

— Хайде де! — прошепна Теди. — Ще си прекараме много добре, Вал. Ще можем да се чукаме цяла нощ.

— Теди! — гневно възкликна тя. — Току-що ти казах, че утре трябва да стана рано сутринта и че ми предстои един много дълъг и напрегнат ден.

— Обади се и им кажи, че си болна — настоя той и, сложил ръце върху задника ѝ, я притисна към себе си.

— Няма да стане — отвърна тя. — И това е последната ми дума.

— О, Вал — недоволно възкликна той, — хайде де! Можеш да го направиш. Остави кучетата, котките и конете да се грижат сами за себе си. Само този път.

— Не, Теди — твърдо заяви тя, опитвайки се да се отскубне от прегръдката му. Имам прекалено много работа. А сега ме пусни. Трябва да се прибере и да се погрижа за Елвис.

Теди най-после свали ръце от нея.

— Ами върви тогава — подкани я той. — Върви да се погрижиш за шибаното си псе.

Тя го изгледа предизвикателно.

— Точно това смятам да направя. — Настани се зад волана на своя джип и рязко затвори вратата. Запали двигателя и погледна към Теди, застанал до сребристия ягуар. И, както често се случваше напоследък, той отново ѝ заприлича на раздразнително малко момче, вбесено, че не е могло да се наложи над околните.

Е, толкова по-зле за него, помисли си Валери. Не може да нарича Елвис *шибано псе* и да се надява, че ще му позволя да спи с мен.

Пое по дългата, застлана с чакъл алея към магистралата, за да се прибере у дома при Елвис.

— Кучка! — през зъби изруга Теди, загледан в отдалечаващите се задни светлини на джипа. После се метна в колата си и отпраши право към къщичката на Тифани с надеждата, че ще я завари там. Ако пък я няма, помисли си той, ще си намеря някоя друга. Без проблем.

---

[1] Гориста област и западен Масачузетс — Б.пр. ↑

[2] Планинска верига, част от Апалачите, разположена в североизточната част на щата Ню Йорк — Б.пр. ↑

7.

Острите и високи токове на пурпурно червените кожени обувки, украсени отпред с букет от лимоновожълти цветя, които Ариел Конрад носеше на краката си, потропваха по мраморния под на отрупаната с лилави пълзящи тропически цветове веранда, опасваща задната фасада на огромната ѝ къща в Палм Бийч. Вълните на Атлантическия океан заливаха лениво девствения плаж, започващ непосредствено след оградената, съвършено поддържана морава, а лекият крайбрежен ветрец разхлаждаше задушната лятна вечер.

Ариел обаче не можеше да почерпи утеха от великолепното имение и изящните му градини. Тази вечер луксозната обстановка, която я заобикаляше, ѝ приличаше повече на декор за предстояща трагедия. Стиснала чаша с джин Бъдълс с тоник в едната си ръка и тънка кафява пурета в другата, тя крачеше неспокойно от единия до другия край на украсената с изящни колони веранда и само от време на време поспираше колкото да прокара дългите си, загорели пръсти, завършващи с пурпурно червен маникюр, през платинено русата си коса.

Зърнала отражението си в огромното огледало, поставено в перлена рамка, тя забеляза леко разрошената си коса. Верандата бе слабо осветена от трепкащите пламъчета на запалените свещи и Ариел остана доволна от онова, което видя в огледалото. Дългата ѝ коса създаваше онова така търсено от повечето жени впечатление за току-що приключило кратко въргаляне в сламата. Останалите жени пръскаха цели състояния, за да постигнат търсения ефект, но за Ариел косата и бе една от многото желани, макар и не съвсем естествени, придобивки. Лицето ѝ, както винаги, бе съвършено гримирано. Клепачите и тежаха от дебелия слой спирала, очите ѝ бяха очертани с черен молив и сенки с цвят на пчелен мед, които напълно съответстваха на кехлибарените точки, изпъстрили блестящите ѝ кафяви очи. Светлокафяв руж подчертаваше високите ѝ, изпъкнали скули, върху чувствените ѝ, хирургически оформени пълни устни,

блестеше пурпурно червено червило. Страхотни устни, помисли си тя. Устни, притежаващи дяволски секси и подканящо излъчване.

Отдалечи се от огледалото и, стиснала дългата си пурета, отново започна да кръстосва нервно по верандата, уверена, че, ако не друго, то поне изглеждаше достатъчно съблазнително. Точно в този момент единият ѝ ток се подхлъзна по излъскания мрамор, тя политна напред и едва не падна върху каменния под.

Мамка му! — мислено възкликна тя и огледа щетите. Пак моят шибан късмет. Беше разляла джин и тоник върху прозрачната си оранжева блуза, която носеше разкопчана до кръста и със завързани на възел предници. Кой знае как нито капка от разлятата течност не бе попаднала върху съблазнително разголената ѝ плът.

Май започвам да се напивам, помисли си Ариел. Не, не съм пияна, веднага се поправи тя. Просто съм леко замаяна. Бързо се приближи до голямата мраморна маса, на която бяха подредени подноси с алкохол. Остави чашата и пуретата си на масата, грабна една салфетка, намокри я със сода и се зае енергично да търка блузата си.

Ето, помисли си тя, така е по-добре. Захвърли салфетката върху масата, взе отново питието и пуретата си и се приближи до един шезлонг. Излегна се в него, изрита обувките си и се настани удобно. Взе последния брой на френското издание на *Вог* и разлисти разсеяно лъскавите му страници. Само след няколко минути обаче напълно изгуби интерес към списанието, въздъхна и го пусна на мраморния под.

Къде е кучият му син? — зачуди се тя и отпи от питието си. Трябваше да се е прибрал за вечеря преди цяла вечност. Дръпна силно от пуретата. И как избра точно този момент, за да ми закъснява. Може би трябва да се обадя в клуба.

Загаси пуретата в пепелника, веднага извади друга от пакета, който лежеше до нея, и я запали със златна запалка на *Картие*. Да, реши Ариел, точно това ще направя. Ще се обадя в клуба. Тъкмо протягаше ръка към клетъчния телефон, оставен върху масата, когато чу отчетливото потропване на тежките му ботуши върху мрамора. Вдигна поглед точно в мига, в който той се появи на верандата. Все още бе облечен в екипа си за поло и изглеждаше потен и прашен.

— Лоло! — извика тя и се поизправи на мястото си. — Притесних се до смърт заради теб. Къде беше, по дяволите?

Загорялото лице на Лоло светна, когато погледът му попадна върху нея. После изведнъж долови напрежението в гласа ѝ и в тъмнокафявите му очи проблесна тревога.

— Какво има, Ариел? — попита той. Говореше английски с много силен акцент. После, трополейки с тежките си ботуши по мраморния под на верандата, се спусна към нея.

— Какво има ли? — злобно го изгледа тя. — Ти закъсня! И то точно когато имам нужда от теб, Лоло!

— Нали знаеш, че живея според времето в испанския часови пояс — пошегува се красивият млад мъж, а белите му зъби заблестяха на фона на тъмната му кожа. Хвана лицето ѝ с две ръце и я целуна по устните. — Знаеш какви са аржентинците.

Ариел се намръщи на несполучливия му опит да се пошегува.

— Защо закъсня толкова? — попита тя. Потупа шезлонга и се отмести, за да му направи място до себе си. После отново се облегна назад и го погледна.

Той отпусна мускулестото си тяло до нея и сви нехайно рамене.

— Играх поло до мръкване — отвърна той. — Точно както ти казах, преди да тръгна. — Наведе си и я целуна по устните. Плъзна едната си ръка към напълно достъпната ѝ гръд и с огромно удоволствие установи, че зърната ѝ започват да се втвърдяват под въздействието на ласките му. Миг по-късно въздъхна доволно и се облегна назад. — След това Палмър Джонсън ме покани да видя новите му понита за поло. Затова отидох в дома му...

— О, майната му на Палмър Джонсън — прекъсна го тя.

— Ариел — тихо прошепна той и я погледна в очите. — Не си изливай яда на мен. Не съм направил нищо лошо. Само малко позакъснях. Каквото и да те мъчи в момента...

Тя изведнъж обви ръце около шията му и все сила се притисна към него, опиянена от сладкото удоволствие да усеща силното му, потно тяло до своето.

— О, ти не си виновен, Лоло — разкаяно заяви тя. — Имаш право. Извинявай. Всичко е заради ужасния Уин. — В очите ѝ проблесна ледена омраза. — Бих могла да го убия, Лоло. Наистина бих могла.

Лоло изпусна продължителна въздишка.

— Какво пак е направил онзи задник?

— Все същата стара история — отвърна Ариел и свали ръце от врата му. — Още не е подписал проклетите документи, макар прекрасно да знае, че не мога да свържа двата края с тази тъпа временна издръжка, определена от съда.

— Пристигна ли днес? — нехайно попита той. — Говоря за чека.

— Не — отвърна тя и ядно скръцна със зъби.

— Исусе! — възкликна Лоло. — Иде ми да отида в Ню Йорк и да убия негодника с голи ръце. Говоря напълно сериозно, Ариел.

— Ще ми се да го направиш — заяви Ариел и го измери с поглед, като се питаше дали *наистина* бе готов да изпълни закана си. — Това би разрешило всичките ни проблеми.

Замълча и отпи от питието си. Не за пръв път си мислеше, че убийството на Уин е изход от положението, в което се бе озовала.

— Ако смятах, че може да ти се размине — продължи Ариел, — щях да те помоля да го направиш. Искане ми се да можех да го убия сама. Мразя го! — Удари с юмрук по гърдите на Лоло. — Мразя го, мразя го, мразя го!

Лоло хвана юмрука ѝ с ръка, поднесе го към устните си и го целуна.

— Знаеш ли, Ариел, той се бави с документите, само защото е решил да те измъчва. Да измъчва и двама ни.

— Да, зная — отвърна тя. — Но това не ми помага по никакъв начин, нали? Защото мъченията сякаш нямат край.

— Скоро ще подпише — увери я Лоло. — Трябва да го направи. Не се тревожи. — Сложи пръст под брадичката ѝ, повдигна я нагоре и се вгледа в очите ѝ. — И тогава всичките ни проблеми ще бъдат разрешени. Ще имаме всичко, от което се нуждаем. *Всичко*. Ще видиш. — Наведе си и обсипа красивото ѝ лице с целувки. Започна с челото, после се спусна към носа, очите, бузите и брадичката.

Ариел откликна на нежните му ласки. Обсипа с целувки шията и лицето му, а след това намери устните му. Започнаха да се целуват жадно и настоятелно, изследвайки с ръце телата си. Лоло нежно я бутна назад върху фотьойла, притисна пламналите си слабини към съвършеното ѝ тяло и изстена на глас, почувствал сладкия допир на възбуденото ѝ тяло.

Ариел погали с ръка гърдите му, а после я плъзна надолу и я спря чак върху голямата издатина между бедрата му, опиянена от

излъчващата се от него типично мъжка миризма, от мокрия му от пот костюм за езда и от прашните му ботуши за поло.

— Целият си подгизнал от пот — промърмори тя и едва не потрепери от обхваналата я възбуда.

Лоло веднага се отдръпна.

— Може би трябва първо да си взема един душ и да се преоблека — рече той с ясното съзнание, че тя няма да приеме предложението му.

— Не, недей. Така ми харесваш повече.

Той тихичко се изсмя.

— А на мен ти ми харесваш така. — Отново пъкна ръка под разкопчаната ѝ блуза и потърка едното ѝ зърно между палеца и показалеца си.

— Хммм... — промърмори Ариел. — Тооолкова е приятно.

Лоло леко целуна устните ѝ.

— Хайде да удължим удоволствието колкото е възможно повече — прошепна той. — Искаш ли да приготвя по едно питие? А?

— Хммм — отново промърмори тя и го придърпа към себе си. — Мисля, че идеята е страхотна. — После бавно го пусна и се отдръпна от него. — Нека аз да се заема с питиетата — рече тя и го погледна в очите. — Искам да приготвя едно питие за моя Лоло.

Спусна краката си от шезлонга и се изправи. Обу обувките си и, потропвайки на високите токове, се отправи към мраморната маса с напитките, като му се усмихна закачливо през рамо. Взе две чисти чаши, постави кубчета лед в тях, след което сипа сериозно количество Будълс. Най-накрая добави и по малко тоник и изстиска по едно резенче лимон.

Тръгна обратно към шезлонга, като се полюляваше съблазнително.

— Ето — с усмивка рече тя. — Точно както го харесваш.

Лоло плъзна поглед по цялото ѝ тяло и едва тогава пое питието си. Вдигна чаша и я чукна в нейната.

— Salud — рече той.

— Salud — отвърна тя, отпи от питието си и шумно въздъхна.

— Не ми изглеждаш особено щастлива — отбеляза Лоло и плъзна ръка по крака ѝ.

Ариел се стовари отново на шезлонга и се загледа в питието си. Лоло имаше право. Изобщо не се чувстваше щастлива. Мислите за Уин

и за грозния развод отново бяха завладели съзнанието ѝ подобно на досаден сърбеж, от който не можеше да се отърве. Имаше време, още в самото начало на техния брак, когато бе смятала, че е най-щастливата жена на света. След всичките жени, които бе имал през живота си — а те не бяха малко — той бе избрал точно нея. Никога нямаше да забрави онази блондинка, която бе твърдо решена да го спечели, но си тръгна с разбито сърце след победата на Ариел. Каква кучка беше само, помисли си Ариел. Беше изпитала огромно удоволствие да наблюдава как блондинката си отива, смазана от тежестта на огромната загуба. Само че триумфът, който Ариел бе изпитала тогава, днес не ѝ носеше никаква утеха.

Лоло остави питието си и плъзна ръка около раменете ѝ.

— Ела при мен — рече той и я придърпа към себе си. — Не бъди толкова тъжна, Ариел. Твоят Лоло е тук при теб.

Устните му докоснаха шията ѝ, зъбите му леко ухапаха ухото ѝ.

— Зная, че той е истински негодник — едва чуто прошепна той — и в момента обърква всичките ни планове. Съвсем скоро обаче адвокатите ще му напомнят, че не може още дълго да отлага.

Ариел отпи голяма глътка от питието си, въздъхна отново и остави чашата.

— Така е — съгласи се тя. — Но докато това стане, положението ни ще става все по-трудно. Вече едва мога да си позволя да плащам на прислугата, а за посрещане на гости и дума не може да става. Слава богу, че все още мога да ползвам кредит в магазините и в клуба.

Лоло притисна пръст към устните ѝ.

— Шшт — прошепна той. — Не мисли за това сега, Ариел. — Плъзна ръка по раменете и гърба ѝ и се зае нежно да ги масажира.

— Толкова е приятно, Лоло — промърмори тя. — Бях толкова напрегната заради всичко това. Искам да кажа... Какво, по дяволите, правим тук тази вечер? Та ние дори не би трябвало да сме тук.

— Какво искаш да кажеш?

— Лято е — обясни Ариел. — Би трябвало в момента да се забавляваме в Саутхемптън или в Европа. Или поне на онова местенце високо в планината. Където и да е, но само не тук. Никой не стои в Палм Бийч през лятото.

Той хвана двете ѝ ръце и ги целуна нежно.

— Но поне сме *заедно*, Ариел.

— Не спирам да благодаря на бога за това — отвърна тя. — Ако не беше ти, не зная какво щях да правя.

— Иска ми се да можех да направя повече — подхвърли Лоло и я погледна в очите. — Но ти знаеш, че не ми плащат кой знае колко за това, че яздя чуждите коне. Ако имах мои собствени пари и конюшни, всичко щеше да бъде по-различно...

— Не, не, не! — искрено възкликна Ариел. — Нямах това предвид, Лоло. Не очаквам финансова помощ от теб. Това е последното нещо на света, което бих искала. Зная, че Палмър Джонсън е същият като Уин и като останалите богати копелета, които играят поло. Те буквално морят от глад най-добрите си играчи. — Вгледа се в тъмните му очи. — Както се отнасят и с теб, например. Най-добрият сред тях!

Той се ухили и белите му зъби проблеснаха в сумрака.

— Е, при всички положения един от най-добрите.

— Аз пък мисля, че си най-добрият — гордо заяви Ариел. — Но много по-важно е присъствието ти до мен в този момент. То е, което ми дава сили да посрещам изпитанията, с които се сблъсквам всеки ден.

Лицето му стана сериозно.

— Тази вечер наистина се чувстваш много потисната, нали, Ариел? — попита той. — И си далеч по-разстроена от обикновено. — Протегна ръка към питието си и отпи малка глътка, очаквайки отговора ѝ. Знаеше, че тя има нужда да излее душата си.

Ариел въздъхна отново.

— Никога не съм си представяла, че животът ми ще се развие по този начин. За нищо на света не бих се съгласила да повярвам, че Уин може да е толкова жесток, злобен и егоцентричен. Той не беше като повечето богати мъже, които познавах. Парите за него никога не са били проблем. Не беше циция като останалите. Господ ми е свидетел, че харчехме като за последно.

Присегна се и извади една пурета от пакета на масата. Лоло взе запалката ѝ и ѝ поднесе огънче.

— Благодаря — рече тя и издиша гъст облак дим.

— Продължавай — подкани я той. — Разкажи ми какво тормози хубавата ти главица.

— Ами, това беше едно от нещата, които харесвах у Уин. Изобщо не го беше грижа за парите и ми позволяваше да харча колкото си искам. *Парите са за това*, все повтаряше той. Още повече, че има

толкова много, че просто не знае какво да ги прави. — Дръпна отново от пуретата и погледна към Лоло. В очите ѝ внезапно проблеснаха гневни пламъчета. — Но ето че сега кучият син изведнъж се промени напълно! И аз не разбирам защо, по дяволите, трябва да е толкова подъл и отмъстителен.

— Всичко скоро ще свърши — повтори Лоло, защото не знаеше какво друго би могъл да ѝ каже. — Може би... може би аз бих могъл да си намеря някаква работа или...

— В никакъв случай! — възкликна Ариел. — За нищо на света! — После се разсмя. — Просто си представям какво ще стане. Никакви клубове, никакви развлечения. Никакви пътувания и екскурзии. Рано лягане вечер, рано ставане на сутринта... Не, Лоло! — Забоде пръст в гърдите му. — Ти и аз не сме създадени за такъв живот. Той е за загубеняците и некадърниците. — Протегна ръка и погали хубавото му лице. Сега, след като бе споделила с него тревогите си, се почувства много по-добре. — Нещата все някак си ще се подредят. Поне мога да съм сигурна, че те имам изцяло за себе си. И умирам от кеф като гледам как всички разведени дами наоколо направо полудяват от ревност. — Тя го целуна по носа.

Лоло се ухили.

— Ти самата също побъркваш мъжете наоколо — заяви той. — Струва ми се, че всеки мъж в Палм Бийч те желае, Ариел.

Тя отметна глава и се разсмя.

— Наистина ли?

— Знаеш, че е така. — Протегна ръка и я привлече към себе си. — Аз самият също попадам в тази група — додаде той. Започна да я целува грубо, страстно и ненаситно. Плъзна ръце по тялото ѝ, изследвайки неуморно всяка нейна примамлива извивка. Край на сериозните разговори; време беше за малко сериозни забавления.

Ариел откликна мигновено, възбудена от допира на силното му тяло. Прокара ръце по мускулестите рамене и надолу по ръцете му, погали стегнатия му корем и се спря между бедрата му, почувствала мъжествеността, изпълнила до пръсване бричовите му за езда. Изстена от удоволствие, когато Лоло погали зърната ѝ с език, а след това леко ги стисна между зъбите си. От гърлото ѝ се изтръгна задавено стенание, когато ръката му се озова между бедрата ѝ и той се зае да изследва с пръст влажната ѝ и топла утроба.

Само с едно рязко движение Лоло смъкна шортите и бикините ѝ надолу по краката ѝ, разкопча ципа на брича и освободи пулсиращия си член. После се просна отгоре ѝ, с все сила проникна дълбоко в нея и започна да я язди като обладан от зъл дух.

О, Господи, мислено възкликна Ариел, обхваната от вълните на неописуем екстаз. Цялото ѝ тяло трепереше неудържимо и се притискаше към Лоло. Точно когато си помислих, че вече не ме очаква нищо добро, в живота ми се появи този мъж, роден от мечтите ми. И то какъв мъж само! Напълно различен от онзи звяр Уин Конрад.

8.

— Колет! — възкликна Валери, вдигнала поглед от бюрото си, където попълваше един здравен картон. — Толкова се радвам да те видя. — Елвис, разположил се в леглото си, енергично размаха опашка.

Колет Ричардс, възрастната съседка на Валери, нахлу в кабинета, обгърната в екзотичното ухание на скъпия си парфюм. Рязко свали слънчевите си очила и Валери забеляза тревогата, изписала се в искрящите ѝ сини очи.

— О, Вал, скъпа! — задъхано поздрави Колет. — Толкова съм щастлива, че те виждам. Не можеш дори да си представиш колко се радвам. — В този миг забеляза Елвис и му изпрати няколко въздушни целувки.

Валери се изправи, целуна Колет по бузата, а след това я покани да седне.

— Заповядай, Колет, седни — рече ѝ тя. — Въобразявам ли си, или наистина си разтревожена?

Двете заеха местата си. Колет сложи в скута си голямата си и скъпа на вид сламена чанта с кожени дръжки и кръстоса върху нея ръцете си, разкривени от артритата, но обсипани, както винаги, с пръстени с огромни скъпоценни камъни.

— О, Вал, скъпа — прошепна възрастната жена, — просто не зная откъде да започна.

Обичайното поведение на Колет беше изпълнено с толкова много драматизъм, че Валери не се обезпокои особено от нейното театралничене. И тогава изведнъж си даде сметка, че в прегръдките на Колет не вижда Пъф Пъпи, който обикновено лаеше, ръмжеше и правеше всевъзможни бели. Колко странно, помисли си тя. Колет винаги влачеше със себе си малкото снежнобяло кученце и гледаше на него едва ли не като моден аксесоар.

— Колет — попита я тя, — къде е онзи малък негодник Пъф Пъпи?

— Вкъщи, скъпа — отвърна Колет.

— Какъв е проблемът тогава? — продължи да я разпитва Валери.
— Видях името ти в списъка с пациентите и предположих, че той има някакъв здравословен проблем.

— О, Вал, скъпа — за пореден път възкликна Колет и големите ѝ очи се напълниха със сълзи. Валери грабна кутията с книжни кърпички, предназначена за разстроени собственици на домашни любимци, и ѝ подаде няколко кърпички. — Благодаря, скъпа — рече Колет. — Съжалявам, че се държа като изкуфяла дъртофелница, но... става дума за Хайдън! — Сълзите преляха и потекоха по лицето ѝ, покрито с дебел слой пудра и руж.

Валери бързо издърпа още няколко кърпички и ѝ ги подаде. После се изправи, сложи ръка върху рамото на Колет и нежно я погали.

— Кой е Хайдън? — тихо попита тя.

Колет шумно издуха носа си.

— О, Вал, скъпа — възкликна тя и я погледна с мокрите си очи.
— Ама аз не съм ли ти казала?

— Не, Колет — отвърна Валери.

Колет като че ли се обърка за миг, но след това бързо потупа ръката на Валери.

— Иди да си седнеш на мястото, скъпа. Много ти благодаря за моралната подкрепа. В този момент имам нужда от всичката подкрепа на света. — Избърса очите си с чиста книжна кърпичка.

Валери се върна на мястото си зад бюрото и насочи поглед към възрастната си приятелка. Днес Колет бе облечена цялата в бяло — широка бяла блуза, бял панталон и бели еспадрили. Няколко наниза големи перли красяха шията ѝ. Гривните и обеците ѝ също бяха перлени. На главата си носеше огромна сламена шапка. От пръв поглед ставаше ясно, че на младини жената трябва да е била зашеметяваща красавица и че въпреки напреднала ѝ възраст тя все още излъчваше неустоим младежки дух и виталност. Интересуваше се от всичко и възприемаше живота като едно чудесно и вълнуващо приключение. Беше кокетка и приемаше за напълно нормално вниманието, с което биваше обсипвана. Бялата ѝ коса, обаче, неизменно оформена в красива прическа, този път изглеждаше леко разрошена, а по лицето ѝ се стичаха черни вадички размазан грим.

— Просто не мога да повярвам, че не съм ти казвала за него, но пък напоследък май не съм те виждала много. — Пое си дъх, преди да

продължи. — Хайдън, мила моя, е тук с мен и мисля, че е крайно време вие двамата да се запознаете. — Отвори сламената чанта, която стискаше в скута си, и внимателно извади малко вързопче.

Хавлиена кърпа? — помисли си Валери. Какво е това, за бога?

Колет внимателно хвана вързопчето в едната си ръка и се зае предпазливо да развива кърпата с другата.

— Това е Хайдън — обяви тя и протегна ръце към Валери.

Валери стана от стола си и пристъпи напред, за да разгледа отблизо малкото създание, което Колет държеше в шепите си.

— Мили боже, Колет — възкликна тя. — Толкова е мъничък! И толкова красив. — Бавно протегна ръка и много внимателно, само с един пръст, погали остриите му бодли. Той веднага се сви на топка и целият се разтрепери. Малките му очички се изпълниха с подозрение.

— Това е африкански таралеж пигмей — обясни Колет. — Не е ли божествен?

— О, невероятен е — съгласи се Валери и продължи да го гали. — Какво мисли Пъф Пъпи за него?

— Пъф Пъпи го обожава — отвърна Колет, — но се опасявам, че чувствата му не срещат взаимност. Виждам, обаче, че теб те харесва — продължи тя. — Просто не мога да повярвам. Той се плаши от всички и позволява единствено на мен да го докосвам.

— Е, и мен като че ли не ме харесва кой знае колко — отвърна Валери. — Може ли да го подържа?

Колет протегна ръце и Валери взе таралежа в шепите си, като внимаваше да не го изпусне и да не му позволи да избяга.

— И как, за бога, ти хрумна да му дадеш това име? — попита Вал.

— Ама как? Той, разбира се, е кръстен на Стърлинг Хайдън. Актьора — отвърна Колет, вдигнала недоумяващо вежди. — Този мъж беше любовта на живота ми, макар че никога не съм го познавала лично. Тооолкова романтичен! Не като днешните мъже, които харчат цели състояния, докато си играят на авантюристи. Знаеш какво имам пред вид. Правят-струват, но винаги си подсигуряват предпазна мрежа. Но не и Хайдън. Той беше неустрашим. О, Вал, скъпа, такива като него не се раждат вече. И беше тооолкова секси.

Валери се разсмя. Изобщо не се изненада, че Колет Ричардс, която беше на около осемдесет години, все още е изпълнена с

романтични представи и желания. Защото Колет беше от жените със завидно минало.

— И какъв е проблемът с нашия малък авантюрист? — попита Валери.

— Не съм сигурна — разтревожено отвърна Колет, но напоследък като че ли не прилича на себе си. Той си има малка клетка с нагревател на пода — те, както знаеш, обичат топлината — и аз си играя с него всяка вечер, преди да си легна. Таралежите, както знаеш, са нощни животни и, след като си поиграем малко, той се качва на колелото в клетката и започва да се върти, да се върти, да се върти! Освен това обожава джобовете на халата за баня и на домашните ми роби, поради което непрекъснато го нося със себе си из къщата.

— Храни ли се добре? — попита Валери.

— Странно, че ме питаш, Вал. Но сега, като се замисля, ми се струва, че Хайдън престана да се храни преди няколко дни. Затова реших да му направя от вкусната пуешка супа, която открих, че много обича.

— И хареса ли я?

— Остана очарован — възкликна Колет. — Излапа всичко — бульона, месото, зеленчуците. Всичко!

Валери внимателно обърна таралежа в шепите си и огледа малкото му телце. Беше не по-дълъг от дванадесет сантиметра. Тя го опипа предпазливо. Нелека задача, предвид многото му бодли. Известно време изучава очите му, а след това предпазливо отвори устата му, търсейки признаци на някакво заболяване. Тъкмо се канеше да сложи край на прегледа, когато забеляза нещо.

— Какво има? — попита Колет.

— Виж, Колет — тихо отвърна Валери. — Струва ми се, че открихме причината за неразположението на Хайдън.

Колет притисна набръчканата си ръка към сърцето си.

— О, скъпа Вал. И каква е тя?

— Зъбите му? — отвърна Валери.

— Зъбите? — възкликна Колет.

— Да. — Валери кимна с глава. — Почти съм сигурна, че забелязвам леко възпаление на венците.

— О, скъпа Вал! И какво ще правим сега?

— Ще трябва да почистим зъбите му — отвърна Валери, която продължаваше да разглежда устата на дребното животинче.

— Да почистим зъбите му? И представа си нямах, че това е възможно — отбеляза Колет. — Но ти можеш да го направиш, нали, Вал? Искам да кажа как...

— Ще трябва да го упоя — отвърна тя. — Но иначе процедурата е напълно възможна. Ще трябва обаче да бъде особено предпазлива с упойката.

— О, боже! — театрално възкликна Колет. — Вал, скъпа, ти си истинско чудо.

— Междувременно ще му предпиша и курс антибиотици — рече Вал.

— Антибиотици? — повтори Колет. — А кога ще се заемеш с почистването на зъбите?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отвърна Валери. — Един момент да разгледам графика си. Определено искам да извърша манипулацията през следващите няколко дни.

— О, Хайдън — драматично проплака Колет. Протегна ръка и го погали с пръсти.

— Ето — рече Валери, — вземи го за минутка докато проверя графика си. — Тя внимателно прехвърли животинчето в шепите на Колет.

Надникна в графика с ангажиментите си и се изправи.

— Веднага се връщам, Колет — рече тя. — Ще трябва да проверя и целия график на клиниката, за да видя какво имаме запланувано през следващите дни.

Върна се бързо и погледна Колет и Хайдън.

— Остава за петък, Хайдън — обяви тя. Ще трябва да го донесеш тук около седем часа.

Колет стреснато я погледна.

— Сутринта?

Валери кимна утвърдително.

— О, Хайдън — възкликна Колет, загледана в малкия таралеж. — В четвъртък вечер ще трябва да си легнем необичайно рано, нали, скъпи? А пък ние и двамата сме такива нощни птици. — Внимателно зави таралежа в хавлията и прибра малкото вързопче в дамската си

чанта. — Благодаря ти, скъпа Вал. Не зная какво щяхме да правим без теб.

— Това ми е работата — отвърна Валери и, както винаги, се опита да омаловажи заслугите си.

— Ха! — възмутено възкликна Колет. А после додаде шепнешком: — Ако колегите ти се стараеха наполовина колкото теб, светът щеше да бъде далеч по-добро място. Ще ми се собственият ми доктор да се грижи за мен така, както ти се грижиш за тези животинки, но аз вече съм стара, така че това няма значение. С единия крак съм вече в гроба, както знаеш...

Валери се разсмя и я потупа по гърба.

— Не, не мисля. Не още.

Колет се обърна и тръгна да си върви, понесла Хайдън в чантата си.

— Както и да е, скъпа. В петък сутринта двамата с Хайдън ще бъдем тук. А ти се обаждай междуременно. Напоследък много ми липсват разговорите ни.

— На мен също — призна Валери. — Но в последно време съм изключително заета.

— Зная, скъпа. — Колет ѝ намигна заговорнически. — Теди отсъстваше през уикендите и ти се опитваше да наваксаш с работата си в къщата и градината.

— Да — отвърна Валери. — Ще се видим в петък тогава. А може и по-рано, ако успея да намеря малко свободно време. — Тя отвори вратата на кабинета...

— Доскоро — отвърна Колет и се понесе през фойето на невъзможно високите си еспадрили, разпръсквайки наоколо тежкия аромат на парфюма си. Разпери пръсти и махна с ръка на Ани и Тами, които седяха зад бюрото на рецепцията. Когато стигна до входната врата се спря, обърна се и изпрати въздушна целувка на Валери.

Тя ѝ махна с ръка в отговор и Колет напусна сградата.

Когато се изгуби от погледа им, Ани се обърна към Валери.

— Не мога да разбера как търпиш този откачен *стар прилеп* — заяви тя.

— Колет не е откачена, Ани — възрази Валери. — И смятам, че е ужасно грубо от твоя страна да я наричаш стар прилеп. Тя просто е по-различна от останалите. И това е всичко.

— Не, мен не може да ме заблуди — не отстъпи Ани и се изсмя на глас.

— Доктор Рошел — обади се Тами и надникна иззад бюрото. — Търсят те на трета линия.

— Кой е? — попита Валери.

— Обаждат се от Стоунлеър — информира я Тами. — Ще разговаряш ли с тях или да ги помоля да позвънят по-късно?

— Ще се обадя сега — отвърна Валери. Върна се в кабинета си, затвори вратата и погледна надолу към Елвис, който тихичко похъркваше. Натисна бутона за трета линия и вдигна телефонната слушалка.

От другата страна долетя познат мъжки глас.

— Доктор Рошел, обажда се Санто Дучи от Стоунлеър.

— Да, господин Дучи, какво мога да направя за вас?

— Кучетата ни — четирите ирландски хрътки — имат нужда от рутинен профилактичен преглед. Освен това е време за ваксинираното им срещу лаймска болест — информира я той. — Всъщност, котката също трябва да бъде ваксинирана. Колкото по-скоро, толкова по-добре, защото и без друго вече сме закъснели. Надявахме се, че ще можете да ни посетите в имението. Сигурно се досещате, че не е никак лесно да се доведат четирите хрътки в клиниката.

— Напълно ви разбирам — отвърна Валери. И това си беше самата истина. Ирландските хрътки бяха едри колкото малки понита. И нямаше нищо необичайно в практиката да се правят домашни посещения, когато пациентите са особено големи животни. Това бе една от причините, поради които Валери прекарваше половината си време по пътищата, лекувайки всякакви животни — от коне до ламии.

— Изчакайте само минутка, господин Дучи, за да проверя графика си за днес и да видя дали днес имам предвидено време за домашни посещения. Защото ако нямам, от клиниката могат да изпратят друг лекар.

— Или вие ще дойдете — отвърна Дучи, — или се отказваме.

Валери бе изумена от неговата директност.

— Ще видя какво мога да направя, господин Дучи.

Остави го да чака на телефона и натисна бутона, за да се свърже с рецепцията. Тами веднага отговори.

— Тами, възможно ли е да сместя едно домашно посещение в графика си за днес или за утре след обед? Ще ми е нужен приблизително час.

— Изчакай да проверя.

Валери търпеливо изчака докато Тами провери графика.

— Можеш да го направиш днес между три и половина и четири и половина, но ще трябва да се върнеш непременно до четири и половина, защото имаш записани пациенти в клиниката.

— Страхотно. В такъв случай впиши в графика ми едно домашно посещение в Стоунлеър.

— Разбрах — отвърна Тами и затвори телефона.

Валери отново натисна бутона за трета линия.

— Господин Дучи?

— Да — с очевидно раздражение отвърна той.

— Ще бъда при вас в три и половина.

— Благодаря — рече той. Този път гласът му прозвуча далеч по-учтиво. — Страхотно.

— Колко кучета ми казахте, че имате?

— Четири — отвърна той. — И една котка.

— Добре.

— Между другото, доктор Рошел, вие така и не ни отговорихте дали сте съгласна да поемете здравното обслужване на всичките ни животни.

Валери почувства остър пристъп на вина загдето все още не им бе дала отговор. От няколко дни го отлагаше, защото все не се осмеляваше да обсъди въпроса с Чарлз.

От това, което ми казахте в началото на разговора, разбирам, че все още не сте го обсъдили със собственика на клиниката — продължи Дучи. — Вече от няколко дни чакаме да ни се обадите. В имението има много животни и тяхното здраве е от изключително значение за нас.

— Разбирам и съжалявам, че се забавих толкова — отвърна Валери. — Обещавам да обсъдя въпроса с колегите си при първа възможност.

— По мое мнение собственикът на клиниката и колегите ви би трябвало да са доволни, че клиниката ще поеме обслужването на толкова много нови животни — напълно логично заключи той.

— Предполагам, че имате право — отбеляза Валери, — но аз съм длъжна да обсъдя предложението ви с тях. Ще се опитам да го направя още днес и ще ви дам отговор или днес след обяд по време на посещенията си в Стоунлеър, или по някое време утре.

— Добре — отвърна той. — Ще ви бъдем много задължени, ако го направите.

— В такъв случай това е всичко. Ще се видим в три и половина. Дочуване.

Санто Дучи не й отговори, защото вече беше затворил телефона.

— И аз ви благодаря — промърмори Валери и остави слушалката на мястото и.

Погледна часовника си. Наближаваше обяд. Кога излетя това време? Имаше чувството, че току-що е дошла на работа. Замисли се за свършеното през деня. Е, рече си тя, нищо чудно, че не усетих как мина времето. Денят й започна много рано сутринта с преждевременно раждане в Брийзи Хил Фарм. Роди се красиво жребче. След това трябваше да отиде в Мейпълкрест, за да се погрижи за ударения крак на една лама. Другите й пациенти бяха кон, нападнат от вътрешни паразити в Силвър Фокс, и кон със стомашна язва в Стриймсайд. Две кучата и една котка, които бяха доведени за рутинен преглед в клиниката. А след това и Колет с Хайдън.

А сега от мен се очаква да се превъплътя в госпожица Съвършенство и да се срещна с Теди за обяд в дома му, уморено помисли тя.

Известно време остана зад бюрото си, потънала в мисли. Беше изминал повече от месец откакто Теди й даде пръстена и се върна в Ню Йорк. Дори не се бе прибирал през уикендите. Предишния уикенд, например, трябваше да присъства на важна вечеря с един от влиятелните си клиенти в Хемптън. Въпреки отсъствието си, Теди редовно й се обаждаше по телефона. А сега се бе прибрал, за да откъдне за няколко дни и както винаги, беше улучил момент, в който тя беше изключително заета.

Най-странното е, помисли си Валери, че Теди изобщо не ми липсваше през последния месец и, ако трябва да бъда напълно откровен, бих предпочела днес да не се срещаме за обяд. Само че вече бе обещала, а тя беше човек, който никога не нарушава обещанията си.

Изправи се и се протегна. После свали бялата престилка и я сложи на закачалката. Елвис мигновено се измъкна от леглото си и се прозина, разбрал, че е време за обяд.

— Дай ми само минутка, Елвис — рече му Валери, наведе се и го погали.

Взе дамската си чанта, влезе в банята и запали осветлението. Застана пред огледалото и внимателно си сложи бледорозово червило и малко руж. Беше така загоряла от продължителната работа в градината, че изобщо не се нуждаеше от грим. Косата ѝ, сплетена на дълга плитка, бе завита на кок на тила ѝ.

Да я разпусна ли, или да я оставя така? — попита отражението си тя. Знаеше, че Теди никак не харесва практичния външен вид, който бе възприела за работа. Особено се дразнеше от прическата ѝ. Въпреки това Валери реши да я остави както си е. В края на краищата, след обяда щеше отново да се върне на работа, а Теди, така или иначе, трябваше да се научи да я приема и харесва такава, каквата е. Или просто да престане да се оплаква. Загаси лампата и се върна в кабинета си.

— Да вървим, Елвис — подкани го тя и се наведе, за да му сложи нашийника и каишката.

Дафин Колинс стоеше в приемната и почукваше с един картон по бюрото.

— Здравсти, Вал — поздрави тя и се усмихна самодоволно.

— Чувам, че Колет е била тук.

— Да — отвърна Валери. — Донесе за преглед африканския си таралеж.

— О, така ли? — възкликна Дафни. — Ще ми се да ги бях видяла. Нея и таралежа. Тя е просто чудесна. Обзалагам се, че таралежът е очарователен като нея. Чудя се какво ли ще е следващото животинче, което Колет ще си вземе.

— Никой не може да отговори на този въпрос — рече Валери. — Между другото, разполагаш ли със свободна минутка? — попита тя. — Искам да поговоря малко с теб и Чарлз.

— Тъкмо се приготвих да ходя на обяд — отвърна Дафни — но мога да ти отделя минутка, ако Чарлз не е зает. — Тя се обърна към Ани. — Чарлз има ли пациент?

— Не — отвърна Ани. — И е в кабинета си.

— Да вървим тогава — подкани я Дафни и тръгна към кабинета на Чарлз.

Валери я последва, придружена от Елвис. Дафни почука на вратата на Чарлз и влезе без дори да изчака отговор.

Чарлз вдигна поглед от бюрото си. Сивите му очи ги изгледаха въпросително.

— Вал иска да обсъди някакъв въпрос с двама ни — съобщи Дафни.

— Какво има? — попита Чарлз.

— Хората в Стоунлеър настояват да поема здравното обслужване на животните им — отвърна Вал.

— Искаш да кажеш, че държат изключително на *твоите* услуги? Валери кимна.

Новината никак не се хареса на Дафни. Опитва се да прикрие недоволството, изписало се на лицето ѝ, но не успя.

Чарлз свали очилата си и погледна Валери.

— Знаеш, че по принцип не работим по този начин — отбеляза той. — Освен в някои случаи, при които става дума за по-особени обстоятелства.

— Разбира се — съгласи се Вал, — но те ме притискат за отговор и аз...

— Но това започна да се случва прекалено често — рязко я прекъсна Дафни, неспособна повече да сдържа яда си. — Не разбирам защо не препоръчаш някой от нас, за да сме сигурни, че ангажиментите ни са разпределени равномерно.

— Дадох им ясно да разберат каква е политиката на клиниката, но на тях това не им харесва. Те държат да общуват с един-единствен ветеринар и, тъй като мен вече ме познават... ами, искат този ветеринар да съм аз. В имението има много животни, а това означава значителни финансови постъпления за клиниката.

Дафни я изгледа, склонила сърдито вежди, но Чарлз избухна в смях.

— Трябва да си направила страхотно впечатление на онези мафиоти — възкликна той. — Какво направи за тях, Вал?

Тя реши да не обръща внимание на забележката му, но почувства, че лицето ѝ пламна от възмущение. Добре, нямам никакво

намерение да продължавам да стоя тук и да му позволявам да ме обижда, помисли си тя.

— Да или не? — най-накрая попита тя с леденостуден и изпълнен с решителност глас.

— Какво е твоето мнение, Дафни? — попита Чарлз.

— Не съм съгласна — отвърна тя. — Тя знае...

— Ако не приема предложението им — прекъсна тя Дафни, — собственикът на Стоунлеър ще се обърне към друга клиника и никой от нас няма повече да лекува животните му.

Дафни чак зяпна от изумление и едва успя да сподави възклицанието, зародило се в гърлото ѝ. Побърза обаче да затвори уста, кръстоса ръце пред гърдите си и погледна към Чарлз.

— Е, евентуалният договор със Стоунлеър наистина ще ни донесе значителни финансови постъпления — рече тя. — Както изтъкна и Вал, те имат много животни. Помисли си добре, Чарлз.

Чарлз като че ли взе пример от нея и се замисли за момент.

— Предполагам, че имаш право — най-сетне заяви той. После се усмихна. — След като размислих, идеята започва да ми харесва все повече и повече. Валери ще се грижи за животните, а пък на нас с теб изобщо няма да ни се налага да общуваме с противните им собственици. — Чарлз кимна. — Мисля, че имаш право, Дафни — заключи той. — Аз обаче имам няколко условия.

— И какви са те? — делово попита Валери.

— Държа спешните случаи да се степенуват по важност — отвърна той. — Надявам се, разбираш, че няма да допусна да зарежеш всичко останало заради тези хора. Ти ще продължиш да изпълняваш обичайните си задължения.

— Разбира се — съгласи се Вал.

— Така че, ако спешните случаи са повече от един, ти ще трябва да решиш кой случай е по-сериозен и да се заемеш първо с него. И не е задължително той да е техният.

— Точно така — отново се съгласи Валери. Започваше да губи търпение, защото Чарлз изтъкваше очевидни неща.

— И не забравяй — намеси се Дафни, — че ако отсъстваш от работа поради някаква причина, каквато и да е тя, те ще трябва да се съгласят да използват услугите на един от нас. Нали, Чарлз?

Той кимна.

— Точно така.

— Разбирам — увери ги Валери. — Това ли е всичко?

Чарлз погледна към Дафни и двамата сякаш си размениха някакъв безмълвен сигнал.

— Да, струва ми се — отвърна Чарлз.

— Благодаря — рече Валери. — Да вървим, Елвис. — Завъртя се на пета и бързо напусна кабинета. Беше изминала няколко метра по коридора, когато чу вратата да се затръшва с трясък зад нея.

Исусе, помисли си тя, колкото по-скоро успея да открия собствена клиника, толкова по-добре. Не мога още дълго да се примирявам с подобни простотии. Те са завистливи, злобни и елементарни и искат да ме прекарат през ада.

Минаваше през приемната, когато Тами я повика.

— Какво има, Тами?

— Ако днес след обяд не сме много заети тук — започна Тами, — би ли ме взела със себе си в Стоунлеър, за да ти помагам?

— Аз лично нямам нищо против — с усмивка отвърна Валери. — Стига Дафни и Чарлз също да са съгласни.

— Това посещение ще бъде много специално за мен — довери й Тами.

— И защо така?

— Ами, когато бях малка, семейството ми живееше в гората край имението — поясни Тами — и брат ми и аз често си играехме там.

— В Стоунлеър? — изненадано възкликна Валери.

Тами кимна утвърдително.

— По онова време там не живееше никой. Имаше само един градинар, който се грижеше за имението. Двамата с Джим знаехме едно място в оградата, през което влизахме в двора. Можехме дори да влизаме и излизаме от къщата, без да ни види никой.

Валери се разсмя.

— В такъв случай ти си единственият човек, когото познавам, който е влизал някога в онази къща — заключи тя. — Разговаряй с Дафни и Чарлз и виж дали ще ти разрешат да ме придружиш. Аз ще се радвам да дойдеш с мен, макар че едва ли ще научиш кой знае колко при това посещение, защото този път само ще ваксинирам няколко кучета.

— Няма значение — увери я Тами. — Аз просто искам отново да видя имението.

— Е, ако не можеш да дойдеш този път — подхвърли Валери, — със сигурност ще имаш още много други възможности, защото аз се съгласих да поема здравното обслужване на всички животни там.

— Страхотно! — възкликна Тами.

— А сега трябва да бягам, защото имам среща за обяд.

— Теди? — с усмивка попита Тами.

— Да — отвърна Валери и се запъти към вратата.

— И да си прекараш добре — извика след нея Тами.

— Ще се постарая.

Бързо се приближи до колата си, като не спираше да се пита в какво точно се бе забъркала, приемайки предложението, отправено и от собственика на Стоунлеър. Стоунлеър, помисли си тя. Едно наистина страховито място. И защо този Конрад толкова държеше на нея? За пръв път биваше подложена на подобен натиск. И то от човек, когото дори не познаваше. Предполагам, че загадъчният господин Конрад смята, че е твърде важен, за да се занимава лично с такива елементарни въпроси.

Внезапно си спомни всички клюки, които се разпространяваха за Конрад и за случващото се в имението. Запита се дали има нещо вярно в тях. И какво ако са верни? — помисли си тя. Аз съм само един ветеринар. Не виждам как биха могли да ми причинят нещо лошо.

9.

Валери и Теди седяха под сянката на големия чадър, поставен край окъпания от слънце басейн. Хети тъкмо сервираше обяда върху голяма, овехтяла от времето маса от тиково дърво. Елвис, който не беше никак глупав, бе застанал между Валери и Теди — идеално местоположение за куче, очакващо да си похапне добре. Изплезил език, той ги наблюдаваше с блеснал от очакване поглед, а устата му сякаш бе разтегната в гигантска усмивка. Бавно въртеше насам-натам синьо-черната си опашка и метеше с нея каменния под на терасата.

— Благодаря, Хети — рече Валери. — Всичко изглежда много вкусно.

— Няма защо — отвърна Хети. — Искаш ли да взема Елвис с мен в кухнята? — колебливо попита тя. — Мога да му дам да си похапне мъничко.

— Ами... — На Валери никак не ѝ се искаше да каже да, защото знаеше, че Хети ще му позволи да яде каквото си пожелае. Много при това. — Мисля, че тук му е добре, Хети.

— О, стига, Вал — намеси се Теди. — Позволи му да си похапне. В края на краищата не му се случва често да се храни с хубава и вкусна храна.

Валери се разсмя.

— Да разбирам ли, че се опитваш да критикуваш кулинарните ми способности, господин Де Морни?

Теди се усмихна.

— Зная как го храниш у вас — отвърна той. — А зная и как се храниш ти самата. Храната, която консумираш, би могла да бъде описана само като *изключително здравословна*.

— О, добре тогава — най-сетне отстъпи Валери. — Елвис? — Тя се обърна към своето съкровище, което седеше до нея наострило уши. — Отивай с Хети. Предстои ти истинско пиршество.

— Да вървим, Елвис — повика го Хети и тръгна по посока на къщата.

Той мигновено скочи и я последва, защото прекрасно знаеше какво предстои.

Валери ги изпрати с поглед, убедена, че Хети и Теди заговорничеха срещу нея и правеха всичко възможно да отстранят Елвис, за да не им се пречка. А това я тревожеше, защото Теди очевидно не харесваше особено постоянното присъствие на Елвис. О, той се преструваше добре и се отнасяше към Елвис с изключителна щедрост, но Валери понякога се питаше дали Теди *изобщо* харесва животните. Той нямаше никакви домашни любимци в дома си, а към бедничкия Кайзер — неговият кон — се отнасяше с пълно пренебрежение.

Теди взе от сребърната кофичка изпотената бутилка с леденостудено *Пон Фюнсе* и понечи да напълни чашата на Валери, но тя побърза да го възпре.

— Не и за мен, Теди. Работният ми ден все още не е завършил.

— За бога, Вал! — недоволно възкликна той. — Само една чаша, а?

— Не — категорично отказа тя. — Ще се задоволя с минерална вода.

— Какво? Да не би да се притесняваш, че можеш да заколиш някой пудел, а? — пошегува се той.

— Не е смешно. Теди — възрази тя. — Ами ако личният ти лекар обърне няколко питиета преди... да кажем...

— Добре! — Той се разсмя. — Хайде да спрем до тук.

— Радвам се, че започваш да разбираш какво имам предвид.

— Е, ами наздраве тогава — добродушно подхвърли той и вдигна чаша.

— Наздраве — отвърна Валери, вдигна чашата си с минерална вода и я чукна в неговата. — Това изглежда много апетитно — отбеляза тя, свела поглед към чинията си.

— Хети обича да готви за теб — информира я Теди и набоде с вилицата си голямо парче от салатата с раци.

Валери намаза с масло една бисквитка със сирене чедър и лук — един от специалитетите на Хети.

— Бях забравила вкуса на тези превъзходни вкусотийки — рече тя, преди да отхапе.

Теди се усмихна доволно.

— Аз май ще трябва да мина на заешка храна, след като се върна в града — рече той. — След калоричната храна на Хети и вкусотиите, които погълнах в Хемптън миналия уикенд, май настъпва времето да се храня с маруля, маруля и пак маруля.

— Може би наистина трябва да минеш на диета — съгласи се Валери, — но искам да ти кажа, че си истински късметлия да имаш готвачка като Хети. Тя не само че твори чудеса в кухнята, ами и очевидно те обожава и се отнася към теб като към любим син.

— Би могла да върши същото и за теб — отвърна Теди.

Ръката на Валери замръзна във въздуха, но тя бързо се овладя и продължи да се храни, решила да не отговаря на тази забележка.

Теди отпи от виното си, но не свали изпитателния си поглед от лицето ѝ.

— Само си помисли, Вал — продължи той. — Хети ще поеме изцяло готвенето и чистенето. Лидия ще върши канцеларската работа в офиса, ще плаща сметките, ще наема работници и ще се грижи за всичко останало. На теб няма да ти се налага да вършиш каквото и да било. Освен да им даваш нарежданията си, естествено. — Теди отпи още една глътка вино. — Ти ще бъдеш кралицата на Епъл Хил.

Стомахът на Валери се сви болезнено. *Кралица на Епъл Хил?* — мислено възкликна тя. Но това е просто нелепо! Аз съм ветеринарен лекар, за бога!

— Кралицата на Епъл Хил, а? — развеселено подхвърли тя. — Не мисля, че ще изглеждам добре в тази роля.

Теди обаче се впусна да ѝ описва в подробности всички преимущества и радости на живота на Епъл Хил. В общи линии повтори онова, което бе казал току-що, но обърна особено внимание на неизброимите облаги и предимства, на които щеше да се радва като стопанка на едно толкова добре поддържано и изискано имение.

Валери почти не го слушаше и бавно похапваше от храната в чинията си. Прекрасно знаеше каква бе целта на този диалог. Не, по-скоро *монолог*, коригира се тя. И това никак не ѝ харесваше. Не желаше да бъде подлагана на подобен натиск от страна на Теди. Не и сега.

Сподави една въздишка и продължи да се преструва, че го слуша. Душата ѝ обаче постепенно се изпълни с неприятно чувство на

вина. Кълна се, помисли си тя, че Теди е научил този похват на действие от майка ми.

Едва в този момент започна да си дава сметка, че от доста време насам заблуждава и подвежда Теди по отношение на чувствата си, които не желаше да обсъжда с него и по този начин го караше да вярва, че всичко във връзката им е наред.

Когато започнаха да излизат в колежа, Валери бе неописуемо ентузиазизирана от факта, че Теди проявява интерес към нея, и дори повярва, че е дълбоко влюбена в него. Връзката им се разви във времето, подкрепена от семействата и приятелите им, които ги възприемаха като идеалната двойка. След това Теди трябваше да защити магистърската си степен, а Валери постъпи в училището по ветеринарна медицина. Връзката им обаче продължи, макар и от разстояние.

От време на време двамата прекарваха заедно по някой пиански уикенд или присъстваха на партита, които на времето ѝ се струваха изключително забавни и вълнуващи и които проправяха пътя ѝ в един напълно нов и непознат свят, населен с изтънчени и високомерни аристократи. Теди беше изключително красив и много популярен. Фактът, че неизброимите му познати я възприемат като негова приятелка, ѝ вдъхна нова самоувереност и самочувствие. По същото време външният ѝ вид рязко се промени. Тя сякаш разцъфтя и от кльоцаво и ъгловато непохватно момиченце се превърна във висока и елегантна красавица, събрала завистливите погледи на повечето жени на нейната възраст. Постепенно започна да си дава сметка, че животът би могъл да ѝ предложи безброй нови и различни възможности. Възможности, които по никакъв начин не бяха свързани с Теди де Морни.

Валери отпи малко минерална вода и избърса устните си със салфетка докато разсеяно се вслушваше в монолога му, който, в голямата си част, преповтаряше разговори, водени и преди. Погледна го, залепила фалшива усмивка на лицето си. Съзнанието ѝ обаче продължаваше да се опитва да анализира непълноценната им връзка дори и в този момент, в който той говореше за окончателното и необратимо циментиране на отношенията им в женитба, която всичките им близки и познати смятаха за неизбежна.

Откакто беше завършила колежа това усещане за неизбежност като че ли се засилваше с всеки изминал ден. През последните четири години, през които Валери бе работила упорито, за да изгради репутацията си на добър и надежден ветеринарен лекар, те прекарваха почти всеки уикенд заедно — винаги в неговата къща, макар че тя също имаше *свой* дом — и всички около тях бяха започнали да вярват, че бракът е логичната следваща стъпка.

Имаше един определен период от време, през който самата тя също бе вярвала в това, но тази идея постепенно започна да ѝ допада все по-малко, а любовта ѝ към Теди — ако това изобщо би могло да бъде наречено любов — постепенно се стопи с времето. Не би могла да хвърли вината — поне не цялата — върху Теди. Той самият не се бе променил кой знае колко. През годините обаче Валери бе започнала да забелязва модели на поведение, на които просто не бе обърнала внимание в началото на връзката им. Постепенно бе започна да си дава сметка, че страхотният чаровник Теди е невероятен актьор.

Най-накрая Валери остави вилицата си и го погледна в очакване на някаква пауза в монолога му. И когато Теди най-после замълча за момент, тя побърза да се възползва от предоставилата ѝ се възможност.

— Теди — с равен глас отбеляза тя, — вече сме говорили на тази тема и то неведнъж. И моето мнение по въпроса остава непроменено. Съжалявам — тя сви рамене, — но все още не съм готова и искам да изчакаме още малко.

Той се опита да изобрази усмивка на лицето си, която обаче така и не стигна до очите му. Сипа си още вино, а Валери продължи:

— Знаеш, че високо ценя всичко, което ми предлагаш. Наистина. Но аз неведнъж съм ти обяснявала, че в момента трябва да концентрирам цялото си внимание и усилия върху увеличаване броя на клиентите си и създаване на моя *собствена* ветеринарна клиника. Освен това искам да върна всичките си дългове. Все още не съм изплатила огромните си студентски заеми, а сега трябва да мисля и за ипотеката на къщата. Аз просто...

— О, Вал, за бога! — сърдито възкликна той. — Понякога си мисля, че ти наистина забравяш *коя си* всъщност. Та ти си Дъо ла Рошел. Потомка си на френската аристокрация. Дори името ти, Валери, е включено в списъка на аристократите, одобрен от френския съд. Никога не го забравяй!

Тя го погледна недоумяващо. Той все повече заприличваше на майка ѝ. И двамата бяха невероятни сноби.

— Та ти дори не би трябвало да мислиш за подобни тривиални неща — продължи той. — Знаеш, че аз ще изплатя онзи глупав студентски заем. А когато се оженим ще можеш да продадеш малката къщурка, която си купи. Така ще се освободиш от ипотеката. По дяволите, Вал, би могла да продадеш къщата още сега. И да се преместиш тук. — Очите му гневно заблестяха и той я изгледа напрегнато. — Ако питаш мен, ти изобщо не трябваше да я купуваш.

— О, напротив! Трябваше — възрази тя. — Вече сме разговаряли за това. Още тогава ти обясних, че искам известно време да поживея сама. — Тя въздъхна дълбоко. — Наистина ли не разбираш? Искам да се справям *сама*, Теди. Да си стъпя на краката и сама да управлявам живота си. И не мисля, че ще бъда готова да се омъжа докато не постигна целта си. Настоявам да изчакаме още малко и...

— Ти ми каза до Коледа — прекъсна я той. На устните му имаше усмивка, но в гласа му се долавяха стоманени нотки.

Думите му обаче отговаряха на истината и Валери пламна цялата.

— Струва ми се, че използвах думата *може би*, нали? — подхвърли тя, опитвайки се напразно да обърне разговора на шега.

Теди обаче изобщо не се засмя, а продължи да я гледа с онова характерно за него изражение на капризно дете.

Валери си спомни, че в началото на годината му бе казала, че смята, че до Коледа ще е готова да се омъжи за него. Но тогава зимата ѝ се бе струвала толкова далечна. Само че сега лятото вече превалиеше, а тя дори бе приела годежен пръстен.

— Прав си — съгласи се тя. — Наистина ти го казах и по онова време бях напълно искрена. Но...

— Какво *но*, Вал? — сърдито възкликна той. — Не смяташ да ме отблъснеш отново, нали? И изобщо не разбирам защо толкова те плаши мисълта за брак? — Теди протегна ръка и започна да свива пръстите си един по един. — Ти прекарваш почти всеки уикенд с мен. — Сви един пръст. — Отпуските си винаги прекарваме заедно. — Още един пръст. — Ако съм тук през седмицата, се виждаме почти всеки ден и обядваме или вечеряме заедно. — И третият пръст последва

другите два. — Та ние вече сме като женени, за бога! — Четири свити пръста.

Ако наистина сме като женени и, ако в това се изразява бракът, помисли си Валери, то аз изобщо не желая да се женя. *Никога.*

На глас обаче изрече:

— Ти, както винаги, си прав Теди. Въпросът е в това, че... не зная...

Теди очевидно си даде сметка, че я притиска твърде силно. Присегна се през масата и хвана едната ѝ ръка.

— О, господи, Вал... Съжалявам — разкаяно изрече той. Студеният поглед в очите му бе заменен с така познатото ѝ умолително изражение. — Аз... предполагам, че те обичам толкова много, че чакането е... ами, истински ад!

— Аз също съжалявам, Теди — тихо, но твърдо отвърна тя. — Знаеш, че наистина изпитвам чувства към теб. Но точно в този момент имам усещането, че ме притискат от всички възможни посоки.

Теди бързо кимна в знак на съгласие.

— Имаш право, Вал. Не се тревожи за това. А сега да ядем — възкликна той и ентузиазирано се зае със салатата с раци.

Валери взе вилицата си и започна да се храни отново. Салатата беше изключително вкусна, но тя напълно бе изгубила апетита си.

— Много ли беше заета тази сутрин? — попита я Теди, след като отпи голяма глътка вино.

Валери кимна.

— Да. Както всеки ден, всъщност, но днес и Колет ме посети в клиниката.

— Колет! — възкликна той. — О, господи! И какъв беше проблемът този път?

— Тя има нов домашен любимец — миниатюрен африкански таралеж, който има здравословни проблеми — отвърна Валери. — Но ние ще се погрижим за него.

— Изобщо не мога да я разбера тази жена — отбеляза Теди. — Изключително изтънчена, с остър като бръснач ум и фрашкана с пари. Но... — той удари с ръка по масата — отказва да ми позволи да се грижа за инвестициите ѝ.

— Нима си ѝ правил такова предложение? — изненадано попита Вал.

— Неведнъж при това — отвърна Теди. — Тя обаче всеки път ми отказва. Твърди, че е напълно доволна от сегашното положение и от хората, които управляват парите ѝ. Не мога да я разбера. Прекрасно познава семейството ми, но категорично отказва да вземе разумно решение и да прехвърли инвестициите си при мен.

— Нямам представа защо постъпва така — отвърна Валери. — Изобщо не е споменавала пред мен, че сте водили подобни разговори.

— Ако случайно го направи, ще ми кажеш, нали?

— Разбира се — отвърна Валери и си помисли, че вероятно *няма* да му каже.

— Следобедът ти също ли ще е толкова напрегнат?

— Обичайните прегледи в кабинета късно след обяд, но преди това трябва да направя и едно посещение в Стоунлеър.

— Стоунлеър? — разтревожено възкликна той. — Отново?

— Собственикът има четири ирландски хрътки — поясни Валери, — на които трябва да се сложи ваксина против лаймска болест. Освен това подлежат на вътрешно обезпаразитяване и на редовен профилактичен преглед. Освен за кучетата, трябва да се погрижа и за една котка.

— Защо трябва *ти* да ходиш в имението? — попита Теди. — Не могат ли да доведат животните в клиниката?

— Теди! — възкликна тя. — Ще им трябва цяло ремарке, за да доведат всичките животни. Става дума за ирландски хрътки. Както знаеш, те са големи като понита.

— Е, надявам се, че знаеш какво вършиш — заплашително промърмори той. — Не разбирам защо се замесваш с онези ненормалници.

— Не видях нищо ненормално в нощта, в която отидох там заради коня — отбранително заяви Валери. — Струва ми се, че във всичките тези клюки, които се разпространяват наоколо, няма нищо вярно.

— За всяко нещо си има причина — не се съгласи Теди. — За клюките също. А и, ако съдя по онова, което чувам от хората, положението там наистина ми се струва доста странно.

— Говориш също като майка ми — рече Валери.

— Може би — съгласи се Теди, — но, според мен, майка ти притежава много добри инстинкти. И винаги надушва негодниците. —

Той замълча за момент, а след това я погледна изпитателно. — Между другото, знаеш ли дали тя се обади на стария Док Уейнрайт?

— Нямам никаква представа — отвърна Валери и го изгледа с любопитство. — Защо? — попита, макар че вече знаеше отговора на този въпрос.

Теди небрежно сви рамене.

— Просто се чудех — отвърна и завъртя виното в чашата си. — Тя отвори дума за това по време на вечерята в дома ѝ. Помниш ли? — Вдигна очи и я погледна. — Стариият Док направо бездейства напоследък и оставя сметките и акциите ѝ да събират прах. Струва ми се, че вероятно си подремва докато се опитва да чете финансовите извлечения.

— И какво сега? Да не би да искаш да сложиш ръка на парите на майка ми? — закачливо подхвърли тя.

Теди я изгледа сериозно, пренебрегнал напълно шеговития ѝ тон.

— Ами... — започна той — не виждам защо не, Вал. А и майка ти ми се стори заинтересована от възможността аз да поема управлението на капиталите ѝ. Тя добре познава състоянието на пазара и е наясно, че Док не прави нищо за увеличаване на парите ѝ. Като зная каква е инвестиционната му политика, не бих се изненадал, ако печалбите се окажат по-малки от ръста на инфлацията.

От известно време насам Вал се чудеше кога точно Теди ще повдигне въпроса за инвестициите на майка ѝ. Поради някаква причина, за която нямаше обяснение — вероятно просто се бе задействал някакъв инстинкт, на нея никак не ѝ харесваше мисълта, че Теди би могъл да участва в управлението на парите на Маргьорит. И макар да си даваше сметка, че вероятно се държи неразумно, тя все не можеше да се отърве от убеждението, че това би било грешка.

Предполагам, че просто се държа глупаво, помисли си тя. В края на краищата, Теди се ползваше с репутацията на човек, който прави страхотни пари! А и определено живееше като човек със сериозни доходи. Луксозната му ергенска квартира в Ню Йорк, лъскавото имение, което бе реставрирал с изключително старание и разточителство, нов ягуар за него и нов камион за фермата, които се подменяха всяка година. Гардероб за хиляди долари. Скъпи уикенди в Хемптън...

Валери изведнъж осъзна, че Теди ѝ е задал някакъв въпрос.

— Какво? — попита тя.

— Ти изобщо не ме слушаш — намуси се Тед. — Съзнанието ти постоянно е заето с всичките онези бедни кучета, които ще трябва да приспиш.

— О, престани с тъпите вицове за ветеринари — добродушно възкликна тя.

— Питам те дали имаш някаква престава каква е сумата, която майка ти е инвестирала при Док — рече той.

— Не зная нищо по този въпрос — отвърна Валери, изненадана от факта, че той си бе позволил да я попита нещо толкова лично. Теди си беше агресивен по природа, но обикновено се държеше далеч по-ловко и дипломатично. — Финансовото ѝ състояние си е нейна работа — додаде тя — и тя никога не го обсъжда с мен. — После погледна часовника си. — Мисля, че вече е време да вървя — заяви.

— Не искаш ли десерт? — Попита Теди. — Предвидил съм само плодове, но...

— Тази сутрин в клиниката изядох твърде много понички — хладнокръвно излъга Валери и побърза да се изправи.

Теди веднага я последва, заобиколи масата и се приближи до нея. Прегърна я през кръста и я целуна по бузата.

— Радвам се, че дойде — рече той. — Много ми липсваше през последните няколко уикенда.

Валери се усмихна и кимна.

— Аз... аз трябва да побързам. Отивам да прибера Елвис.

— Ще дойда с теб.

Тръгнаха мълчаливо към къщата. Когато стигнаха до входната врата, Теди се извърна и я погледна в очите.

Тя отвърна на погледа му и се усмихна.

— Не носиш годежния си пръстен — тихо рече той. — Защо, Вал?

Лицето ѝ изведнъж пламна.

— Теди — отвърна тя, — само помисли малко и сам ще си отговориш. Не мисля, че е разумно да го нося в клиниката. Не и при работата, която върша. Искам да кажа, че човек не изражда кобила с диамант на пръста си, нали? Нито пък го слага, за да намести счупения крак на някоя лама. Сигурна съм, че не би искал да го видиш целият покрит с кръв, нали?

— Ами... не, не бих искал — съгласи се той, — но ти би могла да го сложиш поне за обяда.

— Нямам намерение да разнасям със себе си такъв скъп пръстен и постоянно да го слагам и свалям от пръста си — заяви Валери. — Сигурна съм, че за нула време ще го изгубя. Или пък някой ще го открадне.

— Вероятно имаш право — отново се съгласи той.

— Разбира се, че имам. Освен това, той е твърде голям. Никога не бих могла да сложа хирургически ръкавици, ако е на пръста ми.

Теди се разсмя.

— В това също има резон — великодушно отбеляза той и отвори вратата. — Ще можеш ли да дойдеш довечера? Както знаеш, утре се връщам в Ню Йорк.

Валери се насочи право към кухнята.

— Наистина не мога, Теди — отвърна тя. — Тази вечер трябва да свърша твърде много неща у дома.

— Но... — започна Теди, обаче в следващия момент се отказа от намерението си да продължи да я убеждава да прекара нощта с него. Не й оказвай натиск, напомни си той. По-кратко, Теди, приятелю. Не искаш да я прогониш напълно, нали?

— Но какво? — попита тя.

— Нищо — отвърна той. — Просто размишлявах на глас. За всичките книжа, които Лидия ми е подготвила в офиса.

— Ето видя ли? — възкликна тя. — Ти също имаш много работа и аз не искам да те разсейвам и да се чувствам виновна за това.

Влязоха в кухнята заедно. Елвис ги посрещна щастливо и, макар и малко неохотно, се отдалечи от Хети, застана до стопанката си и заподскача край нея на път за колата ѝ. Теди застана отстрани. Валери отвори най-напред вратата на кучето, а след това понечи да се качи в джипа.

— Не забравяш ли нещо? — попита той.

Валери се обърна и го погледна.

Той разтвори широко ръце. Тя се приближи до него и му позволи да я прегърне. Теди я целуна бързо и веднага я пусна.

— Зная, че бързаш да се върнеш в клиниката — заяви той. — Тази вечер ще ти се обадя по телефона.

— Разбира се — отвърна Валери. — Ще се чуем довечера.

— Качи се в джипа и Теди затвори вратата след нея. Тя запали двигателя и излезе на задна скорост от паркинга, зави и пое по алеята. Махна с ръка на Теди, който, застанал на алеята, продължи да маха с ръка докато тя се изгуби от погледа му.

Мили боже, помисли си Валери. Защо напоследък срещите с Теди се превръщат във все по-голямо и по-голямо изпитание? И защо, за бога, не се чувствам като щастлива и доволна жена, която по Коледа може да се омъжи за този толкова съвършен мъж? И защо нямам смелостта да направя онова, което зная, че все някога ще трябва да сторя?

Лидия бе отишла на обяд и офиса на Теди беше безлюден. Той вдигна телефонната слушалка и избра познатия номер. След четвъртото позвъняване се включи телефонен секретар.

— Здравейте, аз съм Тифани. В момента не съм у дома, така че оставете съобщение и телефонния си номер. О, преди това изчакайте сигнала. Благодаря. — Теди си помисли, че гласът ѝ звучи наперено и секси. Типично за нея.

Изчака сигнала и заговори:

— Здравсти, миличка, Теди е. Възбудих се само от звука на гласа ти. Какво ще кажеш тази вечер да мина към вас, след като се прибереш от работа? Можем да си прекараме много добре. Имам малко бонбонки за теб, скъпа. Обади ми се като се прибереш.

Върна слушалката на мястото и ѝ се усмихна, замислен за Тифани, за пицното ѝ тяло и за нещата, които правеха заедно. Знаеше, че тя ще отговори на обаждането му. Тя наистина си пада по мен, помисли си Теди. Много ѝ харесва, когато съм при нея. Освен това едва ли ще отхвърли възможността да опита от онези бонбонки, дето се взимат през носа.

10.

Валери подкара джипа към голямата порта от ковано желязо на Стоунлеър. Спря пред стълба по средата на алеята и натисна бутона на интеркома.

— Кой е? — попита мъжки глас. Не беше веселият плешив гигант, помисли си тя.

— Доктор Рошел.

— Когато стигнете до разклона на алеята, тръгнете надясно — инструктира я той. — По посока на къщата.

— Добре — отвърна Валери и забеляза, че видеокамерите, монтирани на каменните стълбове, на които бе окачена вратата, се завъртяха и се насочиха към джипа. Сигурно се задействат при най-малкото движение, помисли си тя. Едва потисна импулса си да размаха ръце и да изплезе език. Реши обаче, че сигурно ще изглежда много глупаво на мониторите. А и подобна постъпка едва ли би изглеждала особено професионално.

Двете крила на портата се отвориха и тя мина през тях, нетърпелива да разгледа Стоунлеър на дневна светлина. При последното си посещение в тъмната нощ и проливния дъжд бе успяла да види единствено конюшните. Алеята, дълга цяла миля, очевидно бе оформена от специалист по градинско озеленяване и изглеждаше добре поддържана. От двете ѝ страни се издигаха гигантски иглолистни дървета, а зад тях се виждаше редица от стари кленове и дъбове. До самия край на алеята и около стволите на големите дървета растяха рододендрони, планински лавър и азалии. Цветята отдавна вече бяха прецъфтели, но през пролетта сигурно изглеждаха фантастично. Цялото имение приличаше на красиво поддържан парк.

Стигна до разклона на пътя и следвайки инструкциите на Дучи, зави надясно. Когато най-сетне доближи къщата, Валери забеляза най-напред масивните комини и покрития с плочи покрив, който се извисяваше над дърветата, сякаш устремен високо към небето. Още един завой и къщата изведнъж изникна пред очите ѝ. Тя намали скоростта и я огледа със страхопочитание.

Мили боже, мислено възкликна Валери, та това е един малък замък! Изградена от бял варовик, сградата се извисяваше в края на алеята като огромна, но и изключително елегантна крепост. През целия си живот бе слушала за това имение, виждала бе и някои стари снимки, но нищо не я бе подготвило за монументалното величие.

Знаеше, че къщата е била построена от един от най-известните мошеници преди началото на века. Натрупал състоянието си от железниците, доколкото си спомняше. След това имението преминало в ръцете на наследниците му и те си го предавали един на друг, но никой не се задържал в него повече от месец-два или най-много година. Някъде в края на шейсетте години семейството, загубило голяма част от състоянието си през последния век, напуснало имението и то стояло години наред необитаемо, докато Конрад не решил да го купи.

Алеята опираше в кръгъл вътрешен двор, в средата на който се издигаше голям фонтан. Струйки бистра вода извираха от бронзовите чучури с форма на конски глави. Валери спря чак пред голямата каменна тераса, през която се стигаше до входната врата. Загаси двигателя, скочи от джипа, праметна през рамо голямата торба, която винаги носеше със себе си, а след това заобиколи, отвори багажника и извади от там лекарската си чанта.

Една от масивните дървени врати в другия край на терасата се отвори и Валери вдигна поглед. Санто Дучи, въпреки огромния си ръст, не успя напълно да запълни рамката. Той бързо прекоси терасата, насочил се право към Валери.

— Позволете ми да взема тази чанта — рече той в мига, в който стигна до нея.

— Не е нужно — отвърна Валери и се усмихна. — Свикнала съм да я нося.

— Както желаете — отстъпи той и сви рамене.

Поведе през терасата към входното антре. Стъпките им отекнаха шумно по каменния под. Валери зърна изградената от камък камина и неокласическите, покрити с изящни орнаменти корнизиди по стените. Над тях висяха стари маслени платна, осветени от специално насочено към тях осветление. Валери успя да ги зърне само за миг, защото Дучи я поведе наляво по един дълъг коридор. По стената отляво на коридора висяха още картини, а от дясно имаше няколко френски прозореца,

отварящи се към друга каменна тераса, отвъд която се простираха цели акри безупречно поддържана морава.

Най-накрая се изправиха пред една двойна врата и Дучи най-после спря и я покани да влезе.

— Кучетата са вътре — информира я той. — А вероятно и котката. — После се усмихна.

— Мислите, че котката може да е излязла на лов, а? — подхвърли Валери.

— Кой знае? — отвърна той. — Тя често се мотае около кучетата и се надявам и сега да е там.

Валери мина през вратата и се озова в огромна библиотека. Помещението беше на два етажа с балкон около някои от стените. Стените под и над балкона бяха покрити с библиотечни рафтове. Спираловидно стълбище водеше към балкона. На една от стените бе изградена огромна камина, подобна на онази, която бе зърнала в антрето, а точно срещу нея имаше високи френски прозорци, които се отваряха към терасата, която бе видяла от коридора. От тавана висяха два еднакви месингови полилеи в стил барок, а на стената, на която бе камината, бяха окачени маслени платна — ловни сцени, препускащи коне и портрети на кучета. Бронзови фигурки, в голямата си част на коне, красяха библиотечните рафтове и лавиците. Подът беше покрит с ръчно изработен килим. Въпреки цялата си пищност и великолепие обаче, библиотеката имаше вид на помещение, което се използва ежедневно от обитателите на къщата.

Валери пристъпи вътре и беше изненадана — по-скоро възхитена — да види сред целия този неописуем разкош четирите огромни ирландски хрътки, разположили се удобно в стаята. Двете лежаха на пода и гледаха през прозореца към моравата. Другите две се бяха излегнали на старите кожени канапета пред камината. Ето защо си бе помислила, че тази стая притежава излъчването на истински дом. На помещение, което се използва ежедневно.

В момента, в който усетиха присъствието ѝ, и четирите кучета скочиха и се спуснаха да я посрещнат. Валери веднага пусна чантите си и започна да гали острата им козина. През цялото време им говореше, а лицето ѝ сияеше от радост при вида на размерите и дружелюбието на гигантските животни.

— О, те са невероятно красиви! — възкликна тя.

— Благодаря — отвърна Санто. — Но понякога вършат много пакости.

— Обзалагам се, че сте много пакостливи, нали? — обърна се към кучетата тя, опитвайки се разпредели вниманието си равномерно между четирите.

— Как се казват? — попита Санто тя.

— Пади, Кати, Шийла и Сиймъс — отвърна той.

Валери не можа да сдържи смеха си.

— Значи ирландци от край до край — отбеляза тя.

Той кимна в знак на съгласие.

— Точно така. Купихме ги като съвсем малки кутренца. От един селекционер в Кесълнок, близо до Дъблин. След това ги докарахме тук.

— Разбирам защо сте го направили. Те са невероятно красиви. И кой, кой е?

— Пади и Кати са сивите — отвърна Санто. — Кафявата е Шийла, а Сиймъс е онзи със светлите петна.

Валери продължи да гали кучетата, позволявайки им да я опознаят добре и да свикнат с миризмата ѝ. Клекнала до тях, тя не спираше да им говори и да им се радва. Внезапно долови някакво движение с периферното си зрение. Вдигна поглед. Една огромна котка, дебела и дългокосместа, не просто слизаше по стълбата от балкона, а пристъпваше важно с бавни и премерени царствени движения.

— О-о-о! — възторжено възкликна Валери. — А ти коя си? — Котката тръгна право към Валери, а краката ѝ буквално се губеха под огромното ѝ, покрито с дълга козина, дебело тяло. Промуши се между краката на кучетата, застана до Валери и се отърка о нея. Изобщо не се притесняваше от кучетата и не обръщаше никакво внимание на дружелюбното им сумтене и на желанието им да я подушат и да я близнат. Валери се наведе, погали копринено меката ѝ козина и забеляза огромните ѝ зелени очи.

— Това е Мина — съобщи Санто.

— О, Мина, ти си една изключителна красавица — заяви Валери. — Истинска мадам, нали? Като я гледам, все ми се струва, че има някаква жилка от Мейн.

— И ние така смятаме, но не можем да бъдем напълно сигурни — отвърна Санто. — Уин — господин Конрад — я намери в един от капаните си преди няколко години.

— Тя определено се държи много смело с тези кучета — рече Валери.

— Да, Мина е безстрашна — съгласи се той. — Преди време влезе в близък бой с една почти двуметрова змия. Не мисля, че подлежи на някакви имунизации, но все пак можете да погледнете картоната й. Пригответе ви всичките медицински картони.

Валери го погледна с изненада.

— Тези документи обикновено се съхраняват в клиниката.

Санто я изгледа невъзмутимо.

— Помолих да ги изпратят на господин Конрад, за да можете днес да разполагате с тях. Можете да ги вземете със себе си като си тръгвате.

Предполагам, че господин Конрад винаги получава онова, което желае, помисли си Валери.

— Това е чудесно — изрече на глас тя. — Може ли да ги погледна?

— Разбира се — отвърна й. — Ето там са. — Приблужи се до едно огромно бюро. Валери вдигна чантите си от пода и го последва. Четирите кучета и котката тръгнаха след нея.

Санто й показа картоните, подредени на купчинка върху бюрото, а след това ги премести в единия ъгъл, за да са й под ръка.

Валери отново остави чантите на пода и прекара известно време, разлиствайки картоните. Когато свърши, ги подреди внимателно върху старата тъмночервена кожа, с която бе тапицирано бюрото, и вдигна поглед към Санто.

— Бяхте прав по отношение на Мина — рече тя. — Не подлежи на ваксина. — Обърна се и погледна кучетата. — Значи оставате само вие, приятели. — След това отново насочи поглед към Санто и попита: — Имате ли нещо против, ако се разположа тук?

— Не, разбира се — увери я той. — Настанете се там, където ви е удобно.

Валери сложи кожената си медицинска чанта върху бюрото, отвори я и започна да вади отвътре нужните й неща: четири спринцовки, спирт, памук и няколко кутийки с медикаменти.

— Ще ви помагам да ги държите — обади се Санто и понечи да притисне огромното тяло на Нади между краката си.

— Не, няма нужда — отвърна Валери. — Оставете ги на спокойствие. Няма да е необходимо да ги държите.

— Тъ-ъ, аз съм на друго мнение — възрази Санто. — И ми се струва, че горчиво ще съжалявате, ако не ми позволите да ви помогна.

Валери поклати глава.

— Не — категорично заяви тя. — Имайте ми доверие.

Санто, осъзнал, че тя говори напълно сериозно — така, както бе говорила и по време на нощната си визита в конюшните преди няколко седмици — неохотно отстъпи назад.

— Добре — примирено сви рамене той. — Но въпреки това смятам, че допускате грешка.

Валери не му обърна никакво внимание. Взе напоения със спирт памук и погледна към четирите кучета, които весело махаха с опашки.

— Добре, кой е пръв?

Кучетата я погледнаха с очакване.

— Аха! — възкликна Валери. — Струва ми се, че Кати иска да бъде първа. Ти май знаеш старото правило, нали, Кати? Първо дамите, а?

Започна да гали врата на Кати и да ѝ говори тихо и успокоително. С едната си ръка през цялото време търкаше с напоения в спирт памук по задната част на врата ѝ — там, където щеше да постави инжекцията. След малко остави памука, взе спринцовката и сръчно я заби на избраното място. Кати се поогледа, но вниманието ѝ отново бе привлечено от топлия и ласкав глас на Валери, която не спираше да ѝ говори.

Санто стоеше отстрани и гледаше как Валери повтори същата операция с трите останали кучета, без да срещне каквито и да било трудности. Когато свърши, той само поклати глава.

— Не мога да повярвам — подхвърли той. — Без нито едно оплакване.

Валери се усмихна и продължи да милва животните.

— Всички вие сте много добри момчета и момичета, нали? Е, сега ще ви дам и по едно хапченце против паразити. Лесна работа, а? След инжекцията ще ви се стори като почерпка.

Отвори една от кутийките на бюрото и извади четири големи дъвчащи се хапчета.

— Трябва да пият по едно от тези всеки месец — рече тя и се зае да развива хапчетата от опаковките им. — А това тук е магнитен календар, който можете да залепите на хладилника и да следите кога трябва да бъде следващият прием. Можете да отбележите днешната дата, за да се ориентирате по нея.

— Благодаря — отвърна Санто и взе календара от нея.

След като приключи, Валери даде по едно хапче на всяко от кучетата и те се разпръснаха, за да ги сдъвчат, излегнали се на любимите си местенца в стаята.

Мина изведнъж измяука, скочи на стола зад бюрото, а от там се качи и върху самото бюро.

— Охо-о! — обади се Валери. — Ти май ревнуваш, а? — Погали едрата котка, а след това я огледа внимателно. — О, Мина — рече тя. — Имаш един малък кърлеж на брадичката.

— Наистина ли? — възкликна Санто и също погледна към котката.

— Да — потвърди Валери. — Погледнете тук, точно под долната й устна. Кърлеж.

— Не съм го забелязал — виновно отбеляза Санто.

— Е, той е малък и може лесно да бъде пропуснат — отвърна Валери. — Ей сега ще се отървем от него. — Тя протегна ръка, готова да хване кърлежа с пръсти.

— Не правете това! — авторитетно й нареди силен мъжки глас, разнесъл се някъде над главата ѝ.

Валери подскочи от изненада, вдигна глава, но не видя никого. Забеляза обаче как и четирите ирландски хрътки скочиха от местата си и се втурнаха към спираловидното стълбище, водещо към балкона.

— Ще трябва или да я обездвижите, или да я упоите, ако искате да извадите този кърлеж — продължи да нарежда гласът, който, макар и малко по-тих, продължаваше да звучи всека така заповеднически и властно.

Валери проследи с поглед кучетата, които тичаха нагоре по стълбището и най-накрая забеляза някаква фигура, застанала на балкона в противоположния край на стаята. Спря очи върху него, опитвайки се да различи неясната фигура на мъжа, осветена от

слънчевата светлина, струяща от прозореца зад него. Човекът изглеждаше много висок и строен. Облечен беше с поло, което очертаваше силните му ръце и набития мускулест врат и загатваше за внушителен гръден кош.

Това бе всичко, което успя да забележи, защото на главата си мъжът бе нахлупил бейзболна шапка, която хвърляше сянка върху лицето му.

Загадъчният господин Конрад? — запита се Валери. Очевидно е той, реши тя. Кой друг би си позволил да раздава заповеди от високо?

— Мисля, че съм в състояние да се справя с проблема — най-накрая отвърна тя. Гласът ѝ прозвуча спокойно и невъзмутимо.

— В такъв случай ми се струва, че изобщо не познавате това животно — предизвикателно заяви той.

— А пък на мен ми се струва, че вие не познавате мен — без да се замисля изстреля в отговор Валери.

— Права сте, така е — съгласи се той. — Но, за сметка на това, познавам Мина изключително добре.

Валери се изчерви от смущение и яд. За какъв, по дяволите, се мислеше този мъж? Как си позволяваше да се съмнява по този начин в нейните способности и компетентност? Първо прави всичко възможно, за да я убеди да поеме грижите за животните му, а след това си позволява да я обижда и подценява способностите, за които е готов да плаща скъпо и прескъпо.

— Господин Конрад — рече тя, полагайки усилие да прикрие раздражението си. — Ако вие сте господин Конрад, разбира се, искам да ви уверя, че зная какво върша. И не мисля, че се нуждая от помощта ви.

Санто едва не ахна от изумление, а след това затаи дъх. В огромната стая се възцари гробна тишина. След няколко секунди тя бе нарушена от тихия смях, разнесъл се от балкона.

— Е, ръката си е ваша — най-сетне рече мъжът. — Ако искате да пострадате, действайте.

В гласа му се долавяха весели нотки. Валери не можеше да реши дали целта му е да я засегне или пък да я умилостави. Искаше ѝ се да можеше да разчете изражението на лицето му, но мъжът продължаваше да стои на мястото си, отказвайки да се приближи.

— Но да не кажете после, че не съм ви предупредил — продължи той. Замълча за момент, а след това продължи: — И, между другото, аз съм Конрад. Уин Конрад.

Валери все още не бе успяла да пребори с раздражението си, но отвърна студено:

— А аз съм доктор Рошел. — За теб няма да бъда Валери Рошел, — помисли си тя.

— Приятно ми е да се запозная с вас, докторе.

— А сега, господин Конрад, ако нямате нищо против, бих искала да продължа работата си.

— Не допускате присъствието ми да ви пречи, докторе.

Валери отново се обърна към Мина и започна нежно да я гали и да ѝ нашепва ласкави слова.

— По-добре я хванете по-здраво — посъветва я Санто.

Валери не му обърна никакво внимание и, пренебрегнала съвета му, продължи да милва огромната котка. След това плъзна ръка надолу по главата ѝ и с мълниеносна бързина стисна кърлежа с два пръста и го извади с очевидна лекота.

Мина не реагира по никакъв начин. Продължи да мърка, очевидно доволна от ласките на Валери, която продължаваше да я милва по гърба. С периферното си зрение Валери бе забелязала как Санто се напегна за момент, а след това се отпусна, изпълнен с облекчение. Валери изпита силно удовлетворение от свършената работа и не можа да потисне самодоволството, надигнало се в душата ѝ. Бе успяла да преодолее едно дребно препятствие и, без изобщо да се нарани, бе свършила работа, която Санто и Конрад считаха за невъзможна.

— Никога не съм виждал нещо подобно — изумено възкликна Санто. — Аз... аз просто не мога да повярвам. Мина не позволява на никого да докосне кърлеж, впил се в някоя част от тялото ѝ. Не дава да вадим дори репеите, оплели се в козината ѝ. — Вдигна поглед към балкона. Конрад продължаваше да стои на мястото си, макар че бе пристъпил крачка напред, за да вижда по-добре. — Видя ли това? — попита го Санто.

— Видях — отвърна Конрад. В гласа му като че ли се прокрадна раздразнение.

— За котка, която не позволява да ѝ вадят репеите и кърлежите, Мина изглежда изключително добре гледана — отбеляза Валери, констатирайки очевидното.

— Ами... тя позволява на Уин — на господин Конрад — да я реше — обясни Санто. — Всъщност, всеки ден след обяд тя отива при него, за да разресва козината ѝ. Но не позволява на никой друг да прави това. И като казвам никой, наистина разбирайте *никой*.

Значи могъщият господин Конрад благоволява да разресва козината на котката си? — мислено възкликна Валери. Би ми се искало да видя това.

— Но — продължи Санто, — и това е едно огромно *но*, Мина не позволява дори и на него да вади репеите и кърлежите, впили се в нея.

Валери се усмихна и погали Мина за последен път.

— Е, струва ми се, че свърших тук — доволно отбеляза тя. — Сега ще попълня картоните им и от тук нататък ще получавате съобщение за датата, на която трябва да бъдат ваксинирани отново. Ако имате нужда от още нещо, просто ми се обадете.

— Много ви благодаря — рече Санто. Събра медицинските картони на животните и ги прибра в един голям плик. — Мисля, че всичко е тук.

— Благодаря, господин Дучи. — Валери взе плика от него.

— Санто, ако обичате.

Валери леко кимна с глава.

— Нека да е Санто в такъв случай.

— Между другото, днес изпратих в кабинета ви копия от медицинските картони на всичките ни коне — информира я той.

— Страхотно — отвърна тя и прибра използваните спринцовки в специалния пластмасов контейнер за отпадъци, който носеше със себе си. В клиниката щеше да го изхвърли в контейнера за биологични отпадъци, който, на свой ред, заедно с останалите материали, криещи риск от някакво заразяване, щеше да замине за Канада, където пък щеше да бъде изпразнен на предназначения за това специално сметище. Валери затвори медицинската си чанта, праметна торбата си през рамо и се обърна да си върви.

Вдигна поглед нагоре към балкона и Конрад веднага отстъпи крачка назад.

— Приятно ми беше да се запозная с вас, господин Конрад — весело рече тя.

Той кимна с глава.

— На мен също, докторе — увери я лаконично, обърна се и изчезна надолу по коридора.

— Веднага ли искате чека си? — попита Санто.

— Не, от клиниката ще ви изпратят сметката.

— Добре. — Санто я насочи към вратата, през която бяха влезли в огромното помещение. Валери го последва по обратния път през дългия коридор към импозантното входно антре. Забеляза, че няколко от картините бяха на Джордж Стъбс, който се считаше за най-добрият художник на коне. Имаше и няколко произведения на Алфред Мънингс.

Изведнъж Валери спря, привлечена от рисунка на конска глава с размерите на пощенска картичка. Очарована, застана пред нея и се загледа в забележителното творение. Изящната рисунка, изпълнена с въглен, беше подписана от Стефано де ла Белла. Тя учудено поклати глава.

— Предполагам, че господин Конрад колекционира произведения на изкуството — нехайно отбеляза и погледна Санто, който бе застанал до нея.

Санто кимна утвърдително.

— Нещо такова — рече и продължи с разясненията: — Голяма част от нещата, които виждате, господин Конрад получи в наследство, а сега самият той започна да купува произведения на изкуството, за да попълни колекцията си. Рисунката, която разглеждате, е от тези, които лично той закупи преди време.

— Тя е невероятно красива — рече Валери.

— И той е на същото мнение.

Стигнаха до входната врата и Санто я отвори.

— Искам да ви благодаря още веднъж, доктор Рошел каза и той. — И не мога да не призная, че се справихте блестящо.

Валери се усмихна.

— Няма защо да ми благодарите — отвърна му, приемайки комплимента с непосредствена лекота. — Уведомете ме незабавно, ако

възникнат някакви проблеми.

— Ще го направим — увери я той.

Тръгнаха заедно по каменната тераса и се спуснаха по широкото стълбище до алеята, на която бе паркиран джипът ѝ. Валери сложи медицинската си чанта отзад, а след това се приближи до предната врата, отвори я и се качи в колата заедно с голямата торба, която бе преметнала през рамо.

Бавно потегли и видя, че Санто ѝ маха с ръка. Тя също му махна в отговор. Пое по обратния път по дългата алея. Взе поредния завой и рязко натисна спирачките. Джипът се закова на място. Валери дълбоко си пое дъх. Мамка му! — изруга тя. Беше сигурна, че бе видяла нечия фигура, която тъкмо се канеше да стъпи на алеята. Нищо подобно обаче не се случи. Фигурата — на истински човек, а не на призрак — се отдръпна назад и се скри зад храсталаците.

Валери почувства, че цялата настръхва. Чу оглушителните удари на сърцето си. За малко да спре колата, за да се поуспокои, но след това се отказа от намерението си.

Искам час по-скоро да се махна от това странно място, помисли си тя.

Натисна газта и за нула време стигна до голямата порта, която веднага се отвори пред нея. Когато излезе на магистралата, Валери отби край пътя и няколко пъти дълбоко си пое дъх. Какво точно става в това имение? — зачуди се тя. И защо този Конрад се държи като някакво привидение? Защо му е да стои на балкона и да ме наблюдава от разстояние?

Внимателно огледа пътя пред и зад себе си и отново потегли. Не мисля, че искам отново да се върна там, каза си тя. Това място ме кара да се чувствам изключително неловко. Независимо от факта, че обикновено приемаше с насмешка глупавите клюки, които се разпространяваха за имението.

Валери не можеше да не признае, че атмосферата там е някак си... тайнствена. *Зловеща.*

От друга страна, каза си тя, животните бяха добре гледани и очевидно щастливи. Конрад сигурно ги обича, помисли си Валери. Но, продължи с размишленията тя, какви заключения бих могла да направя от малкото неща, които зная? Не успя да го разгледа много добре в полумрака, но той ѝ се стори човек с внушителна физика и излъчване.

Искаше ѝ се да бе успяла да види лицето му, за да прецени дали то съответства на останалата част от тялото му. Не можеше да отрече, че обидното му високомерно поведение и фактът, че гневът ѝ очевидно искрено го забавляваше, трябваше да я накарат да изпита мигновена неприязън. Валери обикновено завинаги зачеркваше от живота си мъжете, които си позволяваха да се държат по този начин. Поради някаква необяснима причина, обаче, този път беше по-различно и тя не можеше да се освободи от любопитството, което изпитваше по отношение на Конрад.

Внезапно си даде сметка, че би искала да научи повече за него. Беше силно заинтригувана от старото имение и от неговия собственик. И макар че току-що бе решила, че не желае повече да се връща там, Валери осъзна, че вече очаква с нетърпение следващия момент, в който ще я повикат в имението.

11.

Главата на Ариел се мятеше диво насам-натам докато Лоло я яздеше като обладан от зъл дух. Ръмжеше като разгонено животно, а от тялото му хвърчаха пръски пот. След няколко минути тя извика пронизително и заби нокти в гърба му. Почувства горещия поток, излял се от него в утробата ѝ. Тялото му се изви на дъга и замръзна неподвижно, страстното стенание, изтръгнало се от гърлото му, приличаше на протяжен болезнен вой.

Лоло се отпусна отгоре ѝ. Зачервени и задъхани, те се прегърнаха, притиснаха телата си, окъпани от пот, и обсипаха лицата си с безброй целувки. Останаха да лежат с преплели тела сред намачканите чаршафи от египетски памук и разхвърляните наоколо копринено бельо и части от екипа за поло, с който Лоло бе тренирал на игрището. На масата до леглото стоеше полупразна бутилка с джин и тоник.

Въздухът в стаята бе натежал от аромата на парфюма ѝ с марката на *Карън*, от уханието на лавандула, с която бяха ароматизирани чаршафите, и от пудрата с аромат на санталово дърво, с която Ариел щедро посипваше тялото си. Тия изискани ухания бяха примесени с миризмата на пот, която се носеше от кожените му ботуши за поло и с едва доловимото ухание на парфюма, който Лоло бе използвал рано през деня. Всичките тези миризми обаче бледнееха пред натрапчивия и вездесъщ аромат на пламналите им от страстния секс тела.

— Мили боже, Лоло — задъхано промълви Ариел, — това беше направо фантастично преживяване. — Грубо се изсмя и прегърна твърдото му мъжествено тяло. — Ти самият си фантастичен.

Лоло прокара пръст по изваяната извивка на носа ѝ и се усмихна. Зъбите му заблестяха на фона на тъмната му кожа.

— Мисля, че започвам да се влюбвам във всичко в Палм Бийч — заяви той и нежно погали задника ѝ.

— Е, надявам се, че не във *всичко* — възрази тя. — Бих искала да си влюбен единствено в мен.

— Да — съгласи се той. — Само в теб. — Присегна се и взе от нощното шкафче пакета пурети на Ариел и златната ѝ запалка. Поизправи се в леглото, извади две дълги и тънки пурети и ги пъхна и двете в устата си. Запали ги и подаде едната на Ариел.

Тя взе цигарата, поизправи се и седна до него.

— Благодаря — рече Ариел и го целуна по бузата.

Лоло праметна ръка през раменете ѝ и я притисна към себе си. Запуши мълчаливо и, загледан някъде в далечината, започва да издухва облаци дим към тавана.

Ариел го наблюдаваше, забелязала необичайното му мълчание и замисленото изражение на лицето му. Двамата обикновено не спираха да бърборят след секс. Най-често споделяха мечтите си за съвместното бъдеще, което искаха да изградят за себе си. Бъдещето, което щеше да стане факт след финализирането на развода и изплащането на издръжката, която Ариел се надяваше да получи.

— Тази вечер си ужасно мълчалив, Лоло — най-накрая изрече тя, неспособна повече да понася тази негова отчужденост. Мълчанието му бе започнало да я плаши.

Той обаче не каза нищо в отговор и продължи да пуши мълчаливо. Струйката дим от цигарата му се виеше към тавана и потрепваше на лекия ветреца, нахлуващ от океана.

— Хайде, Лоло — ласкаво продължи Ариел, неспособна да прикрие тревожните нотки, прокраднали се в гласа ѝ. — Какво има? Защо е това мълчание? Нещо не е наред, нали? — Остави цигарата си в кристалния пепелник и нервно я смачка с ръка.

Лоло сви рамене и шумно въздъхна, издухвайки облак дим. После я погледна в очите и се усмихна тъжно.

— Съжалявам, Ариел — промълви той. — Въпросът е в това, че... — Въздъхна отново тъжно и сякаш всичката енергия изведнъж се изцеди от тялото му.

— Хайде, Лоло — тревожно възкликна Ариел. — Можеш да ми кажеш, Лоло. Знаеш го. Знаеш, че можеш да споделиш с мен абсолютно всичко.

— Ами... — най-накрая се реши той, отклони поглед от нея и отново се загледа в далечината — става дума за това, че... — погледна я само за миг — ами този месец няма да имам пари, с които да изплатя вноската за новото ми ферари.

Ариел го погледна неразбиращо.

— Искаш да кажеш, че шибаната кола не е изплатена? — ужасено извика тя. — Не мога да повярвам. — Удари по леглото с юмруци, а красивото ѝ лице се разкриви от ярост.

Лоло бе очаквал гневния ѝ изблик, но просто нямаше как да не повдигне въпроса. Не и ако искаше да задържи колата си. Само още няколко дни и щеше да се наложи да се прости с огнено червеното си ферари.

Изминаха още няколко минути. Най-накрая Лоло загаси пуретата си, обърна се и я погледна в очите.

— Съжалявам, Ариел — промълви той. — Зная, че трябваше да ти кажа по-рано. Но не исках да се тревожиш и за това.

На лицето му бе изписано толкова искрено разкаяние, че Ариел мигновено омекна.

— О, любими ми Лоло — тихо възкликна тя и положи ръце върху бузите му. — Нищо, което правиш, не би могло да ме разтревожи. — Наведе се към него и го целуна по устните. След това се отдръпна назад и го погледна с любов.

Той се опита да се усмихне, но усилието му дойде в повече. Сведе поглед и се загледа безнадеждно в леглото.

— Кажи ми как се случи това — подкани го Ариел и го погали по лицето с дългия си червен маникюр. — Мислех, че си платил ферарито с парите, които Палмър ти изплати, след като се съгласи да играеш в отбора му по поло.

Лоло леко поклати глава, вдигна очи и я погледна.

— Не, не съм — отвърна той. — С част от онези пари платих първоначалната вноска — обясни той — и взех колата на изплащане.

Ариел се прегърби, неспособна да се контролира повече. Исусе, помисли си тя, колко ли ще струва това? И откъде, по дяволите, ще дойдат тези пари?

— Какво стана с останалата част от парите, Лоло? — спокойно попита тя, опитвайки се да прикрие тревогата си.

— Похарчих ги — отвърна той.

— Всичките? — с изумление възкликна тя.

Той кимна.

— Но... какво, по дяволите, си направил с тях? — попита Ариел и този път, независимо от усилията ѝ, гласът ѝ прозвуча доста по-

рязко.

— Трябваше да платя някои сметки — глуповато отвърна той. — Нали се сещаш... за дрехи и други такива неща.

— Какво? — Тя го изгледа недоумяващо. — За дрехи и други неща? Мили боже, та аз похарчих цяло състояние, за да ти купя дрехи. Минах през всеки шибан магазин в Палм Бийч! Какво, по дяволите, би могъл да си купил, което да струва толкова много пари?

Той я изгледа и се намуси недоволно.

— По дяволите, Ариел — с раздражение отвърна той, — имаш ли някаква представа колко струва изработения по поръчка екип за поло? Само ботушите са над две хиляди...

— Защо, по дяволите, не поиска от Палмър да покрие разходите ти? — гневно извика тя. — Та ти играеш в *неговия* отбор, за бога!

— Знаеш, че не мога да искам такова нещо от него — отвърна той. Раздразнението изчезна от гласа му и той заговори тихо и покорно. — От мен се очакваше да имам собствен екип или да си го купя с възнаграждението, което получих.

Тя се обърна към него и изпитателно се вгледа в лицето му. После плъзна поглед по великолепното му тяло и по силните му, мускулести ръце. Знаеше, че неговата мъжка гордост не би му позволила да признае пред Палмър — а и пред когото и да било друг мъж, — че не може да си позволи нови ботуши за поло. А и не само тях. По дяволите, помисли си Ариел, той не може да си позволи дори риза за поло, но никога не би си го признал. Ариел също така знаеше, че това не е необичайно за префинения и снобски свят на играчите на поло. Подобно на много южноамерикански играчи, Лоло беше бедно и необразовано момче, което се бе научило да играе на *estancias* на изключително богатите, а след това е било закупено от още по-богатите собственици на американски отбори, които отвеждаха него и подобните му на север, включваха ги в отборите си и ги контролираха изкъсо.

— Разбирам — най-накрая изрече Ариел и кимна с глава. И наистина го разбираше. Също като нея, Лоло искаше всичко от живота. И го искаше сега, а не утре или в другиден. Също като нея.

Прокара пръсти през разрошената си коса, а след това протегна ръка и ги зарови в косата на Лоло. Той я погледна с очакване, но тя запази мълчание и, потънала в размишления, започна да навива

влажните му черни къдрици около пръстите си. След малко се наведе и притисна подсилените си с колаген устни към неговите.

— Съжалявам, Лоло — рече му. — Наистина не знаех. Просто предположих...

— Ти смяташ, че не правя нищо, за да ти помогна в този труден момент — подхвърли той. — И че само те използвам.

— О, не! — умоляващо възкликна тя. — Това не е вярно. Ти ме правиш толкова щастлива. О, боже, та аз не зная какво бих правила без теб. — Наведе се над него и отново го целуна по устните. — Моля те... Нека не спорим повече, Лоло. Ужасно съжалявам. Просто размишлявах... Моля те да ми простиш.

Лоло не ѝ отговори веднага. Помълча известно време, загледан право пред себе си. После насочи поглед към нея.

— Добре — съгласи се той и кимна. — Но това все още не разрешава проблема с ферарито.

— Така е — с въздишка се съгласи Ариел. Обърна се, излегна се по гръб и замислено се загледа в тавана. — Предполагам, че ще трябва да заложа част от бижутата си — най-сетне рече тя.

— Не! — рязко възкликна Лоло. — Няма да ти позволя да го направиш, Ариел.

— Нямам нищо против — увери го тя и го погали по лицето. — Заради теб съм готова да го направя, Лоло. А и няма да е за дълго. Ще си ги откупя отново, след като онова лайно Уин ми изплати парите.

— Нещата винаги опират до него — отбеляза Лоло. — Всичко зависи от стиснатото копеле.

— Да — съгласи тя и кимна. — Нещата винаги опират до него. — Лицето ѝ изведнъж се разкриви в грозна и гневна гримаса. — Господи, как го мразя! — ядосано кресна тя. — Той е причината за всичките ни проблеми. Ако не беше той... — Тя стовари юмрук върху леглото.

Лоло сграбчи ръката ѝ и я целуна, опитвайки се да я успокои.

— Не се тревожи — прошепна ѝ тихо. — Това няма да продължи още дълго. Може би ще успея да се споразумея с търговеца и да го помоля да ме изчака малко повече. — После се вгледа изпитателно в очите ѝ. — От известно време си мисля за нещо — подхвърли той.

Ариел го погледна с любопитство и очите ѝ се проясниха.

— И какво е то?

— Ако искаш — започна Лоло, — когато отидем в Саратога, бих могъл да отида да се видя с Уин и да се опитам да вкарам малко разум в главата му.

Тя подскочи на мястото си.

— Напълно забравих за Саратога — възкликна тя. За момент сякаш забрави за него и прикова поглед върху венецианското огледало на тоалетната ѝ масичка. Гледаше го така, сякаш в бароковата му красота се криеха отговорите на всичките им проблеми.

— Какво? — попита Лоло и я подръпна за ръката. — Какво има, Ариел? Сигурен съм, че в момента мислиш за нещо важно.

— Просто размишлявах — отвърна тя. После бавно се обърна към него. — Да, може би идеята да се срещнеш с него в Саратога е добра — заяви Ариел.

— Много бих искал да го направя — изсумтя Лоло. — Двамата с него ще си поговорим по мъжки.

— Сигурна съм, че Биби и Джо Уитман ще отидат до там със собствения си самолет — развълнувано продължи Ариел. — Можем да тръгнем заедно с тях. Или пък със семейство Конъли. Нищо, че не мога да понасям онази кучка Пеги Конъли. — Очите ѝ се проясниха докрай и тя развълнувано потри ръце.

Лоло наблюдаваше трансформацията в поведението ѝ и очите му се разшириха от изненада.

— Какво... какво си намислила, Ариел? — тихо попита той.

— О, не зная — уклончиво отвърна тя.

— Ариел — настоя Лоло. — Познавам този твой налудничав поглед. — Отново я подръпна за ръката. — Каж ми какво си намислила?

Ариел се обърна към него и се усмихна широко.

— Аз ли? — невинно възкликна тя. — Защо реши, че съм намислила нещо?

— Хайде, стига — опита се да я придума той. — Каква муха ти влезе в хубавата главица? Какво смяташ да правиш?

Очите ѝ трескаво заблестяха. Лоло съзря в тях вълнение, гняв и може би някаква лудост, която започна да го плаши. Той прекрасно знаеше, че Ариел е способна на всякакви откачени постъпки.

— Въпросът не е в това какво ще направя аз — равнодушно отвърна тя и се вгледа настойчиво в тъмните му очи. — Всичко опира

до онова, което ще направиш *ти*, Лоло. — Заби пръст в мускулестите му гърди.

Той я изгледа с любопитство, а после седна до нея.

— Чакай малко — рече ѝ. — Каж ми най-после какво си намислила.

Тя се усмихна потайно, излегна се отново на възглавниците и се протегна в леглото.

— Хайде да изпием по още едно питие — предложи Ариел, плъзна ръка надолу и докосна широко коментираната му мъжественост. — И да се позабавляваме. — Погали го нежно и със задоволство отбеляза, че ръцете ѝ отново успяха да го възбудят само е едно докосване. — След това ще поговорим.

Лоло издиша дълбоко и плъзна поглед по великолепното ѝ тяло. Всички мисли за ферарито и за пътуването до Саратога се изпариха от главата му, когато тялото му се напрегна, изтръпнало от обхваналата го възбуда.

Усмихна се и бавно погали гърдите ѝ. Почувства, че тя мигновено откликна и ласките му станаха по-настойтелни.

— А какво бъдеще ни очаква, Ариел — прошепна той, когато се отпусна отгоре ѝ.

Ако само знаеше, помисли си тя. Ако само знаеше...

12.

Навън бе започнало да се смрачава и Уин Конрад се запъти сам към конюшните на Стоунлеър. Каква прекрасна лятна вечер, помисли си той.

Преди да се покаже иззад завоя на пътеката долови нечии стъпки и приглушени гласове. Хелмут и Герда Райнхарт, помисли си той. Задължителната им разходка преди лягане. Излезе от завоя и ги видя. Вървяха бързо по пътеката, която свързваше тяхната къщичка с паркинга на конюшните. Герда, свалила обичайната си униформа, беше облечена с къси панталони и пъстра блуза на големи цветя. Хелмут носеше торбести шорти и светла риза с къси ръкави. И двамата бяха обути със сандали. Държаха се за ръце като тийнейджъри, макар че и двамата отдавна бяха превалили шейсетте.

— Добър вечер, господин Конрад — високо го поздрави Герда. И тя, също като съпруга си, говореше английски със силен акцент, повлиян от родния ѝ немски.

— Господин Конрад — поздрави Хелмут и кимна почтително.

След всичките тези години, помисли си Уин, те продължават да държат на тези официалности и не изневеряват на маниерите си, така характерни за Стария континент^[1].

Неведнъж ги бе молил да се обръщат към него по име, но отдавна вече бе разбрал, че това никога няма да се случи. Те двамата се смятаха за негови служители, а той беше техният шеф. И възгледите им никога нямаше да съвпадат.

— Здравсти, Герда — отвърна на поздрава им Уин. — Хелмут. На разходка ли отивате?

Отиваме на кино — информира го Герда.

— Взе ли лекарствата ми? — попита съпругата си Хелмут.

— Да^[2], Хелмут — отвърна тя. После вдигна едната си ръка. — Тук са. В моята Beutel.

Показа малката си чантичка от изкуствена кожа, която изглеждаше почти толкова стара колкото собственичката си. — Клетъчният телефон също е вътре, господин Конрад — заяви тя и

кимна на Уин. — Винаги го носим със себе си, за да можете да ни откриете, в случай че имате нужда от нас. Точно както ни помолихте.

Уин се усмихна.

— Желая ви приятно прекарване.

— Сигурна съм, че ще си прекараме добре — отвърна Герда.

— Но сега трябва да побързаме — намеси се Хелмут. — В противен случай ще изпуснем началото на филма.

— До скоро тогава.

Двамата забързано продължиха към осветения паркинг. Уин ги изпрати със завистлив поглед. Семейство Райнхарт бяха изключително мълчаливи и затворени, пестеливи и бездетни хорица. Никой от двамата не притежаваше чувство за хумор и получаваха твърде малко радости от живота. Уин беше изненадан, че си позволяват дори да отидат на кино. Не можеше обаче да не признае, че двамата бяха изключително трудолюбиви и лоялни към него. Освен това бяха отдадени един на друг и това продължаваше вече повече от четиридесет години, което представляваше нещо като рекорд сред познатите на Уин.

Хвърли един последен поглед към паркинга, където двамата Райнхарт вече се качваха в стария си фолксваген, а след това поднови разходката си, опитвайки се да разсее обхваналото го чувство на самота. Насочи поглед към гората, заобикаляща имението, и потърси с очи една поляна в северната ѝ част. С изключение на слабата светлинка, трепкаща на верандата, дървената къща на Санто тънеше в мрак. Той вероятно бе отишъл в града, за да тренира в градската зала. Често го правеше, макар че в имението разполагаха с напълно оборудван физкултурен салон. А може и да е отишъл на кръчма в някое от съседните градчета. Не беше напълно сигурен какво прави Санто през свободното си време, но предполагаше, че той излиза сред хората, опитвайки се да завърже нови познанства. За непознатите Санто може и да изглеждаше като напълно лишен от човешки чувства и натъпкан със стероиди, мускулест тъпак, но Уин съзнаваше, че той сигурно се уморява от монотонните дни и нощи и от наложената му изолация в Стоунлеър. Никога не бе разговарял с него по въпроса — всъщност, той не се и замисляше особено за личния живот на Санто, — но иначе му вярваше безрезервно. През последните десет години беше неотлъчно до него — и в добро, и в лошо. Никога не задаваше въпроси

и не предявяваше претенции. Беше изключително стриктен и изпълняваше точно всички разпореждания. Подобно на семейство Райнхарт, беше изключително лоялен, но пък нали точно затова им се плащаше...

Уин влезе в кабинета в конюшната и запали осветлението. После продължи пътя си през стаята, която използваша като склад. Запали лампата и обходи с поглед спомените от отдавна отминали сезони по поло, наредени с вкус по облицованите с чамова ламперия стени: кръстосани пръчки за поло снимки на отбора и различни трофеи. Тръгна покрай стените и се спря пред една поставена в рамка стара негова риза за поло. Ризата беше тъмнозелена на цвят, а буквите и цифрите бяха бели. На ръкава се виждаше неговият номер 1 — а на гърдите бе изписано логото на неговия отбор *ОК. Отборът на Конрад*. Ризата бе цялата раздрана и покрита с тъмнокафяви петна. Засъхнала кръв.

Отмести поглед и го насочи към снимките на отбора. Някои от снимките от последните сезони липсваха, защото Санто внимателно бе прибрал онези, в които Ариел позираше заедно с членовете на отбора. Както и другите, на които бе запечатан Лоло като състезател от отбора на Конрад. Очите му се спряха за кратко върху някои от фотографиите: Поло клубът в Париж, запечатан при участието им в състезанието за купата на Париж, поло клубът в Бъркшир и участието им в турнира за купата на принца на Уелс, участието им в турнира за купата на херцога на Уиндзор, а също така и в турнира за купата на кралицата. Освен снимките от Англия имаше и фотоси от Грийнуич, Хюстън, Сайта Фе, Санта Барбара, Уелингтън, Саратога и много други. Уин позираше на повечето от тях окъпан в пот, оплескан с кал и с широка и щастлива усмивка на лицето.

Тези дни останаха в миналото, горчиво си помисли той. Самотата, обхванала го по-рано вечерта, стана още по-силна и непоносима. Каквато и магия да са имали тези спомени в миналото, сега те бяха просто поредното ужасяващо доказателство за драстичните промени, настъпили в живота му. Няма нито един човек, с когото да споделя красотата на тази лятна вечер, тъжно си помисли той. Но това е защото не мога да си представя, че има човек, който би могъл да живее с онова, в което се превърнах.

Погледна с копнеж към седлата и сбруите, излъскани до блясък и подредени прилежно по стените. Припомни си какво е да усеща чистия въздух и вятъра, който да го блъска в лицето, спомни се опияняващата свобода, която изпитваше по време на езда. По дяволите, мислено възкликна той. Писна ми от цялата тази изолация. Писна ми от скуката и отегчението. Писна ми от всичките тези проблеми. На всичкото отгоре, аз съм единственият човек, който може да направи нещо, за да промени това.

Изведнъж се обърна и се запъти към помещението за преобличане. Рязко отвори вратата и запали осветлението. Седна и свали маратонките си. Изправи се отново и изхлузи дънките от краката си. Това е лудост, замаяно си помисли той, но тази вечер ще яздя отново. Твърде дълго време мина.

Без да си даде време да размисли и да промени решението си, Уин обу един брич за езда, след което грабна чифт шпори и изработените на ръка ботуши за езда, които седяха в ъгъла и събираха прах. Седна, сложи шпорите по местата им, след което се изправи и нахлузи ботушите на краката си.

Внезапно му се зави свят. Той сграбчи облегалката на стола, а след това седна, за да изчака слабостта да премине. Това трябва да е от последната инжекция, помисли си Уин. Няколко пъти пое дълбоко въздух и избърса едрите капки пот, избили по челото му. Аз наистина трябва да съм полудял, реши той. В моето състояние и с всичките тези опиати в организма ми...

Не искаше да мисли за това сега. Не, щеше да излезе да пояди, независимо от последиците. Отново се изправи и сграбчи първия шлем, която се изпречи пред погледа му. Сложи го на главата си и се върна в склада. Свали от стената един хамут и юзда и грабна едно английско седло.

Седлото беше твърде тежко за човек в неговото състояние, но той успя да го изнесе през вратата и да го вкара в същинската конюшня с боксовете. Остави го на една пейка и запали лампата. Имаше намерение да оседлае Демон. Твърде отдавна не бе препускарал със стария палавник. Тръгна по пътеката между боксовете. Спираше се пред всеки бокс, надничаше над стената, говореше нежно на конете и ги галеше по шиите — нещо, което преди време правеше ежедневно, но напоследък все по-рядко и по-рядко.

Прекара доста време в конюшната. Спираше пред всеки бокс докато накрая стигна до бокса на Демон. Огледа великолепия арабски жребец, а след това го погали, както беше направил и с другите коне. И започна да му говори почти шепнешком. От много време насам Демон беше неговият любимец и той гореше от нетърпение да го оседлае и да го яхне.

Тъкмо реши да отвори вратата на бокса, когато някакъв внезапен шум го накара да замръзне неподвижно и да наостри уши. Ослушва се напрегнато в продължение на няколко секунди, но, когато не долови нищо друго, освен типичните за конюшната шумове, той отново понечи да отвори вратата. И тогава отново го чу.

Какво е това, по дяволите? — запита се той. Изправи се и отново се послуша. Като се стараяше да не вдига шум с тежките ботуши за езда, Уин подмина бокса на Демон и чу звука отново. Вече бе сигурен, че идваше някъде отдясно.

Надникна в бокса, от който долиташе необичайният шум. Очите му се разшириха от тревога, която бе заменена с нарастващо недоумение и ужас. Прикова поглед в кобилата, която го гледаше от вътрешността на бокса. Казваше се Лейла и Санто я бе купил само преди няколко дни. Кобилата очевидно се намираше в плачевно състояние и изпитваше силни болки.

Уин отвори вратата на бокса и пристъпи вътре, за да я погледне отблизо. Носът ѝ кървеше, а краката и шията и бяха ужасно подути. После забеляза още нещо. Цялото ѝ тяло бе покрито с някакъв влажен и лъскав на вид секрет. През целия си живот не съм виждал подобно нещо, помисли си той. Какво може да е това, по дяволите?

Прикликна и се подпря на коляно, за да разгледа по-отблизо подутите ѝ крака. Кобилата беше бяла на цвят и под кожата ѝ се виждаха големи кръвоизливи. Уин опипа подутата ѝ шия. Кобилата сякаш бе болна от заушка. Мислите му трескаво запрепускаха, а сърцето му се сви заради кобилата, която очевидно изпитваше силни болки. Погали я по врата, а след това излезе от бокса и затвори вратата след себе си.

Забравил напълно намерението си да излезе на езда, той се спушна към телефона в офиса. Налагаше се спешно да извика лекар, който да се погрижи за Лейла. И тогава изведнъж се сети, че е съвсем сам в Стоунлеър. Санто го нямаше. А също и семейство Райнхарт.

Този проблем, обаче, може лесно да бъде разрешен, помисли си Уин. Клетъчните им телефони са у тях. Най-напред ще позвъня ма Санго и ще го накарам да се върне тук по най-бързия начин. След това ще го оставя да се разправя с докторката. Стигна до офиса и вдигна телефонната слушалка. Веднага избра номера на Санто.

Валери лежеше, излегнала се удобно в шезлонга на покритата задна веранда на къщата и се взираше в спускащия се мрак. Елвис, свит на топка, спеше дълбоко на пода до нея. Валери лениво се загледа в бледата луна, отразена във водите на малкото езерце в градината. Каква прекрасна лятна вечер, помисли си тя.

Премести поглед към пътеката, водеща до езерото, и към цветните лехи от двете страни на каменните стълби. Белите и сребристи цветове на създадената от нея лунна градина отразяваха светлината на луната по същия начин, по който повърхността на езерото отразяваше самата луна. Беше хвърлила много труд в създаването на тази градина, макар в началото да не вярваше, че тя ще стане толкова ефектна, колкото я уверяваше Колет. С времето обаче е огромно удовлетворение установи, че Колет не само че не я бе подвела, но ѝ бе помогнала да сътвори цялото това вълшебство. Сега седеше на верандата и имаше чувството, че се взира в прекрасна рисунка — мистериозна и загадъчна. Рисунка, която като че ли не желаше да разкрие наведнъж всичките си тайнства и я принуждаваше да се вгледа По-настойчиво и да открие какво се крие под свършената и интригуваща комбинация от мрак и светлина.

Валери обви ръце около тялото си, осъзнала, че, въпреки красотата на заобикалящата я нощ, се чувства самотна. Не че тази вечер непременно трябваше да бъде сама. Теди ѝ бе позвънил, за да ѝ каже, че се прибира и смята да остане няколко нощи, за да я компенсира заради невъзможността си да бъде през уикенда с нея. Обясни ѝ, че се налага да прекара още един уикенд с важни клиенти. Този път в Кънектикът. Беше я поканил да отиде в дома му и да прекара нощта там, но тя бе отклонила поканата.

Жабите, съпроводени от всевъзможни нощни твари, невидими с просто око, започнаха нощния си концерт, но Валери не можеше да почерпи утеха от какофонията, която достигаше до ушите ѝ. Не

можеше да отрече, че би се радвала на малко компания — човешка за предпочитане, — но бе твърдо решена да не позволи на самотата да я тласне към Теди.

Внезапно долови някакъв шум, долитащ от другата страна на къщата. Елвис мигновено скочи и започна да лае. Валери се уплаши за момент, но веднага след това си даде сметка, че е чула проскърцващата панта на портата на предната градина.

Колет, помисли си тя. Освен майка ѝ и Теди, които задължително се обаждаха предварително, Колет бе единственият друг човек, който предпочиташе да мине през градината без преди това да позвъни на звънеца на входната врата. Елвис престана да лае и сега стоеше пред вратата на верандата и весело въртеше опашка. Валери се усмихна с известна тъга. Ето че, в края на краищата, ще си имам компания, помисли си тя.

— Вал, скъпа? — Думите на Колет, произнесени почти шепнешком, напомняха на екзотична въздишка, понесена от лекия ветрец на късното лято. — Там ли си?

— Тук съм, Колет — отвърна тя. — На верандата.

— Да не би да ти досаждам? — попита възрастната жена.

— Знаеш, че никога не досаждаш, Колет.

Валери забеляза в тъмнината снежнобялата коса на възрастната жена и, насочила поглед нататък, я видя да се приближава с решителни малки крачки по каменната пътека, която водеше към терасата.

— Почакай, Колет — извика тя. — Ей сега ще запаля осветлението.

— Не, недей, скъпа — възпря я Колет. — Не разваляй очарованието на вечерта. Градината е толкова красива на лунната светлина. Толкова романтична.

Валери се изправи, излезе отвън на пътеката и хвана ръката на Колет.

— Така... Позволи ми поне да ти показвам пътя.

Двете се качиха на верандата. Колет се настани на един стол и започна да гали Елвис, а Валери запали няколко свещи и ги сложи на масата.

— Искаш ли чаша вино? — попита Валери.

— О, чудесно предложение, скъпа — възкликна Колет. — Дядо ми, който беше лекар, все повтаряше, че една чаша вино преди лягане

цери всички болезки.

— Веднага се връщам — обеща Валери.

Влезе през отворените френски врати в кухнята и извади една кристална винена чаша от шкафа. След това взе бутилка изстудено бяло вино от хладилника. Остави чашата на Колет на масата близо до стола ѝ и я напълни с вино.

— О, Вал — приповдигнато възкликна Колет. — Ти си истинска светица, загдето търпиш прищевките на стара баба като мен.

Валери се разсмя.

— Не ставай глупава! — отвърна тя. — Прекрасно знаеш, че винаги си добре дошла тук, Колет.

Валери напълни отново собствената си чаша и се настани на предишното си място. Отпи глътка вино и се загледа в нощните пеперуди, които кръжаха около свещите, излъчващи приятен аромат на орлови нокти. Почувства погледа на Колет върху себе си, но не наруши възцарилото се мълчание.

С изискан жест Колет хвана чашата си за столчето, завъртя виното в чашата и отпи малка глътчица.

— Прекрасно — обяви тя и остави чашата си на масата. — Истинско вълшебство за небцето.

Валери бавно се обърна към нея и се усмихна.

— Чудесно вино, нали? — съгласи се тя. — Теди ми го даде. — Замълча за момент и отново насочи поглед към свещите. — Той е голям познавач на вината — продължи тя — и винаги избира най-доброто. И никога не се доверява на моя избор. — Засмя се лековато, но смехът ѝ бе изцяло лишен от веселие.

— Теди наистина притежава отличен вкус — отвърна Колет, — но само това не е достатъчно, нали?

Валери извърна глава и видя красноречиво вдигнатите вежди на Колет. Отново се разсмя. Този път искрено и от сърце.

— Страхотна си. Колет...

— А ти си нещастна — подхвърли възрастната жена и отново взе чашата си. Огромните пръстени по ръцете ѝ заблестяха на светлината на свещите.

Валери понечи да отговори, но остана безмълвна, загледана в Колет и замислена върху думите ѝ. Много хора смятаха Колет за повърхностна и капризна жена, ексцентрична до крайност и разглезена

от богатството си. Валери си даваше сметка, че всичко това отговаря на истината, но знаеше още, че това не е истинската характеристика на приятелката ѝ и поради това никога не я подценяваше. Колет притежаваше много положителни качества. Тя беше изключително наблюдателна и притежаваше невероятна мъдрост, опит и знания за света. Всъщност, помисли си Валери, тя вероятно е най-умният и проницателен човек, когото познавам.

В крайна сметка Валери реши да не подминава забележката на Колет и попита:

— Защо смяташ така, Колет?

Възрастната жена насочи към нея умните си очи.

— Много е просто. Вал. Не виждам у теб щастието и вълнението, които струят от всяка влюбена жена — отвърна тя. — Теди не те вълнува. Това поне е повече от ясно. За мен поне.

Валери почувства, че лицето и пламва от смущение. Толкова ли е очевидно? — запита се тя. Загледа се в далечината, а след това се прокашля и се обърна към Колет.

— Аз... предполагам, че имаш право — тихо промълви тя. — От толкова време излизам с Теди, че той сякаш се е... — Замълча, опитвайки се да намери верните думи.

— Теди се е превърнал в *навик* — подсказа ѝ Колет. — И защо не? Той е красив и притежава чар и обаяние. Притежава пари и връзки. Добре възпитан е и... е ужасно досаден. За теб поне. И, осмелявам се да кажа, за мен също.

Валери избухна в смях.

Колет се усмихна.

— Май попаднах право в целта, а, скъпа?

Валери кимна и прокара пръсти през косата си.

— Предполагам, че имаш право. Колет. — Погледна към приятелката си и се засмя. — О, по дяволите, Колет, ти, както винаги, уцели право в десетката.

Колет кимна с разбиране, без да сваля поглед от Валери.

Валери отпи глътка вино и остави чашата си на масата.

— Само че аз не зная какво да направя по въпроса — с въздишка призна тя. — И се чувствам дяволски виновна. Двамата сме заедно от толкова време, а и той твърдо държи на този брак. Майка ми също разбира се.

Замълча за момент, а след това замислено продължи:

— На времето смятах, че съм искрено влюбена в Теди. Той е красив, мил и много грижовен. Поне през повечето време. Той е всичко онова, което ти каза преди малко. — Усмихна се тъжно на Колет. — Но постепенно започнах да си давам сметка, че той е първият мъж, който ме забеляза. И аз му бях толкова благодарна за оказаното внимание, че реших, че съм влюбена в него.

Колет се присегна и погали бузата на Валери с върховете на пръстите си.

— За съжаление подобни неща се случват често. Вал, скъпа. Не бива обаче да се оставяш на инерцията и да се чувстваш нещастна. Ако наистина смяташ, че между вас с Теди всичко е приключило — а по думите ти съдя, че случаят е точно такъв, — тогава трябва незабавно да сложиш край на тази връзка. — Вдигна ръка и разреже въздуха. — Трябва да го направиш ето така! С един замах. Ако не го сториш, болката — твоята и неговата — ще продължи да те измъчва. В момента просто отлагаш неизбежното. Не разбираш ли?

Валери се размърда неловко на стола си. Прекрасно знаеше, че Колет има право, но, въпреки това, не ѝ бе лесно да чуе думите ѝ. Връзката ѝ с Теди беше проблем, който просто не искаше да признае.

— Аз просто... предполагам, че се страхувам — най-сетне рече тя. Отново погледна към Колет. — Не желая подобни неприятности. Аз... аз се боя, Колет. Особено пък откакто приех годежния му пръстен.

— О, скъпа! — Възрастната жена въздъхна, присегна се и стисна ръката на Валери в своята. — Прекрасно те разбирам и ужасно съжалявам. Зная, че понякога се държа сурово, но аз наистина съм загрижена за теб. Мразя да те гледам нещастна, а ми се струва, че от много време насам не си щастлива с Теди.

Валери кимна.

— Единственото решение на проблема е да бъдеш максимално честна. Със себе си. И с Теди. Зная, че ще ти е трудно, но, колкото по-рано го направиш, толкова по-добре. — Погледна Валери право в очите и големите ѝ сини очи заблестяха на светлината на свещите.

— Ти притежаваш всичко, което е нужно на една жена, за да бъде щастлива, Вал — продължи тя. — Абсолютно всичко. Необикновена красота. Прекрасна кариера. Изключителен характер... И, въпреки

всичките тези преимущества, ти си оставаш съвсем земна и дружелюбна. Ти си добър човек, Вал. Много добър човек. А напоследък хора като теб се срещат все по-рядко.

Валери отново се размърда на стола си. Оцени комплиментите, но, дори и сега, след всичките тези години, ѝ беше трудно да приеме, че те са предназначени за нея и отговарят на истината.

— Освен това — убедено продължи Колет — някой ден — и това, според мен, ще стане съвсем скоро — в живота ти ще се появи друг мъж. По-добър и *по-подходящ* за теб. Сигурна съм в това.

Валери я погледна.

— Ти... ти наистина ли вярваш в това, Колет?

Колет кимна с драматичен апломб.

— Абсолютно — заяви тя. — Вярвам, че ще срещнеш човек, който ще те направи щастлива. — Замълча и отпи от виното. — О, ако трябва да бъдем реалисти, на всички нас от време на време ни се налага да отстъпваме от принципите си. Всички правим компромиси. Вал, нали така? Това обаче не означава, че трябва да се обвържеш с мъж, който те прави нещастна. Дори и ако той притежава много положителни качества. Помисли си какво ще стане след пет години. След десет. Ако не си щастлива с Теди сега, помисли си как ще се чувстваш след години.

— О, Колет — изпъшка Валери. — Зная, че си права, по дяволите!

— А аз отказвам да повярвам, че няма да срещнеш човек, който да внесе повече радост в живота ти — настоя Колет.

— Караш ме да се чувствам толкова по-добре — призна Валери. — И... не толкова уплашена.

— Трябва да запомниш едно нещо, скъпа — не спираше да я напътства Колет. — Теди може и да е мъж, силен и властен при това, но какво би могъл да стори? — Изразително сви рамене. — Той не те *притежава*. Та вие дори не сте женени. А разтрогнатите годежи са нещо напълно нормално. Подобни неща се случват всеки ден. Предполагам, че той ще побеснее в началото, ще вдигне голям шум или ще се покрие някъде да ближе раните си. След това обаче ще продължи с живота си. Той ще бъде силно разочарован и несъмнено ще те обсипе с обвинения и обиди. Ще ти се наложи да се справиш с някои неприятни моменти, но те няма да продължат вечно. Ще видиш.

Валери се загледа към блестящите води на езерото и сребристите цветя, които го заобикаляха. Тяхната красота обаче задържа вниманието ѝ само за един кратък миг. Независимо от добронамерените усилия на Колет да ѝ вдъхне кураж и да я накара да се почувства по-добре, последните ѝ думи отново изпълниха душата ѝ с леден страх.

През изминалите години бе разбрала, че Теди е далеч по-неуверен отколкото някой би могъл да предположи. Точно тази негова неувереност пораждаше силното му желание да манипулира и контролира всичко — и всички — около себе си. Включително и Валери. И го правеше с изключителна жестокост. Теди безмилостно преследваше онова, което желаше, и не се спираше пред нищо в опитите си да го получи. Тежко на онзи, който се изпречеше на пътя му в такъв момент.

Валери внезапно обви ръце около тялото си и леко потрепери.

Това отнася ли се и за мен? — запита се тя. Дали Теди ще откаже да ме пусне?

Вътрешно потрепери при тази мисъл. Независимо от всичко се радваше, че двете с Колет бяха провели този разговор. Защото, ако не друго, тя вече имаше отговор на съмненията, които бавно си проправяха път в душата и мислите ѝ. Валери вече знаеше с кристална яснота, че *не обича* Теди и *не желае* да се омъжва за него. Освен това съзнаваше, че се налага час по-скоро да разговаря с него. Колет ѝ бе вдъхнала смелост да го направи.

И въпреки това дълбоко в душата ѝ се спотайваше ужасяващ страх, който я правеше неспокойна и неуверена. Едно обаче знаеше със сигурност — с Теди трябваше да се действа много внимателно и предпазливо.

— Много се умълча, Вал — подхвърли Колет. — Да не би да те разстроих като дойдох тук неканена и започнах да ти давам съвети без дори да попитам дали имаш нужда от тях?

— О, не, Колет! — отвърна тя. — Изключително съм ти благодарна, че беше толкова откровена с мен. — Присегна се и стисна ръката на приятелката си. — Накара ме да разбера по-ясно собствените си чувства и да придобия по-голяма увереност. Благодаря ти.

Колет се усмихна сърдечно.

— Обичам те, Вал! Сигурна съм, че го знаеш.

— Зная го — отвърна тя. — Аз също те обичам. И понякога ми се иска ти да беше моя майка.

Колет избухна в смях.

— Колкото и да те обичам, аз никога, ама никога, не бих си позволила да се състезавам с Маргъорит за тази чест.

Валери се присъедини към смеха ѝ.

— Между другото, как се чувства Хайдън?

— А, той е много добре! — възкликна Колет. — Преди малко му приготвих нова порция пуешка супа. Аз обикновено приготвям по-голямо количество, което замразявам във формички за лед. След това пъхам кубчетата в микровълновата печка, стоплям ги и му ги поднасям. Вече съм сигурна, че той е пристрастен към тази супа. Изобщо не поглежда белите червеи, с които се хранят другите животинки като него. Предполагам, че Хайдън е иконоборец. Кое не ме изненадва ни най-малко. Искаш ли да му кажеш здрасти?

— Какво? — попита Валери. — Той е тук, с теб?

— Разбира се, скъпа — отвърна Колет. — Точно тук, в джоба ми. — Пъхна ръка в един от големите джобове на домашната си роба, внимателно извади Хайдън отвътре и го показа на Валери.

— Обожава моя джоб — обясни тя. — И така се движи из цялата къща заедно с мен.

Валери протегна ръка и внимателно погали бодлите на малкия таралеж, изненадана за поред път от изключително острите им връхчета. Той потрепери за момент, но след това се успокои. Очевидно я бе разпознал благодарение на изключителното си обоняние.

Елвис се размърда на пода, когато чу гальовния глас, с който Валери обикновено разговаряше с всички животинки.

— О, не — възкликна тя. — Може би ще е най-разумно да прибереш Хайдън обратно в джоба си преди Елвис да е проявил по-сериозен интерес.

— Понякога позволявам на Пъф Пъпи да го подуши — обясни Колет, — но не мога да твърдя, че на Хайдън това му харесва толкова, колкото на Пъф Пъпи. Може би наистина трябва да го прибера. — Внимателно постави Хайдън в джоба си и известно време продължи да го гали с пръст. — Странно, нали? — подхвърли Колет. — Човек може да изпитва удоволствие от най-необичайни неща.

Валери кимна в знак на съгласие.

— Този факт никога не е спирал да ме изумява. Особено при животните...

Телефонът на масата изведнъж извъня. Пронизителният звук наруши тишината, обгърнала къщата, и стресна двете жени.

— Трябва да се обадя — рече Валери. — Може да ме търсят от клиниката.

— Разбира се, скъпа — съгласи се Колет. Взе чашата си и отпи глътка вино.

Валери вдигна слушалката.

— Ало?

— Доктор Рошел? — Гласът отсреща ѝ беше познат.

— Да.

— Обажда се Доти от дежурната. Съжалявам, че ви безпокоя, но току-що позвъниха от Стоунлеър. Имали спешен случай.

Валери почувства ледената тръпка, която пробяга по гръбнака ѝ. О-ох! Мога ли да се справя с това тази вечер? — запита се тя. И веднага си отговори: Разбира се, че мога!

— Какъв е проблемът, Доти?

— Става дума за кон — отговори дежурната телефонистка. — Не схванах съвсем ясно. Говореха нещо за подуване и кървене. Мъжът, който позвъни, изглеждаше ужасно разстроен.

— Нищо друго ли не си спомняш? — попита Валери.

— Не, доктор Рошел. Съжалявам. Той говореше толкова бързо, че на моменти изобщо не го разбирах.

— Добре, Доти. Много ти благодаря. Ако позвъни отново, кажи му, че съм на път към имението.

— Разбрах. Ще предам — отвърна жената и затвори телефона.

Валери въздъхна и се обърна към Колет.

— Налага се да тръгна веднага за Стоунлеър. Спешен случай — обясни тя.

В очите на Колет проблесна тревога.

— Надявам се да не е нещо сериозно.

— На този етап не мога да кажа нищо — отвърна Валери. — Човекът, позвънил в службата, бил толкова разстроен и притеснен, че Доти не успяла да разбере всички подробности. Ясно е поне, че става дума за кон. Налага се да тръгна веднага.

— Разбира се, скъпа — съгласи се Колет. — Двамата с Хайдън си отиваме веднага.

— Защо не поостанеш докато изпиеш виното си? — предложи Валери. — Знаеш, че не е нужно да си тръгваш само защото аз излизам.

— Е, може да поостанем още малко и да правим компания на Елвис — прие предложението тя. — А след това ще се приберем у дома.

— Трябва да взема някои неща. Веднага се връщам — заяви Валери и влетя през отворената врата в кухнята. Оттам излезе в антрето, отвори гардероба и измъкна чиста бяла престилка. Седна и бързо нахлузи на краката си чифт маратонки. Готово, помисли си тя. Така е добре. Беше прекарала вечерта, облечена в дънки и стара тениска, така че не съществуваше опасност да съсипе хубавите си дрехи, както често се случваше при подобни спешни визити. Грабна голямата си торба и тичешком се върна на верандата.

— Готова ли си? — попита Колет.

— Готова съм — отвърна Валери. — Но вие двамата с Хайдън можете да останете колкото искате — додаде тя. — Елвис много ще се радва на компанията ви.

— Чудесно. Хайде тръгвай вече — подкани я Колет.

Валери отвори вратата, спусна се по стълбите и се затича към портата, водеща към предния двор, където беше паркирана колата ѝ.

Колет я чу как запали джипа и пое по алеята, бързайки да окаже помощ на някакъв кон, изпаднал в беда. Отпи глътка вино и протегна ръка, за да погали Елвис.

— Валери скоро ще се върне, Елвис — увери го тя. Погледна часовника си и видя, че не е толкова късно. Показваше десет и половина. Ако можеше да се вярва на очите ѝ.

Телефонът извънтя отново и Колет насочи поглед натам. Дали да отговоря? — запита се тя. Протегна ръка и вдигна слушалката. Няма как да ѝ навредя, нали? — помисли си тя.

— Ало? Домът на доктор Рошел.

— Кой се обажда? — попита властен мъжки глас.

На Колет никак не ѝ се понравиха резките нотки, които долови в гласа му.

— Обажда се Колет Ричардс. Съседката на доктор Рошел.

— О, ти...

Колет го изчака да продължи, но долови единствено тежкото му дишане в слушалката.

След това мъжът заговори отново.

— Къде е Вал? — попита.

— Повикаха я заради едно болно животно. Спешен случай — отвърна Колет, разпознала най-сетне гласа.

— Исусе! — сърдито възкликна той. — Пак тези спешни случаи!

— Това ти ли си, Теди? — осмели се да попита Колет.

— Да — изръмжа в отговор той.

— О, много се радвам да си поговоря с теб — заяви Колет. — Не съм те виждала цяла вечност.

— Бях зает — арогантно заяви той. — Много зает. И къде е спешният случай тази вечер?

— В Стоунлеър — отвърна Колет. — Някакъв нещастен кон е пострадал нещо.

— Стоунлеър! — Теди вече почти крещеше. — Казах ѝ да не стъпва повече в онова шибано място. Онзи негодник сигурно е мафиот или някакъв престъпник.

— Струва ми се, че Валери е достатъчно зряла, за да се грижи сама за себе си, Теди — спокойно отбеляза Колет. — Хората имат нужда от професионалните ѝ услуги, а тя е висококвалифициран специалист, който може да се справи с положението.

— Може и да е така — рязко отвърна той, — но тя изобщо не знае как да се справя с боклуци като Конрад.

— О, струва ми се, че подценяваш нашата Валери, Теди. Убедена съм, че ще останеш изненадан да научиш с колко много неща е в състояние да се справи. И ми се струва, че трябва да я уважаваш за това.

— Ти пък какво разбираш, по дяволите?

Колет остана шокирана от езика му. Той е пиан, помисли си тя. Или пък дрогиран. Каквато и да беше причината за поведението му, очевидно не беше на себе си. Говореше бързо и накъсано, сякаш не му достигаше въздух. Тази вечер Теди определено не приличаше на очарователния и възпитан млад мъж, когото всички харесваха и обичаха. Защо ли не съм изненадана? — запита се тя.

— Мисля, че добре познавам Вал — най-сетне изрече тя.

— От друга страна, смятам, че *ти* пък изобщо не я познаваш.

— Колет притисна ръка към устата си след последното си изявление и изразително завъртя очи. О, боже! — мислено възкликна тя. Ето че го казах на глас. Само че изобщо не ми пука! Онази малка невестулка си го просеше.

— Изобщо не знаеш какво говориш — грубо заяви Теди. — Ти какво? Да не си пиана?

— Не още — развеселено отвърна Колет.

— Просто си луда — заяви Теди.

— Може би — съгласи се Колет, — щом продължавам да водя този нелеп разговор с теб.

— Ти... ти... няма значение! — злобно изсъска Тед. — Ще съжаляваш за това! — обяви той и затръшва телефона.

Колет внимателно върна слушалката на мястото ѝ. За миг като че ли ѝ се зави свят. Струва ми се, че успях да вбеся този негодник, помисли си тя. А той наистина е негодник.

Няма две мнения по въпроса.

Колет допи виното си и остави чашата на масата. Смятам да науча всичко, свързано с Теди и с това, което се случва с него. Да, трябва да предприема някакви мерки, ако искам да помогна на Вал. Защото се боя, че тя определено се нуждае от помощ.

---

[1] Става дума за Европа — Б.пр. ↑

[2] Ja (нем.) — Да. — Б.пр. ↑

13.

Валери се носеше по тъмната магистрала с постоянна скорост. Караше бързо, но не и безразсъдно, а мислите и се лутаха между разговора, който бе провела с Колет и болното животно, за което трябваше да се погрижи. Стигна до портите на Стоунлеър, отби към стълба с монтирания на него интерком и натисна спирачките. Протегна ръка през отворения прозорец на джипа и натисна бутона.

— Доктор Рошел? — До ушите ѝ достигна мъжки глас. Сигурна беше, че не е на Санто. Дали не разговаряше със самия Конрад?

— Да — отвърна тя.

— Минете през портата и тръгнете към конюшните — инструктира я мъжът. — Тръгнете по лявото разклонение на алеята. Аз ще ви чакам там.

— Добре.

Портата започна да се отваря веднага. Когато и двете крила се отвориха достатъчно, Валери мина бързо между големите каменни колони и продължи по алеята, докато не видя добре осветения паркинг пред конюшните. Натисна газта, за да стигне по-бързо. Паркира джипа и грабна голямата си платнена торба и медицинската си чанта.

Никой не се появи да я посрещне и тя тръгна към офиса, който си спомняше от първото си посещение в имението. Забеляза, че всички лампи в конюшнията светят. Видя, че вратата на офиса е отворена и влезе. И там нямаше никой.

Странно, помисли си тя. Особено пък при положение че имат спешен случай в имението. При подобни обстоятелства обикновено заварваше целия персонал и членовете на семейството, струпани около болното животно. Те един през друг се опитваха да я информират за проблема и да ѝ предложат помощта си. Тук обаче цареше неземна тишина. Все едно че не се бе случило нищо необичайно.

— Господин Дучи? — извика тя.

Никакъв отговор.

— Господин Дучи? — отново извика Валери. По-високо този път.

Отново не последва отговор.

Тя влезе в помещението, в което съхраняваха сбруите и останалите принадлежности за езда. Всички лампи светеха, но вътре нямаше никой. Сигурно е в конюшната, реши тя. Лампите на тавана на просторното помещение не бяха запалени, но на външната стена на всеки бокс бе закачен запален фенер. Светеше и една малка крушка над един от боксове почти в другия край на конюшната. Но дори и там не се забелязваха хора.

— Господин Дучи? — за пореден път извика Валери.

— Той не е тук, докторе. — Отговори ѝ мъжки глас — очевидно на Конрад — който долетя някъде от долния край на помещението. — Ще се наложи да работите заедно с мен.

— Нямам нищо против — отвърна Валери. — Но кой сте вие и къде се намирате? — Знаеше, разбира се, с кого разговаря, но не устоя на желанието да го накара да ѝ го каже лично.

— Конрад съм — отвърна той с необичайно тих и угрижен глас. — Намирам се в десетия бокс вдясно. Този със запалената лампа.

— Веднага идвам — рече Валери и тръгна по пътеката между боксовете. Стигна до десетия бокс и остави на пода първо медицинската чанта, а след това и платнената торба. Едва тогава пристъпи в бокса.

— О, боже! — прошепна тя, когато видя завързания кон, застанал прав в бокса. Първото нещо, което привлече вниманието ѝ, бе силно кървящият му нос. Валери предпазливо опипа шията му. Беше силно подута. Конят сякаш страдаше от заушка. Валери плъзна ръка по протежение на цялата шия, опипвайки я внимателно.

Когато свърши, отдръпна ръцете си и ги погледна недоумяващо. Дланите ѝ бяха покрити със секрет, какъвто не бе виждала никога преди. Избърса ги в бялата си престилка, като не спираше да се пита пред какво точно е изправена.

Сведе поглед надолу и едва тогава забеляза предните крака на коня.

— О-о-о, не! — тихо прошепна тя. Клекна на пода и се подпря на коляно, за да разгледа отоците по-отблизо. После се премести, за да прегледа и другите крака на животното. И четирите крака бяха силно подути и, тъй като бяха бели на цвят, под кожата, по протежение на всеки крак, ясно се забелязваха огромни кръвоизливи. Валери ги

докосна внимателно и почувства същия лепкав секрет да полепва по ръцете ѝ. Отново избърса ръка в престилката си и се изправи. На лицето ѝ бе изписано искрено недоумение.

Протегна ръка и докосна различни участъци от тялото на животното. Секретът беше навсякъде. Очевидно идваше от порите на кожата. Валери се отдръпна, оглеждайки внимателно тялото на коня, опитвайки се да открие някакви отговори. Какво става тук, за бога?

Едва в този момент забеляза Конрад, който се подпираше в най-отдалечения и тъмен ъгъл на бокса. Стоеше с наведена глава и скръстени пред гърдите ръце. Облечен беше с костюм за езда. Дори шлемът все още беше на главата му, а визьорът хвърляше сянка върху лицето му. Единствено ботушите му за езда се виждаха съвсем ясно, тъй като светлината се отразяваше излъсканата до блясък кожа. Валери се стресна. Беше толкова погълната от болното животно, че бе забравила напълно за него. А мълчаливото му присъствие в тъмния ъгъл я смути още повече.

— Изобщо не ви забелязах — рече тя.

— Аз само ви наблюдавах — тихо отвърна той. И това беше самата истина. Беше видял и оценил високо загрижеността, с която тя се отнасяше към животното и неговото състояние. Изпитал бе уважение към спокойствието, с което бе възприела ужасната гледка на болното животно. Но може би това трябваше да се очаква, помисли си той. В края на краищата тя беше професионалист и сигурно бе свикнала с кръвта и всички ужасни гледки, произтичащи от естеството на работата ѝ.

— Струва ми се, че сме изправен пред сериозен проблем — информира го Валери.

— Зная, че е така — съгласи се Уин. — Възнамерявах да изляза да поаядя, когато чух странните звуци, които издаваше Лейла. В първия момент дори не разбрах, че животното се опитва да изцвили. Вероятно заради кръвта, която тече от носа ѝ. Видях и веднага се обадох в клиниката.

— Така ли я заварихте? — попита Валери, изнервена от факта, че той продължаваше да се крие в сянката.

— Точно в това състояние, докторе — отвърна той.

— Добре. — Валери разсъждаваше трескаво, все още озадачена от състоянието на кобилата. — Какво можете да ми кажете за този кон?

— попита тя.

— Нищо. Единственото, което зная, е, че Санто я купи преди около седмица от някаква ферма край Саратога.

— Разполагате ли с медицинския ѝ картон? — продължи да разпитва Валери.

— А-а... по дяволите! — възкликна Уин. — Наистина не зная. Сигурен съм, че Санто го е взел, но истината е, че не зная нищо повече по въпроса.

— Той тук ли е?

— Не — с раздражение отвърна Уин. — Не успях да се свържа с него по телефона. Нямам никаква представа къде е и защо не вдига телефона.

— За мен е много важно да видя медицинския картон на този кон — заяви Валери, — или поне да придобия някаква представа за здравословното състояние и предишните му заболявания. Зная, че тук, в имението, разполагате с копия на медицинските картони — продължи тя. — Санто ме информира, че това се е наложило откакто той е започнал да прави лично част от ваксинациите. Имате ли някаква представа къде биха могли да се намират тези копия?

— В офиса — отвърна той.

— Бихте ли ми ги показали?

— Ами... мога да ви кажа къде да ги потърсите — колебливо предложи той.

— О, хайде стига, господин Конрад — сърдито възкликна Валери, ядосана от поведението му. — Лейла е един много болен кон и вие ще отидете да ми донесете този картон, ако поне малко ви е грижа за нея. Или ще ме заведете в офиса, където ще ви помогна да го потърсите. Медицинската информация в картоната може да ни даде отговор на въпросите, свързани със сегашното ѝ състояние. Налага се да открия какво става с нея, преди да е станало твърде късно.

Уин яростно се загледа в покрития със слама под. Изобщо не се бе замислил за картоната, защото бе обхванат от истинска паника, докато се опитваше да се свърже със Санто или със семейство Райнхарт по телефона. Когато осъзна, че никой няма да отговори на позвъняванията му, той реши, че ще трябва да се справи с проблема сам. При никакви обстоятелства не можеше да допусне конят да продължи да страда. Но

ето че сега се изправи пред нов проблем. И какво щеше да прави, по дяволите?

— Хайде, господин Конрад! — настоя Валери. — Колкото по-бързо прегледам този картон, толкова по-скоро ще открия проблема и ще облекча състоянието на Лейла. Не искате тя да умре, нали?

— Не! — категорично заяви той. — О, по дяволите... Хайде де отидем да потърсим картона.

Какъв му е проблемът на този човек? — запита се Валери. Човек би си помислил, че го помолих да ми даде всичкото си злато. Излезе от бокса и се насочи към офиса в очакване Уин да се присъедини към нея.

Уин се отблъсна от тъмния ъгъл, заобиколи Лейла, излезе през отворената врата на бокса и бързо мина край Валери.

— Следвайте ме — разпореди се той и продължи напред, без да каже нищо повече.

Валери остана слисана от рязкото му държание, но, въпреки това, го последва. През цялото време се питаше как е възможно един човек да се държи толкова грубо и невъзпитано.

Стигна до склада с такъмите и видя, че, минавайки през него, Уин бе изгасил всички лампи. Ама че влечуго, помисли си тя. Да не би да си имам работа с някой от онези противно богати скъперници, на които се свида всеки киловат електроенергия?

Влезе в офиса и забеляза, че Уин бе успял да загаси и там повечето лампи. Светеше единствено малката настолна лампа върху бюрото. Той самият стоеше с гръб към нея и, наведен над един шкаф, прехвърляше медицинските картони. Около него цареше почти пълен мрак. Е, той може и да е готов да се рови в тъмнината, но не и аз, помисли си Валери. Протегна ръка и натисна ключа за осветлението. От лампата на тавана блисна ярка светлина, която освети цялата стая.

Конрад се сепна и се обърна.

Валери тъкмо се канеше да му каже, че тя, за разлика от него, има нужда от повече светлина. Точно в този момент вдигна поглед към лицето му и мигновено се разпищя.

КНИГА ВТОРА

ЗВЯРЪТ

1.

Писькът ѝ продължи само част от секундата. Уин извърна глава, опитвайки се да скрие лицето си от силната светлина и в този момент Валери разбра всичко. Изолацията му от околния свят, стремежът към пълно усамотение, нежеланието му да общува с непознати. Нищо чудно, че използва Дучи като свой посредник, помисли си тя.

Първоначалният ѝ ужас бързо бе изместен от неизразимо съжаление и състрадание към този човек. Искаше ѝ се да протегне ръце и да го прегърне, да му каже, че всичко е наред. Съзнаваше обаче, че не може да направи нищо подобно, защото така само ще го настрои срещу себе си. Някакъв инстинкт ѝ подсказа, че той не е от хората, които искат да бъдат *съжбявани*. Всъщност, беше повече от сигурна, че Уин Конрад е мъж, който дълбоко презира съжалението.

Отчаяно се опитваше да измисли какво трябва да му каже сега, след като вече бе научила тайната му. В крайна сметка реши, че ще е най-разумно да продължи да се държи напълно естествено. Преглътна мъчително, пое си дълбоко дъх и заговори.

— Искате ли да потърсите този картон сам? — попита Валери, давайки му възможност да остане насаме със себе си.

— Не — след моментно колебание отвърна той. Всичко... е наред, докторе. Вие трябва да си свършите работата. Предполагам, че за целта ви е нужно и силно осветление. Като в операционна.

Валери долови ироничните нотки в гласа му. Уин очевидно притежаваше чувство за хумор, щом бе в състояние да се шегува дори и в момент като този.

— Добре — съгласи се тя. — Искате ли да ми покажете къде да търся?

— Разбира се, докторе — отвърна той. — Защо не? — Отвори едно чекмедже и я подкани с ръка да се приближи. Картонът би трябвало да е в него. Потърсете го. Аз ще съм наблизо, ако имате някакви въпроси. — Настани се на един стол в ъгъла, леко извърнал глава на една страна.

Валери бързо огледа папките, опитвайки се да открие системата, по която бяха подредени. С облекчение забеляза, че системата е възможно най-простата — всяко животно имаше собствена папка, а името му бе изписано на корицата. Папките бяха подредени по азбучен ред. Забеляза картоните на четирите кучета, на котката и на някои от конете. Папките не бяха повече от двадесет и пет. Максимум тридесет. Потърси папката на Лейла и я намери точно там, където трябваше да бъде. Измъкна я и започна да я прелиства мълчаливо.

От картоната беше видно, че Санто Дучи бе закупил кобилата само преди седмица от семейство на име Хърли. В картоната фигурираха адресът и телефонният им номер. Първата ваксинация на Лейла бе извършена лично от Санто едва предишния ден. Това беше обичайната поливалентна ваксина, която обхващаше множество заболявания по конете, с изключение на бяс. До тук нищо особено. Всеки собственик можеше лично да ваксинира конете си. Единствено ваксината против бяс не се поставяше в домашни условия. Валери продължи да се взира озадачено в картоната, забравила напълно за Конрад, който продължаваше да седи мълчаливо в ъгъла.

В картоната нямаше нищо, което да ѝ помогне да си обясни състоянието на коня. И тогава изведнъж и хрумна, че точно тук вероятно се крие същината на проблема. Защото в картоната не бяха отбелязани никакви минали ваксини, болестни състояния и прилагани лечения.

Валери върна папката на мястото ѝ.

— Ще трябва да се обадя на предишния собственик — рече тя разсъждавайки на глас.

— И какъв точно е проблемът? — попита Уин.

Валери се обърна и го погледна, но съзнанието и продължаваше да е заето изцяло с мисли за болното животно. Вече бе забравила напълно за ужаса, който бе изпитала при вида му, погълната напълно от необяснимото състояние на кобилата.

— Не зная — откровено си призна тя. — В този картон обаче няма никаква информация за кобилата. Затова се налага да се свържа с предишните и собственици. Те може да ми подскажат някакви идеи.

— И защо смятате така? — заинтригувано попита той.

— Не съм сигурна — отвърна тя и сви рамене, — но в този картон не се съдържа никаква информация за животното.

— Странно — отбеляза Уин.

— Кое?

— Струва ми се странно, че Санто би купил такова животно — отвърна той. — Той дори не би погледнал животно без потекло. Да не говорим за такова без медицински картон.

— Предполагам, че наистина е странно — съгласи се Валери. — Особено пък като се вземе предвид документацията на останалите коне. Всички те разполагат с документи за родословие, които се поддържат по безупречен начин. — Тя отново взе папката и я отвори. — Вече е доста късно, но аз все пак ще се опитам да се свържа със семейство Хърли. Може да се наложи да ги събудя, но какво от това. Налага се да науча колкото е възможно повече подробности за този кон.

Насочи се към телефона върху бюрото и видя, че той разполага с няколко линии. Отново вдигна глава и насочи поглед към Уин.

— Трябва ли да натисна някой специален бутон или е достатъчно само да избира номера? — попита Валери.

Той се приближи до бюрото и хвърли един поглед към телефона.

— Просто изберете номера — инструктира я Уин. — Бутонът за външна линия вече е натиснат.

Валери разлисти отново папката, а след това избра телефонния номер. През цялото време си мислеше, че Конрад вече не се притеснява толкова много от присъствието ѝ. Може би си дава сметка, че аз не го смятам за някакво чудовище, реши тя, макар че първоначалният ми шок сигурно му е подействал много смущаващо.

Наложи се да звъни дълго преди някой да вдигне от другата страна.

— Ало? — Женски глас. Сънлив и раздразнителен.

— С госпожа Хърли ли разговарям? — попита Валери.

— Да — отвърна жената. — Кой се обажда?

— Аз съм доктор Валери Рошел — представи се Валери. — В момента се намирам в Стоунлеър. Преглеждам един кон, Лейла, който господин Санто Дучи е закупил от вас миналата седмица.

— Какво ѝ е на Лейла? — попита жената. — Конят си беше напълно здрав, когато той го купи. Не бих му продала болен кон.

— Не, разбира се, че не бихте го направили — съгласи се Валери. — Не исках да кажа това. Проблемът е в това, че не съм

съвсем сигурна какво точно се е случило с кобилата. И това е причината, поради която се обаждам.

Валери много внимателно подбираше думите си. Боеше се да не подплаши жената, която би могла да откаже да разговаря с нея. Особено ако не се бе грижила добре за Лейла, преди да я продаде.

— Господин Дучи не разполага с медицинския картон на кобилата — продължи тя, опитвайки се прехвърли вината върху Санто. — Помислих си, че вие бихте могли да ме запознаете с някои подробности за здравословното ѝ състояние.

— Ще ви кажа каквото зная — отвърна госпожа Хърли. Очевидно най-после си даде сметка, че никой не я обвинява в каквото и да било.

— Боледувала ли е Лейла от нещо, за което трябва да бъде информирана? — попита Валери.

— Ами... — Жената очевидно се замисли. — Не се сецам за... О, чакайте малко. Спомних си нещо. Веднъж получи колики, но не беше нещо сериозно. Случи се преди доста време... не помня кога точно.

— Не можете ли да си спомните нещо друго? — настоя Валери. — Наистина е много важно. В момента шията ѝ е много подута, а също и краката ѝ. Освен това...

— Подута шия? — прекъсна я жената.

— Да — отвърна Валери. — Защо питате?

— Току-що си спомних нещо — продължи жената. — Имаше един случай, в който Лейла едва не се задуши. Тогава вратът ѝ пак беше силно подут. Оказа се, че има абсцес в гърлото.

— Сигурна ли сте? — развълнувано попита Валери.

— Абсолютно — потвърди жената. — Тогава се наложи да извикаме ветеринаря.

— И кого извикахте? — продължи да пита Валери. — Кой лекар я прегледа?

— Старият доктор Крамър — отвърна госпожа Хърли. — Това беше малко преди той да се пенсионира.

— Благодаря ви, госпожо Хърли. Сега ще се опитам да се свържа с него. Много ми помогнахте.

— Надявам се да се оправи — отвърна жената. — Лейла беше напълно здрава, когато онзи мъж я купи.

— Зная — увери я Валери. — И ние ще се опитаме да я излекуваме напълно. Още веднъж ви благодаря. А сега ще затварям, за да потърся доктор Крамър. Лека нощ.

— Лека нощ.

Валери върна слушалката на мястото ѝ. Конрад я гледаше нетърпеливо. Беше чул всяка нейна дума, но бе запазил мълчание, оставяйки на нея да се справи с положението.

— Ако съдя по онова, което чух, вие май попаднахте на нещо — отбеляза той. — Какво ви каза тя?

— Трябва първо да разговарям с доктор Крамър. Едва тогава ще зная със сигурност — отвърна Валери. — Макар че вече започвам да се досещам какъв е проблемът. Госпожа Хърли ми каза, че малко преди доктор Крамър да се пенсионира, Лейла е развила абсцес в гърлото. Ако случаят наистина е такъв, значи проблемът е разрешен.

Уин кимна с разбиране.

— Конят е имал абсцес, а Санто го е ваксинирал и...

— Ваксината е предизвикала това състояние — довърши вместо него Валери. — Ваксината е отключила реакция в организма на животното, която е станала причина за отоците и кръвоизливите.

Самото заболяване само по себе си се срещаше твърде рядко. Предизвикваше се от бактерия, *streptococcus equi*, която причинява абсцес в гърлото на животното. Състоянието на Лейла обаче беше съвършено ново за нея. Никога преди не бе виждала животно, което е било ваксинирано, след като вече е боледувало от определено заболяване. Но случаят тук очевидно беше точно такъв. Санто бе ваксинирал кобилата, без да знае, че преди време тя е боледувала от това заболяване.

— Трябва да се обадя на доктор Крамър — рече на Конрад тя. — Просто за да се уверя, че Лейла наистина е имала абсцес в гърлото.

Конрад кимна.

— Искате ли малко кафе?

— Би било страхотно — отвърна Валери. — Но само ако не ви затруднявам.

— Нищо подобно — увери я той. — Тук разполагаме с всичко необходимо. Ще приготвя кафето докато вие разговаряте по телефона.

Валери го видя да се приближава до библиотеката, заела една от стените на офиса. Отвори две тесни вратички с *книги* — кожените

подвързии бяха залепени за дървото и отдалеч наистина приличаха на рафтове с книги. Отворените вратички разкриха през погледа ѝ тясно помещение, оборудвано с малък хладилник, микровълнова фурна, кафемашина, мивка и посуда.

Уин се зае да приготвя кафето, а Валери набра номера на телефонни справки. Оттам ѝ казаха номера на доктор Крамър. Тя бързо го записа и само след миг вече го избираше. Той я изненада като вдигна още на първото позвъняване.

— Ало?

— Доктор Крамър, обажда се Валери Рошел.

— Здравей, мила моя — отвърна възрастният ветеринар. — Как я караш? Но май не е нужно да питам, щом се обаждаш на старец като мен по това време на нощта. Спешен случай, а?

Тя се разсмя.

— И този път попадна право в целта.

Тя го запозна със здравословното състояние на Лейла и му преразказа разговора си с госпожа Хърли. Доктор Крамър веднага потвърди информацията.

— Случи се точно преди да се пенсионирам — рече той. — Миналия октомври. Предполагам, че сега антителата от ваксината препускат през целия ѝ организъм и създават тези сериозни проблеми.

— Точно така — съгласи се Валери.

— Е, няма да те обиждам и да те питам дали знаеш как да се справиш с положението, защото съм сигурен, че всичко ти е ясно.

— Да — отвърна Валери. — Зная какво трябва да се направи, но високо ценя помощта ти. Благодаря ти.

— Няма защо, Вал. Лека нощ.

— Лека нощ.

Валери затвори телефона и се обърна към Уин.

— Доктор Крамър потвърди онова, което ми разказа госпожа Хърли — рече му тя.

Той вдигна поглед от минибара.

— И какво следва от тук насетне?

— Ще започнем с интравенозно вливане на големи дози антибиотици и стероиди — отвърна Валери. — И ще стискаме палци. — Тя се усмихна.

Той отвърна на усмивката.

— Кафето ще е готово след минута.

— Страхотно. Ще изтичам обратно в конюшната, за да проверя какви лекарства нося със себе си.

— Ще ви изчакам тук.

Валери излезе от стаята, а той наля кафето в две чаши.

В нейната сложи захар и сметана, разбърка го и остави чашата на бюрото. Взе другата чаша за себе си и седна на един стол. Бавно отпи. Кафето беше горещо и силно и като че ли притежаваше по-специален вкус. Всъщност, помисли си Уин, от доста време не бях опитвал нещо толкова вкусно. Той обаче знаеше каква е причината за това. Всичко се дължеше на факта, че Валери Рошел твърде бързо се бе съвзела от първоначалния шок. Което означаваше, че едва ли е била чак толкова ужасена от него.

Валери се върна в офиса, понесла в ръка голямата си платнена торба.

— По всичко личи, че ще трябва да прескоча до клиниката — информира го тя.

— Предлагам преди това да изпиете кафето си — рече ѝ той и посочи чашата върху бюрото.

Валери седна на стола, пусна торбата на пода и отпи от кафето.

— Оу! — възкликна тя. — Идеално е. Благодаря.

— Точно както го препоръчва докторът — пошегува се той.

Тя се усмихна.

— Точно така. Или поне конският доктор.

През следващата минута двамата мълчаливо отпиха от кафето. Уин пръв наруши тишината.

— Мислите ли, че Лейла ще се оправи? — попита той.

— Не мога да ви обещавам нищо, господин Конрад — без никакво колебание отвърна тя.

— Ей, чакайте малко. За вас съм Уин, забравихте ли?

Валери усети как лицето ѝ леко се изчерви. Надяваше се смущението ѝ да остане незабелязано.

— Добре — отвърна тя. — Нека да е Уин. А пък аз съм Вал. Става ли?

Конрад кимна.

— Вал — бавно изрече той, сякаш се опитваше да усети вкуса на думата върху небцето си. После изведнъж се усмихна. — Извинявай,

че те прекъснах — рече й. — Продължавай.

— Ами аз лично смятам, че ако веднага включа Лейла на системи с антибиотици и стероиди, шансовете й да се оправи са добри. — За момент се замисли, а след това продължи: — Предполагам, че господин Дучи — Санто — ще бъде ужасно разстроен. Дали е силно привързан към нея?

Уин поклати глава.

— Истината е, че не зная. Той ме информира, че е купил кобилата като част от някаква сделка, но така и нямахме възможност да поговорим за това по-подробно. В момента той отсъства, така че ще зная повече подробности по-късно тази вечер или утре.

Отпи от кафето си и я погледна право в очите.

— Знаеш ли какво най-силно ме изненадва у теб? Особено пък като имам предвид, че все пак си лекар. Това, което ме порази, е, че се въздържа и не ме попита какво се е случило с мен.

Валери не знаеше как да отговори на тази забележка.

— Не искаш ли да знаеш? — настоя той.

— Искам да зная само онова, което си готов да ми кажеш — отвърна тя.

Уин кимна с глава.

— Добър отговор.

— Но преди да ми кажеш онова, което желаш — ако желаш, разбира се — трябва да отида до клиниката и да взема нужните ми медикаменти — заяви тя.

— Разбира се — съгласи се Уин.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

— Не! — категорично заяви той и поклати глава. — Ще остана тук при Лейла.

Валери се изправи, вдигна торбата си от пода и тръгна към вратата.

— Ще се върна бързо — обеща тя.

2.

Санто стоеше, подпрял гръб на бара с леко разкрасени крака и скръстени пред гърдите огромни ръце. В една от месестите си ръце стискаше бутилка бира. Дори на слабата светлина обръснатата му глава блестеше, златните му обеци проблясваха в полумрака, а татуировките му — пръстени от бодлива тел около десния бицепс и няколко вериги около левия — привличаха вниманието на посетителите и сякаш танцуваха дори при най-лекото движение на изваяните мускули на силните му ръце. Беше облечен с тениска, която разкриваше само малка, но доста интригуваща част от татуировките, които украсяваха раменете, гърдите и гърба му.

Знаеше, че изобщо не се ласкае, като си мисли, че присъствието му на бара привлича вниманието на повечето от посетителите в заведението. Жените ме изпиват с очи от мига, в който влязох през вратата, помисли си той.

Отпи голяма глътка от бирата, обърна се и остави празната бутилка върху махагоновия бар. Заведението беше претъпкано, но барманът мигновено забеляза движението му и се запъти към него. Санто побутна към него празната бутилка и хвърли една петдоларова банкнота на бара. Барманът кимна безмълвно, извади друга бира *Хайнекен* от хладилника, отвори я и я сложи пред Санто.

Санто отново се обърна с лице към тълпата, изпълнила заведението. Всички като че ли се забавляваха, но той знаеше, че това не е точно така. Сигурен бе, че много от присъстващите са самотни също като него и с нетърпение очакват някой да ги забележи.

Няма по-добро лекарство за ужасната самота, разяждаща душата ми, от една нощ, изпълнена с пламенен секс, помисли си той.

А тази вечер Санто определено се чувстваше много самотен. В Палм Бийч му беше значително по-лесно да работи за Уин. Градът, макар и изключително благопристроен, безупречно чист и демонстративно почтен на повърхността, всъщност беше скандално порочен в същността си. Твърде много пари се въртяха в този град, населен от прекалено много безделници.

Градът му липсваше и, макар да разбираше защо Уин бе предприел тази стъпка, все му се искаше шефът му да не бе решил да се премести чак тук в тази пустош. Липсваха му блясъкът, суетнята, постоянният поток от партита и клубни посещения. Липсваше му и цялата класа на по-нископоставените в обществото слуги — такива като него самия, — които често водеха доста интересен живот, смесвайки се с богатите и властимащите. Липсваше му и Ариел с нейните непрестанни задевки, безумни изисквания и смахнати прищевки. И макар на моменти тя да му досаждаше до смърт, не можеше да отрече, че му липсва постоянното ѝ флиртуване с него.

По дяволите, помисли си той, само ако не се бе случило нещастieto с Уин и последвалия след това развод. Даваше си сметка, че би могъл да си намери друга работа в Палм Бийч. С опита, който имаше, щеше да продаде услугите си за по-малко от петнадесет минути. Само че имаше една подробност, която не му позволяваше да го направи. Много важна подробност при това. Уин Конрад бе включил името му в завещанието си — лично го бе информирал за това — заради вярната служба през всичките тези години. И ето че сега кучият му син го държеше като риба на кукичката си.

И какво трябваше да направи в тази ситуация? Да си тръгне и да се откаже от наследството? В никакъв случай. След като Уин хвърли топа, Санто щеше да наследи достатъчно пари, за да си купи един малък мезонет в Лейк Уърт или някъде наблизо. И щеше да бъде осигурен финансово до края на живота си. Не знаеше колко време щеше да му се наложи да чака, но, както вървяха нещата напоследък, Уин би могъл да се катурне по всяко време. Би могъл просто да вземе свръхдоза от опиатите, с които се тъпчеше. Да падне по стълбите, или да се удави в басейна. Нищо чудно дори сам да посегне на живота си. Санто не би и помислил да го обвинява, ако го направи. Уин беше един много нещастен мъж, а животът му напоследък беше истински ад. Мамка му, помисли си той, аз също бих могъл да му дам свръхдоза. Без да искам, разбира се. Или пък да не се притека на помощ, когато го видя да се дави в басейна. Или пък да го оставя да лежи безпомощен на пода.

Усмихна се на себе си. Би могъл да се превърне в един доста заможен мъж по-скоро, отколкото очакваше. А междувременно трябваше да направи нещо, за да запази разсъдъка си непокътнат.

Блондинката, с която бе разговарял по-рано вечерта, се настани до него на бара.

— Имаш ли запалка?

Санто поклати глава.

— Но на бара има кибрит — рече й той. Обърна се, взе кибрит и запали една клечка.

Блондинката го погледна, хвана голямата му ръка с двете си ръце и запали цигара, без да отклони поглед от лицето му.

Тя беше истинско изключение от правилото по тия места. Тази мацка би могла да пожъне успех дори и в порочните дупки на Палм Бийч, помисли си той. Откакто се бяха преместили тук, той не се виждаше почти с никого. С изключение, разбира се на Уин, двамата Райнхарт и Тифани — момичето, което помагаше в офиса.

— Ти май ми каза, че имаш собствен апартамент, нали? — подхвърли Санто.

— Да, така е. Освен това се намира съвсем наблизко — отвърна блондинката.

— Защо тогава не се повозим малко? — предложи Санто.

— Ами да се чупим тогава.

Блондинката хвана едната му мечешка лапа и го поведе през навалищата в бара. На много лица се изписа изненада. Други пък едва успяваха да прикрият завистта си.

Излязоха на паркинга. Тя обви ръце около кръста му и го поведе към колата си.

— Качвай се — инструктира го тя, когато стигнаха до колата.

— Не е ли по-добре да карам след теб? — попита Санто.

— Не. Ще се возиш при мен — отсече тя. — После ще те докарам, за да прибереш колата си.

Санто кимна.

— Добре.

Блондинката отключи големия рейндж роувър и отвори предната дясна врата.

— Хубава кола — отбеляза Санто. — Сигурно си доста богата. — Каквото ще бъда и аз не след дълго.

Семейство Райнхарт се прибраха от киното и останаха ужасно смутени и разстроени, когато Уин, когото завариха в конюшните, ги попита защо не са отговорили на позвъняването му.

— Ach, Gott in Himmel!^[1] — извика Герда и покри лицето си с ръце. — Клетъчният телефон беше в моята Beutel. — Тя размаха древната си чанта от изкуствена кожа, която носеше навсякъде със себе си. — Оставих я в колата, преди да влезем в киното.

Уин спокойно го увери, че не се е случило нищо фатално, но даде ясно да се разбере, че не желае това да се повтаря отново. Обясни им, че тази вечер присъствието им не е било чак толкова наложително. Какво ще се случи в бъдеще, обаче, никой не би могъл да каже.

Двамата тръгнаха към къщичката си, като разговаряха на висок глас, а Уин остана на мястото си, заслушан в гласовете им.

Малко след това Вал се върна от града и двамата мигновено се запътиха към бокса на Лейла. Валери отново прегледа кобилата и я включи на система с високи дози антибиотици и стероиди. Едва след това двамата с Уин се върнаха в офиса. Той ѝ предложи чаша вино и Валери веднага прие.

— Не мога да повярвам, че правя това — през смях възкликна Валери.

Той се усмихна в отговор.

— Радвам се, че прие поканата.

— Но утре сутринта трябва да ставам много рано — обясни тя.

— Остани само за една чашка — помоли я Уин. — От доста време не съм разговарял с човек, който не е част от персонала в тази къща. — След това се разсмя. — Истината е, че не си спомням друг път да съм разговарял с човек като теб.

— И какво точно означава това? — с престолено сърдит глас попита Валери. — Че съм някаква откачалка или какво?

— Не — сериозно отвърна той. — Ти си по-различна от повечето хора. По много приятен начин обаче. И в никакъв случай не си откачалка. — Замълча за момент, сведе поглед към чашата си, а след това отново погледна към Вал. — За разлика от теб, обаче, аз съм изрод. И съм такъв, откакто пострадах на един поло мач, по време на който конят ми помете цялото поле с мене.

Валери поклати глава, а след това, напълно неочаквано, избухна в смях.

— Какво има? — попита Уин, заинтригуван от реакцията ѝ. Беше очаквал съчувствие, състрадание, разбиране... Всичко друго, но не и смях.

— Не, Уин — възкликна Валери, установила, че сега ѝ е далеч по-лесно да се обръща към него на малко име. — Ти изобщо не си изрод. Ти си просто един играч на поло, който е имал лошия късмет да падне по време на мач и да допусне конят му да изоре целия терен с него. Единствено поради тази причина в момента малко напомняш на същество от Черната лагуна.

— Същество от Черната лагуна, а? — с усмивка повтори той. — Толкова ли е зле?

Тя кимна с глава.

— Само дето ти си по-грозен.

— Ти... ти... — започна той, но избухна в смях и така и не успя да довърши изречението.

Валери също се разсмя, но веднага след това стана сериозна.

— В началото не знаех какво да мисля — откровено си призна тя. — Видях черната маска, с която прикриваш превръзките по лицето си и в първия момент тя ми заприлича на една от онези садо-мазо маски, които съм виждала по филмите. Единственото, което се виждаше, бяха очите и устните ти.

— Много зловеща гледка, зная го.

— Наистина е зловеща — съгласи се тя. — Мисля, че трябва да се откажеш от маската, Уин. А и трябва да призная, че черният цвят не е най-сполучливият ти избор.

— Може би трябва да си поръчам някоя с телесен цвят?

— Може би — отвърна тя. — Или пък направо да се откажеш от нея. Превръзките едва ли изглеждат чак толкова страшно.

— Предполагам, че имаш право — съгласи се той.

— Но както и да е... След първоначалното объркване забелязах белезите по шията и ръцете ти. Тогава си помислих, че може би си оцелял след ужасен пожар. И като капак на всичко, веднага си припомних цялата ти потайност и грубото ти отношение. Не знаех какво да очаквам от теб...

— Грубо отношение значи? — сприхаво подхвърли той.

— Точно така — отвърна тя. — Не бих могла да кажа, че си най-любезният и очарователен човек, с когото се налага да общувам.

— Можеш ли да ме виниш за това? — горчиво попита той. — Моите така наречени приятели не желаят да имат нищо общо с мен. Дори и онези, които съм познавал през целия си живот. Всички те започнаха да ме възприемат като някакво чудовище. По дяволите, дори и жена ми ме напусна, за да не ѝ се налага да ме гледа.

— Не мога да кажа, че я обвинявам за решението ѝ — пошегува се Валери.

Той се усмихна.

— Ама ти си била много корава и жестока жена. И изобщо не ме съжбялаш, нали?

Тя поклати глава.

— Мисля, че случилото се с теб е ужасно — рече тя, — но след няколко операции ще си като нов. Може би няма да си толкова красив, колкото изглеждаш на онези снимки, които видях в стаята с такъмите, но мисля, че ще изглеждаш съвсем прилично. Поне на външен вид.

— Какво означава това? — попита той. — Как така *поне* на външен вид?

— Струва ми се, че би могъл да поработиш малко върху маниерите си — заяви Валери. — И да не се отнасяш с хората като някакъв авторитарен диктатор.

— Е, ти обаче все още не си видяла как реагират хората, когато се изправят срещу мен — сериозно рече той. — Плаша ги до смърт. Приковават ужасените си погледи върху превръзките, или пък върху маската, ако съм с нея. Взират се в шията и ръцете ми. Карат ме да се чувствам като... като някакъв Квазимодо. Освен това бях напълно сериозен, когато ти казах, че най-добрите ми *приятели* ме изоставиха и не желаят да имат нищо общо с мен.

— Това е ужасно! — Този път в гласа ѝ имаше съчувствие. — И изобщо не се съмнявам, че са постъпили точно така. Повечето от хората не желаят да се изправят лице в лице с възможността нещо подобно да се случи и с тях. Виж само какво става с Кристофър Рийд. Много хора настояват той да не се показва на обществени места. Бил твърде жестока и болезнена гледка. Тези хора са мотивирани отчасти от собствените си страхове и отчасти от факта, че той наистина изглежда доста страшничко.

Погледът му остана все така разбираемо мрачен, но Уин не каза нищо в отговор.

— Хубавото в твоя случай — продължи Валери — е, че след още няколко операции, които, естествено, ще бъдат твърде болезнени, продължителни и неописуемо мъчителни, ти ще можеш да възстановиш голяма част от предишния си вид.

— Точно това ми казаха и лекарите в Ню Йорк след последната операция — съгласи се той. — Но... не зная, Вал. Наистина не зная. Всичко става толкова бавно... И е невероятно болезнено. Знаеш ли, понякога ми иде да се откажа. Има моменти, в които започвам да мисля, че нищо от това, което се опитвам да направя, не си заслужава усилията. Искам да кажа, че дори и след като лекарите си свършат работа, аз ще продължавам да бъда целият покрит с белези. По лицето. По шията и ръцете. По гърдите и бедрата. Когато паднах, конят ме влачи от единия край на игрището до другия. А когато най-после спря, по предната част на тялото ми не бе останала почти никаква кожа. На места месото беше смъкнато до самата кост, Вал. Лекарите не можеха дори да ме зашият, защото на места просто нямаше какво да се шие. — Намръщи се, припомнил си това болезнено време, но продължи. — Носът ми...

— Ще имаш нос — прекъсна го тя. — Изумително е на какво са способни днес пластичните хирурзи. А доколкото разбирам, ти разполагаш с най-добрите.

Уин овеси глава и отново прикова поглед в чашата си.

— Зная, че си права — най-накрая проговори той. — Само че ми е дяволски трудно да приема факта, че никога повече няма да изглеждам както преди. И че до края на живота си ще трябва да живея с белези по цялото тяло.

— Да — тихо се съгласи тя. — Няма да ти е лесно да го приемеш. В определен смисъл това е като стареенето, Уин. На всички нас ни се налага да приемем и да се примирим с онова, което се случва с телата ни, защото никой от нас, независимо от усилията, които полага, не може да запази красотата от младежките си години.

Той вдигна глава и я погледна.

— Ама ти наистина си много корава.

Валери се присегна и го докосна по ръката. Той подскочи изненадано.

— Ти също си корав — рече му тя. — И си твърде много мъж, за да позволиш на тази трагедия да те смачка и победи.

Един човек, скрит в най-тъмния ъгъл на паркинга наблюдаваше, слушваше се и чакаше. Беше гневен и кръвта сякаш кипеше във вените му. Бе успял да подслуша част от разговора, долавяйки отделни фрази и съчинявайки онези, които не можеше да чуе. А след това стана свидетел на неохотната им раздяла край джипа ѝ.

Застанал неподвижно като каменна статуя, с бликнал в душата му яростен гняв, натрапникът видя Уин да тръгва към къщата. Бързо обмисли това ново развитие на нещата. Чудеше се как случилото се би могло да промени плановете му. Ето че трябваше да се съобразява с още един човек, появил се неочаквано в уравнението, подготвено толкова внимателно от него. Самата мисъл за това го плашеше и докарваше до бяс. А това никак, ама никак, не му харесваше.

Не! Тази работа никак не ми харесва и ще трябва да помисля какви мерки бих могъл да предприема. По дяволите! Няма да позволя на когото и да било да преебе шансовете ми! Нищо и никой няма да застане между мен и онова, което желая. Работих твърде упорито, за да си го получа!

Когато Уин най-накрая се прибра в къщата, натрапникът се затича по една тъмна пътека по посока на гората, а в ума му вече се въртяха възможните начини за разрешаване на проблема. Защото това беше сериозен проблем, който трябваше да бъде премахнат още в зародиш.

---

[1] По дяволите (нем.) — Б.пр. ↑

3.

Теди си сипа няколко пръста водка, поспря за момент, вгледа се в чашата, а след това я изпи наведнъж. Огнената течност опари гърлото му. Той потрепери и побърза да отпие глътка вода.

— Ето така — задъхано изрече той. — Така е вече е по-добре.

Прекося стаята и се настани на едно широко и удобно канапе. На устните му заигра усмивка. Върху масичката за кафе лежеше малко огледалце, върху което се виждаха две дълги и тесни линии кокаин и сламката от чисто сребро, подарък от негов приятел от Ню Йорк. Макар че беше съвсем сам в зимната градина в Епъл Хил, Теди инстинктивно се огледа, преди да посегне към сламката. После се наведе и смръкна двете линии — едната с дясната, а другата с лявата ноздра.

Остави сламката, потъна дълбоко сред пухените възглавници на канапето и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да е сигурен, че е вдишал цялото количество кокаин. Излегна се удобно и остави ума си да се рее свободно, отмаряйки след тежкия ден и изтощителната вечеря. Уха! — мислено възкликна той само след няколко минути. Това май е доста силничко. Краката му, като по собствена воля, започнаха да потропват по пода, а пръстите на ръцете му взеха да барабанят с трескаво темпо по някакъв невидим барабан.

Погледна към телефона, а след това хвърли един поглед към часовника си. Тифани скоро ще се прибере, само че той вече едва сдържаше нетърпението си. Вечерта се бе оказала ужасно досадна. Беше се обадил на Линда и Бари Милър негови клиенти, които живееха наблизко, — за да обсъдят портфолиото им с акции. А когато случайно спомена, че Валери е заета и няма да му гостува тази вечер, те учтиво го поканиха на вечеря. Теди възприемаше семейство Милър като противни, макар и добре възпитани, новобогаташи и едва понасяше безконечните им разговори за изкуство, музика, политика и гражданските свободи и отговорности. Те обаче бяха инвестирали голяма част от парите си при него, поради което Теди прие поканата

им и се държа очарователно през цялата вечер, опитвайки се да ги убеди да увеличат значително инвестициите си.

Е, помисли си той, ако не друго, поне успях да засегна онази стара вещица Колет Ричардс. Разсмя се на глас. Изобщо не му пукаше, защото знаеше, че никога няма да успее да сложи ръка на парите ѝ. Бабата беше изключително богата и ползваше услугите на най-влиятелните и богати мениджъри от три континента, които се грижеха за инвестициите на префърцунените аристократи със синя кръв.

Запита се дали Колет щеше да каже на Вал за телефонното му обаждане, но реши, че изобщо не му пука. Винаги можеше да измисли нещо, с което да залъже добрата и доверчива Вал. Винаги го бе правил, щеше да успее и този път.

Отново погледна часовника си и протегна ръка към телефона. Избра номера на Тифани.

— Ало? — отговори тя.

— Здравсти, миличка. Къде се губиш? Защо не ми се обади? Знаеш ли откога чакам да ми позвъниш?

— О, Теди — задъхано възкликна тя. — Толкова се радвам, че се обаждаш. Само преди минутка прослушах съобщенията на телефонния секретар и тъкмо се канех да ти се обадя, когато телефонът звънна. Тъкмо се връщам от *При Били*. Онзи бар, в който работех на времето.

— Така ли? И какво прави там?

Тя се изсмя.

— Просто пийнах няколко питиета с момичетата.

— Верно? А искаш ли сега да се позабавляваш и с един мъж?

Тя отново се изсмя.

— Готова съм и ще те чакам.

— Ще бъда при теб след около петнадесет минути.

— Ще те чакам — увери го тя.

Теди се приближи отново до масичката с напитките и си сипа още няколко пръста водка. Най-хубавото качество на кокаина, помисли си той, е, че човек може да се налива колкото си иска с алкохол без изобщо да се чувства пиян. Пресуши водката, потрепери, както и първия път и отпи голяма глътка вода. Остави чашата на масата и отново се приближи до масичката за кафе. Взе огледалцето, сребърната сламка и пакетчето с кокаин и ги прибра в джоба на панталона си.

Чувстваше, че тялото му започва да откликва на вълнението, с което очакваше удоволствията на предстоящата нощ. Възбуждаше се само при мисълта, че ще види Тифани и ще чуе гласа ѝ. А пък като си помислеше за онова, което правеха заедно... Излезе във входното антре, грабна ключовете си и се запъти към ягуара.

Неприятности? — мислено възкликна той и се усмихна гордо при вида на лъскавото си возило. Какви неприятности? Теди де Морни няма никакви грижи. Не и тази вечер. Разсмя се на глас и се качи в колата. Не, господо! Тази вечер Теди има среща с най-страстната мадама. Ето какво го очаква тази нощ.

Ариел остави безжичния телефон върху кораловия парапет на басейна и се обърна към Лоло. Беше изпънала ръце върха парапета, а голите ѝ гърди се подаваха над водната повърхност. Погледна го закачливо, а чувствените ѝ устни се разтегнаха в усмивка.

— Знаеш ли какво? — рече тя и го пръсна с вода.

— Какво?

— Биби и Джо Уитмън ще ни закарат със самолета си до Саратога — обяви тя. — Освен това сме поканени да използваме къщата им за гости и да останем там колкото си пожелаем.

— Страхотно! — възкликна Лоло. — Кога тръгваме?

— Те вече са там — отвърна Ариел. — Утре ще изпратят самолета специално за нас.

Лоло доплува до нея, сложи ръце върху нейните и се притисна към нея във водата.

— Знаеш какво означава това, нали? — попита той.

— Какво? Че трябва да побързаме да стегнем багажа си? — през смях попита Ариел.

Лоло леко ухапа шията ѝ.

— Знаеш какво имам предвид — прошепна той. — В самолета има удобна спалня и двамата с теб можем да се забавляваме през целия полет до Саратога.

Ариел отново се разсмя.

— Винаги съм знаела, че знаеш как да степенуваш нещата по важност — заключи тя. Вдигна крака и ги обви около кръста му.

— Такъв съм си аз — съгласи се Лоло. — Най-практичният човек на света. — Зарови глава в гърдите ѝ. Започна да ги ближе и целува — първо под водата, а след това и отгоре.

— Хмммм — изстена Ариел. — То-олкова е приятно, Лоло.

Той се показва над водата, за да поеме глътка въздух и притисна устни към нейните. Целуна я жадно и ненаситно, прилепил тяло към нейното. Желанието му да я обладае направи невъзможен по-нататъшния разговор.

Ариел обви ръце около врата му и го придърпа към ненаситното си тяло, отдала се изцяло на удоволствието. Лоло вече беше напълно възбуден и Ариел ахна задавено, когато членът му докосна голото ѝ тяло.

Лоло плъзна дясната си ръка надолу по тялото ѝ, пъхна я между бедрата ѝ и започна нежно да я масажира. Дишането му стана накъсано, а желанието му неудържимо, когато почувства горещата влага на желанието ѝ. Пъхна двете си ръце под коленете ѝ, повдигна я нагоре и рязко проникна в нея. Ариел се разтрепери цялата, когато го чувства вâtre в себе си.

Лоло се задвижи напред-назад... Бавно в началото, възбуждайки я с ленивите движения на огромния си член, наслаждавайки се на въздишките, стоновете и задъханите ридания, които се изплъзваха от устните ѝ. Навън, навътре... навън, навътре... И така докато чувства, че не е в състояние да се въздържа повече. Внезапно ускори темпото. Тласъците му станаха по-силни и резки. Ариел застана по-високо, а не след дълго започна да го умолява за още, завладяна изцяло от страстта си по този мъж. Отдаде му се напълно със зажаднялото си тяло, започна да се извива като обезумяла в ръцете му и да приема с наслада всеки силен тласък на мъжествеността му, търсеца освобождение.

Внезапно Лоло изрева продрано, проникна дълбоко в утробата ѝ, буквално я наниза на пулсиращия си член и, разтърсен от неконтролируеми експлозии, изля горещото си семе в нея. Ариел чувства оргазма и извика. Цялото ѝ тяло се сгърчи в монументален оргазъм. Следващите една след друга конвулсии я запратиха в непозната за нея орбита. Дватамата се притискаха един към друг, опитваха се да си поемат въздух и целите се тресяха от изпитаното

удоволствие. Устните им се срещнаха отново преди телата им постепенно да се отдалечат.

Когато най-сетне се съвзе достатъчно, Лоло я погледна и рече:

— Сега разбра ли какво ни очаква утре в онзи самолет?

Ариел въздъхна от удоволствие.

— О, да задъхано промълви тя. — Утре и вдругиден, и в по-други ден...

Да, Лоло, любов моя, помисли си тя. Ще имаме достатъчно време за това. Цял един живот. Аз ще се погрижа за това. Двамата с теб обаче трябва да изпълним една важна мисия. Само че ти все още не знаеш за нея.

4.

Уин си сипа кафе и, стиснал димящата чаша в ръката си, започна да крачи напред-назад из библиотеката, погълнат изцяло от мислите си. Все още се тревожеше за Лейла. Беше рано сутринта, малко след зазоряване, но той вече бе ходил до конюшнията, за да нагледа болната кобила. Тя му се стори малко по-добре. Изглеждаше не толкова подута и като че ли не изпитваше такива силни болки. Той обаче не можеше да е напълно сигурен, че състоянието ѝ се подобрява.

Приблужи се до бюрото и тъкмо се канеше да позвъни на Санто, когато огромният мъж влезе през вратата на библиотеката.

— Тъкмо смятах да ти звъня — рече Уин и го погледна.

— Тази сутрин си станал ужасно рано — недоволно отбеляза Санто. Той самият страдаше от силен махмурлук и би предпочел да можеше да си поспи малко повече. Вече бе взел няколко аспирина, опитвайки се да прогони непрекъснатата пулсираща болка в главата, но знаеше, че има нужда от много кафе, преди да може да се залови с ежедневните си задължения.

— Искам да се обадиш по телефона и да се свържеш с онази лекарка — разпореди се Уин. — Валери Рошел.

— Сега? — попита Санто. — Клиниката още не е отворена, Уин.

— Тогава ѝ остави съобщение — не отстъпваше Уин. — Искам да дойде тук възможно най-скоро, за да прегледа Лейла отново.

— И какво ѝ е на Лейла? — попита Санто.

— О, забравих, че ти не беше тук снощи — язвително подхвърли Уин. — Купил си кобила, която очевидно в миналото е имала силен абсцес в гърлото. След това си я ваксинирал и в момента се опитваме да се преборим с реакцията на организма ѝ срещу антителата на ваксината.

— О, боже! — възкликна Санто и почувства, че главоболието му се усилва. — Нямах представа...

— Точно заради случаи като този в нашия бизнес е от изключително значение да се познава родословието и медицинската история на всяко животно, Санто — остро заяви Уин.

— Съжалявам — промърмори Санто. — Нямах никаква представа. Тя изглеждаше...

— А сега се хващай за телефона и се погрижи лекарката да пристигне тук възможно най-скоро.

Без да каже нито дума повече, Санто взе телефонния указател, който лежеше на бюрото, разлисти го и намери номера на ветеринарната клиника. Вдигна слушалката и го набра. Включи се секретар и Санто остави съобщение за доктор Рошел, в което я молеше да се обади възможно най-скоро във връзка със състоянието на Лейла. После затвори и сви рамене.

— Оставих съобщение — обясни той. — Клиниката все още не е отворена.

— Добре — рече Уин. — Аз ще се кача горе, за да се изкъпя и да сменя дрехите си. Ти изчакай обаждането на лекарката. Кажи ѝ веднага да тръгва насам. Разбра ли?

— Да — отвърна Санто. — Разбрах.

Изпрати с поглед Уин, който се изкачи по спираловидното стълбище и тръгна по коридора към спалнята си. Какво му щукна изведнъж, по дяволите? — зачуди се той. Вече месеци наред се разхожда наоколо по анцуг и дори не си прави труда да се къпе всеки ден. И изведнъж осъзна, че поредният ден в Стоунлеър не изглеждаше никак обещаващ.

Валери паркира на паркинга пред конюшната и, понесла двете си чанти, се запъти към вратата с надеждата, че състоянието на Лейла не се е влошило през нощта.

Санто Дучи се изправи, когато тя влезе в офиса.

— Добро утро — поздрави той.

— Добро утро, Санто — отвърна Валери. — Лейла сигурно е в бокса си, нали?

Той кимна.

— Може да отидете да я видите.

— Благодаря. — Вал прекоси склада с такъмите, влезе в конюшната и тръгна по пътеката към бокса на Лейла.

Когато се приближи, видя, че вратата на бокса е отворена. Уин беше вътре. Седеше на един стол и напрегнато наблюдаваше Лейла.

— Здравсти — поздрави Валери.

Той вдигна глава.

— Здравсти, докторе — отвърна на поздрава ѝ той и се изправи.

За миг Валери загуби и ума, и дума. Уин не носеше маска и тя изведнъж се изправи пред превързаното му лице.

Искаше ѝ се да се приближи и да го разгледа на светлината, за да прецени колко сериозни са пораженията, но не го направи. Нито пък си позволи някакъв коментар. Не сега, помисли си тя. Хайде да караме по ред. Прекрасно знаеше, че Лейла беше най-важната ѝ грижа в момента.

— Добре — рече тя, — какво става тук? Да не би състоянието на Лейла да се е влошило?

— Точно затова те повиках — отвърна той. — Аз просто не мога да преценя. Дойдох да я видя рано сутринта, а преди малко се върнах отново. Не мога обаче да съм сигурен дали изобщо има някаква промяна. Не искам да се държа като паникьор, но настоявам да чуя и твоето мнение.

— Не смятам, че си паникьор — увери го Валери. — Снощи животното изпитваше много силни болки и положението му беше изключително сериозно. Дай ми само малко време да я прегледам и ще зная повече. — Валери прегледа най-напред шията на Лейла, а след това коленичи на пода и разгледа внимателно краката ѝ един по един. Започна да ги опипва предпазливо, като търсеше отоци и следи от кръвоизливи.

Когато свърши, тя се изправи и погледна Уин.

— Знаеш ли какво?

— Какво? — попита той.

— Лечението действа — щастливо го информира Валери. — Отоците вече са спаднали значително, кръвоизливите се спрели напълно. Мисля, че тя ще се оправи напълно.

Уин изпусна въздишка на облекчение.

— Слава богу! — възкликна. — Щях да полудея докато се опитвах да преценя дали се подобрява, но, да си призная честно, така и не забелязах някаква промяна в състоянието ѝ.

— Не можем да очакваме драстични промени за един толкова кратък период от време — отвърна Валери, — но аз съм изключително доволна от прогреса, който успяхме да постигнем само за една нощ. Сигурна съм, че Лейла ще се оправи.

— Благодаря, докторе — рече ѝ Уин. — Високо ценя помощта ти и ти благодаря, че отново измина целия път до имението.

— Това ми е работата — отвърна Валери.

— Е, щом вече си тук, мога ли да ти предложа кафе или нещо друго? — попита Уин.

Валери дори не се замисли, макар че графикът ѝ за деня беше понатоварен от всякога.

— Разбира се — отвърна тя. — С удоволствие.

— Защо не отидем да го изпием в къщата? — предложи Уин.

— Добре — отново, без да се замисли прие Валери.

Седнаха на голямото канапе в библиотеката, а четирите ирландски хрътки се излегнаха на пода около тях. Слънчевите лъчи струяха през високите френски прозорци и на тяхната светлина Валери виждаше лицето му съвсем ясно. Широка превръзка покриваше челото му. Имаше друга върху носа и още една — върху едното око.

— Без маската изглеждаш много по-добре — тихо отбеляза тя.

— Наистина ли?

Тя кимна утвърдително.

— Определено. — Замълча за момент, а след това попита: Имаш ли нещо против да погледна по-отблизо?

— Не, нямам — отвърна Уин и изненада самия себе си с този отговор.

Валери остави чашата си на масата и се надвеси към него. Разгледа лицето му внимателно, като леко докосваше с пръсти откритата кожа.

— Ще останат едва забележими белези — заключи тя. Един дълбок пилинг ще ги изличи почти напълно. Но аз на твоето място, изобщо не бих си правила този труд.

— Сериозно ли говориш? — сериозно попита Уин.

— Абсолютно — увери го тя и кимна с глава. — Може ли да разгледам и превързаните участъци?

— Давай — отвърна той решил да ѝ се довери напълно. — И без друго вече отиде твърде далеч.

Валери повдигна единия край на превръзката, покрила цялото му чело, надникна под нея, а след това внимателно я върна на мястото ѝ.

Повтори същото с другите превръзки, като полагаше специални усилия да не ги размести. Когато свърши, се отдръпна назад и прикова поглед върху лицето му.

— Е, как е? — нетърпеливо попита Уин. — Какво е мнението ти?

— Раните ти заздравяват изключително добре — рече тя — и според мен скоро няма да има какво да ти напомня за преживяната злополука. Ако изобщо останат белези, те ще са едва забележими.

— Не се опитвай да ме баламосваш, докторе — настоя той. — Аз съм достатъчно голям и мисля, че мога да се справя с истината.

— И аз ти казах точно това. *Истината* — сериозно заяви тя. — О, носа ти може да изглежда като чупен по време на бой, но, като се изключи това... — Тя сви рамене. — Лицето ти изобщо няма да изглежда променено. Очевидно върху теб са работили най-добрите пластични хирурзи.

Уин не ѝ отговори веднага. Седеше мълчаливо и се опитваше да асимилира думите ѝ.

— Всичко, което ми каза, отговаря на истината, така ли? — най-накрая попита той.

— Мисля, че положението не е и наполовина толкова лошо, колкото си мислиш — отвърна тя, подбирайки внимателно думите си. Пресегна се и докосна ръката му. — Убедена съм, обаче, че имаш други, много по-сериозни белези, с които трябва да се справиш. Точно те те измъчват най-силно и те карат да вярваш, че лицето ти изглежда грозно и уродливо.

Той сведе поглед към ръката ѝ и тежко въздъхна.

— Може би имаш право, докторе — тихо промълви той. Вдигна очи и я погледна. — Може би имаш право.

Уин изпрати Валери до колата ѝ и остана да гледа след нея докато джипът не се изгуби от погледа му. После се върна в библиотеката, седна зад бюрото и включи компютъра. Крайно време е да изпратя няколко имейла на Запад, помисли си той. Да проверя как вървят нещата там. Трябва да съм сигурен, че все още контролирам положението.

Санто стоеше до отворения френски прозорец и се взираше в шефа си. Забеляза, че Уин не носи нито маската, нито обичайната

бейзболна шапка. Беше с открито лице и грижливо сресана коса. Носеше чист поло пуловер, безупречно изгладен спортен панталон и излъскани до блясък мокасини.

Тук определено става нещо, помисли си Санто. Нещо, което никак не ми харесва.

Влезе в стаята и се приближи до бюрото.

— Искаш ли да обсъдим задачите за деня? — попита той.

— Разбира се — отвърна Уин. — Дай да го направим, преди да се заловя с имейлите.

— Най-напред ще отида да взема лекарствата ти — рече Санто и тръгна към спираловидното стълбище.

— Не желая повече никакви инжекции — спря го Уин.

— Ти...?

— Чу ме — категорично заяви Уин. — Никакви инжекции повече. Можеш да изхвърлиш всичките опиати.

Санто остана като поразен, неспособен да помръдне от мястото си. Възможно ли е за всичко да е виновна онази проклета ветеринарка? — запита се той. Тя ли предизвиква всичките тези промени? Възможно ли е някаква кучка като нея да нахълта в живота ни просто ей така и да получи всичко наготово? Включително и Уин?

Налагаше се да помисли сериозно. Много сериозно. За бъдещето. Бъдещето на Уин. И това на Валери Рошел.

5.

Инструкциите, които Маргьорит даде на Ефи, бяха изключително стриктни. Трябваше, както обикновено, да сервира обяда на покритата веранда, а след това да излезе и да не се прибира целия следобед. От Ефи не се очакваше да сервира десерта, нито пък да почиства масата. Маргьорит щеше лично да се погрижи за това.

— Не разбирам — запротестира Ефи, която отказваше да приеме каквито и да било отклонения от дневния си график и задължения. — Аз винаги сервирам десерта и почиствам масата след това. Защо вие...

— Тихо! — заповяда Маргьорит, вдигнала във въздуха дългата си, елегантна ръка. Смръщи вежди, а смарагдово зелените ѝ очи заблестяха сърдито. — Престани да ми задаваш въпроси, Ефи. Само изпълнявай. Искам да напуснеш къщата веднага след като сервираш обяда. Можеш да отидеш в селото на пазар, или пък да пийнеш нещо.

— Да *пийна*! Но... — понечи да възрази Ефи.

— О, престани вече! — възкликна Маргьорит. — Зная, че по цял ден се наливаш с джин, но това изобщо не ме интересува. Този следобед обаче държа да те няма тук. Пет пари не давам къде ще отидеш. Но не те искам тук!

Ефи, разбира се, щеше да изпълни разпорежданията, макар че се цупи цяла сутрин в кухнята. Усмихна се едва когато Теди пристигна за уговорения обяд и влетя в кухнята, за да я поздрави.

— О, толкова се радвам, че си тук — каза му тя и го измери отгоре до долу с одобрителен поглед. Облечен беше с елегантно сако и вратовръзка — облекло, което повечето хора биха сметнали за твърде официално за един обикновен обяд в провинцията. Но не и Маргьорит дьо ла Рошел или Теди. — Изглеждаш много добре — заяви Ефи.

— А ти ми изглеждаш разтревожена — отвърна Теди. — Какво става?

— Не зная какво ѝ е влязло в главата този път — оплака се Ефи и кимна по посока на гостната, където се намираще Маргьорит, — но съм сигурна, че има нужда някой да я поразсее и поразведри.

— Защо? — попита Теди. — На мен ми се стори съвсем добре, когато разговаряхме по телефона.

— Не зная защо — отвърна Ефи, — но ще ти кажа едно. Тя се държи много странно откакто онзи неин префърцунен братовчед, господин Джеймс дьо Бирон, я посети преди два дни. А днес се държа ужасно с мен. Беше зла като змия. И знаеш ли какво? Иска да изляза от къщата и да не се прибирам целия следобед.

— О, Ефи, знаеш, че тя не би могла да бъде зла с когото и да било — опита се да я убеди Теди. — Не зная какво я измъчва, но съм сигурен, че ще го преодолее. Може би просто е малко притеснена заради посещението на братовчед ѝ от Франция.

— Ха! — презрително изсумтя Ефи. — Изобщо не бих се учудила. Той може и да изглежда приятно и да е вечно усмихнат, но, ако питаш мен, е подъл като спотаила се в тревата змия. И на всичкото отгоре дори не е французин. Само живее там. Да ме гони тя от къщата! За цял следобед!

Теди прекрасно разбираше какво се крие зад желанието на Маргьорит да разкара Ефи от къщата. Тя не искаше Ефи да чуе нито думичка от разговора, който смяташе да проведе с него и Джейми дьо Бирон. Винаги съществуваше възможността Ефи да подслуша дискусиите им. След което Маргьорит беше сигурна в това — щеше да изтича право при Валери, за да ѝ изпее всичко.

Маргьорит, Теди и Джейми се събраха на закритата веранда. През лятото Маргьорит предпочиташе да обядва там, а не на масата в градината, която бе изложена на разрушителните слънчеви лъчи. Тук, на верандата, красивата ѝ кожа бе скрита на сянка и напълно защитена от досадните летни насекоми.

Тримата се наслаждаваха на приятния летен ден и на останките от десерта — парченца манго, полети със сорбет от манго и папая.

Теди остави лъжицата си и се усмихна.

— Беше много вкусно, Маргьорит — заяви той. — Както всеки път, всъщност.

— Всичко, което прави Маргьорит, е просто съвършено — додаде Джейми и се усмихна на братовчедка си. Подобно на Теди, и той беше облечен с небрежна елегантност — тъмносин блейзер със златни копчета, бели панталони, риза на синьо и бяло райе и жълта вратовръзка. Русата му коса бе подстригана много късо и остро

контрастираше със силно загорялата му кожа. От пръв поглед личеше, че се намира във великолепна физическа форма.

— Благодаря и на двама ви — отвърна Маргьорит. — Теди, много се радвам, че успя да дойдеш днес, за да се запознаеш с Джейми и да участваш в малката ни дискусия. — Замълча за момент, отпи глътка минерална вода и погледна Теди право в очите. — Не трябва обаче да забравяш, че нито думичка от казаното днес не трябва да достига до ушите на Вал.

— Няма подобна опасност, Маргьорит — увери я той. — Мисля... не, зная, че двамата с теб споделяме едно и също мнение по този въпрос. Ти и аз знаем кое е най-доброто за Вал дори и когато тя самата не го знае. А в конкретния случай за нея е най-добре да не знае нищо.

— Точно така — съгласи се Маргьорит. — Мисля, че двамата с теб ще се разбираме много добре. Теди. Всъщност, ние винаги сме се разбирали и аз не виждам защо това да не продължи и за в бъдеще. Мненията ни по много въпроси съвпадат. Особено пък когато става дума за дъщеря ми. — Тя премести поглед към Джейми. — А ти, Джейми, я познаваш още от малка и съм сигурна, че разбираш защо постъпвам по този начин.

Джейми остави чашата си на масата и кимна. Теди бе забелязал, че той изпи няколко чаши с вино по време на обяда, но алкохолът като че ли не му въздействаше изобщо.

— Не е нужно да ми обясняваш каквото и да било, Маргьорит — заяви Джейми. — Прекрасно зная каква е Вал и единствената разлика, която забелязвам напоследък, е, че тя е станала по... предполагам, че точната дума е *независима*. Бих казал дори, че на моменти буквално губи контрол.

Погледна към Теди и на лицето му се появи топла усмивка.

— Между другото, Теди, смятам, че ти си свършеният мъж за Вал — рече той. — И много се радвам, че вие двамата смятате да се ожените. Тя има нужда от практичен мъж до себе си. От човек, стъпил здраво на земята. Маргьорит знае, че аз обичам Вал от цялото си сърце, но не мога да не отбележа, че тя никога не е почитала нито предците, нито семейството си и винаги е общувала предимно с... ами, аутсайдери, ако разбираш какво имам предвид.

— Това, за съжаление, е самата истина — отново се намеси Маргьорит. — И това е една от причините, поради която толкова се радвам, че вие двамата имахте възможност да се запознаете. Мисля, че ние тримата заедно можем да направим така, че всичко, принадлежало някога на мен и Арман, да бъде защитено по най-добрият начин. Не е нужно да ви казвам, че напоследък все повече се притеснявам от поведението на Вал. Ще повтора твоите думи, Джейми. С всеки изминал ден тя става все по-независима. Все по-твърдоглава и самоуверена. Да си призная честно, започвам да се притеснявам, че, след като си отида от този свят тя ще разпродаде всичко, което двамата с Арман сме събрали с толкова труд, и ще подари парите на някой животински приют или друга такава институция.

— Не мисля, че трябва да се тревожиш за това отсега — намеси се Теди и авторитетно вирна квадратната си брадичка. — Двамата с Джейми сме в състояние да се справим с всякакви изненади. Освен това не бива да забравяш, че аз ще бъда неин *съпруг*, Маргьорит — додаде той.

Джейми се разсмя.

— И като такъв ще можеш да влееш малко ум в главата ѝ.

— Не съм убедена, че това може да стане толкова лесно — сериозно възрази Маргьорит. — Нейната ексцентричност е прекалено дълбоко вкоренена. Не зная откъде е наследила това свое качество, но то е там и е твърде силно, за съжаление. — Замълча за момент и обърна поглед към Теди. — Надявам се, че съвсем скоро ще си готов с документите, нали, Теди?

— Утре ще са готови — увери я той. — Веднага щом се прибера у дома, ще накарам секретарката ми да ги изготви. Ще ти се обадя веднага щом всичко е готово. Мога да ги донеса тук, ако желаеш. Или пък двамата с Джейми можете да дойдете у дома. Ще пийнем по нещо и ще подпишем документите. Както решиш.

— Прекрасно! — възторжено възкликна Маргьорит. — Защо не ги подпишем в Епъл Хил? Бих искала Джейми да види чудесата, които си сътворил там, Теди. — Тя се обърна към братовчед си. — Той реконструира цялото имение и резултатът се оказа просто фантастичен. Всичко е изпълнено с невероятен вкус. Сигурна съм, че много ще ти хареса.

— Съгласен съм — отвърна Джейми.

— Добре. В такъв случай заповядайте към пет часа след обяд. Аз ще се погрижа всичко да е готово дотогава. Ще трябва да поговорим и с Док Уейнрайт, но мисля, че разполагаме с достатъчно време за това. Междувременно ще те помоля да ме извиниш, Маргьорит, но сега трябва да се прибирам у дома, за да започна изготвянето на необходимите документи. — Той взе папката, която лежеше на масата вдясно от него.

— Разбира се, че ще те извиня — увери го Маргьорит. — Колкото по-скоро приключим с тази работа, толкова по-добре. — Тя се изправи и двамата мъже веднага я последваха. — Ще се видим точно в пет, Теди.

Обърна се и тръгна да излиза от верандата. Джейми отвори вратата, пропусна Маргьорит и Теди, а след това ги последва.

Теди се качи в ягуара и запали двигателя.

— Не си забравил документите, нали, Теди? — попита Маргьорит.

Теди вдигна папката, която бе оставил на седалката до себе си.

— Всичко е тук, Маргьорит — увери я той. — Няма за какво да се притесняваш.

— Добре.

Теди отпраши с висока скорост, а Маргьорит се обърна към Джейми и го хвана под ръка.

— Хайде да се поразходим малко в градината, Джейми — предложи тя.

Двамата минаха през близката порта и поеха по алеята, оградена от двете страни с избуяли летни цветя. В топлия въздух, пропит със сладкия аромат на цветята, кръжаха пеперуди.

— Какво мислиш за него, Джейми? — попита Маргьорит.

— Той е напълно подходящ — без никакво колебание отвърна Джейми. — Теди е един от нас. Сродна душа.

— Да — съгласи се Маргьорит. — Точно така.

Продължиха да се разхождат мълчаливо, възхищавайки се на прекрасната градина.

— Те влюбени ли са? — попита Джейми.

— Влюбени! — възкликна Маргьорит. Зелените ѝ очи се разшириха и тя нехайно сви слабите си рамене. — Ама че глупав въпрос, Джейми.

Той се засмя.

— Просто бях любопитен — поясни той. — Това понякога се случва, както знаеш. Особено сред по-низшите класи.

— О, струва ми се, че между двамата съществуваше определено привличане — призна Маргьорит. — В началото поне. Но сега и двамата поохладняха. И за моя огромна изненада това важи повече за Вал, отколкото за Теди.

— О? — възкликна Джейми. — Мислиш ли, че се интересува от друг мъж?

— Не, не, не! Нищо подобно. Изобщо не смятам, че тя проявява интерес към мъжете. Само животните са важни за нея.

— Ами той? — продължи да разпитва Джейми. — Казваш, че той все още е привлечен от нея.

— Мисля, че той повече от нея държи на тази сватба — поясни Маргьорит. — Не зная дали проявява физически интерес към нея. О, те прекарват доста уикенди заедно, но нито един от двамата не изглежда... как да го кажа..., сексуално възпламенен от другия.

— Е, положението изглежда идеално — заключи Джейми. — Ако Вал се отегчи от брака, винаги може да се обърне към животните.

— Точно така! — съгласи се Маргьорит и го стисна за ръката. — Толкова се радвам, че мненията ни съвпадат. Ще ми се само Вал да можеше да оцени каква късметлийка е, че има хора като нас, които да се грижат по този начин за нея. Тя обаче изобщо не бива да научава за плановете ни. И все пак жалко, че няма да узнае какви усилия полагаме заради нея. — Вдигна лице към него и го изгледа замислено. — Много жалко, че тя изобщо не подозира колко много я обичаме всички ние.

Лидия пишеше нещо на компютъра, когато Теди влезе през вратата на офиса. Тя спря да пише и го изгледа строго.

— Получиха се няколко съобщения за теб — рече му тя — и на някои от тях трябва да отговориш незабавно, Теди. И като казвам незабавно, значи *незабавно*. Търсиха те от две банки. Обадиха се и няколко брокери от Ню Йорк.

— Не се тревожи Лидия — с усмивка отвърна той. — Ще им се обадя по-късно.

Лидия остана изненадана от лековатото му отношение към нетърпящите отлагане съобщения.

— Приличаш на прословутия котарак, погълнал онова канарче — най-накрая подхвърли тя, а на устните ѝ се появи лека усмивка. — Обядът с онази отвратителна стара вещица, госпожа Дьо ла Рошел, трябва да е минал много успешно.

Опитваше се да изкопчи някаква информация и Теди го знаеше. Реши да я поизмъчи малко.

— Трябва да проведе няколко телефонни разговора, Лидия — заяви той. — След това ще се заема със съобщенията, на които толкова държиш.

Тя се намръщи. Той очевидно не желаше да ѝ разкаже за обяда.

— Разбира се, Теди — ядосано отвърна тя. — Както кажеш. — Сведе поглед към клавиатурата и продължи да пише бързо, като с все сила блъскаше по клавишите, за да го ядоса.

Теди не ѝ обърна никакво внимание и се настани зад бюрото си. Разлисти телефонния указател и намери номера, който му трябваше. Вдигна телефонната слушалка и го избра. Преливащ от самодоволство, изчака някой да вдигне отсреща. Секретарката отговори на третото позвъняване.

— Кабинетът на Докъринг Уейнрайт.

— Здравейте — наперено поздрави той. — Обажда се Теди де Морни. Трябва незабавно да разговарям с Док Уейнрайт.

— Ще проверя дали е тук — отвърна секретарката.

— Отнася се за Маргьорит дьо ла Рошел — додаде Теди.

— Да, сър. Изчакайте един момент.

Теди зачака търпеливо, макар че изгаряше от нетърпение да си поговори с Док Уейнрайт. Много му беше интересно как ще реагира възрастният човек.

— Докъринг Уейнрайт на телефона. Как си, Теди?

— Добре съм — отвърна Теди. — А ти?

— На моята възраст нямам никакви основания да се оплаквам — рече Уейнрайт.

— Страхотно!

— Какво мога да направя за теб, Теди? — попита Уейнрайт. — Казал си, че обаждането ти е свързано по някакъв начин с Маргьорит дьо ла Рошел?

— Да — потвърди Теди. Току-що се прибирам от среща с нея и братовчед ѝ, Джеймс дьо Бирон.

— А, да — отвърна Уейнрайт. — Разбирам.

— Маргьорит, Джейми и аз — бавно продължи Теди — проведохме обширна дискусия, касаеща инвестициите на семейство Дьо ла Рошел.

— Така ли? — попита Уейнрайт, който очевидно губеше търпение и искаше Теди час по-скоро да премине към същността на въпроса.

— Маргьорит — продължи Теди — взе решение да ми прехвърли контрола над инвестиционните си сметки. — Ето най-последна хвърли бомбата.

— Разбирам — спокойно отвърна Докъринг Уейнрайт. После леко се прокашля. — Цялото портфолио?

— Да — ликуващо отвърна Теди. Цялото портфолио.

— Разбирам — повтори Уейнрайт.

— В момента подготвям документите — информира го Теди. — Ще изготвя всички пълномощни и ще ти ги изпратя за подпис веднага щом са готови.

— Да — отвърна Уейнрайт. — Аз, разбира се, ще трябва да получа писмена декларация от госпожа Дьо ла Рошел, потвърждаваща думите ти.

— Аз вече разполагам с нея — самодоволно го информира Теди. — Ще ти я изпратя заедно с останалите документи. — Замълча за момент, а след това додаде: — Тя настоява да ми изпратиш чека възможно най-скоро. Като си приспаднеш всички комисионни, естествено.

— Разбира се — сковано рече Уейнрайт. — Ще се заема с това веднага щом получа необходимата документация.

— Много ти благодаря — рече Теди. — Можеш да очакваш документите утре сутринта.

— Да, добре. Ами... желая ти късмет, Теди — рече Уейнрайт, опитвайки се да вложи малко веселие в гласа си.

— Благодаря — отвърна Теди. Искаше му се да каже на онзи дъртак, че няма нужда от неговите пожелания.

Понечи да затвори, но размисли. Никога не изгаряй всички мостове, каза си той. Човек никога не знае кога могат да му потрябват

отново. А Док Уейнрайт, макар и вече доста стар, може да се окаже много полезен за в бъдеще. Или поне в близкото бъдеще.

— Надявам се да не останеш с лоши чувства към мен — рече Теди. — Според мен Маргьорит взе това решение само защото двамата с Вал смятаме да се женим.

— Е, това е прекрасна новина — отвърна Уейнрайт. — Надявам се, че ще бъдете много щастливи.

— Благодаря — отвърна Теди. — Пак ще се чуем.

— Дочуване тогава. И поздрави Вал от мен.

— Непременно — отвърна Теди. — Дочуване. — Остави слушалката на мястото ѝ и едва тогава вдигна поглед. Лидия бе престанала да пише и сега го наблюдаваше с любопитно изражение.

— Какво има? — попита той.

— Ти днес май преливаш от новини, а?

— Да — кимна късо той.

После отвори папката с документите, които бе взел от Маргьорит. Извади един плик и го отвори. Остана известно време загледан в книгата, които извади отвътре.

— Утре сутринта — рече той — на път за насам се отбий в банката и депозирай тези. — Изправи се и подаде чековете на Лидия.

Тя ги погледна и очите и заблестяха от вълнение.

— И-исусе! — възкликна тя. — А аз си мислех, че старият Док Уейнрайт държи всичките им пари.

— Това са чековете с дивидентите за четиримесечието — поясни той. — За в бъдеще всички те ще идват право при мен.

— Мили боже! — изписка Лидия. — Нямах представа, че имат толкова много пари. От тук насетне *Де Морни инвестмънт* ще има с какво да си играе.

— Не — възрази Теди. — Депозирай ги в *личната* ми сметка.

— Но... тези — заекна Лидия.

— Не умувай, Лидия — твърдо заяви Теди. — Засега ги депозирай в личната ми сметка.

— Щом казваш — съгласи се Лидия и се намръщи.

— Казвам.

— Но как тогава да впиша тези суми в книгите на компанията, Теди — попита тя.

— Аз ще се погрижа за това — увери я той.

И наистина ще го направя, помисли си Теди. Маргьорит дьо ла Рошел и Джейми дьо Бирон няма да почувстват липсата на нито един чек. Особено пък сега, след смяната на Док. Освен това, помисли си той, аз ще възстановя парите преди още да са получили извлеченията си от моята инвестиционна компания. Няма нищо лошо в това, че смятам за малко да ги използвам за лични цели. Пък и не е моя вината, че част от акциите падат, нали така? А междувременно с тези пари ще мога да посрещна голяма част от личните си разходи. И ще запуша устите на банките и брокерите.

— А сега — той вдигна поглед към Лидия, — къде са тия спешни съобщения, за които трябва да се погрижа незабавно?

6.

— Госпожо МакДугъл — рече Валери, — мисля, че няма от какво да се притеснявате. Лекси се чувства много добре.

— Не съм сигурна, че съм съгласна с вас — заяви госпожа Макдугъл, — но времето ще покаже. — Взе на ръце малкото кученце и го притисна към себе си.

— Ако възникнат някакви проблеми, уведомете ме незабавно — инструктира я Валери.

— Разбира се.

Валери отвори вратата, пропусна пред себе високата и слаба жена, а след това я изпрати до чакалнята. Махна ѝ с ръка за довиждане и се върна в кабинета си, за да попълни картон на Лекси. На това куче наистина му няма нищо, помисли си тя, докато записваше набързо констатациите от прегледа. Но госпожа Макдугъл определено има нужда от лекар. От добър и търпелив психиатър. Жената водеше кучето на прегледи вече три години и изтъкваше всевъзможни оплаквания, с които нито един от лекарите в клиниката не можеше да се съгласи. Лекси беше напълно здраво, макар и малко невротизирано, куче. Това, разбира се, беше напълно естествено, предвид грижите и вниманието, с които стопанката му го задушаваше.

Валери довърши бележките си и излезе в чакалнята, за да ги даде на Тами, която трябваше да ги вкара в медицинските журналы.

— Заповядай, Тами. Впиши тези бележки в досието на Лекси.

Тами взе папката.

— Благодаря, доктор Рошел. Това е кучето с несъществуващите заболявания, нали? Какво беше тази седмица?

— Куцане — отвърна Валери. — Случва се вече за двадесети път.

Тами изразително завъртя очи и се засмя.

Телефонът на рецепцията иззвъня и Ани вдигна слушалката.

— Изчакайте така — чу я да казва Валери. След това Ани вдигна глава и я погледна. — Вал, за теб е. Господин Конрад от Стоунлеър на трета линия.

— Ще се обадя от кабинета си — отвърна Валери. Обърна се и си тръгна и изобщо не забеляза любопитните погледи, които я изпратиха.

Валери седна зад бюрото си, натисна бутона и вдигна слушалката.

— Здравсти, Уин — рече тя. — Какво мога да направя за теб?

— Питам се дали ще можеш да прегледаш Лейла още веднъж — отвърна Уин. — Днес след обяд, ако е възможно.

И днес ли? — мислено възкликна Валери, но на глас рече:

— Разбира се. Трябва само да проверя графика си. Ще изчакаш ли една минутка.

— Разбира се, докторе.

Валери натисна друг бутон и се замисли. Обаждането на Уин я озадачи. Не смятам, че Лейла се нуждае от още един контролен преглед, помисли си тя, но Уин Конрад очевидно е на друго мнение. Даваше се сметка, че бе положила основите на едно ново приятелство и чувстваше, че трябва да го продължи. Не само защото това беше правилното решение в случая, а защото наистина искаше да го направи.

Прегледа набързо графика си, а след това отново се свърза с Уин.

— Мога да дойда към шест часа — каза му тя. — Едва тогава ще се освободя от задълженията си в клиниката.

— Страхотно — отвърна Уин. — Ще се видим в шест тогава.

— Добре — съгласи се Валери и затвори телефона. Все още не разбираше напълно какво целеше Уин с това обаждане и се питаше дали инстинктите ѝ няма да я подведат. Сега обаче нямаше време за повече размишления, защото и предстоеше един изключително напрегнат следобед.

Валери паркира и се насочи към офиса в конюшната. Влезе вътре, но помещението беше празно. Предполагам, че Уин е при Лейла, помисли си тя. Мина през склада, в който се съхраняваха принадлежностите за езда, и влезе в конюшната. В другия край на помещението стоеше Уин, облечен в костюм за езда. В ръцете си стискаше юздите на два напълно оседлани коня. Когато го приближи достатъчно, Валери видя, че се усмихва.

— Какво е това? — попита тя.

— Реших, че можем да поюздим — отвърна той.

— Но аз си помислих, че искаш...

— Лейла се възстановява чудесно — прекъсна я той. — Ние двамата с теб обаче имаме нужда от малко развлечения. Не си ли съгласна?

Валери не можа да сдържи усмивката си.

— Мисля, че идеята е страхотна — отвърна тя — и съм ужасно доволна, че в момента съм облечена с дънки и маратонки.

— Това е Дикси — информира я Уин. — Кобилка с характер. Но иначе е изключително добре възпитана.

Валери пусна на пода платнената торба и медицинската си чанта и погали красивия арабски кон.

— Дикси е истинска красавица — рече тя.

— А това тук е Демон — продължи Уин.

— Доколкото виждам, изключително подходящо име.

Уин кимна.

— Аз обаче зная как да се оправям с него. — Подаде ѝ юздите на Дикси. — Готова ли си?

— Да — отвърна Валери. Взе юздите на Дикси и с я възседна с лекота. После насочи поглед към Уин, който побърза да яхне Демон.

Излязоха заедно през вратите на конюшната и поеха по една пътека, която прекосяваше тучните ливади на Стоунлеър и продължаваше към гъстите гори в далечината. Когато излязоха на открито, Уин премина в тръс и Валери веднага го последва, опиянена от слънцето, лекия ветрец и топлото тяло на Дикси под нея.

Уин я поглеждаше от време на време, за да се увери, че е добре.

— Яздиш много добре — извика и той.

— Ти също се справяш не зле — провикна се в отговор тя. Уин е невероятен ездач, помисли си тя. Има страхотна стойка и напълно контролира както себе си, така и красивия арабски жребец. Тялото му може и да е покрито с белези, но, когато язди, той все така излъчва абсолютна увереност и завидно майсторство.

Уин премина в галоп и изхвърча напред, но Валери и този път го последва и посрещна със задоволство възможността да препуска побързо и едновременно с това да наблюдава прекрасната гледка, която представляваха Уин и Демон. Те се движат като едно цяло, помисли си

тя. Рядко бе наблюдавала подобна грация у други ездачи. Дори и у такива, които се смятат за изключителни майстори в ездата.

Валери се изравни с тях, но Уин препусна още по-бързо. Обърна глава да я погледне и се усмихна, а след това се устреми право към гората. Тя също пришпори Дикси и се понесе след тях, твърдо решена да го настигне и този път.

В момента, в който се изравни с тях, Уин дръпна юздата на Демон и конят премина в спокоен тръс. Валери веднага го последва и двамата продължиха да яздят един до друг под топлите лъчи на слънцето.

Когато най-накрая се върнаха в конюшната, Валери си даде сметка, че няма никаква представа колко време бяха прекарали навън, но знаеше, че не се бе забавлявала така от много време насам. Двата скочиха от гърбовете на конете и в този момент от конюшната се появи Хелмут Райнхарт и пое юздите на животните.

— Хелмут — обърна се към него Уин, — това е Валери Рошел, нашият ветеринар.

Хелмут Райнхарт кимна, изпъна се и тропна с токовете на обувките си.

— Много ми е приятно да се запозная с вас — заяви той със силния си акцент.

— На мен също ми е много приятно — отвърна Валери. Райнхарт се обърна и поведе конете към вътрешността на сградата.

Валери погледна Уин.

— Беше чудесно — каза му тя.

— Радвам си, че ти хареса, докторе — отвърна той. Поколеба се момент, а след това додаде: — Искаш ли да пийнем по нещо, преди да си тръгнеш? Или имаш други планове?

— Не, нямам — отвърна тя. — Благодаря за поканата.

Двата седяха на едно от канапетата в библиотеката и отпиваха от шампанското, което Уин отвори специално за случая. Хрътките спяха, излегнали се удобно на различни места из стаята. Валери и Уин разговаряха ентусиазирано за коне и за любовта си към ездата, споделяха опита си, смееха се и се забавляваха, без да държат сметка за времето. Осъзнаха, че стоят и разговарят от часове едва когато навън

се смрачи напълно и Уин трябваше да стане, за да запали осветлението.

Той се върна на канапето и я погледна. На лицето му бе изписан израз на абсолютно и неподправено щастие. Тя отвърна на погледа му и сърцето ѝ се разтуптя от удоволствието, което изпълни душата ѝ. Не си спомняше друг път да се е чувствала толкова щастлива, толкова... *развълнувана* от някой мъж.

Уин се премести по-близо до нея.

— За какво се замисли? — попита я той.

— Аз... ами мислех си, че си прекарах страхотно и много се забавлявах — призна тя.

— Аз също — увери я Уин. — Аз... аз дори не вярвах, че това е възможно.

— Нито пък аз — съгласи се тя. Присегна се и докосна ръката му. — Никога не съм подозирала, че човек може да се чувства толкова щастлив.

Уин стисна ръката ѝ в своята и изпита неописуема наслада от допира на женствената ѝ, но и силна ръка. О, Господи! — мислено възкликна той. Възможно ли е това наистина да се случва с мен? Веднага след това се поправи. С *нас*? Започна леко да гали ръката ѝ, неспособен да я пусне.

Тялото на Валери потрепери от ласката му и от силната връзка, която съществуваше помежду им. Не знаеше как да опише това, което ги свързваше. Сякаш някаква химична реакция бе протекла между тях, или пък непозната сила, извън обсега на тяхната воля, бе поела контрола върху живота и съдбите им. Беше изплашена от това прозрение. Но и *развълнувана* до дъното на душата си.

Не бе изпитвала подобни чувства през целия си досегашен живот. Нито към Теди, нито към някого другиго. Нима привличането помежду ни е чисто сексуално? — питаше се тя. Или в него има нещо повече? Нямахте отговор на този въпрос, но изведнъж осъзна, че иска да го намери. Готова беше да поеме риска и да посрещне всичко, което съдбата би могла да изпречи на пътя ѝ, за да опознае този мъж по-добре.

Уин беше като хипнотизиран от ръката ѝ. Не спираше да я милва, свел поглед надолу. Чувстваше се смутен и не смееше да я погледне в очите. Боеше се да не прочете в тях снизхождение. Или тотално

отхвърляне. В края на краищата обаче все пак вдигна поглед, неспособен повече да устои на привличането помежду им. Сърцето му се изпълни с огромна радост, когато най-сетне намери сили да я погледне и зърна неизразимата нежност, изписала се в невероятно красивите ѝ, смарагдовозелени очи. В погледа ѝ нямаше жалост. Нито пък съчувствие. Там Уин прочете нещо много по-искрено и лично.

Той остави чашата си на масата, поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна. Докосна я съвсем леко с устни, а очите му останаха приковани върху нейните, опитвайки се да разгадаят чувствата, които бе събудил в душата ѝ. И не остана разочарован. Устните на Валери потрепериха, когато устните му докоснаха ръката ѝ, а очите ѝ продължиха да го гледат смело, открито и като че ли с известна *гордост*.

Когато той най-сетне пусна ръката ѝ, Валери бавно издиша въздуха, който бе съдържала в гърдите си. Сърцето ѝ биеше като обезумяло и тя чуваше силните му удари, които отекваха в ушите ѝ. Искаше да каже нещо, но най-напред трябваше по някакъв начин да възвърне самообладанието си. Имаше чувството, че е била омагьосана и сега все не можеше да се освободи от сладките окови на магията.

— Искам да те видя отново, докторе — тихо прошепна Уин. — Скоро.

Тя кимна леко и раздвижи устни.

— Да — едва чуто промълви тя. — О, да.

В продължение на няколко секунди останаха напълно неподвижни, приковали погледи един в друг. Най-накрая Валери тръсна глава и въздъхна дълбоко.

— Мисля, че е време да тръгвам — рече тя. — Утре ме очаква поредния натоварен ден.

— Зная — отвърна той. — Но ми ще да не си тръгваш. Искам... ами, искам да не си тръгваш изобщо.

Тя кимна отново, разбрала всичко. Разбираше желанията му, защото те съвпадаха с нейните. Отдръпна се и неохотно разпиля магията на момента, заменяйки я с грубата реалност на онова, което я очакваше.

— Ще ме изпратиш ли до колата?

— Иска ли питане? — отвърна той.

Изправиха се едновременно. Валери се наведе и взе чантите, които постоянно носеше със себе си. Заедно стигнаха до джипа и тя извади ключовете от платнената си торба. Понечи да отключи вратата и в този момент почувства ръцете му около себе си, обгърнали я в нежна прегръдка.

Можеше да остане в прегръдките му до края на живота си. Просто ей така. И да бъде щастлива. Съзнаваше, обаче, че ако не си тръгне веднага, едва ли ще го направи някога. Извърна глава, целуна го бързо по устните, а след това отново се обърна към колата.

— Сега наистина трябва да вървя — промълви тя. — Докато все още съм в състояние да си тръгна.

Той се ухили.

— Радвам се, че и ти се чувстваш по този начин.

Валери се качи в джипа и запали двигателя. После се извърна и го погледна.

— Ще ти се обадя — предупреди я Уин.

— Да, добре.

— Утре?

Не е достатъчно скоро, помисли си тя.

— Да — изрече на глас.

— Лека нощ, докторе. — Уин докосна с върховете на пръстите си първо своите, а след това и нейните устни.

— Лека нощ, Уин — отвърна тя.

Включи на скорост и бавно излезе от паркинга. След това подкара по дългата алея, а сърцето ѝ вече копнееше за утрешния ден. Тялото ѝ жадуваше за ласките му, а дълбоко в душата си Валери знаеше, че случилото си помежду им е *правилно*. Чисто и истинско.

Уин се размърда едва след като стоповете на колата ѝ се изгубиха от погледа му. След това се обърна и тръгна към къщата. Съзнанието му бе изцяло заето от Валери. Все още не можеше да повярва съвсем в случилото се, но душата му пееше от щастие и му се искаше да крещи с пълно гърло и да сподели радостта си с целия свят. Продължи обаче да върви мълчаливо, дал си сметка, че, за пръв път от много месеци насам, очаква с нетърпение утрешния ден. Не се сдържа и се усмихна. И през ум не му бе минавало, че някога отново ще изпита подобни чувства. Не и в състоянието, в което се намираше. Не си бе и помислял

дори, че ще изпита желание да се обвърже с друга жена. Не и след ужасното разочарование, в което се бе превърнал бракът му с Ариел.

Валери Рошел, помисли си той. Толкова изумителна жена!

7.

— Готово, Ноа — възкликна Валери и погали с ръка престарялото хъски. — Струва ми, че вече си като нов. — Вдигна глава и погледна Еди Лоуел. — Той наистина е в страхотна форма.

Еди се усмихна и силно загарялото му лице се покри с безброй ситни бръчки.

— Ти си истинска магьосница, Вал — заяви той — Никога не съм вярвал, че един пейсмейкър може да му се отрази толкова добре. Смятах, че няма да изкара и година с него, а ето че сега Ноа отново заприлича на младо и игриво кутренце.

— Също като теб — подхвърли Валери.

— Охо... о! — Той избухна в гръмогласен смях. — Де да беше така! Опитай се да го кажеш на Джонатан. Напоследък едва издържам на темпото му.

Вал отново погледна Еди, изненадана донякъде от факта, че този четиридесет и няколко годишен търговец на антики споменава своя двадесет и няколко годишен приятел по един толкова нехаен и интимен по същността си начин.

— Може би точно това те поддържа толкова млад, Еди — подхвърли тя. — Имам предвид по-младия ти партньор. Гледам те и ми се струва, че изобщо не остаряваш.

— Е, много мило, че го казваш, Вал, но напоследък има дни, в които се чувствам престарял като Ноа. Току-виж се оказало, че и аз имам нужда от пейсмейкър.

— Нищо подобно, Еди — закачливо отвърна Валери. — За да ти сложим пейсмейкър, трябва преди това да сме сигурни, че имаш сърце. Той се разсмя на шегата ѝ.

— Имаш право, но едва ли щях да бъда толкова известен търговец на антики, ако бях мекушав и с добро сърце.

Валери се наведе и го целуна по бузата.

— Убедена съм, че имаш сърце и то е направено от чисто злато. Освен това искам да знаеш, че съм луда по теб — рече му тя.

— Аз също съм луд по теб, Вал — ухилен до ушите отвърна той.
— Тази вечер ще дойдеш ли да пийнем по едно, както обеща?

— Ще дойда, разбира се. С официално облекло, нали?

— О, разбира се! — убедено заяви Еди. — Като например сини дънки или панталон в цвят каки. Но сега май е крайно време да се разкарам от тук и да те оставя да си вършиш работата.

Тя му подаде каишката на Ноа.

— Ще се видим около шест и половина — рече тя, наведе се и отново погали кучето.

— Добре. — Еди се запъти към вратата. — О, можеш да доведеш и Теди. — Замълча за момент и додаде: — Ако желаш, разбира се.

— Благодаря, Еди, но мисля, че Теди е зает тази вечер. Така че ще дойда сама.

Отвори вратата на кабинета си, пропусна го да мине и го изпрати с поглед. Надраска набързо няколко изречения в картона на Ноа и излезе отвън в чакалнята. Приблужи се до рецепцията и се обърна към Тами.

— Това е картон на Ноа. Да се впише в журналите — рече тя и ѝ подаде картон.

— Благодаря, Вал.

Точно в този момент Дафни се появи откъм кабинета си.

— Този човек, който излезе преди малко, не беше ли господин Лоуел? Заедно с Ноа? — попита тя.

— Да — отвърна Валери.

— Спомням си последния път, когато прегледах Ноа — рече Дафни. — Тогаваше много болен. А сега изглежда като съвсем ново куче, нали?

— Определено — съгласи се Вал.

— Господин Лоуел сигурно е много щастлив — продължи Дафни. После изгледа Вал с любопитство. — Вие двамата изглеждате много близки приятели.

— Познавам го от много години — рече Вал.

— Късметлийка! — възкликна Дафни. — Имаш толкова много интересни приятели.

— Наистина съм късметлийка, че Еди е мой приятел — съгласи се Вал. — А приятелите никога не са прекалено много, Дафни.

— Нали си спомняш, че веднъж се наложи да отида в дома му заради някакъв спешен случай — не спираше да бърбори Дафни. — Останах изумена от къщата. Всичките онези картини и старинни предмети. Невероятна красота. Той сигурно е много богат.

— Не зная дали е богат — през смях отвърна Вал, — но къщата му наистина е много красива.

Телефонът иззвъня и Тами вдигна слушалката.

— Добро утро — поздрави тя. — Ветеринарна клиника.

Валери се обърна, за да се прибере в кабинета си, но чу, че Тами вика нещо след нея.

— Какво има? — попита тя.

— Господин Конрад от Стоунлеър е на втора линия. Искан да разговаря с теб.

— Благодаря — рече Валери, почувствала как сърцето и започна да пърха в гърдите ѝ. През целия ден се бе надявала той наистина да ѝ позвъни.

Дафни изпрати Валери с поглед, а след това се обърна и се запъти към собствения си кабинет.

Валери затвори вратата след себе си и дълбоко си пое дъх. Каза си, че реакцията ѝ е просто абсурдна. Аз не съм тийнейджърка, за бога! Какво ми става?

Тръгна към бюрото си и чу как Елвис потропва с опашка по износения дървен под.

— Здравсти, миличък — рече му тя, наведе се и го погали. Елвис близна ръката ѝ, а след това се излегна отново и продължи да дреме. Валери натисна бутона за втора линия и вдигна слушалката.

— Валери Рошел.

— Здравей — отвърна дълбокият му глас. — Обаждат се Уин Конрад. Как си?

— Добре съм — автоматично отвърна тя. — Заета както винаги.

— Обаждам се да те попитам — бавно започна той, — ами... просто се чудех дали би искала да вечеряш с мен?

Валери долови колебанието в гласа му. Уин се държеше като хлапе, което за пръв път кани момиче на среща.

— С най-голямо удоволствие — отвърна тя.

— Страхотно! Предлагам да дойдеш към седем и половина, осем часа. Какво ще кажеш?

— Хайде да е в осем. Трябва да се отбия на едно друго място преди това.

— Добре — съгласи се Уин. — Ще те чакам в осем.

— Ще бъда там.

Тя затвори и се облегна на стола си. Не мога да повярвам, мислено възкликна тя. Чувстваше се леко обърквана. Уин Конрад ме покани на вечеря! Питам се дали той... Не, каза си тя. Престани да разсъждаваш по този начин. Не си въобразявай разни неща. Вал. Може би снощи не си разбрала правилно държанието му. И сега той иска да разсее заблудите ти. Та ти изобщо не можеш да предположиш дори какви мисли минават през главата му.

И въпреки това не можа да сдържи усмивката си. Той искаше да я види.

Беше толкова погълната от мислите си, че подскочи уплашено, когато телефонът на бюрото ѝ извънтя пронизително. Протегна ръка и вдигна слушалката.

— Валери Рошел.

— Обажда се другият ти обожател — информира я Тами. — Този път е Теди. На трета линия.

— Благодаря, Тами — отвърна Валери, леко раздразнена от забележката на секретарката. Свали слушалката и остана за миг загледана в нея. Какво ли иска Теди? — запита се тя. И какво ще му кажа, ако ме покани да излезем тази вечер? След това си спомни съвета на Колет: Кажи му истината. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Стомахът ѝ се сви болезнено. Не мога да го направя сега. Не и по телефона, каза си тя. Налага се да импровизирам.

Отново вдигна слушалката.

— Здравсти — весело поздрави тя.

— Защо се забави толкова? — с раздразнение попита Теди. — Накараха ме да чакам.

— Много приятен поздрав, Теди — срязва го тя. — Аз съм на работа, както знаеш.

— Извинявай — веднага отстъпи той. — Не исках да прозвучи толкова грубо.

Напоследък твърде често ти се случва да си груб, помисли си Валери, но на глас каза само:

— Няма нищо.

— През последните дни бях ужасно зает, а и цялата минала седмица беше ужасно натоварено — бързо продължи той. — Напоследък работя под голямо напрежение.

— И защо така? — попита Валери.

— Някои от клиентите ми се оказаха ужасни досадници — отвърна той, а думите продължиха да се леят от устата му в неспирен поток. — Лихвите взеха да се покачват, пазарите са доста нестабилни. Шибаните анализатори предричат какво ли не — от Армагедон до небивал пазарен бум. А аз съм хванат някъде по средата и не мога дъх да си поема.

— Предполагам, че доста от клиентите ти са силно изнервени.

— Господи, Вал, направо няма да повярваш. Това са хора, които досега не са изгубили и един цент на борсата. Инвестициите им винаги са процъфтявали, но сега, когато нещата леко се объркаха, те направо загубиха контрол! И хвърлят цялата вина върху мен. Разговарят с мен, все едно че съм някакво чудовище.

— Съжалявам, Теди. — Всичко това е много странно, помисли си тя. Беше силно озадачена от тревожните нотки, които долавяше в гласа на Теди. Никога преди не го бе чувала да говори по този начин. До този момент винаги бе създавал впечатлението за човек, който умее да играе според тенденциите на пазара и да се справя с клиентите си със завидна лекота. Постоянно се шегуваше с техните страхове и притеснения и никога не приемаше лично отправените от тяхна страна забележки или претенции. — Сигурно ти е много трудно.

— Да — отвърна той, — така е. Може би затова реших да си остана тук този уикенд. Не бих могъл да прекарам два дни с Нед и Едит Чеймбърлейн. Нали знаеш колко са надути. — Не можеше да й каже, че работи извънредно заради майка ѝ. Нито пък можеше да сподели с нея, че постоянно се среща с Маргьорит и братовчед ѝ Джейми.

— Не зная, защото не ги познавам — изтъкна тя.

— О, забравих! Както и да е. А сега ми кажи по кое време ще дойдеш довечера?

— Да дойда? — възкликна тя. — Аз... аз имам други планове. Ти лично ми каза, че няма да бъдеш тук.

— Други планове? Какво искаш да кажеш с това?

Валери почувства раздразнението, надигнало се в душата ѝ. Защо той винаги очакваше тя да бъде на негово разположение през уикендите? Или поне през тези от тях, през които той решаваше, че му е удобно да се видят.

— Точно това, което вече казах — твърдо заяви тя. — Ти ми каза, че си се прибрал през седмицата, защото няма да можеш да бъдеш тук през уикенда. И аз си направих други планове.

— Промени ги тогава — разпореди се той.

Валери имаше чувството, че всеки момент ще експлодира от силния гняв, бликнал в душата ѝ. Постара се обаче да му отговори със спокоен и овладян глас.

— Не. Както вече ти казах, имам други планове и не желая да ги променям. Не обичам да наранявам чувствата на хората.

— Ами моите чувства? — сърдито попита той.

— Теди — възкликна тя, неспособна повече да прикрива раздразнението си, — ти ми каза, че няма да бъдеш тук. Забрави ли?

— И за какви други хора става дума? — рязко попита той, без дори да си направи труда да отговори на въпроса ѝ. — Къде ще ходиш? И какви са тези твои толкова важни планове?

— Не ми харесва да бъда подлагана на кръстосан разпит по този начин — сопна му се тя.

Чу дълбоката му въздишка, долетяла от другия край на линията.

— Аз... аз съжалявам, Вал. — Този път гласът му прозвуча малко по-спокойно. — Проблемът е в това, че изминалата седмица беше изключително трудна.

— Аз също съжалявам, но нямам никаква вина за трудностите, с които си се сблъскал през седмицата, и не желая да си го изкарваш на мен — не му остана дължна тя.

— Моля те, прости ми — примоли се той. — Нямах намерение да се държа толкова властно и настоятелно. — Замълча за момент, а след това додаде: — Предполагам, че така ще е най-разумно. Отчаяно се нуждая от сън. Трябва да се опитам да си почина след цялото това напрежение.

— По всичко личи, че си ужасно изнервен — отбеляза тя.

— Легни си рано тачи вечер и може би ще се почувстваш по-добре.

— Възможно е — съгласи се той. — Напоследък не спя достатъчно. Защо все пак не наминеш след... ами след като се върнеш от там, където отиваш?

— Няма да стане, Теди — отвърна тя.

— Хайде, Вал — продължи да я умолява той. — Само ти и аз. Късно тази вечер. Ще бъде като среднощна среща.

— Не, Теди — не отстъпваше Вал. — Вече ти казах, че имам други планове и не желая да ги променям. Освен това през уикенда съм дежурна на повикване и бих искала да си легна рано тачи вечер.

— Ти вечно си на повикване — недоволно отбеляза той.

— Не, Теди, не съм. — Цупи се като разглезено хлапе, помисли си тя. — Много добре знаеш, че всички лекари в клиниката се редуваме.

— Но ти сама ми каза, че имаш някакви планове — не се отказваше той. — Значи можеш да правиш нещо друго, а не можеш да дойдеш да ме видиш?

— Виж, Теди, не желая да спорим повече. Ти ми каза, че този уикенд няма да си тук и аз си направих друга програма. Толкова е просто. Не разбирам защо отказваш да го приемеш.

— Къде ще ходиш? — разпалено попита той.

Валери не искаше да му казва. Теди не харесваше Еди и Джонатан и на нея никак не ѝ се слушаха глупавите му забележки по техен адрес. Що се отнася до вечерята с Уин Конрад, приляваше ѝ само при мисълта, че би могла да каже на Теди за нея. Той вероятно щеше да експлодира от гняв. И тогава изведнъж ѝ хрумна, както това се бе случвало неведнъж през изминалите няколко седмици, че Теди има пълното право да знае какво прави тя. В края на краищата, двамата бяха сгодени. За момента поне.

За пореден път си припомни окуражителните думи на Колет, пое си дълбоко въздух и му сервира цялата истина.

— Поканена съм у Еди и Джонатан за по едно питие — информира го тя. — А след това ще ходя на вечеря в Стоунлеър. — Ето, каза го.

— *Какво* ще правиш? — изумено възкликна той.

— Наистина ли се налага да повтарям, Теди?

— Не мога да повярвам на ушите си — изръмжа той. — Искам да кажа... вярвам, че ще ходиш у Еди. Поради някаква неясна за мен

причина, ти винаги си харесвала стария педал, но...

— Веднага престани! — гневно го прекъсна тя. — Никога повече не си позволявай да го унижаваш по този начин. Говориш като глупав дванадесетгодишен хлапак, който се перчи пред приятелчетата си в училищната съблекалня. Еди винаги се е държал изключително любезно с теб. Освен това е мой приятел.

— О, стига. Вал! — В гласа му се прокрадваха нотки на разкаяние. — Знаеш, че не исках да го обидя. Нямам нищо против Еди.

— От онова, което каза, останах със съвсем друго впечатление — възрази тя.

— Да-а, добре. Няма значение. Онова, което не мога да повярвам, е, че смяташ да вечеряш със смахнатия собственик на Стоунлеър.

— Не ме интересува в какво вярваш — не му остана дължна тя. — Вече си имам планове за вечерта и те не подлежат на промяна. Нито пък се нуждая от твоето одобрение. Не се нуждаят от одобрението ти и хората, с които се срещам.

В последвалата тишина Теди очевидно се опитваше да асимилира последните й думи. Валери имаше чувството, че всичките й сетива са изострени до крайност, чувстваше, че кожата по цялото й тяло пламти. Това се дължи на разгорещения спор, реши тя. И на факта, че най-после се реших да споделя с Теди истинските си чувства. Странното е, че в момента изобщо не се чувствам толкова зле. Може би Колет все пак имаше право. Може би трябва по-често да разговарям откровено с хората.

— Не зная какво става с нас, Вал — най-накрая прошепна Теди. Изглеждаше потиснат и наранен.

— Мисля, че ще е най-добре ако продължим този разговор някой друг път — заяви тя. — В момента съм прекалено ядосана, за да разговарям с теб.

— Аз пък смятам, че трябва да говорим сега — възрази Теди, — защото поведението ти започва да ме притеснява.

— Не! — заяви Вал. — Няма да разговаряме сега. — Теди се опитваше да я притисне и да я принуди да се отбранява, но тя не можеше да допусне това. — Ще говорим утре, Теди.

— Вал, не смятам... — започна той.

— Ще говорим утре — прекъсна го тя. — Дочуваме, Теди.

— Вал...

Валери върна слушалката на мястото ѝ, подпря лакти на бюрото и хвана главата си с ръце. Какво направих? — запита се тя. За един кратък миг си помисли да вдигне телефона отново и да се обади на Теди. Би трябвало да се извиня и да му обеща да прекарам утрешния ден с него. Но тогава си спомни забележката му за Еди и гневът ѝ избухна с нова сила. Няма начин, реши тя. Той сигурно се чувства нещастен, но аз нямам вина за това. Заслужава да страда щом е толкова злобен и груб с хората.

Телефонът на бюрото ѝ започна отново да звъни. Тя вдигна слушалката.

— Да?

— Госпожа Съдърланд е тук с Хепи — съобщи ѝ Ани. В гласа ѝ се прокрадваха весели нотки.

— Веднага идвам — отвърна Вал. — Страхотен късмет, няма що! — помисли си тя. Ужасната госпожа Съдърланд и нейният също толкова ужасен Хепи, който постоянно скимти и се опитва да ме ухапе. Злобен е също като стопанката си. Изправи се и взе картоната на Хепи от купчинката на бюрото си. Елвис размаха опашка. Тя се наведе и го погали.

— О, Елвис — прошепна тя. — От тук насетне нещата трябва да започнат да се оправят. По-зле от това няма как да стане.

Ариел дръпна завесата и погледна през прозореца на къщата за гости към плувния басейн и тенис кортовете. Никъде не се забелязваха признаци на живот. Единствената жива душа беше градинарят, който подрязваше живите плетове. Ариел бавно отпи глътка шампанско от кристалната чаша, която държеше в ръка, и премести поглед към къщата.

— О, виж, Лоло — възкликна тя. — Биби и Джо се върнаха. Стори ми се, че чух колата.

Лоло застана зад нея и надникна над рамото ѝ през прозореца, проследявайки погледа ѝ. Забеляза познатите фигури, които толкова често бе срещал в Палм Бийч, да вървят към терасата в задната част на тяхната снежнобяла къща.

— Но не идват насам — изтъкна той.

— Така е — съгласи се тя. — Шофьорът ми каза, че ще ни очакват за коктейлите в шест часа, което означава, че до тогава ще трябва да си стоим тук. Биби много държи на протокола.

Почувства ръцете на Лоло около кръста си, а горещият му дъх опари врата ѝ.

— Това е добре — прошепна той. — Значи ще можем да се позабавляваме преди вечеря.

Ариел върна завесата на мястото ѝ, завъртя се в ръцете му и се обърна с лице към него. После остави чашата си на масата.

— Хайде да се отдръпнем от прозореца — предложи тя. — Никак не ми се иска оная дърта кучка да ни види по бельо.

— Няма да може да ни види чак оттам — възрази Лоло и я целуна по шията.

— Тя вероятно има бинокъл и наднича в прозорците ни по всяко време на денонощието — настоя Ариел.

Лоло се изсмя.

— Ти си луда, Ариел — рече ѝ той и дръпна ластика на бикините ѝ с телесен цвят.

— Повярвай ми — настоя Ариел, — зная какво говоря. Биби е достатъчно луда, за да го направи. Изобщо няма да се изненадам, ако се установи, че в тази къща има подслушвателни устройства.

Лоло се отдръпна назад и в очите му проблесна истинска тревога.

— Наистина ли вярваш, че би направила подобно нещо?

Ариел сви рамене.

— Кой знае? Но изобщо не бих се изненадала. Зная, че тя се преструва много успешно, прави се на изключително благовъзпитана и високо морална, но под старомодните ѝ костюми на *Шанел* се крие една много порочна и зажадняла за секс стара крава. Джо сигурно не може да го вдига от години.

Лоло се разсмя.

— Не, ти наистина си луда, Ариел — повтори той, притисна тялото ѝ към себе си, опиянен от допира на коприненото ѝ бельо и от стегнатата ѝ, загоряла плът.

— Може би — съгласи се тя, — но поне не съм принудена да живея с някой стар мухльо като Джо Уитман. — Притисна се към леко

набъбналия му член и докосна устните му със своите. — Защо не пийнем още малко шампанско? — тихо предложи тя.

Лоло я целуна и я освободи от прегръдките си.

— Прекрасна идея — съгласи се той. — Ей сега ще наляя. — Взе чашата ѝ и се приближи до голямата, застлана с изящна покривка, маса, върху която стоеше празната му чаша редом с изпотената кофичка за изстудяване на вино.

Ариел отиде до голямото и удобно канапе и се изпъна удобно върху покривката с цветни мотиви. Загледа се в Лоло, който наливаше питиетата. После се прозина и протегна ръце. Прекараха един много дълъг и изморителен ден след предишната нощ на див и необуздан секс, но тя все пак бе успяла да подремне на борда на самолета на семейство Уитман. Полетът мина безпроблемно, а Лари, шофьорът на Уитман, ги посрещна на летището с тъмно зеления *Ролс Ройс Фантом V* на Биби.

— Господин и госпожа Уитман трябваше да излязат — обясни Лари. — Помолиха ме да ви предам извиненията им, че не можах да ви посрещнат. В шест часа ще ви очакват в къщата за коктейли. Вечерята ще бъде сервирана по-късно.

Когато стигнаха в чудовищно голямата стара къща на Джо и Биби в Саратога, Милдред, тяхната икономка, ги посрещна и ги заведе в къщата за гости, където ги очакваше бутилка изстудено шампанско. Къщата за гости бе буквално претъпкана с купи и вази, пълни с красиви цветя — рози предимно. В средата на масата бе поставена голяма фруктиера с пресни плодове. Кухнята беше заредена с всевъзможни вкуснотии, които биха задоволили и най-изискания вкус: сирена, пастети, хайвер, печени меса и птици, минерална вода, сода и всякакъв алкохол.

Биби се славеше с изтънчения си вкус и щедростта, с която посрещаше гости, и сега Ариел си даде сметка, че репутацията ѝ е напълно заслужена. Жалко, че Ариел никак не ги харесваше двамата с Джо. Въпреки това нито старата вещица, нито надутият и съпруг бяха в състояние да помрачат радостта ѝ, че е тук, в Саратога.

Намирам се само на хвърлей място от Уин, помисли си тя, и вече усещам прекрасния аромат на всичките онези пари.

Лоло се надвеси над нея и ѝ подаде чашата с шампанско. Тя я взе и му се усмихна.

— Благодаря, Лоло — рече, премести крака и потупа с ръка канапетото до себе си.

Той седна до нея, повдигна дългите ѝ, елегантни крака и ги сложи върху своите.

— За какво мислиш, моя луда Ариел? — попита той и плъзна ръка по единия ѝ крак.

— Хммм — задъхано промълви тя, отпи глътка шампанско и остави чашата върху мраморния плот на ниската масичка. Погледна го, усмихна се загадъчно и извади една пурета от пакета на масата.

Лоло взе златната ѝ запалка и запали пуретата, като я гледаше право в очите. После извади една и за себе си и я запали.

— Намислила си нещо, Ариел — подхвърли той. — Какво е то?
Ариел дръпна дълбоко от пуретата.

— Оооо, само една идея — уклончиво отвърна и издуха дима през ноздрите си.

— И каква е тя? — настоя Лоло и отново я погали по бедрото, приковал върху лицето ѝ настойчивия поглед на тъмните си очи.

— Мислех си... ами мислех си, че можем да отидем да посетим Уин — рече тя. — Искам да кажа, че... ами, съвсем наблизо сме. — Погледна го, а очите ѝ затанцуваха закачливо.

Ръката му замръзна върху крака ѝ, очите му се впиха в нейните.

— Шегуваш се, нали? — попита той, макар че вече знаеше, че тя говори абсолютно сериозно. — Казах ти, че съм готов да разговарям с него по мъжки, но смятам, че е истинска лудост да отидем и *двамата* там. Той никога няма да се съгласи да се срещне с теб, което означава, че и аз няма да мога да говоря с него.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— Може би имаш право, но аз изобщо не се шегувам. Никога не съм била толкова сериозна.

— Но, но... какво си намислила? — заекна той. — Имаш ли някакъв план? Това е много глупаво решение, Ариел. Не разбираш ли?

Тя бавно поклати глава, но нито за миг не отмести поглед от лицето му.

— Не-е — тихичко изрече тя. — Не разбирам. Смятам дори, че това може да се окаже едно от най-умните неща, които съм правила през живота си. — Обърна се и бавно изтръска пуретата си в пепелника.

Лоло се развълнува още повече.

— Ариел, какъв брѐмбар ти е влязъл в главата, за бога? Прекрасно знаеш, че той не те иска там. Решението ти е пълна лудост.

— Той дори няма да разбере, че сме били там — отвърна тя и изпитателно се вгледа в очите му. — Стига нещата да се наредят така, както искам. — Загаси цигарата си в пепелника, обърна се към Лоло и протегна ръка. — Ела тук — рече му тя и праметна единия си крак около кръста му.

Той остави чашата си на масата, загаси цигарата и я погледна с тревога.

— Не зная, Ариел — отвърна бавно и трѐсна черните си къдрици.

— Ела тук — повтори тя и се присегна към него.

Той се наведе напред и ѝ позволи да го прегърне през врата. Краката ѝ се обвиха около кръста му. Другата ѝ ръка се плъзна надолу към чатала му, проникна под тънката материя на шортите му и обгърна набѐбналия му член.

— Целуни ме, Лоло — разпореди се тя. — Целуни ме силно.

Теди седеше, вирнал крака на бюрото в офиса си в Епъл Хил. Току-що бе прегледал документите, които Лидия бе оставила за него, след което ги бе захвърлил безцеремонно настрани. Облегна се на стола и въздъхна с облекчение. Напрежението през последните няколко дни си бе казало думата и той се чувстваше изтощен. На всичкото отгоре през цялото време се налагаше да се показва в най-добрата си светлина пред Маргъорит и Джейми.

Даваше си сметка, че белият пращец му бе помогнал да изживее по-пълноценно радостта от малките победи и, по всяка вероятност, бе отговорен за сериозността на понесените загуби, но, дявол да го вземе, той наистина не знаеше как иначе би могъл да издържи. Управляваше инвестиционната си компания, стремеше се да угоди на клиентите си и да направи Вал щастлива. И, като капак на всичко, се опитваше да намери малко свободно време, за да се позабавлява с Тифани. Е, всичко това очевидно му идваше в повече и той бе започнал да се преуморява и изнервя както никога преди.

Но сега всичко вече е наред, мрачно си каза той. Напоследък пазарите бяха доста несигурни и в резултат на това голям брой инвеститори се бяха отказали от услугите му и бяха изтеглили парите си от компанията му. Поради тази причина му се наложи да изпълни множество сложни и поглъщащи голяма част от времето му маневри, за да компенсира напълно намаления брой на клиентите си.

Хубавото в цялата тази история е, че поне успях да се отърва от онези вечно недоволни копелета, помисли си той. Тази мисъл обаче не му донесе никакво удовлетворение. В началото на миналата седмица бе контролирал четвърт милиард — джобни пари за много от брокерите на *Уол стрийт*, но напълно приемлива сумичка за него самия — и бе инвестирал тези пари от името на изключително богатите си клиенти. През седмицата обаче изведнъж се бе оказал само с петдесет милиона долара, поверени му от онези инвеститори, които предпочитаха да оставят парите си при него въпреки скорошните загуби на пазара.

Слава богу, че Маргьорит дьо ла Рошел и Джеймс дьо Бирон скочиха на борда в най-критичния момент, за кой ли път си помисли той. И добре че Док Уейнрайт изготви всички документи и издаде чековете само за един ден. Всички документи бяха надлежно подготвени и подписани от него, Лидия и Док. В резултат на което той вече контролираше изцяло портфолиото на Маргьорит и разполагаше със значителен дял от акциите на Джейми. Отчаяно се нуждаеше от тези средства, ако искаше да компенсира загубите, които бе понесъл след отдръпването на част от клиентите му. Сега трябваше единствено да се погрижи парите на Маргьорит и Джейми да останат непокътнати и, ако е възможно, да им донесат незначителни печалби под неговото брилянтно и компетентно управление.

Ще мога да го направя, убедително си рече той. Неведнъж съм играл успешно на пазара и зная, че мога да го направя отново. Просто трябва да се захвана с подходящите акции в подходящия момент и... *voilà!*^[1] Не само че успях да се върна в бизнеса, ами го направих по много убедителен начин. И сега трябва само да бъде много внимателен в отношенията си с Маргьорит и Джейми.

Знаеше, че те и двамата избягваха да говорят за пари и се държаха така, сякаш става дума за нещо мръсно, за което трябва да се погрижат останалите. Но това беше само привидно. Теди чудесно

разбираше, че под изтънчената им аристократична външност се спотайват жестоки хора, които не биха се поколебали да го пожертват и да го предадат на властите в мига, в който го заподозрат и в най-незначителното нарушение.

Мислите му се насочиха към Валери и телефонния разговор, който бяха провели преди малко. Хрумна му да разкаже на Маргьорит за случилото се. Знаеше, че тя е в състояние да втълпи на Валери чувство на дълг и отговорност, та дори и на неподправен *страх*. Освен това беше негов съюзник и поддръжник. Маргьорит със сигурност щеше да побеснее, когато научи за безпардонния начин, по който Валери бе отблъснала годеника си.

Теди се наведе, отвори най-долното дясно чекмедже на бюрото си и извади от там една малка кутийка. Сложи я на бюрото, наведе се отново и извади малко пликче с бял прашец и сребърната сламка. Изобщо не си направи труда да погледне към огледалцето, което изобщо не бе използвал откакто се бе прибрал от Ню Йорк. Вместо това отвори пликчето, заби единия край на сламката в прашеца, а другия вкара в ноздрата си. Смръкна дълбоко и съдържа дъха си. След това повтори цялото упражнение с другата ноздра. Когато свърши, се облегна назад и се остави на постепенно завладяващото го чувство на пълно благополучие и задоволство.

Погледна телефона и си помисли, че би могъл да се обади на Маргьорит, но след това реши да отложи разговора за по-късно през деня, когато двамата с Джейми щяха да дойдат, за да подпишат документите. Това посещение може да се окаже много интересно, помисли си Теди. Джейми дьо Бирон все още беше загадка за него и той изпитваше потребност да го опознае по-добре. В края на краищата, колкото по-добре го познаваше, толкова по-успешно щеше да го контролира.

Уха! Изведнъж си даде сметка, че кокаинът бе действал напълно. Имаше чувството, че цялото му тяло вибрира, изпълнено с енергия и живот.

Ще се опитам да се свържа с Тифани, реши той. И да се уговоря с нея за довечера. Тази вечер се бе отървал от необходимостта да бъде с Вал и затова смяташе да оползотвори свободното си време по възможно най-добрия начин.

Избра номера и изчака. След четвъртото позвъняване се включи телефонен секретар. Мамка му! — възкликна той. Изчака да чуе сигнала и изрецитира съобщението си:

— Здравсти, миличка, Теди е. Обади ми се веднага щом се прибереш. Искам да се позабавяваме тази нощ. Играчките са от мен.

Затръшна слушалката и се намръщи. Къде, по дяволите, е тя? Най-напред Вал, а сега и Тиф. Вероятно вече е отишла в онази местна дупка, за да се забавява с долнопробните си приятелчета.

Сега обаче трябва да се подготвя да посрещна Маргъорит и Джейми, помисли си той. И да изиграя най-добрата си роля. Знаеше обаче, че те няма да останат дълго в дома му. Гостуването им щеше продължи не повече от два часа. А Тифани сигурно щеше да изслуша съобщението му късно през нощта. Което означаваше, че ще разполага с няколко часа, които ще се наложи да прекара съвсем сам.

Внезапно му хрумна какво би могъл да прави през тези няколко часа. Изсмя се на глас, изправи се, взе кутийката от бюрото и, ухилен до ушите, тръгна да излиза от кабинета. Най-напред ще си взема един душ, реши той. След това ще се преоблека в дрехите, с които ще посрещна Маргъорит и Джейми. Ще се превъплътя в ролята си на очарователен домакин. А след като те си тръгнат, ще хапна малко от храната, която Хети ми е оставила в кухнята. В случай че съм гладен, разбира се. След това ще се заловя за работа. Знам какво да направя, че да уплаша Вал до смърт. Ще й дам да се разбере. На нея и на всичките й приятелчета.

---

[1] Ето, това е (фр.) — Б.пр. ↑

8.

Масата за двама бе подредена на каменната тераса пред голямата библиотека. В средата ѝ имаше малка кръгла ваза, пълна с маргаритки и други яркоцветни горски цветя, а от двете ѝ страни бяха поставени големи стъклени огнеупорни купи, в които горяха свещи и хвърляха романтични отблясъци в тъмната нощ. Върху пъстрата памучна провансалска покривка, с която бе застлана масата, бяха подредени обикновени порцеланови съдове и красиви, но съвсем обикновени стъклени чаши и сребърни прибори.

Масата изглежда много красива, помисли си Вал, и едновременно с това е някак си съвсем земна и непретенциозна. Слаба богу, че не бе отрупана с прибори, принадлежали на някой отдавна починал благородник или пък на изумително богат мафиот. Вал веднага оцени ненатрапчивата красота на иначе безукорно подредената маса и заради великолепието на внушителната къща. Докато пътуваше насам тя се надяваше, че вечерята няма да е толкова официална, колкото би се очаквало в едно толкова величествено имение.

Остана изненадана от факта, че не я посрещна Санто Дучи. Всъщност тя изобщо не го видя. Уин лично ѝ отвори вратата, облечен с панталон в цвят каки, снежнобяла ленена риза и мокасини. Остана още по-изненадана, когато той лично приготви напитките — водка с тоник за нея и скоч с вода за него, — след което съвсем сам сервира вечерята.

Все пак ѝ призна, че Герда — госпожа Райнхарт — бе приготвила простото угощение: възхитителна на вкус съомга със сос от копър, необичайно приготвена, но вкусна картофена салата с царевица, естрагон и късчета раци, задушени аспержи с оцет балсамико, домати, набрани направо от градината, гарнирани с домашно приготвено сирене моцарела, произведено от биволско мляко, и пресен босилек и полети с божествен на вкус, студено пресован първокачествен зехтин.

Уин отвори бутилка бяло бургундско вино, което прекрасно допълваше храната.

— Това е *Шато де Рули*, реколта 1998 година — информира я той. — Струва ми се, че е подходящо. Истината е, че все още не

познавам добре винарската изба, с която разполагам тук.

— Хубаво е! — заяви Вал, след като отпи първата глътка.

И ето че сега тя седеше на осветената от свещите тераса, отпиваше от виното и се наслаждаваше на късната лятна вечер. Седеше сама, заобиколена отвсякъде от тъмнина и чакаше Уин, който бе отишъл до кухнята, за да донесе десерта. Вал бе предложила да му помогне, но той отказа. Настоя тя да остане на мястото си и да се опита да смели част от погълнатата храна, за да си отвори място да обещава десерт: домашно приготвен ванилов сладолед с шоколадов крем.

Тази вечер Валери бе разпуснала косата си и слабият ветреца леко ветрееше кичурите ѝ. Облечена беше с лек кремав пуловер, кремав клин и кремави сандали с висок ток. Небрежен на пръв поглед тоалет, който обаче притежаваше елегантност и блясък, каквито единствено *Армани* успяваше да постигне. Малки диамантени обеци проблясваха на ушите ѝ. Около шията си носеше перлената огърлица, която бе наследила от баба си по бащина линия. На китката на лявата ѝ ръка искреше *официалният* ѝ часовник — златно творение на *Картие*, което бе получила като подарък от баща си преди много години. Носеше го рядко, защото не желаше да го подлага на вредните влияния, съпътстващи ежедневната и работа.

Когато по-рано вечерта се отби в дома на Еди и Джонатан, Колет също беше там. Тримата възторжено аплодираха външния ѝ вид и силно повдигнаха самочувствието ѝ. Точно навреме, както се оказа, тъй като бе преживяла един изключително неприятен следобед. Така и не можа да се отърси напълно от неприятното чувство, останало в душата ѝ след телефонния разговор с Теди, но въпреки това бе положила усилия да се облече добре за вечерята с Уин. Държеше да изглежда добре — не строго официална, но поне елегантна и секси.

И усилията ми бяха възнаградени, помисли си тя. Еди, Джонатан и Колет останаха буквално сразени от вида ѝ и мигновено поискаха да узнаят какъв е специалният случай за този убийствен тоалет. Останаха силно заинтригувани и развълнувани, когато им каза, че е поканена на вечеря в Стоунлеър. След което я засипаха с въпроси. Обясни им, че се е запознала с Уин покрай работата си на ветеринар. Те, естествено, веднага повдигнаха въпроса за загадъчното му уединение и тя ги информира, че в момента той се възстановява след тежка злополука,

получена по време на игра на поло. Отказа да съобщи повече подробности, защото не желаше да нарушава личната неприкосновеност на Уин.

— А какво ще кажеш по въпроса с парите? — попита я Джонатан. — Мислиш ли, че наистина може да е наркобарон или пък мафиот?

— Но това е нелепо, Джонатан! — веднага го сръза Колет и го изгледа с блеснали от ярост очи. — Човек с толкова изискан вкус не би могъл да се занимава с престъпна дейност. Ако беше наркобарон или мафиот, той изобщо не би проявил интерес към Стоунлеър. И в никакъв случай не би поканил Вал на вечеря. Не, този мъж е изключително изискан и проницателен. Как иначе щеше да прояви интерес към Вал?

Всички посрещнаха последната ѝ забележка със смях, но Валери все пак реши, че трябва да им каже, че няма представа какъв е източникът на богатството му.

— Зная единствено, че е живял, много на широко при това, в Палм Бийч. Видях снимки от онова време в склада с принадлежностите за езда — поясни тя.

— Ето, видяхте ли! — възкликна Колет. — Още едно доказателство в подкрепа на моето мнение. Ако този човек беше гангстер, той едва ли щеше да играе поло в Палм Бийч. — После се обърна към Вал и ѝ намигна. — Вал, скъпа, спомняш ли си, че наскоро си говорихме за твоето бъдеще? За Теди и за мъжете по принцип?

Валери кимна. Беше сигурна какво предстои да чуе.

— Разбира се, че си спомням. Колет.

Колет се усмихна широко, сякаш двете споделяха някаква съкровена тайна.

— Струва ми се, че вече виждам сиянието, появило се по красивото ти лице.

Вал се изчерви, после се разсмя, но по никакъв начин не оспори думите на Колет.

А когато спря джипа си пред входната врата на Стоунлеър, Уин я отвори и излезе да я посрещне преди дори да е успяла да стигне до звънеца.

— Виж ти, виж ти! — възкликна той и я огледа от главата до петите. — Този път не си с опръсканата с кръв престилка. В първия

момент не можах да те позная.

— Ти също не си лесен за разпознаване — отвърна тя.

— И защо така? — озадачено попита той.

— Ами на лицето ти има усмивка — отвърна тя. — До този момент не знаех, че можеш да се усмихваш.

— *Touche*^[1], *madame* — промърмори той и леко се поклони. После отвори широко вратата и я покани в библиотеката, където я очакваха, за да я посрещнат, четирите кучета и Мина.

По-късно, по време на вечерята, той отново я обсипа с комплименти — по-директни и искрени този път, но изречени с шеговит и леко закачлив тон.

— Тази вечер наистина изглеждаш много красива — заяви той. — Особено като се има предвид какво е обичайното облекло, в което обикновено те виждам.

— Ако това е комплимент — отвърна Вал, — ще го приема и ще ти отвърна със същото. — Вдигна поглед към него. — Ти също изглеждаш по-добре без големия нос и превръзката на очите. Всъщност, изглеждаш *почти* като човек.

— Почти като човек? — възкликна Уин.

— Е, може и да преувеличавам малко — пошегува се тя, — но ми се струва, че в твое лице започвам да различавам някакво слабо подобие на човешко същество. Черната превръзка над едното око е далеч по-приятна гледка от онази дебела превръзка и с нея изглеждаш значително по-добре. Пък и другите ти рани заздравяват много добре.

И сега, докато си припомняше последните няколко часа, които бе прекарала в неговата компания, Валери не можа да сподави усмивката, появила се неканена на устните ѝ.

— Давам цяло пени, за да науча мислите ти — обади се Уин, който точно в този момент излезе на терасата с поднос в ръцете.

— Искаш да се отървеш много евтино, а?

Той се усмихна.

— Явно, че си луксозна жена. Какво ще кажеш за четвърт долар?

— Ще го взема — отвърна тя. — Само че... ами, всъщност не мислех за нищо — продължи Валери. — Просто си седях и се наслаждавах на приятната вечер.

— Това изненадва ли те? — попита той и остави подноса на масата.

— Не, не е това — възрази Вал. — Истината е, че просто не знаех какво да очаквам, а се оказва, че дори не си спомням кога друг път съм си прекарвала толкова добре.

— Сериозно ли говориш? — попита той, взе една чиния от подноса и я сложи пред нея.

— Да — отвърна тя и кимна. — Почти бях забравила какво е... ами да се забавляваш без никакви усложнения и задни мисли.

Уин седна на мястото си и я погледна в очите.

— И аз се чувствам по абсолютно същия начин — увери я той. — Все едно че съм бил освободен от строг тъмничен затвор. Въпросът не е само в това, че знаеш за злополуката и нараняванията ми. Става дума за много повече, Вал.

Тя почувства как сърцето и леко ускори ритъма си, а лицето ѝ пламна от притока на кръв.

— Аз... мисля, че разбирам какво имаш предвид — промълви тя.

Той се присегна, сложи ръка върху нейната, погали я нежно и я стисна лекичко. Докосването му беше толкова вълнуващо, че Валери едва не потрепери.

— Съветвам те да изядеш този сладолед, преди да се е разтопил — рече Уин, ухили се широко и отдръпна ръката си.

— Изглежда много вкусен — рече тя и взе лъжичката си.

— Герда го приготвя. Има специална машина за сладолед. Шоколадовият крем е също нейно производство.

Валери облиза лъжичката и я извади от устата си.

— Фантастичен е! — възкликна тя.

— Радвам се да видя, че имаш добър апетит — подхвърли той. — Обичам жени, които си похапват добре.

— Може би — отвърна тя, — но се съмнявам, че ще ти хареса резултата, който една жена би постигнала, ако всеки ден си хапва по този начин.

Той се разсмя.

— Предполагам, че имаш право, но въпреки това ми харесва да те наблюдавам. Моята бивша съпруга — всъщност, съвсем скоро ще стане бивша — хапваше като врабче. И това в случаите, в които решаваше, че може да се отпусне малко и да си поживее.

Вал го погледна.

— Маниачка на тема диети, а?

Той кимна утвърдително.

— Съдържанието на телесни мазнини беше главната ѝ тема на разговор. Половин килограм в повече или по-малко можеше да я докара до лудост. Не, всъщност, основната тема бяха не мазнините, а пластичните хирурзи. Кой от тях извайвал най-красивите гърди, кой бил майстор на липосукцията, кой... абе, сигурно вече ти е ясно. — Остана за миг загледан в далечината, а след това я погледна отново. — Но тя и без друго си беше луда.

Валери се поколеба, преди да отговори. Бившите съпруги бяха опасна територия за разговори и, въпреки че изпитваше напълно разбираемо любопитство, тя определено не желаше да наднича точно в тази част от живота му. Уин обаче като че ли желаше да разговаря за това. В края на краищата, той сам повдигна темата.

— Каква всъщност е тя? — попита Вал, решила в крайна сметка да продължи разговора. — Зная, че изобщо не е луда. Ако беше, ти не би се оженил за нея. Искам да кажа, че не е напълно откачена. Иначе малко лудост в определени моменти може дори да бъде приятна.

— Тя винаги си е била малко луда. В добрия смисъл на думата, както ти така справедливо изтъкна. Само че с времето започна да става прекалено луда за вкуса ми. Родителите ѝ са обикновени хора, които живеят близо до Западен Палм Бийч. Не са бедни, но никога не са можели да си позволят разточителство и разкош. Тя е много красива, много секси и дяволски умна. Не ѝ е трябвало много време, за да оцени преимуществата, които може да ѝ предложи Палм Бийч. За разлика от Западен Палм Бийч.

— Искаш да кажеш, че се стреми да се издигне в обществената йерархия? — попита Вал.

— Катери се нагоре със зъби и нокти — отвърна той. — На времето това дори ми харесваше. Няма нищо лошо в стремежа на един човек да си извоюва по-добро място под слънцето, нали така?

— Точно така — съгласи се Вал и кимна с глава.

— Та значи тя си намерила работа като секретарка в Палм Бийч, запознала се с някакъв богат дъртак от Ню Йорк, който притежавал изискан мезонет в града, и се омъжила за него — продължи разказа си Уин. — Две години по-късно той починал от сърдечен удар и тя наследила почти всичко.

— И тогава си се появил ти — обади се Вал.

— Точно така — отвърна той. — По онова време тя вече разполагаше с достатъчно пари, за да започне да излиза по-често. Срещаше се предимно с благовъзпитани и богати разведени мъже. После започна да раздава пари за благотворителни цели, осигурявайки си по този начин достъп до приемите, които тези хора организираха. Освен това постоянно даваше партита в собствения си мезонет, на които канеше най-бляскавите участници в клубния живот на града. По онова време аз живеях по същия начин като нея. Бях любимец на жените, изобщо не се задържах на едно място и ги сменях една след друга. Та на едно парти някакви приятели ни запознаха и аз веднага си изгубих ума по нея. И не заради красотата ѝ. А заради жизнеността и свободолюбивия ѝ дух. Не беше надута и високомерна като повечето богати жени в Палм Бийч. Беше нещо като ренегат. Глътка свеж въздух. Скоро след като се запознахме разбрах, че вече бе успяла да профука почти всичките пари, които бе наследила от нещастния Сидни Гудмън. — Той се разсмя.

— И какво смяташе да прави? — попита Вал, искрено заинтригувана от разказа му.

— Нямаше ни най-малка представа — отвърна той и леко поклати глава. — Все повтаряше, че е сигурна, че нещата все някак си ще се подредят. А ако това не стане? Изобщо не ѝ пукаше. Не се страхуваше от нищо. Поне по онова време.

— От думите ти излиза, че е истинска куражлийка — подхвърли Валери. — Повечето жени копнеят за сигурност. Стремят се да си намерят подходящ мъж и да се устроят финансово.

— Да — съгласи се той. — Но тя беше съвършено различна и това бе едно от нещата, което ме привлякоха в нея. След няколко години брак, обаче, положението започна да се променя драстично.

— Какво стана? Опозна я по-добре и започна да я презираш? — попита Вал. — Или вече проявявам прекалено любопитство?

— Не, нищо подобно — увери я той. — Ариел твърде бързо свикна с хубавото, ако разбираш какво имам предвид. Аз обичах да я глезя, но след известно време тя стана просто ненаситна. Във всяко едно отношение.

— Материалистка, а? — с усмивка подхвърли Вал.

— Стопроцентова — потвърди той — И като капак на всичко започна да се отегчава по време на отсъствията ми от къщи — пътувах

много по работа, а също и за да играя поло — и се забърка с едни безделници, които ходеха от парти на парти и се тъпчеха с наркотици. Престана да посещава благотворителните мероприятия и започна да прекарва цялото си време с неблагоприятните си приятелчета. И като казвам *неблагонадеждни*, наистина имам точно това предвид. Отегчени от живота и фрашкани с пари бели боклуци от Европа, пристигнали в Щатите с огромния си антураж.

— Вероятно просто не е знаела какво да прави със свободното си време — обади се Валери. — Била е отегчена, защото не е имала никакви дълготрайни интереси.

— Предполагам, че имаш право — съгласи се Уин. — През първата година от брака ни тя ме придружаваше по време на пътуванията ми, свързани с бизнеса или страстта ми по полото. Струва ми се, че истински се забавляваше по време на мачовете. Всеки поло турнир е съпроводен с много бляскави събития, внушителни приеми и запознанства с много нови и интересни хора. Виж, деловите ми пътувания я отегчаваха. Разглеждането на мини и минно оборудване не се покриваше с представата ѝ за добре прекарано време. И това е напълно разбираемо. Става дума за един много мръсен и напълно лишен от блясък бизнес. За известно време, обаче, поне в началото, двамата бяхме неразделни. — Замълча за момент и я погледна. — След това тя напълно изгуби интерес към мен. Във всяко едно отношение.

Валери го изгледа изпитателно, преди да отговори.

— И все още се чувстваш наранен и обиден, нали? От това, че е изгубила интерес към живота ти... и към теб самия.

Той кимна.

— Трябва да призная, че това е самата истина, докторе — отвърна той и се усмихна сковано. — Започна да ме пренебрегва още преди злополуката, но след това се отказа напълно от мен. Във всяко едно отношение.

— Разбирам. — Ариел, която очевидно бе престанала да го обича много преди инцидента, просто не бе успяла да се справи с промяната, настъпила у него след жестокото падане. За вманиачената на тема външен вид Ариел е било просто непоносимо изпитание да се опита да прави секс с обезобразения си съпруг.

— Искаш ли да пийнем по малко бренди? — попита той, решил да смени темата.

— За мен съвсем малко — отвърна Вал. — Не забравяй, че трябва да шофирам до вкъщи.

— Да, но аз се надявах да те напия и да те принудя да прекараш тук целия уикенд, за да мога да се възползвам от теб — с усмивка заяви Уин.

— Този уикенд съм дежурна на повикване в клиниката — отвърна тя. — Така че ще ти позволя да го направиш някой друг път.

Двамата избухнаха в смях.

— Съгласна ли си да влезем в библиотеката? — попита Уин. — Кучетата се държаха изключително добре и нито веднъж не ни обезпокоиха тази вечер. Струва ми се, че е редно да ги възнаградим по някакъв начин като отидем да им правим компания.

— Аз лично нямам нищо против.

Той се изправи, заобиколи масата и застана зад стола ѝ, за да ѝ помогне да се изправи. После я прегърна през кръста и я поведе към библиотеката.

В мига, който двамата се появиха в стаята, кучетата наскачаха и се спуснаха към тях, борейки се за вниманието им. Уин се приближи до бара и сипа по малко бренди в две чаши, а Валери се зае да гали под ред огромните кучета и спря едва когато се убеди, че нито едно от тях не е останало пренебрегнато. Най-накрая, доволни и успокоени, те се върнаха към любимите си места и отново се унесоха в дрямка.

— Мили боже! — възкликна Валери — Толкова са кротки и любвеобилни!

— Такива са с теб — възрази Уин. — Но не бих казал, че се държат така с всеки.

Подаде ѝ брендите и ѝ посочи едно от големите кожени канапета.

— О, почакай малко! — изведнъж възкликна той. — Всъщност, идеята да седнеш тук май не е много добра. Цялата ще се полепиш с косми от кучетата.

— Но това е нелепо, Уин — разсмя се тя. — Та аз прекарвам целия си живот сред кучешки косми. Забрави ли?

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. — Валери се настани на канапето. Той я последва, оставяйки известно разстояние помежду им. Събу обувките и вирна крака на масичката за кафе.

— Разположи се по-удобно — предложи ѝ той.

— Но на мен ми е удобно — отвърна Валери.

— Да, но имаш обувки на краката си.

— Е, щом настояваш толкова... — Тя изхлузи сандалите си и следвайки примера му подпря крака на мраморния плот на ниската масичка. После размърда пръсти — Ето, сега вече наистина се чувствам удобно.

— Знаех си — възкликна той. — Предполагам, че като малко момиченце изобщо не си искала да носиш обувки.

— Точно така — през смях си призна тя. — И от тогава насам не съм се променила кой знае колко.

— Наздраве — рече ѝ той и вдигна чашата си.

— Наздраве — отвърна Валери.

Чукнаха чашите си и се погледнаха в очите.

— Тази стая е прекрасна — подхвърли тя, отмести поглед от него и се огледа.

— Ако си забелязала, аз живея предимно в нея — обясни той. — Заедно с кучетата. — Тук се храня и чета, от тук провеждам телефонните си разговори. Дори и компютърът ми е тук — додаде той и посочи към лаптопа, поставен върху старинното френско бюро.

— И какво правиш с този компютър? — поинтересува се тя.

— Предимно неща, свързани с мините — отвърна Уин. — Контролирам количеството на произведената продукция, следя продажбите и, разбира се, постоянно изпращам по електронната поща разпореждания и указания за работа.

— Значи се занимаваш с минно дело?

Той кимна утвърдително.

— Дядо ми основал мините, а след това ги завещал на баща ми. Когато той почина, аз заех мястото му и се заех да разширя бизнеса, поставяйки началото на някои сродни производства. Химикали и други подобни вещества. Бях на петнадесет години, когато за пръв път отидох да работя там. След това прекарвах всяко лято там и научих предостатъчно за бизнеса.

— Ами майка ти? — попита Вал. — Жива ли е още?

Той поклати глава.

— Не, тя надживя татко само с две години. Беше изключително самотна без него. Знаеш ли те двамата бяха страхотна двойка. И на нея

просто не ѝ се живееше след неговата смърт.

— Съжалявам.

— Няма нищо. Оттогава изминаха доста години и аз се примирих със смъртта им.

— Значи ти остана да управляваш целия бизнес съвсем сам?

Уин отново кимна.

— През последните няколко години ръководя почти целия бизнес от къщи, но четири или пет пъти през годината отивам на Запад и оставам там по няколко дни. Така новите служители имат възможност да се запознаят с шефа. Пък и от време на време се налага да присъствам лично, за да съм сигурен, че всичко е под контрол. — Погледна я и се усмихна.

— Обзалагам се, че си много строг началник — подхвърли Валери.

— Така е — без никакво колебание отвърна той. — Но съм справедлив и предлагам на служителите си щедро възнаграждение за положения труд. Те прекрасно знаят, че няма работа в компанията, която да не съм вършил лично през някой период от живота си, и са наясно, че не съм поредният богаташ, който си живее живота благодарение на тежкия им труд. — Замълча за момент и я погледна. — Достатъчно говорихме за мен — заяви той. — Разкажи ми за себе си.

— И какво искаш да ти разкажа?

— Обзалагам се, че си имала страхотно дебютантско парти, учила си в един от колежите *Севън Систърс*^[2], след което си наследила ветеринарната практика от баща си.

Тя се разсмя и едва не разплиска брeндитo си.

— Кое е толкова смешно? — недоумяващо попита Уин.

— Твоите... твоите предположения.

— Познах, нали?

Тя кимна с глава.

— И да, и не. Позна за дебютантското парти. Наистина ми организираха такова. Но аз така и не можах да се впиша в обстановката. Всъщност, бях облечена с взета назаем рокля и след това не посетих друг подобен бал.

— Обзалагам се, че си се съгласила на това парти, само защото мама и татко са го очаквали от теб.

— Точно така — съгласи се Вал. — Беше по-лесно да го направя, отколкото да споря с тях. Що се отнася до колежа, искам да ти кажа, че съм завършила *Корнел* и се издържах съвсем сама, работейки през цялото време.

— Шегуваш се! — възкликна той и на лицето му се изписа изненада.

— Нищо подобно. Работила съм като продавачка в книжарница и като сервитьорка, разхождах кучета, гледах деца, пазех чужди къщи докато собствениците им отсъстваха. Живеех с пари назаем. Теглих огромни студентски заеми. Които продължавам да изплащам и в момента. — Разсмя се, а Уин се разсмя заедно с нея. — Понякога ми се струва, че ще тъна в дългове до края на живота си.

— Нещо не ми е съвсем ясно — рече ѝ той. — Значи си имала дебютантско парти като истинска аристократка, но родителите ти не са те издържали в колежа?

— Така е, не са. Майка ми настояваше да се запиша в някакво училище в Швейцария или поне да уча литература и френски в някой от колежите *Севън Систърс*. Аз обаче не пожелах. Искях да стана ветеринарен лекар. При което тя ми заяви, че, в такъв случай, ще трябва да се издържам сама.

— Шегуваш се — повтори той.

— Не, за съжаление. Според мен майка ми не очакваше, че ще замина просто ей така и все се надяваше, че ще се откажа и ще се прибера у дома.

Той се усмихна.

— Но ти не го направи, нали? Браво на теб! Това означава, че притежаваш забележителна смелост.

Вал само сви рамене.

— Аз просто знаех какво искам — отвърна тя. — И бях готова на всичко, за да го получа.

— А родителите ти? Какво мислят сега по въпроса? — попита Уин.

— Баща ми почина, преди да постъпя в колежа — продължи да разказва Валери. — А майка ми... е, тя продължава да е недоволна от мен. Майка ми е убедена, че единственото, което се очаква от мен, е да се омъжа за човек с добро потекло и финансови възможности и да прекарам целия си живот в бездействие. Като онези дами в Ню Йорк,

които не пропускат официален обяд или благотворително мероприятие. Точно както живееше и тя самата преди смъртта на баща ми.

— Но ти би повяхнала и би загинала в подобна атмосфера — без никакво колебание заяви той.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Зная, но опитай се само да го кажеш на майка ми...

— Според мен тя би трябвало да е изключително горда с теб — рече й Уин. — На нейно място аз бих се гордял с теб. Аз се гордея с теб.

Валери се разсмя.

— И защо? — попита тя.

— Наблюдавах те как работиш — отвърна той — и смятам, че си първокласен ветеринар. И прекрасен човек.

Валери почувства, че се изчервява отново.

— Благодаря — промълви тя. — Високо ценя мнението ти.

— А сега — изведнъж заяви Уин, — разкажи ми кой е този щастливец, за когото си сгодена.

— Как...? — Тя го погледа изумено и не успя дори да довърши изречението си.

Бавно и с известна неохота неясната фигура свали бинокъла и го повеси на врата си. После разтърка с пръсти уморените си очи.

Беше като хипнотизиран от продължителното наблюдение. Все едно че гледаше някакъв забранен ритуал или изключително възбуждащ порнофилм. Не че в поведението им имаше нещо неприлично или развратно. Тъкмо напротив — и двамата се държаха изключително благопристойно.

Всичко се дължи на факта, че нарушаваш уединението им. Затова се чувстваш толкова странно. Нахлуваш в живота им, наблюдаваш ги на техен терен, а те дори не подозират. Страхотна гръпка!

Натрапникът допускаше, че дори и най-обикновените и делнични моменти, наблюдавани по този начин, биха изглеждали хипнотизиращо завладяващи. Но не това целеше неговото наблюдение. Не, той си имаше друга цел. Много важна при това. Всъщност, сега,

когато ги видя заедно, той изведнъж осъзна, че в ситуацията се съдържа много по-голям потенциал, отколкото бе допускал.

Начинът, по който двамата си бърбеха по време на вечерята, нехайните шегички, закачките, веселият смях и добре премерените сериозни моменти... Начинът, по който ѝ кавалерстваше — помогна ѝ да седне на масата, а след това се изправи, издърпа стола ѝ и ѝ помогна да се изправи... Начинът, по който хвана ръката ѝ по време на вечерята, а след това я прегърна през кръста и я въведе вътре в къщата...

Сега двамата седяха един до друг на канапето, подпрели босите си крака на масичката за кафе. Телата им почти се докосваха докато бърбеха безспирно, без да обръщат внимание на времето.

И за какво толкова си говореха! Сигурно обсъждаха живота си, говореха за миналото и настоящето, опознаваха се един друг — кой откъде е и какъв е, — за да могат след това с чиста съвест да скочат в леглото и да опознаят и телата си.

Чак му се повръщаше като ги гледаше.

Фигурата, спотаила се в сенките, се изплю на земята, сякаш искаше да прогони лошия вкус от устата си, а след това погледна светещия циферблат на часовника си и видя, че минава единадесет. Ставаше късно, а имаше работа за вършене. Наближаваше моментът да се заеме с нея.

— К-кой... кой ти каза за годежа? — най-сетне успя да изрече Валери, неспособна да даде отговор на милионите въпроси, които напиреха в главата ѝ.

— Никой — отвърна Уин и я изгледа победоносно.

— Как така никой? — възкликна тя. — Откъде научи тогава?

— Много е просто — заяви той и избухна в смях.

Дяволите до го вземат! — мислено възкликна тя. В момента си играе с мен и това му доставя огромно удоволствие.

— Каж ми — настоя Валери. — Кое е толкова просто?

— Спомняш ли си първото си посещение тук? — попита я той.

Тя кимна утвърдително.

— Разбира се, че си спомням — отвърна тя. — Повикахте ме заради Предвестник на буря, който имаше силни колики. Защо?

— През онази нощ те видях — призна си той и я погледна глуповато. — Бях в конюшните и те наблюдавах. Беше тъмно и ти не ме забеляза.

— Разбирам. — Валери кимна с глава, припомнила си неприятното усещане, че е наблюдавана през онази нощ.

— Нямахме как да не забележа огромния пръстен, който носеше тогава — продължи той. — Диамантът буквално осветяваше цялото помещение всеки път, когато уловеше светлината на фенера. И определено изглеждаше като годежен пръстен. Поне в моите очи, докторе.

Валери преглътна мъчително. Истина бе, помисли си тя. Точно тогава бе приела пръстена на Теди и той все още бе на ръката ѝ, когато дойде да прегледа коня. Още не бе свикнала с него и бе пропуснала да го свали докато преглеждаше Предвестник на буря.

Вдигна поглед към Уин и кимна с глава.

— Виновна по всички обвинения — заяви тя и се усмихна сковано.

— Значи наистина си сгодена — подхвърли той, неспособен да прикрие разочарованието, изписало се на лицето му.

— Би... могло и така да се каже.

— Какво трябва да означава това? Сгодена ли си или не си?

Въобразяваше ли си, или наистина долови някаква надежда в гласа му?

— Ами... — Вдигна поглед към тавана и сви рамене. — Откъде да започна?

— Ами най-добре от самото начало — предложи Уин, присегна се, и хвана ръката ѝ.

Тя сведе поглед надолу и си помисли, че жестът му изглежда толкова естествен, толкова приятелски... и прекрасен. Вдигна глава и прикова поглед върху лицето му.

— Срещам се с един мъж от много време — започна тя. — Още от колежа. Всички смятаха, че, рано или късно, ще се оженим. Включително и аз. — Въздъхна дълбоко и продължи:

— С две думи, онази вечер той ми предложи брак и ми даде пръстена. След това ме повикаха от клиниката и аз дойдох, за да се погрижа за Предвестник на буря.

Уин не отделяше поглед от нея.

— Оттогава насам не съм те виждал да го носиш — отбеляза той.
— Ти си... ти си страшно наблюдателен — заяви Валери и се засмя.

— Това е, защото съм силно заинтересован — с усмивка отвърна той.

Тя замълча, но той не възнамеряваше да я остави на мира.

— Е, сгодена ли си още или какво? — настоя Уин. — На мен не ми изглеждаш като сгодена жена.

Тя сви рамене, а след това заговори отново.

— Предполагам, че официално все още сме сгодени.

— *Официално?* — повтори той.

Вал кимна отново.

— С други думи ти не си... — Гласът му постепенно заглъхна.

— С други думи — помогна му тя, — все още не съм му казала, че не желая да се омъжа за него.

— Аха! — с усмивка на устните възкликна той. — Започва да става интересно. — Замълча за момент, а след това попита:

— И кога смяташ да му кажеш, че бракът ви няма да се състои?

— Не зная — изпъшка Вал. — Толкова ми е трудно да го направя... държа се като истинска бълзливка и все отлагам и отлагам... Зная, обаче, че, рано или късно, ще трябва да му го кажа.

— Направи го час по-скоро — рече ѝ той.

Тя го погледна с разширени от изумление очи.

— Какво... какво точно се опитваш да ми кажеш?

— Чу ме — отвърна той. — И ми се струва, че разбираш прекрасно какво имам предвид.

— Ти... — Не можа да си наложи да изрече с думи онова, което си мислеше, че иска да ѝ каже.

— Искам да си свободна — заяви Уин. — *За мен.*

Тялото на Валери потрепери като от токов удар. Сърцето ѝ подскочи като обезумяло, а силните му удари отекнаха оглушително в ушите ѝ. Установи, че не може да си поеме дъх. Не можеше да проговори дори. Това беше моментът на истината.

Той е влюбен в мен, осъзна тя. А аз съм влюбена в него.

Преди да успее да каже каквото и да било, Уин се присегна и я притегли към себе си. Тя не се и опита да се съпротивлява. Преизпълнена с щастие се отпусна в топлата му прегръдка с

усещането, че точно там ѝ е мястото. Уин я целуна, а тя, усетила надигналото се в душата ѝ вълнение, зарови пръсти в меката му тъмна коса и почувства грубата повърхност на превръзката.

Как е възможно някой да се страхува от този мъж? — запита се тя. Как е възможно някой да измисли всичките онези отвратителни неща, които се говореха за него в околността? И как е възможно да обича точно *мен*?

Отвърна на целувката му с неподправена страст, забравила за всичко останало, отдала се напълно на прекрасния миг. Незабравим, изпълнен с магическо очарование и сила.

Уин най-накрая се отдръпна и ѝ се усмихна. Вгледа се в очите ѝ, опитвайки се да отгатне мислите и чувствата ѝ. Тя колебливо отвърна на усмивката му и прошепна:

— Ще го направя. Час по-скоро.

---

[1] Победен, загубил (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Прозвище на седемте най-реномирани и най-скъпи женски колежи — Б.пр. ↑

9.

Валери се обърна в леглото и погледна часовника върху нощното шкафче. Шест и половина сутринта! Какво става, по дяволите? Телефонът звънеше безспирно и тя напразно се опитваше да се абстрахира от пронизителния шум. И тогава изведнъж си припомни, че е дежурна на повикване в клиниката, бързо протегна ръка и сграбчи слушалката.

— Ало? — рече тя, опитвайки се да прогони съня от гласа си.

— Валери? — Възпитаният глас, прозвучал от другата страна, беше гневен, деспотичен и взискателен. Валери мигновено застана нащрек.

— Майко? — възкликна тя. — Какво... какво има? Да не се е случило нещо лошо?

— Нещо лошо? — повтори Маргьорит дъо ла Рошел. — Не, разбира се. Поне не и с мен.

— О! — промърмори Валери. — Толкова е рано... Помислих си, че може би... Никога не ми се обаждаш толкова рано в събота сутринта.

— Искам да дойдеш у дома на закуска — заяви Маргьорит. Това беше заповед, а не покана.

— На закуска? Но... аз имам страшно много работа в къщата и...

— Закуската ще бъде сервирана точно в девет часа — прекъсна я Маргьорит. — И искам да си тук. Налага се да обсъдим някои неща. Както знаеш, братовчед ти Джейми е тук, но ти дори не пожела да го видиш.

— Не съм се опитвала да отбягвам Джейми — започна да се оправдава Валери. — Смятах дори да го поканя в дома си или да дойда у вас, за да го видя. Но ти прекрасно знаеш колко съм заета в клиниката, майко, така че още не ми е останало време за него.

— О, да, наистина! — възкликна Маргьорит. — Ти никога нямаш време за семейството си, нали, Валери? Така че тази сутрин е идеална за целта. Днес е събота, не си на работа и нищо не ти пречи да дойдеш на закуска.

— Дежурна съм на повикване в клиниката — отвърна Валери. — Така че...

— По дяволите тази клиника! — сърдито кресна Маргьорит. — Мисля, че можеш да отделиш малко от времето си, за да закусиш с майка си и братовчед си. Болните ти кучета ще трябва просто да почакаат. Девет часа!

Преди Валери да успее да отговори, в ушите ѝ отекна силният шум от затръшната телефонна слушалка от другата страна на линията. Тя погледна за момент слушалката, която стискаше в ръката си, след което бавно я върна на мястото ѝ. Въздъхна и се запита какво, по дяволите, бе предизвикало тази буря. И тогава внезапно избухна в гръмогласен смях.

Елвис, който лежеше на пода до леглото ѝ, яростно размаха опашка, превъзбуден от гласа ѝ. Тя погледна надолу към него. Цялото ѝ тяло се тресеше от смеха, който продължаваше да клокочи в гърлото ѝ.

— О, Елвис! — възкликна тя, когато най-сетне се успокои и си пое дъх. — Днес майка ми няма да успее да ме разстрои. Нищо не би могло да ме разстрои днес. — Обви ръце около тялото си, завладяна от спомена за предишната нощ. И за Уин Конрад.

Елвис я погледна с нещо като широка усмивка на лицето и продължи да блъска с опашка по пода.

Валери провеси крака от леглото и се изправи. Изпъна рамене, протегна ръце към тавана и се изправи на пръсти.

— Не, господин Елвис — отново възкликна тя. — Маргьорит дьо ла Рошел няма да успее да съсипе деня ми. Каквото и да направи.

Спусна се към банята, изпълни сутрешния си ритуал и се запъти боса към кухнята, облечена с огромната тениска, която носеше вместо пижама. Елвис я следваше по петите. Валери бързо напълни купичката му с вода и му сложи закуската — обичайната гранулирана храна, премесена с любимата му риба тон. След това смля малко кафе и включи кафеварката. Пусна Елвис навън веднага щом той приключи със закуската си. Втурна се към банята и набързо си взе един душ. След това, загърната с голяма хавлия, си сипа чаша кафе и излезе на верандата, за да го изпие.

Ранното утро обещаваше прекрасен летен ден и Валери съжаляваше, че няма да може да го прекара в градината си.

Продължи да отпива от кафето, като си мислеше, че много би ѝ се искало да чуе тихите стъпки на Колет откъм градината, за да могат двете да поседят заедно с Хайдън на верандата и да поклюкарстват. Изгаряше от нетърпение да ѝ разкаже за случилото се предишната вечер, но се налагаше да го отложи за по-късно през деня. Сега беше твърде рано, за да я буди. Допи кафето си и се прибра в къщата. Погледна часовника в кухнята. Вече приближаваше осем. Крайно време е да започне да се приготвя за закуската с Джейми и майка си.

Влезе отново в банята, сложи си малко очна линия, спирала и почти незабележим пласт руж. Внимателно положи на устните си червило с любимия си червеникаво кафяв цвят, който чудесно подходеше на русата коса и зелените ѝ очи. Най-накрая разреса енергично косата си и я разпусна свободно върху раменете си. Отдръпна се крачка назад и се огледа внимателно в огледалото.

Никак не е зле, помисли си тя, макар да си даваше сметка, че, каквото и да направи, никога нямаше да успее да удовлетвори високите изисквания на майка си. Не, помисли си тя, майка със сигурност ще ми намери някакъв недостатък и ще побърза да ме уведоми за него. Огледа се още веднъж и се усмихна на отражението си.

Е, Маргьорит, тази сутрин обаче смятам да не обръщам никакво внимание на критиките ти, каза си тя. Защото нищо, ама абсолютно нищо, не би могло да помрачи този ден. Спомни си, че не си е сложила парфюм и бързо си пръсна няколко капки от шишенцето върху тоалетната ѝ масичка.

Върна се бързо в спалнята, захвърли халата за баня, сложи си бельо и затършува из гардероба. Къде, по дяволите, се е дянала зелената ми копринена блуза? — запита се тя. Обичаше да я носи, защото чудесно подходеше на очите ѝ. Отвори и затвори няколко чекмеджета с мисълта, че може да я е сгънала и прибрала в някое от тях. Не я намери.

Върна се при гардероба и продължи да рови из него. Напрасно. Е, добре, мислено възкликна тя, измисли нещо друго тогава. Грабна една небесно синя блуза с къс ръкав, копринена също като зелената, облече я и я допълни с кремав, прилепнал към тялото ѝ клин, който много напомняше на онзи, с който бе облечена предишната вечер. Обу високите си кремави сандали и се върна обратно в кухнята, откъдето

взе дамската си чанта. Готова съм, помисли си Валери. Остава само да се погрижа за Елвис.

Излезе на верандата и го извика. Той веднага се показва от храсталаците край езерото и хукна към нея. Валери отвори вратата и го пусна в къщата.

— Елвис — рече му тя. — Отивам да се видя с майка и смятам да те оставя тук. — Наведе се и го погали няколко пъти. — Съжалявам, че ти причинявам това, но и за двама ви с майка така е много по-добре.

Заклучи вратата на верандата и остави кухненската врата отворена, за да може Елвис да се разхожда наоколо. Можеше да се излегне на верандата, или пък да се прибере в къщата. Всичко зависеше от него. Никак не ми се ще да присъствам на тази закуска, но днес нищо не е в състояние да изтрие усмивката от лицето ми.

Двадесет минути по-късно тя спря на паркинга зад къщата на майка си и лицето и мигновено помръкна.

Сребристият ягуар на Теди.

О, не, помисли си тя. Защо майка не ме предупреди? А и той какво прави тук толкова рано сутринта? И без да е умна колкото Айнщайн, можеше веднага да отговори на този въпрос. Маргьорит, естествено, го беше поканила. А решението за тази ранна закуска сигурно е било взето от майка ѝ, след като снощи двамата с Теди са обсъдили нежеланието ѝ да промени плановете си, за да бъде с него.

Толкова типично за Теди да се обади на майка ми, помисли си тя. И да се опита да получи помощта ѝ, за да ме вкарат заедно в пътя. Е, този път няма да се получи.

Валери се качи на закритата веранда и видя, че масата е сервирана за закуска. После влезе в кухнята, където Ефи, приведена над фурната, тъкмо изваждаше отвътре тава с кроасани. Тя очевидно чу стъпките на Валери, обърна се и се усмихна широко.

— Толкова се радвам да те видя! — възкликна и остави тавата на кухненския плот.

Валери я прегърна и я целуна по бузата.

— Изглеждаш страхотно, Ефи.

— Не е нужно да ме ласкаеш — отвърна възрастната жена, — но ми е приятно, че го правиш. — Присвила очи, тя се вгледа изпитателно

във Валери. — Ти! — заяви тя и я посочи с пръст.

— Ти си тази, която изглежда страхотно, Вал. От теб сякаш се излъчва някакво сияние.

Валери се усмихна.

— Наистина ли?

— Сама знаеш, че е така — отвърна Ефи. На лицето и се изписа любопитство. — Каж ми какво става — подкани я тя. — Защото това изражение ми е познато. И то означава, че ти се е случило нещо ужасно хубаво.

— О, Ефи — възкликна Валери, — нямам представа за какво говориш.

— Хайде, стига — не се отказваше възрастната жена. — Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко, госпожице.

Валери се наведе и отново я целуна по бузата.

— Ще ти разкажа всичко, но по-късно — обеща ѝ тя. — Когато двете с теб сме сами.

— Обещавах ли? — попита Ефи и я изгледа с разширени от любопитство очи.

— Обещавам — увери я Валери.

Ефи цялата засия.

— Знаех си! — възкликна тя. — Просто си знаех!

— Къде е майка? — попита Валери.

— Заедно с момчетата е отзад край стария плувен басейн — отвърна Ефи. — Изненадана съм, че не си ги забелязала.

— Плувния басейн ли? — учудено попита Валери. — Какво, за бога, правят там?

Ефи сви рамене.

— Кой знае. Откакто пристигна този твой братовчед, двамата с майка ти постоянно си шепнат нещо като конспиратори. Като ги гледа отстрани, човек би си помислил, че планират нечие убийство. На мен, обаче, не ми казват нищо.

Валери се намръщи, но веднага след това лицето ѝ се разведри отново.

— Е, вероятно няма нищо за казване, Ефи — заключи тя. — Двамата вероятно си споделят стари семейни тайни. Или обсъждат кирливите ризи на фамилията, скрити далеч от любопитните очи на хората.

— Ха! — презрително изсумтя Ефи. — Тези неща изобщо не са тайна за мен.

В този момент доловиха приближаващите се гласове и се обърнаха към вратата.

— Ще поговорим отново по-късно — рече ѝ Валери, след което излезе на верандата за да ги поздрави.

На лицето на майка ѝ бе застинало дружелюбно и приветливо изражение, което обаче изобщо не можеше да я заблуди.

— Добро утро, скъпа — поздрави я тя и поднесе бузата си за целувка.

— Добро утро — отвърна Валери и чинно целуна предложената буза. — Джейми! Много се радвам да те видя.

Джейми я прегърна и, придържайки се към европейските маниери, целуна въздуха от двете страни на лицето ѝ.

— Изглеждаш страхотно — увери я той.

— Ти самият също изглеждаш великолепно — отвърна тя. — По всичко личи, че спортуваш усилено. Южна Франция очевидно ти понася добре.

Почувства ръката на Теди, която се плъзна по раменете ѝ.

— Добро утро — поздрави я той и я целуна по бузата.

Ефи се появи откъм кухнята, понесла поднос с каничка прясно сварено кафе и всевъзможни чинии и панери, отрупани с храна.

— О, виждам, че Ефи вече е готова — възкликна Маргьорит. — Заповядайте на масата.

Джейми леко отдръпна стола ѝ назад и Маргьорит се настани на мястото си начело на масата. Теди пък помогна на Валери да заеме отреденото ѝ място. Тя седна, потисната от настанилото се в душата ѝ ужасно чувство, от което просто не можеше да се освободи.

Ефи остави подноса на масата, сервира храната и напълни чашите им с кафе. Закуската се състоеше от бъркани яйца, пържен бекон и наденички, кроасани и бисквити, плодове и всякакви сосове и подправки. Маргьорит си сипа първа, след което подаде храната на останалите.

— Много е вкусно! — ентузиазирано възкликна Валери. — От доста време не бях опитвала от закуските на Ефи.

— Би трябвало да идваш по-често, скъпа — подхвърли Маргьорит и хвърли многозначителен поглед на дъщеря си. — Както

знаеш, Ефи приготвя закуска всяка сутрин.

Теди се разсмя.

— Обзалагам се, че в къщата на Вал има повече храна за Елвис, отколкото за нея самата.

Валери почувства, че цялото ѝ лице се изчервява, но предпочете да не казва нищо в отговор. Нека да си мислят каквото си искат. Нищо от онова, което казват или правят, не може да ме нарани, напомни си тя.

— Маргьорит винаги е знаела как да прави нещата с финес и съвършенство — отбеляза Джейми. — Независимо дали става дума за хора, или за животни.

Закуската продължи, като разговорът им се насочи към градината, а след това и към плувния басейн, който Маргьорит, за огромно изумление на Валери, смяташе да реконструира напълно. Вал, която проявяваше известно любопитство към това неочаквано решение на майка си, предпочете да не задава никакви въпроси. Почти не участваше в разговора. Беше решила да ги изслуша учтиво, а след това да се възползва от първата предоставила ѝ се възможност, за да си тръгне. За нейна изненада обаче, тя най-неочаквано се превърна в център на вниманието им.

— Вал, скъпа — заговори я майка ѝ, използвайки възможно най-снизходителния си тон, — толкова се радвам, че успя да дойдеш тази сутрин. Мисля, че вече е време да поговорим за сватбата ти. Братовчед ти Джейми, Теди и аз я обсъдихме с най-големи подробности и решихме, че трябва да я организираме колкото е възможно по-скоро. Обещаваме изобщо да не те ангажираме. Ние тримата ще се погрижим за всичко.

Валери слушаше майка си и не можеше да повярва на ушите си. При все това чудесно разбираше, че слухът ѝ си е съвсем наред и че майка ѝ говори съвършено сериозно. На няколко пъти се опита да я прекъсне, но се въздържа, решила да я изслуша докрай. Този път поне.

— Двамата с Теди излизате заедно от години — продължи Маргьорит — и на практика от много време насам живеете заедно. Затова смятаме, че е крайно време да узаконите връзката си. Сигурна съм, че, ако беше жив, баща ти щеше да бъде на същото мнение. Нито той, нито аз одобрявахме тази практика младите да живеят заедно без брак, но никога не сме повдигали този въпрос, защото винаги сме

знаели, че двамата с Теди един ден ще се ожените. — Обърна се към Валери и я изгледа въпросително. Изглеждаше искрено изненадана от мълчанието на дъщеря си.

— Разбирам — спокойно отвърна Валери и отпи от кафето си.

— О, чудесно. Много се радвам, че е така — продължи Маргьорит. — Освен това *ние* тримата решихме, че на този етап не се налага голяма и пищна сватба. Това би било прахосване на време и пари, а вие и двамата сте толкова заети и погълнати от задълженията си. Теди с неговата кариера, а ти — с незначителната ти работа в клиниката. Съгласна ли си? — Маргьорит вдигна въпросително вежди и обърна поглед към дъщеря си.

— Абсолютно — увери я Валери.

— Прекрасно! — възкликна Маргьорит и леко плесна с ръце. — Значи ще организираме сватбата в тесен семеен кръг тук, у дома. И ще го направим възможно най-скоро. Сигурна съм, че Ефи с най-голямо удоволствие ще приготви изключително вкусен обяд. Цяло щастие е, че братовчед ти Джейми реши да ни погостува точно в този момент. Той би могъл да те предаде на съпруга ти. Какво ще кажеш?

Валери осъзна, че не бе в състояние да слуша майка си още дълго, без да експлодира от напирания в душата ѝ гняв. В главата ѝ вече се въртяха подходящите за случая ругатни, но тя предпочиташе да не ги използва. Беше бясна, че тези тримата си позволяваха да планират живота ѝ в нейно отсъствие. На всичкото отгоре го правеха зад гърба ѝ и това я обиждаше дълбоко.

Как ли изглеждам в очите на тези хора? — запита се тя. Нима наистина ме възприемат като незначителна пешка в собствената им игра на шах? Винаги ли съм била толкова... толкова *покорна* пред изискванията и желанията им, че да ги накарам да повярват, че могат да ме принудят да приема този брак?

Маргьорит я наблюдаваше изпитателно. Смарагдовозелените ѝ очи блестяха напрегнато, на устните ѝ играеше едва доловима усмивка. Тя седеше спокойно и очакваше предсказуемия отговор на дъщеря си. Валери забеляза, че тя дори започна нетърпеливо да потропва със съвършения си маникюр по масата. После видя, че Теди и Джейми също са насочили погледи към нея.

Приличат на близнаци, помисли си Валери. Еднакво руси и зли. Само дето Джейми е по-добре сложен и има по-къса коса.

Най-накрая Валери остави чашата си на масата и дълбоко си пое дъх. Погледна майка си право в очите.

— Няма да има сватба, майко — тихо, но убедително заяви тя.

— Не говори глупости! — отвърна Маргьорит и се засмя. Тя сякаш бе чула думите, но изобщо не бе вникнала в смисъла им. Погледна Теди и Джейми и красноречиво сви рамене.

— Това не са глупости, майко — настоя Валери.

— Какво, за бога, искаш да кажеш? — възкликна Маргьорит. Вече изобщо не й беше до смях.

— Само онова, което току-що казах — отвърна Валери. — Няма да има сватба, защото не желая да се омъжвам.

— Вал, скъпа, недей... — започна майка й.

— Съжالياвам, че трябваше да го кажа пред толкова хора, Теди — прекъсна я Валери, насочила поглед към него, — но аз няма да се омъжа за теб.

За момент около масата настъпи гробна тишина. Всички мълчаха изумено, опитвайки се да асимилират думите й. Валери забеляза Ефи да стои до отворената врата на кухнята. На устните й играеше усмивка. После Джейми се изсмя гръмогласно и наруши мълчанието.

— О, Вал — възкликна той, — ти винаги си била толкова..., толкова различна. Направо те обожавам. Такава си шегаджийка!

— Не се шегувам, Джейми — отвърна тя и насочи погледа си към него.

— Вал, мисля, че трябва да обсъдим този въпрос насаме — обади се Теди и понечи да хване ръката й.

Тя го отблъсна и тихичко заяви:

— Няма какво да обсъждаме.

Взе чантата си, окачена на стола зад нея, отвори я и известно време тършува из нея. Най-накрая извади от там черната кутийка на *Bvlgari*. Сложи я на масата и я плъзна към Теди.

— Не възнамерявах да ти го кажа по този начин, Теди — рече му тя, — но ти не ми остави кой знае какъв избор, нали? Планирал си всичко това без дори да се консултираш с мен, така че на мен не ми остава нищо друго, освен да ти върна пръстена и да разтрогна годежа, преди да си решил още нещо зад гърба ми.

— Но ние... — започна Теди, опитвайки се да контролира гласа си, в който напиряха едновременно ярост и недоумение.

— Ти неблагодарно дете! — възкликна Маргьорит, прекъсвайки Теди. Гласът ѝ трепереше от гняв. — Как се осмеляваш да се противопоставяш на *желанията ми*! И каква демонстрация на ужасни маниери! Не мога да повярвам, че си моя дъщеря! Моя собствена кръв и плът! Да причиниш такава болка на един прекрасен млад мъж, без да ти хрумне, че това е разговор, който трябва да проведете насаме!

— Точно ти не ми говори за маниери! — не ѝ остана длъжна Валери, която едва сдържаше гнева си. — Защото на вас с Теди изобщо не ви хрумна, че бихте могли да поговорите с мен за собствената ми сватба, нали, майко? Не, нищо подобно! Вместо това ме каните тука с убеждението, че плановете ви — твоите и на Теди — са вече свършен факт. И аз ще трябва да се съглася с всичко, което поискате от мен.

Маргьорит не сваляше ужасения си поглед от лицето на дъщеря си. Изглеждаше убедена, че Валери е откачила напълно.

— Е, този път имам изненада за вас — продължи Валери, блъсна стола си назад и се изправи. — Този път няма да направя онова, което искате! — Взе чантата си и я преметна през рамо. Обърна се към Теди и продължи: — Не исках всичко между нас да свърши по този просташки начин, Теди, и искрено съжалявам за това. Трябва да признаеш обаче, че и твоят маниер да заговорничиш зад гърба ми не е много по-изискан. — Обърна поглед към майка си и Джейми. — А сега, ако ме извините, смятам да си ходя.

Насочи се към вратата. Беше вече до нея, когато я застигна гласа на майка ѝ.

— Вал, скъпа?

— Да? — отвърна тя, но не се обърна.

— Двете ще си поговорим за това по-късно.

— Не, майко. — Този път Валери се обърна и погледна майка си. Гласът ѝ прозвуча силно и уверено. — Няма да говорим за това по-късно. Всъщност, изобщо не смятам повече да обсъждам този въпрос.

Отвори вратата и бързо тръгна към джипа си. Качи се в колата, запали двигателя, излезе от паркинга и пое по дългата алея пред величественния дом на майка ѝ, построен на върха на хълма.

Очите ѝ бяха почти напълно премрежени от сълзи, когато излезе на магистралата. Плачеше от срам и унижение. От облекчение. Но най-вече *от радост*.

Валери отвори входната врата и Елвис буквално затанцува пред нея, като тропаше с опашка по дървения под.

— О, Елвис — възкликна тя. — Толкова се радвам да те видя... — Отпусна се на колене и го прегърна. — Ти си истински късметлия, че не дойде с мен. Сега двамата с теб, обаче, ще можем да започнем деня си отначало. И нещата могат само да станат по-добри, момчето ми.

Валери, следвана по петите от Елвис, влезе в кухнята. Остави чантата си на плота и погледна часовника. Десет и нещо. Искаше ѝ се незабавно да позвъни на Уин, за да му съобщи новините, но реши да изчака, за да се овладее достатъчно и да осъзнае напълно случилото се преди малко. Все още беше разстроена от сцената в дома на майка ѝ и не ѝ се щеше Уин да я възприеме като някаква хистерична глупачка.

Може би ще се обадя на Колет, помисли си тя. Двете с нея ще изпием по чаша кафе и ще поговорим. Може би тя ще успее да ми помогне да възвърна душевното си равновесие.

Протегна ръка към телефона и той извънтя точно в този момент. Може да е Уин, развълнувано си помисли тя. Нетърпеливо сграбчи слушалката.

— Ало?

— Вал, обажда се Еди. — До слуха ѝ достигна неестествено задавеният глас на стария ѝ приятел.

— Здравсти, Еди. Какво има? — попита тя, мигновено застанала нащрек. — Гласът ти звучи много странно. — Еди определено не беше на себе си.

— Става дума... за Ноа — успя да промълви той, а след това от гърлото му се изтръгна сърцераздирателно ридание.

— Еди, чуй ме — настойчиво го помоли тя. — Опитай се да ми кажеш какъв точно е проблемът.

— Той... той... той... е мъртъв — продължи да ридае Еди.

Мъртъв? Но това е невъзможно, помисли си тя. Беше го прегледала само преди няколко дни и той изглеждаше съвършено здрав.

— Моля те, Еди — настоя тя, — кажи ми какво точно се случи.

Еди пое няколко дълбоки глътки въздух и съумя да овладее риданията си...

— Снощи, около десет и половина вечерта го пуснах навън — започна да разказва той. — И, както правя всеки път, оставих един от френските прозорци отворен, за да може да се прибере. Тази сутрин обаче го нямаше в леглото му и си помислих, че вече е излязъл навън. Излязох и аз и започнах да го викам, но той не се появи. Двамата с Джонатан тръгнахме да го търсим. Помислих си, че може да е хукнал след някоя катерица и затова не се връща като го викаме.

Отново го задавиха ридания и Валери го изчака търпеливо да се успокои.

— На-намерихме го долу край потока — продължи Еди. — Мъртъв.

— Сигурен ли си, че не е бил наранен, Еди? — попита тя.

— Бил е убит — изплака Еди. — Някой го е убил нарочно.

— Убит? — недоверчиво повтори тя.

— Сигурен съм — с възмущение заяви той. — Някой е убил Ноа!

— Веднага идвам — рече Валери.

— Ще дойдеш ли наистина, Вал? — отново се разрида той.

— Ще бъда при теб след пет минути — увери го тя. Затвори телефона, грабна платнената си торба и тръгна към вратата.

— Ще се върна бързо. Елвис — обеща Вал, наведе се и го погали няколко пъти. — Ти пази къщата.

Затича се към джипа си, скочи вътре и се понесе бързо към дома на Еди.

Еди и Джонатан стояха един до друг пред красиво реставрираната си къща, построена в духа на гръцкото възраждане, и я чакаха. Очевидно и двамата бяха плакали. Силно зачервените им и подути очи бяха красноречиво доказателство за скръбта им. Валери ги прегърна със свито от болка сърце, след което веднага се залови за работа.

— Добре — рече им тя. — Покажете ми.

— От тук — рече Джонатан и посочи към потока, който минаваше край собствеността им. — Ти изчакай тук, Еди — разпореди се той. — Аз ще покажа мястото на Вал.

— О, не — възрази Еди. — И аз ще дойда.

Тръгнаха през красивата градина, а след това прекосиха и зелената морава зад къщата. Джонатан вървеше най-отпред, а Вал го следваше, хванала ръката на Еди.

— Не сме го пипали — обясни й Еди, — защото искахме ти да го видиш първа, Вал. Не зная дали да се обадя на полицията.

— Нека първо да го погледна — отвърна тя.

— Отдалеч изглежда така, все едно че спи — продължи да говори Еди. — Когато го зърнах, си казах точно това. Че сигурно е заспал. Когато го наближих, обаче, видях, че е мъртъв.

Наблжиха потока. Джонатан, който вървеше доста преди тях, изведнъж се спря. Вал видя, че раменете му се разтресоха и той притисна ръка към устата си. Двамата с Еди го настигнаха и застанаха до него.

Ноа определено не наглежда като заспал, помисли си Валери. Изглеждаше напълно мъртъв. И очевидно бе починал в ужасни мъки. Еди очевидно съвсем съзнателно се бе опитал да заблуди сам себе си. Красивото куче лежеше по гръб с разперени настрани и леко сгърчени крака. Очите му изглеждаха огромни, а озъбената му уста бе застинала в страховита гримаса.

Валери коленичи до него и понечи да огледа тялото му, но погледът ѝ мигновено бе привлечен от противната на вид и покрита с мухи кървава субстанция, която лежеше непосредствено до Ноа.

Парче месо, помисли си тя и почувства горчивата злъч, надигнала се в гърлото ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя решително ги изтри и се опита да се съсредоточи върху безжизненото тяло на Ноа. Прегледа го и забеляза ужасно разширените зеници на очите му. Вероятно отрова, помисли си тя. Обърна се към Джонатан.

— Можеш ли да ми донесеш торбичка за фризер, или какво да е друго найлоново пликче, което бих могла да използвам?

— Разбира се — отвърна той. — Ще отида да взема.

— Благодаря, Джонатан.

— Веднага се връщам — обеща той и се затича към къщата.

— Бил е отровен, нали? — попита Еди.

Тя се изправи и кимна утвърдително.

— Да, Еди. Определено изглежда като отравяне.

— Вал, погледни насам — повика я Еди. — Електрическата невидима ограда минава от тук. — Протегнал единия си пръст, той

очерта линия по протежение на собствеността им, която сочеше към моста над потока. — Който го е направил, вероятно е дошъл по пътеката от моста, след това е тръгнал покрай потока и е хвърлил месото в нашия имот. — Вгледа се в лицето ѝ, за да разбере как приема разсъжденията му.

Валери кимна.

— Звучи разумно, Еди.

— Ноа никога не излизаше извън нашата собственост. Или поне не го бе правил от години. Преживя няколко електрошока като по-млад и след това се отказа да преминава отвъд невидимата ограда.

В такъв случай някой е подхвърлил месото от тази страна, за да го накара да го изяде — заключи Вал. — Но кой би направил подобно нещо? И защо?

Еди я погледна в очите.

— По-важният въпрос е кой би могъл да знае къде точно преминава оградата?

Вал го изгледа с любопитство.

— Човекът, подхвърлил месото на Ноа, вероятно изобщо не е знаел за съществуването на невидимата ограда. Но, ако това, което ми каза току-що, е истина, вероятно става дума за човек, който те познава много добре. Еди.

— Точно така — съгласи се той и кимна с глава.

— Имаш ли някого предвид? — попита тя. — Сещаш ли се за някого, който поради някаква причина не е харесвал Ноа? Или... теб?

Еди забодде поглед в земята.

— Непрекъснато си задавам същия въпрос, Вал — отвърна той, — но отговорът е *не*. Понякога местните момчета паркират близо до моста и идват тук да ловят риба. Ноа често ги лае. Но винаги си остава от тази страна на оградата. Никога не е ухапал някой от тях. — Той сви рамене. — Наистина не зная. Вал. Никой никога не се е оплаквал от него. А и не зная някой да ми има зъб.

Джонатан се върна с голяма торбичка за фризер.

— Това ще свърши ли работа, Вал? — попита той.

Идеално е — увери го тя. Взе торбичката от него и коленичи отново. Извади няколко книжни кърпички от чантата си и ги използва, за да вземе парчето месо и да го прибере в торбичката. После се изправи.

— Ще го дам за анализ в лабораторията — рече. — Но съм почти сигурна, че ще установим наличието на някаква отрова в месото. — Вдигна очи и ги погледна. — Ужасно съжалявам.

— Благодаря ти, че дойде, Вал — рече ѝ Еди.

— Нали ще ни информираш за резултатите от лабораторния анализ? — попита Джонатан.

— Да — отвърна тя. — Ще ви се обадя веднага щом науча нещо. Ще ги помоля да побързат. Надявам се резултатите да излязат по някое време идната седмица. А междувременно как смятате да постъпите с Ноа?

— Мислим да го погребем тук, в двора. Близо до беседката — отвърна Еди. — Не зная дали има някакъв закон, който да забранява това. Но и да има, изобщо не ми пука.

— Мога да ви помогна — предложи Валери.

— Не, Вал. Няма нужда — отвърна Джонатан. — Ще се справим и сами.

— Нямам нищо против да помогна — настоя тя.

— Не, ти направи достатъчно — отклони предложението ѝ Еди. — Дватамата с Джонатан ще се погрижим.

— Искате ли да се обадим в полицията? — попита Валери. — Ще изчакам тук заедно с вас докато пристигнат.

— Не мисля — примирено отвърна Еди. — Не можем да им представим никакво доказателство, нали?

— Само факта, че вероятно е бил отровен — изтъкна тя. — А аз ще разполагам със сигурни данни едва след няколко дни.

— Не мисля, че полицаите ще могат да открият извършителя — заяви Еди. — Аз самият не бих могъл да им бъда от полза, защото просто не мога да си представя кой би могъл да направи подобно нещо.

— Ти имаш ли идея кой би могъл да го е извършил, Джонатан? — попита тя. — Или пък защо?

— Не — отвърна той. — Нямам никаква представа. Може би не всички хора наоколо ни харесват, но не се сездам за човек, който да ни мрази толкова много. Според мен трябва да е бил някой откачен. Нищо друго не ми идва на ум.

— Предполагам, че имаш право — съгласи се Валери. — Просто не мога да си представя друго. Добре, сега ще отида до клиниката, за

да оставя това и най-късно след час ще си бъда у дома. Ако имате нужда от нещо, каквото и да е то, обадете ми се.

— Благодаря, Вал — отвърна Еди. — Ти си страхотен приятел. — Прегърна я и я целуна по бузата.

След това Валери прегърна Джонатан и се обърна да си върви.

— Ще те изпратим до колата — предложи Еди.

— Не, няма нужда — възрази тя. — Вие двамата направете онова, което трябва да се направи. Аз съм добре. Ще се оправя.

Тръгна обратно през моравата, прекоси красивата, обрасла с тучна зеленина градина и излезе в предния двор, където беше паркирана колата ѝ. Ще ми се наистина да бях добре, помисли си тя и тръсна глава. Но нещо в смъртта на Ноа — *убийството* на Ноа, напомни си тя — не ѝ даваше мира. Нещо, което все още не можеше да назове.

Кой би направил подобно нещо, за бога? — запита се тя. Може би Джонатан има право. Може би става дума за някакъв луд. Или за единичен случай на насилие? Убийството обаче изглеждаше много внимателно подготвено. Убиецът бе купил отрова и месо; паркирал бе далеч от пътя, за да не бъде забелязан; вървял бе по пътеката край потока в тъмната нощ. Ами невидимата електрическа ограда? Възможно ли е някакъв луд да знае за съществуването ѝ?

Качи се в колата и я запали. Тръгна към клиниката, за да прибере торбичката месото във фризера. Ледена тръпка пробяга по гръбнака ѝ. Това е толкова отвратителна и жестока постъпка, мислено възкликна тя. Защо някой съвсем съзнателно би убил едно куче?

10.

— Сигурни ли сте, че не желаете да вечеряте с нас? — попита Биби Уитман. — Няма да сме много хора. Не повече от двадесетина. — Отпи от своето мартини с водка и го остави на масичката до белия стол от ракита, на който сякаш бе кацнала. Седеше с идеално изправен гръб, внимателно преметнала единия си крак над другия, който стоеше като забит на каменния под на терасата.

— Много мило от твоя страна, че ни каниш, Биби — отвърна Лоло, — но мисля да отида да съблека екипа си за поло и да се изкъпя. След това ще подремнем малко и по-късно ще излезем да хапнем по хамбургер. По всяко вероятност тази вечер ще си легнем рано.

— О, изобщо не съм изненадана — отвърна тя и го погледна с разбиране. — Сигурно си изтощен. Днес игра като демон, Лоло. Обзалагам се, че всеки собственик на отбор по поло си мечтае да играеш в неговия тим. Всъщност, сигурна съм, че няма как да не получиш нови предложения след днешния мач.

Лоло се ухили широко.

— Е, много ти благодаря, Биби.

— Сигурна ли си, че Джо е добре? — попита Ариел.

— О, да, Ариел — отвърна Биби и се разсмя. — Това е от възрастта, скъпа. Той се товари прекалено много. Знаеш ги какви са мъжете. Трябва само да си почине малко и ще се оправя.

— О, добре тогава — възкликна Ариел. — Тревожех се за него. — Тя се усмихна любезно на по-възрастната жена. Нищо чудно, че старият козел изглежда полумъртъв, помисли си тя. Всяка вечер официални вечери, тържествени обяди през деня, романтични закуски и безброй чаши чай със скоч... подобен режим е в състояние да убие и човек два пъти по-млад от него. И като капак на всичко му се налага да търпи тази дърта вещица.

Ариел извади една пурета от пакета на масата и Лоло веднага ѝ поднесе огънче.

— Благодаря, Лоло.

Биби и Лоло подхванаха разговор за сезона по поло, обсъждайки поотделно всеки мач. Ариел залепи една любезна усмивка на лицето си и изключи напълно, отегчена от разговора. Реши, че мрази полото, но харесва мъжете, които го играят.

Прикова поглед върху тяхната домакиня. Беше убедена, че Биби флиртува с Лоло, който сякаш искрено се забавляваше от това. Цялата ситуация беше толкова нелепа, че Ариел едва се сдържаше да не се изсмее на глас. Боядисаната в кестеняв цвят коса на Биби изглеждаше като намазана с майонеза, а съвършено гримираното ѝ лице в най-добрия случай можеше да бъде описано като конско. Изработеният по поръчка костюм и идеално съчетани с него обувки и аксесоари я правеха да изглежда още по-стара.

Тя вече приближава седемдесетте, а се държи като елегантно облечена домашна прислужница, злобно си помисли Ариел.

Дръпна дълбоко от пуретата си и въздъхна безшумно, издишвайки гъст облак дим. Помисли си, че всъщност няма никакво значение колко стара и грозна е дъртата кранта. Биби произхождаше от известно семейство с много и стари пари. Имаше завидно потекло и по-добри връзки от повечето хора, така че можеше да изглежда и като морж. Светските журналисти все така щяха да я превъзнасят до небесата и да възхваляват изумителната ѝ красота, легендарното ѝ гостоприемство и стил.

Виж, при мен не е така, със завист си помисли Ариел. На мен ми се налагаше да се боря за всяка рокля, за всяко бижу и всеки шибан цент, който някога съм получавала.

— Е, мисля, че е време да се погрижа за вечерята — чу да казва Биби, — но вие, влюбени птичета, можете да правите каквото си пожелаете. Останете тук и се наслаждавайте на компанията си колкото искате. Изкъпете се в басейна... Каквото решите. — Тя се усмихна многозначително.

— Благодаря за прекрасния ден, Биби — рече Лоло. — С нетърпение очаквам утрешния мач.

Ариел се съсредоточи върху разговора.

— Предай на Джо, че се надявам да се почувства по-добре — каза тя.

— Непременно, скъпа — увери я Биби. — О, и не забравяйте, че ключовете са в малкия джип. Онзи, тъмнозеления. Можете да го

ползвате свободно. Когато пожелаете.

— Благодаря, Биби. Ти буквално ми спасяваш живота — възкликна Ариел.

— Няма защо, скъпа — заяви Биби. Изправи се и Лоло мигновено я последва.

— Ще се видим утре сутринта — рече ѝ той.

— Доскоро — отвърна Биби и изчезна през отворената врата.

Ариел се изправи и се протегна.

— Хайде да вървим — рече тя.

— Изпи ли си питието? — попита Лоло.

— Ще си приготвя друго в къщата за гости — отвърна тя.

Хванати за ръце, двамата тръгнаха през красивите и покрити с цветя и зеленина градини към безупречно поддържаната вила, която се използваше като къща за гости.

— Мисля, че Биби много си пада по теб, Лоло — подхвърли Ариел. Острите токове на високите ѝ сандали с марката на *Джими Чу* тропаха оглушително по каменната алея.

Лоло се разсмя.

— Сигурно се шегуваш.

— Нищо подобно. Видях я как те гледа — продължи да го дразни тя. — Винаги съм се питала защо е толкова добра към мен и все си мислех, че е заради голямата издръжка, която успях да изкопча от Уин. — Протегна ръка и щипка задника на Лоло. — Сега обаче вече зная, че това не е единствената причина. Биби обича да те гледа и аз никак не я виня за това.

— Ти си луда! — отбеляза той, прегърна и я целуна по бузата. След това я погледна. На лицето му се изписа сериозно изражение. — Знаеш ли, според мен една от причините за доброто ѝ отношение към теб е фактът, че се развеждаш с Уин. Джо беше нещо като некоронования крал в света на полото, но това се промени, след като Уин се появи на хоризонта и привлече вниманието към себе си.

Тя се разсмя.

— Джо не е играл поло от сто години — възрази тя. — И не се е качвал на кон от петдесет.

— Да, но винаги е притежавал печелещи отбори — настояваше на своето Лоло. После изведнъж се появи Уин и неговите играчи започнаха да побеждават отборите на Джо.

Ариел изглеждаше изненадана.

— Изобщо не се бях замисляла за това — призна тя. — Предполагам, обаче, че може би имаш право. Биби е много амбициозна стара кокошка и сигурно никак не е била доволна от факта, че отборът на съпруга ѝ търпи загуба след загуба.

— Точно така.

— Значи тя все пак не се интересува единствено от тялото ти, а? — подразни го Ариел.

— Не — отвърна той. — Не само. — Наведе се и отново я целуна по бузата.

— Така е по-добре — заяви Ариел.

— А съвсем скоро ще стане още по-добре — рече Лоло и я изгледа похотливо.

— Обещаваш ли? — попита той.

— Да съм те лъгал някога?

— Не — отвърна Ариел. — Още не.

Ариел, положила глава на рамото на Лоло, прокара пръст надолу по мускулестите му гърди, поспря се на плоския му и твърд корем и продължи към влажните къдрави черни косми между бедрата му. Там разтвори пръсти и стисна героичната му играчка.

— Този път беше по-хубаво от всякога — обяви тя. — Струва ми се, че играта на поло те възбужда.

Лоло се разсмя.

— Не си падам по конете, ако това е, което имаш предвид.

— Не, нямам това предвид. Мисля, че ти си същият като старата Биби. Възбуждаш се от самото състезание... И от опасността.

— Може би — колебливо отвърна той и я изгледа с любопитство. — Истината е, че никога не съм се замислял за това, но предполагам, че имаш право.

— Ти обичаш предизвикателствата — продължи Ариел. — Нали?

— Ами... при нормални обстоятелства, да — отвърна Лоло с ясното съзнание, че тя неслучайно му задава всичките тези въпроси. Разбираше, че Ариел е намислила нещо, но все още не можеше да схване какво.

— Аз пък съм сигурна, че е точно така — неотстъпчиво заяви Ариел и очерта с пръст извивката на мускулестия му бицепс. После хвана ръката му в своята. — Лоло, трябва да ми помогнеш за една работа — подхвърли тя. — Работа, която може да се окаже доста рискована. — Вдигна глава и го погледна.

— И каква е тя? — попита Лоло. И веднага след това се намръщи. — За бога, Ариел, не ми казвай! Все още си обсебена от онази налудничавата идея и искаш да отидеш при Уин. Нали?

Тя кимна.

— Не точно — поясни тя. — Вчера се обадох на Санто и той...

— Какво си направила? — възкликна той и седна в леглото.

— Обадох се на Санто — повтори тя, поизправи се и седна до него. — Дватамата с него проведохме много интересен разговор. И се разбрахме да се срещнем тази вечер.

— Не мога да повярвам! — промърмори Лоло и отмести поглед от нея. — Адвокатите ти изрично те посъветваха да стоиш настрана от него. Да не му се обаждаш. И да чакаш. Ти обаче не слушаш никого.

— Лоло, изслушай ме — примоли се тя. — Знаеш не по-зле от мен, че Уин е толкова богат, че може да протака съдебното решение и да ме разиграва с години. Да не би да искаш да мрем от глад през това време?

— Не — отвърна той. Черните му очи мятаха огнени мълнии. — Но никак не ми харесва идеята да се занимаваш с Уин. Или пък с онова влечуго. Санто.

— О, мога да се справя със Санто. Той е просто един огромен котарак — увери го тя. — Поне с мен се държи така. Пък и няма защо да се притесняваш толкова. Не ме заплашва никаква опасност. Но искам да си там, когато разговарям с него... Като свидетел.

— Но за какво толкова ще разговаряте? — ядосано възкликна той. — Как би могъл да ти помогне Санто, по дяволите?

— Точно този въпрос възнамерявам да обсъдим — отвърна тя. — Как бихме могли да си помогнем *взаимно*.

— Не ми харесва това, Ариел — заяви той и я изгледа сърдито. — Ама никак не ми харесва.

Тя хвана брадичката му с ръка, извърна лицето му и го принуди да я погледне в очите.

— Не те е страх от него, нали, Лоло?

Той сякаш се вцепени.

— Разбира се, че не ме е страх.

— В такъв случай те моля да ми помогнеш. — Направи го заради мен, а? — Тя го изгледа умолително. — Никога не съм искала нищо от теб. А и те обичам толкова много. Ти не ме ли обичаш?

Чертите на лицето му мигновено омекнаха и той обви ръце около нея.

— О, знаеш, че те обичам, Ариел — увери я той. — Много те обичам.

— В такъв случай ще дойдеш ли с мен тази вечер?

Той въздъхна.

— Мисля, че беше по-добре да се придържаме към моите намерения да поговоря с Уин по мъжки, но щом толкова настояваш, ще дойда — отвърна той. — Никак не ми харесва плана ти, но ще дойда.

— О, благодаря ти, Лоло — възкликна тя и обсипа лицето му с целувки. — Няма да съжаляваш. Обещавам.

— Надявам се — замислено отвърна той.

Колет затвори телефона и въздъхна.

— О, Хайдън — промърмори тя и докосна с пръст бодлите на таралежа. — Бедничката Вал! Трябва незабавно да отидем при нея. — Изпрати му въздушна целувка, а след това внимателно го постави в джоба на една от свободните си ленени роби, които обикновено носеше в дома си. Отби се за малко в банята, включи осветлението и се погледна в огледалото. — Скъпи мой Хайдън — отново измърмори тя, — не бива да допускаме никой да вижда мама в този вид.

Взе една кутийка с руж и обилно намаза скулите си.

— Слагам прекалено много, Хайдън, и пак не е достатъчно — прошепна тя. — Не и на моята възраст. — Рязко затвори кутийката, остави я на мястото ѝ и взе едно бледо розово червило. Умело начерви устните си, след което внимателно попи излишното червило. — Ето! — възкликна тя. — Мама е почти готова. Остава да си сложи само малко спирала. — Развинти капачката на спиралата, извади четката и бързо намаза миглите си. — Е, така е много по-добре — заключи тя, загаси осветлението и затвори вратата на банята. — О, Пъф Пъпи — извика. — Ето къде си бил. Едва не се препънах в теб. — Наведе се да

погали кучето. После се изправи и заговори отново: — Мама трябва да отиде за малко при съседката. Дръж се добре докато ме няма и, като се върна, ще ти дам нещо много специално — обеща му Колет и му изпрати няколко въздушни целувки.

Бързо прекоси кухнята, поспря са за малко пред задната врата и взе от закачалката една от широкополите си сламени шапки. Сложи я на главата си и я нагласи внимателно. След това бързо излезе от кухнята, прекоси верандата, мина през градината и се насочи към портичката, която водеше към градината на Валери.

— О, скъпа, ето те и теб! — възкликна Колет, забелязала Валери и Елвис, които се приближаваха към нея. Наведе се, потупа Елвис по главата и му изпрати въздушна целувка.

— О, Колет, толкова се радвам, че можа да дойдеш! Хайдън с теб ли е? — попита Валери.

— Разбира се, скъпа — отвърна Колет. — Дай да те прегърна! Само внимавай да не притиснеш Хайдън.

Двете се прегърнаха. Колет се отдръпна назад и вдигна поглед към Валери.

— Струва ми се, че и двете имаме нужда от тази прегръдка.

Валери кимна.

— Да, днес е един от онези ужасни дни, в които всичко върви наопаки.

— Трябва да ми разкажеш всичко — заяви Колет. — Аз, разбира се, вече разговарях с Еди и едва не си изплаках очите. — Бедничкият, сладък Ноа! Такава трагедия!

Двете се настаниха на покритата веранда на Валери с по чаша леден чай и Валери й разказа най-подробно за случилото се в дома на Еди.

— Що за чудовище би направило подобно нещо? — разтревожено попита Колет, след като изслуша цялата история.

— Не зная — отвърна Валери. — Но потрепервам само като си помисля, че може да е някъде наблизо.

— Аз също, скъпа. Вече няма да пускам Пъф Пъпи сам в градината — заяви Колет. — А Хайдън ще е с мен непрекъснато. Не зная дали не се лъжа, но късно снощи ми се стори, че чух някакъв шум отвън. Понечих да ти се обадя, но видях, че колата ти я няма и се отказах.

— Чула си шум? — попита Валери и я погледна. — Сигурна ли си?

Колет поклати глава.

— Не, изобщо не съм сигурна — призна тя. — Истината е, че не видях никого. Вероятно шумът е бил причинен от някое животинче. — Тя сви рамене. — Някое миешко мече, което се е опитвало да влезе в кофата с боклук... или нещо подобно. Но стига вече за това. Умирам от нетърпение да науча какво точно се случи в дома на майка ти тази сутрин. — Замълча за момент и изгледа Валери със съзаклятнически поглед. — А също и какво стана снощи в Стоунлеър.

Валери се разсмя.

— Всичко ще ти разкажа, но мисля да започна със случилото се тази сутрин.

Разказа на Колет за събитията в дома на Маргьорит. Още докато говореше, си даде сметка, че благодарение на ужасната сцена в дома на Еди бе започнала да възприема скандала в дома на майка си като твърде отдавнашен спомен.

— Твърде много неприятности за един ден — с искрено съчувствие отбеляза Колет. — Начинът, по който Маргьорит се отнася с теб, наистина е ужасен, но ето че от грубото ѝ отношение към теб произлезе поне едно хубаво нещо. Насочи към Валери красивите си сини очи и се усмихна. — Даде ти чудесен повод да разкараш Теди от живота си.

— Няма спор по този въпрос — съгласи се Валери. Аз, определено, не смятах да му го кажа по този начин, но какво можех да направя?

— Направила си точно онова, което е трябвало да направиш — увери я Колет. За момент сякаш потъна в мислите си, но след това додаде: — Аз, да си призная честно, не харесвам Теди. Никога не съм го харесвала. Винаги ми се е струвал прекалено свършен, за да е искрен. Надявам се, обаче, да не приеме зле случилото се.

— В последно време Теди беше много потиснат и раздражителен. Даже зъл на моменти. Мислех си, че променливото му настроение се дължи на проблеми в работата му и на факта, че съм прекалено заета и нямам достатъчно време за него. Сега обаче не съм толкова сигурна. Поведението му някак си ме притеснява. А и майка...

е, ти я познаваш. Не мисля, че някой от двамата ще се примири със случилото се.

— Така е — съгласи се Колет. — Сигурна съм, че имаш право. Струва ми се, че под повърхността на изисканите си маниери те и двамата са истински борци, които понякога се борят заради самата битка. И да се съюзят един с друг! Чак ми е трудно да го повярвам. А и онзи твой противен братовчед! Е, единственото, което мога да кажа в заключение, е, че тия тримцата са си лика-прилика.

Валери се усмихна.

— Не зная защо, но все ми се струва, че няма да могат да почерпят утеха един от друг.

— Ха! Та те са студени като лед! — възкликна Колет. Отпи глътка чай и отново насочи поглед към Валери. — А ти как се чувстваш, скъпа? — попита я тя. — Съжаляваш ли за случилото се?

Валери отрицателно поклати глава.

— Ни най-малко — отвърна тя. — Иска ми се да не се бе случвало точно по този начин, но не съм аз тази, която предизвика скандала.

— Мислиш ли, че сега ще бъдеш ужасно самотна и депресирана? — продължи да я разпитва Колет. — Като човек, изгубил едно сигурно убежище?

— Не — отвърна Вал, насочила поглед към езерото в градината. — Изобщо не смятам, че ще бъда самотна. — Обърна се и погледна приятелката си. На устните ѝ заигра усмивка.

Устните на Колет също бавно се разтегнаха в усмивка, а загрижените ѝ очи се проясниха и заблестяха.

— Виж ти, виж ти! — най-накрая възкликна тя. — Да не повярва човек, Вал! Само че аз ти вярвам. Наистина! — Колет възторжено плесна с ръце. — Става дума за онзи загадъчен мъж в Стоунлеър, нали, Вал? — нетърпеливо попита тя. Кой е той? Или не бива да питам? Не е нужно да ми казваш каквото и да било, но аз умирам да науча всички подробности.

Валери замълча за момент, а след това тихичко отговори:

— Да, става дума за Уин Конрад от Стоунлеър.

Очите на Колет се разшириха неузнаваемо.

— Ти... ти наистина ли говориш сериозно? — Отново плесна с ръце. — Загадъчният мъж! Но това е по-хубаво отколкото си

представях. Трябва да ми разкажеш всичко! С най-големи подробности!

Валери отпи глътка чай и бавно остави чашата си на масата.

— От известно време насам се грижа за здравето на всички животни в Стоунлеър.

Колет кимна с глава, но не каза нищо. Очевидно очакваше да чуе много повече.

— Ами... когато го срещнах за пръв път — продължи Вал — не останах с много добри впечатления. Всъщност, тогава реших, че е ужасно надменен и арогантен. И тогава той ми разказа за тежкия инцидент, който претърпял по време на мач по поло и от тогава насам... ами, постепенно разбрах, че първоначалните ми впечатления за него са били напълно погрешни. — Обърна се и погледна Колет. — Сега вече имам чувството, че съм го познавала през целия си живот.

Колет се усмихна замечтано.

— Пасва ти като стара обувка, а? — подхвърли тя.

— Нещо такова — съгласи се Валери. Струва ми се, че между нас започнаха да прехвърчат искри още при първия ни разговор. Не, още при първата ни среща. Всъщност, зная, че е така. А после вечеряхме заедно и се опознахме много по-добре. Беше просто... фантастично. — Отново погледна Колет и сви рамене. — Мисля, че това е всичко.

— Ужасно се радвам за теб, Вал — заяви Колет. — Това, определено, е най-добрата новина, която можеше да ми кажеш. А моментът е просто съвършен! Е, не би могло да бъде по-добре, нали? Все едно, че всичко е било планирано предварително.

— Странно, нали? — отново се съгласи Вал. — В случаи като този съм готова да повярвам, че все пак има нещо като съдба.

Колет отпи от чая си и въздъхна замислено.

— Що за човек е той? — попита тя. — Зная, че сигурно е прекрасен мъж, защото иначе ти не би изпитвала подобни чувства към него. Зная още, че сигурно обича животните, защото иначе не би ги отглеждал. Но това не е достатъчно. Подскажи ми още нещо.

— Той е... о, толкова ми е трудно да го обясня — започна Валери. Реши, че може да се довери напълно на Колет, защото знаеше, че може да разчита на пълната ѝ дискретност. — Вече ти казах, че е преживял ужасен инцидент при игра на поло и мисля, че ще му е

нужно много време да се възстанови. Не само физически при това. Има много белези по цялото тяло. Претърпял е няколко пластични операции и му предстоят още много.

— О, скъпа — възкликна Колет. — Нима ще носи тези белези до края на живота си?

Валери кимна.

— Да — отвърна тя. — И това, разбира се, е ужасно. Аз обаче си мисля, че най-сериозно е пострадало неговото его. И гордост. Което е напълно разбираемо. На места кожата му изглежда като изгорена. Част от белезите са по тялото, но има и такива, които се виждат. Ще му се наложи да живее с тях до края на живота си. Просто няма как да се отърве от тях.

— Може би с времето ще се научи да се справя с това и може би... може би *ти* ще си в състояние да му помогнеш? — обади се Колет.

Валери леко се изчерви.

— Надявам се, Колет — отвърна тя. — Той все още е много красив мъж. Но в момента не е в най-добрата си форма. Това е и причината, поради която се е преместил в Стоунлеър. Искал е да се скрие от света и да си даде достатъчно време, за да се възстанови.

— Ето какво било, значи! — възкликна Колет. — Нещо толкова невинно и разбираемо. А какви клюки само предизвика наоколо! Наркобарон бил, мафиот бил и какво ли още не!

Валери се разсмя.

— Тези слухове са абсолютно нелепи. Особено пък след като го опознае човек. — После сподели с Колет всичко, което знаеше за Уин Конрад. Разказа ѝ и за вечерята предишната вечер.

Когато свърши, Колет я погледна и каза:

— Всеки път, когато се случват такива прекрасни неща, Вал, се изкушавам да повярвам, че нашият небесен създател може би наистина съществува. И че може би наистина има някакъв грандиозен план за нас, човеците. Защото случилото се с теб е много повече от едно обикновено съвпадение. — Присегна се и стисна ръката на Валери. — Толкова съм щастлива заради теб.

— Благодаря ти, Кол... — започна Валери и точно в този момент телефонът, поставен на масата до тях, иззвъня пронизително. — По-

добре да се обадя веднага — извини се тя и протегна ръка към слушалката. — Дежурна съм на повикване в клиниката.

— Разбира се, скъпа — отвърна Колет.

— Ало? — изрече Валери.

— Вал?

Сърцето ѝ пропусна един удар, когато гласът му достигна до нея. Внезапно ѝ се прииска да беше сама. Слава богу, че вече са изобретени безжичните телефони, помисли си тя и стана от мястото си.

— Изчакай само секунда — помоли го Валери и натисна съответния бутон.

— Колет, веднага се връщам.

Колет се усмихна многозначително.

— Искаш ли да си вървя?

— Не — увери я Валери. — Ще се забавя само минутка. — Влезе в къщата, прекоси кухнята и дългия коридор и влезе във всекидневната, където се настани удобно на един фотьойл. После отново натисна бутона.

— Здравсти — поздрави Вал. — Извинявай, че те накарах да чакаш, но съседката ми е тук, а аз исках да разговарям с теб насаме.

— Няма нищо — увери я той. — Как си днес?

— Добре съм — отвърна Валери. — Всъщност сутринта беше доста напрегната. Кучето на един приятел е било отровено и се наложи да отида на място, за да проверя какво точно се е случило.

— Отровено? — възкликна Уин. — Но това е ужасно.

— Да — съгласи се тя. — Наистина е ужасно и аз все още нямам никакво обяснение за случилото се. Обикновено подобни неща са предизвикани от силна омраза или желание за отмъщение, но в конкретния случай просто нямаме заподозрени. А и собственикът на кучето е мой приятел, което прави случилото се още по-мъчително.

— Съжалявам — промълви той. Замълча за момент, а след това додаде: — Може би бих могъл да те накарам да се почувстваш малко по-добре.

Сърцето ѝ подскочи от радост. Ето какво било, помисли си тя. Това... това прекрасно чувство, което липсваше във връзката ми с Теди.

— И как точно смяташ да го направиш?

— Идват ми на ум няколко неща — през смях отвърна Уин, — но онова, което ще ти предложи, е малка вечеря за двама по-късно тази вечер.

— Ти какво? Да не си решил да ме храниш и поиш с вино докато ме спечелиш напълно?

— Смятам да се опитам поне. И, както виждаш, полагам искрени усилия.

— Говориш като истински мъжкар шовинист — обвини го тя. — Много утешително, няма що!

— И аз така си помислих. Както виждаш, опитвам се да се покажа в най-добрата си светлина.

— Страх ме е да си помисля коя е най-лошата ти светлина.

— Какво ще кажеш да ти я покажа тази вечер, след като се наядем?

— Звучи ми просто божествено — отвърна тя.

— Тогава ще те чакам в осем. Какво ще кажеш?

— Идеално. Ще облека най-прозрачния си тоалет на *Версаче*.

— Е, не бихме искали да изплашим конете, нали? — весело подхвърли той.

— Виж само кой ми го казва! — не му остана дължна Вал.

Уин замълча за момент, а след това избухна в смях.

— Ти си една подла, злобна и завистлива жена. И аз нямам търпение да те видя.

— Аз също.

Уин затвори, а Валери остана неподвижна, загледана в отсрещната стена, макар че не виждаше абсолютно нищо. Убедена беше, че никога преди не се бе чувствала толкова жизнерадостна, толкова щастлива, толкова жива и изпълнена с надежди за бъдещето. Стана и се върна на верандата при Колет.

— По изражението на лицето ти разбирам, че си поканена на среща — подхвърли Колет.

Валери кимна утвърдително.

— Да. — После въздъхна щастливо.

Колет се присегна и я потупа по ръката.

— Бог да те благослови, Вал — пожела ѝ тя. — Мисля, че двамата с Хайдън трябва вече да се прибираме у дома и да те оставим да се...

Телефонът отново иззвъня. Валери погледна Колет и сви рамене.
— Какво бих могла да кажа? — подхвърли тя. — Толкова съм
търсена!

Обърна се и вдигна слушалката.

— Ало?

— Вал, искам да разговарям с теб. — Беше Теди и говореше като
армейски офицер, раздаващ заповеди наляво и надясно.

— Не сега, Теди — рече му тя. — Колет е тук и двете сме заети.

— Как така сте заети? — изръмжа той. — Старата вещица не е
работила никога през живота си. С какво толкова е заета сега? Носа ли
си пудри или какво?

Валери беше изумена от злобата в гласа му.

— Не желая да слушам това — най-накрая отвърна тя. — Готова
съм да поговоря с теб, но това ще стане друг път. Когато не си толкова
гневен и не засипваш хората с обиди. — Затвори внимателно телефона
и се обърна към Колет.

— Охо! — възкликна възрастната жена. — Очевидно не беше
много любезен.

— Не — отвърна Валери. — Определено не беше.

— О, скъпа! — съчувствено прошепна Колет. — Ако мога да ти
помогна по някакъв начин, ти само ми кажи и аз с радост ще направя
каквото е нужно.

— Мисля, че двамата с Теди ще трябва да си поговорим малко —
отвърна Валери. — След случилото се тази сутрин изобщо не съм
убедена, че му дължа някакво обяснение, но предполагам, че трябва
поне да се опитам да го поуспокоя малко.

— Е, двамата сте приятели от години и би било жалко да
преустановите отношенията си по този начин — съгласи се Колет. —
Но да не си посмяла да му позволяваш да те плаши и тероризира, Вал.

Валери поклати глава.

— Не, Колет, не се безпокой. Няма да допусна това да се случи.
Наистина ми писна до смърт да ми казват какво да правя. И той, и
майка ми. Бих искала да съм приятелка и с двамата, но не мога повече
да допусна да ме разиграват както си искат.

— Ето на това му казвам висок дух! — възкликна Колет. —
Винаги съм знаела, че го притежаваш.

— Предполагам, че ме познаваш по-добре отколкото самата аз познавам себе си — заключи Валери и погледна приятелката си.

— Е, сега вече и ти го знаеш — подхвърли Колет. — Вярно, че и в миналото си постъпвала храбро и си се опълчвала на волята на родителите си, но, при все това, толкова дълго търпя тормоза от страна на Теди и майка ти, че сега е истинско удоволствие да те наблюдавам как се отърсваш от влиянието им и разперваш криле.

— Като стана дума за майка ми, трябва да призная, че съм изненадана, че още не се е обадила — рече Валери.

— О, ще го направи — увери я Колет. — Доколкото познавам Маргьорит, тя сега сигурно умува над тактиката си и планира нови военни действия.

Валери се разсмя на глас.

— Наистина я познаваш добре.

— Достатъчно добре, за да съм наясно, че тя още не е започнала ответната битка — отвърна Колет. — За съжаление. — Наведе се и надникна в джоба на робата си. — Стори ми се, че почувствах Хайдън да мърда вътре, но сега виждам, че спи дълбоко. Струва ми се, че е време да го прибера у дома и да го сложа в леглото му.

— Да, трябва да си почине добре, ако иска цяла нощ да си играе на колелото — съгласи се Валери.

— О, да, той е нощна птица, а това е много добре за мен, защото, както знаеш, аз също съм такава — рече Колет. — Хайдън ми прави компания през малките часове на нощта, когато чета, пиша писма или гледам телевизия. По това време Пъф Пъпи обикновено спи като пън. — Тя погледна ръчния си часовник. — Мисля, че вече наистина трябва да си вървя, скъпа. Зная, че сега трябва да се разкрасиш за довечера.

Надигна се от стола и нагласи на главата си голямата сламена шапка. Валери се изправи, за да я изпрати.

— Скъпа, толкова се вълнувам за теб, че не мога дори да го изразя с думи — заяви Колет. — Приближи се до Валери и я целуна по двете бузи. — Сигурна съм, че те очаква една прекрасна вечер.

— О, и аз съм сигурна в това — отвърна Валери. — И не се тревожи. Утре ще ти разкажа всичко с най-големи подробности.

— О, надявам се да го направиш — доволно възкликна Колет. — Толкова е вълнуващо! — Наведе се и погали Елвис. — Довиждане, мило момче — рече му тя. — Елвис размаха опашка в отговор.

Валери отвори вратата на верандата. Колет махна с ръка и тръгна по каменната пътека, обгърната от сладкия аромат на парфюма си. Слава богу, че имам Колет, помисли си Валери. Не бих могла да мечтая за по-добра приятелка.

Напълни с вода купичката на Елвис, сипа му и малко гранулирана храна, след което реши да се поглези с една гореща вана. След като по обяд се върна от клиниката, тя си бе приготвила лек обяд, а след това часове наред работи в градината, преди да се реши да се обади на Колет. Сега се чувстваше уморена и с болезнено схванати мускули.

Може би ще си направя вана с много сапунени мехурчета, помисли си тя. А след това се разсмя на глас. Това е толкова странно. И забавно. Радостното очакване на вечерта. Едва сега разбирам какво точно изпитват всички жени по света, преди да настъпи вечерта на най-важната среща в живота им.

Колата отново мина по улицата. Движеше се бавно, но не прекалено, за да не изглежда подозрително в очите на евентуалните наблюдатели. Не че се забелязваха такива наоколо. На тясната уличка имаше само две къщи. И тогава изведнъж се появи някой.

Шофьорът леко увеличи скоростта, но все пак успя да види Колет, която излезе през градинската порта на Валери, извади нещо от джоба на робата си, приближи го до лицето си като за целувка, след което отново го прибра в джоба си.

Какво си мисли тази, по дяволите? — мислено възкликна шофьорът. Наистина ли вярва, че едно толкова противно малко животинче може да я разпознае? Старата кукумявка трябва да се е побъркала напълно. Добре поне, че не ме забеляза.

11.

Тази вечер отново вечеряха на осветената със свещи тераса, но този път Герда Райнхарт нямаше участие в приготвянето на вечерята. С малко помощ от страна на Вал двамата се справиха съвсем сами в просторната кухня на имението. Работеха заедно, бърбеха си и пиеха сухо бяло вино. Валери най-напред приготви всички подправки — кетчуп, горчица, майонеза и пикантна туршия. След това наряза домати, лука и сиренето и изми марулята. През това време Уил насипа дървени въглища в барбекюто и запали огън. Прибра се вътре, приготви големи кюфтета за хамбургери и обели и наряза картофите.

— Не смятам да пържа тези картофи — обяви той. — Ако нямаш нищо против, разбира се.

— И как възнамеряваш да ги приготвиш? — поинтересува се Вал.

— Ще ги поръся с пармезан и ще ги запека във фурната — отвърна той. — Кълна си, че ще си оближеш пръстите след това.

— Звучи добре — съгласи се тя. — Освен това е по-здравословно. Предполагам, че от време на време се налага да помислим и за здравословното хранене.

— Е, щом ще е от време на време, нямам нищо против — отвърна той. — Аз самият не съм маниак на тази тема.

— Добре — заяви тя. — Защото не смятам, че ще мога да те изтърпя, ако си такъв.

Уин се разсмя на глас.

— Ето това най-много харесвам у теб — призна й той. — Винаги говориш онова, което мислиш.

— Ако аз не го направя — отвърна Валери — не виждам кой друг би го сторил вместо мен.

Настаниха се удобно на терасата и с удоволствие похапнаха хамбургери, печени картофи и свежи праскови за десерт. След това се прибраха в библиотеката и се излегнаха на канапето заедно с четирите кучета и котката, която избра точно този момент, за да ги посети. В ръцете си държаха чаши кафе, подправено с малко бренди.

— Вечерята беше просто съвършена — рече Валери. — Обожавам простичката храна.

— Аз също — отвърна Уин. — Дадох си сметка за това едва след като започнах да посещавам твърде много изискани приеми в Палм Бийч. Домакините се надпреварват една през друга и всяка се опитва да засенчи останалите, сервирайки само деликатеси и екзотични специалитети.

— Струва ми се, че тази мода се забелязва дори и тук, в провинцията — съгласи се Валери.

— В крайна сметка реших, че имам съвсем обикновен вкус — продължи Уин. — Не че ям само месо и картофи. Нищо подобно. Обичам още риба, пиле, а също и зеленчуци. Не ми харесват обаче твърде сложните ястия, които вече като че ли се сервират навсякъде.

Валери кимна в знак на съгласие.

— Това започва да се превръща в мания при някои хора и на мен определено взе да ми омръзва. В началото смятах тази тенденция за забавна, но ми писна да посещавам ресторанти, в които всичко е приготвено по някакъв много специален начин. А за пирамидите пък изобщо не ми се говори!

— О, да! — през смях възкликна той. — Сега всичко в чинията ти трябва да бъде подредено във формата на пирамида. Без значение дали става дума за ордъвър или за десерт. Радвам се, че и на теб ти е направило впечатление.

— Предполагам, че това е само моментно увлечение — отбеляза Вал. — Скоро на мода ще дойде нещо друго — защо не трапецовидни порции, например? — но аз все така ще продължавам да обичам хамбургери и пържени картофи.

— Ти си точно от момичетата, които харесвам! — заяви Уин и я погледна в очите.

— Мислиш ли?

Той кимна с глава.

— Сигурен съм. — Отпи глътка кафе и продължи: — Което ме подсеща да ти задам един малко деликатен въпрос.

— И какъв е той? — попита Валери. — Да не е нещо за краката ми?

Той се ухили.

— Не, за тях ще говорим по-късно. — Лицето му отново стана сериозно. — Успя ли вече да разговаряш с онзи твой годеник?

— Всъщност, да. Макар че стана случайно — отвърна тя с блеснали от радост очи. Едва се бе сдържала цяла вечер. Изгаряше от желание да му разкаже за случилото се сутринта, но предпочете да изчака подходящия момент. Който определено бе настъпил. — Няма да повярваш какво стана.

— Е, опитай. Може и да повярвам.

Валери му преразказа събитията, случили се по време на закуска в дома на майка ѝ. Когато свърши го погледна и заяви:

— Така че, както разбирате, господин Конрад, вече съм свободна жена.

Тъмните му очи напрегнато се вгледаха в нейните.

— Не си спомням откога не съм чувал толкова добра новина — промълви той. — Говоря сериозно, Вал.

Преметна ръка през раменете ѝ и я придърпа по-близо до себе си. След това я целуна нежно по бузата.

— Никога не съм си мислил, че нещо подобно може да се случи — довери ѝ Уин. — Ти ме заинтригува още в първия миг, в който те видях... А след това... е, буквално разпали огън в душата си. Изобщо не съм подозирал, че човек е в състояние да изпитва подобни чувства.

— Чудесно разбирам какво имаш предвид — отвърна тя. — Аз... аз чувствам същото. Предполагам... не зная как да опиша това чувство, но... — Гласът ѝ постепенно заглъхна.

Уин отново я целуна по бузата и прошепна:

— Мисля, че няма да сбъркаме, ако кажем, че това е чувството, което хората наричат *любов*, Вал.

Тя едва не потрепери от вълнение, когато го чу да произнася тази дума. Вълнение, примесено със страх, защото прекрасно разбираше, че любовта предполага още пълно себеотдаване, компромиси и отказ от известна част от независимостта, която бе извоювала с толкова усилия. Но заедно с това разбираше, че заради този мъж бе готова да преодолее всичките си страхове. С всяка фибра от тялото си усещаше, че той е мъжът за нея. Сигурна беше в това.

Това е *любов*, помисли си тя. Чиста и искрена. Нямаше друга дума, с която да опише онова, което изпитва към него. И той към нея, ако беше искрен в признанията си.

— Можеш да го кажеш, Вал — промълви той. — Аз ще го направя.

Валери почувства, че прегръдката му стана по-силна. Вдигна поглед и се вгледа в тъмните му очи.

— Обичам те, Вал — рече ѝ той. — Може и да ти се струва, че това е лудост, но аз наистина те обичам.

Валери почувства руменината, обагрила лицето ѝ, и леко кимна с глава.

— Аз също съм влюбена в теб, Уин — тихо призна тя.

— Ето! — възкликна той. — Не беше толкова трудно, нали! Ние с теб се обичаме. — Притисна я с все сила към себе и, без да отмества поглед от очите ѝ, нежно я целуна по устните.

Валери отвърна на целувката му със страст, каквато никога не бе изпитвала към Теди. Обви ръце около врата му и внимателно го погали по гърба. Искаше ѝ се с все сила да се притисне към него, но се боеше да не докосне неволно някоя от още незаздравелите му рани.

Той като че ли почувства нейната предпазливост, облегна се назад и я погледна с усмивка.

— Не съм от стъкло — увери я Уин. — И няма опасност да се счупя.

— Аз... все още не съм сигурна дали си напълно здрав — призна тя.

— Аз ли? — възкликна Уин. — Здрав съм като камък, млада госпожице. И те съветвам да не го забравяш. — После се усмихна отново. — Е, като се изключи лицето ми, разбира се. За момента поне.

— Аха! — закачливо подхвърли тя. — Значи все пак си имаш слабо място.

— Това си ти, Вал. Ти си моето слабо място.

Нежно я притегли към себе си и тя почувства, че започва да се разтапя в ръцете му. Устните им се вплетоха в страстна целувка, ръцете им отново се заеха да изследват телата им, а страстта в душите им ставаше все по-пламенна и неудържима. Валери напълно забрави опасенията, че би могла да му причини болка, и се отдаде на удоволствието да го чувства толкова близо до себе си. Галеше го безспирно и изгаряше от желание да опознае всеки сантиметър от тялото му. Никога преди не бе изпитвала толкова силно желае да се слее с друг човек. Да стане част от него.

И двамата бяха останали без дъх, когато най-после успяха да се отдръпнат един от друг.

— Толкова си красива Валери — дрезгаво прошепна той. — Цялата грееш.

Точно в този момент Валери изведнъж си даде сметка, че, като се изключат снимките, окачени в помещението с принадлежностите за езда, това бе първият път, в който виждаше цялото му лице без превръзки и бинтове.

— Радвам се, че ми даде възможност да те видя такъв, какъвто си — рече му тя. — Говоря за лицето ти. И ми се струва, че ти също целият грееш.

— Сигурна ли си, че ти харесвам в този вид — попита Уин.

— Обожавам вида ти — увери го тя. — Освен това искам да знаеш, че щях да те обичам дори и ако изглеждаше като Фреди Крюгер.

— Сигурна ли си в това? — сериозно попита той.

Тя го погледна в очите.

— Уин, случаят не е такъв, така че това няма значение. Не виждам защо се притесняваш толкова. Бил си красив преди инцидента; красив си и сега.

Той мълчаливо отвърна на погледа ѝ. След няколко секунди заговори отново.

— Въпреки това ще се наложи да се подложи на още няколко операции — заяви той. — А те ще отнемат доста време. — Мислиш ли, че ще можеш да се справиш с това?

Тя го плесна закачливо по ръката.

— Аз съм ветеринарен лекар, забрави ли? Приеми, че зная достатъчно за операциите, които ти предстоят, и повярвай, че съм състояние да се справя с тях.

— Да, така е — съгласи се той, — но може да ти се прииска да оставиш всички пациенти и наранявания зад гърба си, когато вечер се прибереш вкъщи след работа. Може да ти писне да се прибиращ в дом, в който те очаква поредният пациент.

Валери енергично тръсна глава.

— Никога! — категорично заяви тя. — Нито за миг. Не и ако се прибирам вкъщи *при теб*.

— Ти си много смела — рече в отговор Уин. — Или много глупава. — Веднага след това се засмя. — Но аз зная със сигурност, че не си глупава.

— Така е. Не съм глупава. Но не съм и толкова смела — отбеляза тя. — Просто съм влюбена.

Уин нежно я целуна по устните.

— Аз също съм влюбен. — Отдръпна се назад и я погледна изпитателно. — Знаеш ли кога го разбрах?

— Когато ме зърна с бялата престилка? — пошегува се Вал.

Той поклати отрицателно глава.

— Не, всъщност привлече ме стетоскопът ти.

Двамата весело се разсмяха. Само след миг Уин отново стана сериозен и продължи:

— Разбрах го в деня, в който реших да спра инжекциите.

— Инжекции? — повтори тя.

Уин кимна утвърдително.

— Взимах прекалено много болкоуспокояващи. — Замълча за момент, свел поглед надолу, а след това продължи, като подбираше внимателно думите си. — Аз мисля... зная... че прекалявах с дозите. Бяха самотен и депресиран. И се възприемах като някакъв изрод. Единствено болкоуспокояващите ме спасяваха от всичките тези терзания. — Вдигна глава и я погледна. — После се появи ти. — Взе ръцете ѝ в своите. — Ти промени всичко, Вал — заяви той. — Събуди желанието ми за живот. Накара ме да започна да чувствам отново, независимо от факта, че някои от усещанията ми са доста неприятни и болезнени.

Думите му я развълнуваха дълбоко. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне от любов и — не можеше да не го признае — гордост. Самата мисъл, че може да въздейства по този начин върху живота и съдбата на този мъж, я изпълваше с увереност и сила.

— В моя живот нещата също не бяха наред — отвърна тя. — Намирах се на кръстопът... да не кажа, че почти бях стигнала дъното. Знаех, че не съм влюбена в Теди, но, ако трябва да бъда напълно откровена, Уин, истината е, че се изкушавах да продължа връзката ни и, в крайна сметка, да се омъжа за него. Не желях да споря и да се карам с Теди. Много по-лесно ми се струваше да приема предложението му за брак. Освен това не исках да прекарам целия си

живот в самота. Предполагам, че така е с повечето хора. И тогава знаеш ли какво се случи?

— Какво? — попита той.

— Най-неочаквано срещнах теб — отвърна тя, погледна го в очите и се усмихна. — И се случи невъзможното.

— Значи се появих като рицар на бял кон, а? Или като принцът от приказките?

— Ами... — тя се усмихна — по-скоро като Франкенщайн.

Валери избухна в смях, а той я сграбчи и я притисна към себе си.

— Ти си ужасно зла жена! — Обвил ръце около нея, я целуна страстно, почти грубо. В следващия миг двамата, останали без дъх, преплетоха тела и започнаха да се целуват, гаят, милват, изучават, изследват...

Уин проговори пръв, когато все пак успяха да се отдръпнат един от друг.

— Аз... аз не знам... какво е твоето мнение... по въпроса с изчакването — запелтечи той, приковал поглед върху лицето ѝ, — но аз имам чувството, че ще полудея. Искам да те любя, Вал.

— Аз може и да съм свободна жена — през смях отвърна тя, — но... ти, господин Конрад, все още си женен мъж.

— Няма да използваш този факт срещу мен, нали, докторе?

— Може и да го направя — отвърна тя. — Струва ми се, че наистина би трябвало да зная как стоят нещата с твоя брак.

— Имаш право — съгласи се Уин. — Въпросът е напълно справедлив. В края на краищата, ти ми разказа всичко за бившия си годеник. — Замълча само за миг и продължи: — Вече знаеш, че двамата с Ариел сме в процес на развод. Проблемът е в това, че все още не сме се договорили за издръжката ѝ.

Валери кимна.

— И? — настоя тя.

— И аз отказвам да приема условията ѝ, защото наистина ми писна от нея — призна Уин.

— Разбирам — отбеляза Валери. — Точно както очаквах.

— Излиза, че вече ме познаваш доста добре.

— Да, струва ми се. Ти си дълбоко наранен и обиден мъж. На всичкото отгоре си подъл и отмъстителен като разгневена змия.

Той кимна в знак на съгласие.

— Можеш да си сигурна в това. Зная, че мога веднага да сложа край на цялата история — рече той. — Достатъчно е само да вдигна телефона и да се обадя на адвоката си. Аз обаче реших да я измъча. Нарочно.

— Разбира се. И аз така си помислих. Но...

— Какво, но?

— Смяташ ли, че е разумно да продължиш да тормозиш старата госпожа Конрад при положение, че искаш да си имаш *нова* госпожа Конрад?

— Ти да не би да ми правиш предложение, докторе? — с усмивка попита Уин.

— Точно това правя, по дяволите! — отвърна Валери. — Така че ще трябва час по-скоро да се разделиш с част от богатството си в полза на първата госпожа Конрад и да ѝ кажеш сбогом. Освен това — продължи тя — мисля, че настроението ти рязко ще се повиши в мига, в който си дадеш сметка, че си се отървал от нея завинаги. И че оттук насетне ще те имам изцяло за себе си.

— Така ли смяташ наистина?

— Убедена съм.

— Добре, докторе, признавам, че в думите ти има желязна логика, но ти сигурна ли си, че искаш да направя от теб почтена жена?

— Не мисля, че някой от нас двамата би искал да изживее живота си по друг начин. Почтеността е много важна и за двама ни.

Той я погледа, ухилен като момче.

— Утре сутринта ще се обадя на адвоката си и ще го инструктирам да приключи формалностите по развода възможно най-бързо — рече ѝ той. — Ще дам на оная жена всичко, което желае, и ще се отърва от нея веднъж завинаги.

Валери присви очи и го изгледа изпитателно?

— Наистина ли?

— Честна скаутска — отвърна той и вдигна ръка като за клетва.

— А ако те накарам да порежеш пръста си и да запечатиш клетвата с кръв? — шеговито попита Вал.

— За теб съм готов да го направя, докторе — отвърна той. — Кой знае защо, обаче, съм сигурен, че не си толкова дребнава, че да ме караш да проливам от кръвта си за нещо толкова маловажно. — Отново обгърна ръце около тялото ѝ и започна да я гъделичка. Спря

едва когато Валери се разпищя неудържимо. После я целуна и скоро и двамата стенеха от изгарящата ги страст.

Паркингът зад бара тънеше в непрогледен мрак. Единствената светлина идваше от лампите на далечната улица.

Тук отзад почти не се чуваше оглушителната музика, която гърмеше от мощните колони на заведението. Усилваше се само от време на време, когато някой клиент рязко отваряше вратата и изхвърчаше навън в тъмната нощ.

Три души седяха в една кола и разговаряха оживено. Дискусията им, разпалена и ожесточена, замираще рязко, когато някой от посетителите на бара случайно минеше близо до тях.

— Ти си луда! — с тих, но напрегнат глас заяви огромният мъж, седнал на предната седалка. Гледаше право пред себе си, сякаш думите му не бяха адресирани към двамата, настанали се на задната седалка. Държеше се така, все едно че те не съществуваха. Слабата светлина на отдалечената улична лампа се отразяваше в гладко избърснатата му глава.

— Не, не съм луда! — възрази жената от задната седалка. — Всичко съм измислила. Трябва само да му биеш по-висока доза болкоуспокоително, в резултат на което бедничкият инвалид ще падне по стълбите или ще претърпи някаква друга злополука. Толкова е просто!

— Искаш да кажеш, че ще трябва да го бутна надолу по стълбите — отбеляза гигантът.

— Точно така — отвърна жената. — Направи го така, че да си счупи врата и готово! А аз ще ти дам петдесет хиляди долара.

— О, господи! — шепнешком възкликна мъжът от задната седалка. — Не мога да повярвам, че чувам това.

Жената се извърна към него и го изгледа ядосано.

— Имаш ли по-добра идея? — попита тя. — Може би самият ти си готов да го направиш за петдесет бона? Така ли е? Какво ще направиш, ако ти дам пистолет? Знаеш, че имам пистолет, нали? Той е тук. Взех го със себе си. Ще отидеш ли в дома му, за да го застреляш? И да си заслужиш издръжката?

— Мамка му! — Мъжът въздъхна, обърна ѝ гръб и, почти притиснал лице към прозореца, се загледа навън. — Ти май пи прекалено много. Сигурен съм, че изобщо не мислиш нещата, които изприказва току-що.

— Напротив! — възрази жената. — Говоря напълно сериозно. — Плащам петдесет бона предварително и още петдесет, след като се свърши работата. Бих го направила сама, но зная, че ще съм първата заподозряна в списъка на ченгетата. Освен това ще ми е дяволски трудно да проникна в онази къща.

— Не, аз ще съм първият заподозрян в списъка — възрази едрият мъж от предна седалка. — Аз съм край него по двадесет и четири часа в денонощието. Освен това фигурирам в завещанието му.

— Това са глупости! — недоволно възкликна жената. — Както вече ти казах, трябва само да се постараяш смъртта му да изглежда като инцидент. После ще разкажеш на ченгетата как се дрогира понякога. И скита из къщата по цяла нощ. От теб се иска само да се увериш, че е мъртъв. След това се прибираш в къщата си и си лягаш. Онези тъпаци, двамата Райнхарт, изобщо няма да разберат какво се е случило. Освен това, няма човек, който да не знае, че от години си му абсолютно предан. Най-лоялният му служител.

— Има един основен проблем — възрази гигантът.

— И какъв е той?

— Откакто започна да се вижда с онази ветеринарна докторка, той престана да си инжектира болкоуспокояващи. Освен ако не го прави сам.

— Това няма никакво значение — заяви жената. — Важното е, че по задника му все още има следи от убождания, нали?

Мъжът кимна утвърдително.

— Тогава откъде биха могли да разберат, че е престанал да се боцка?

— Ти го правиш да изглежда прекалено лесно — намеси се отново мъжът от задната седалка.

— Но то е лесно! — настоя жената. — Така че защо не вземеш да се заемеш ти, ако той откаже? Ако не желае да участва, той може поне без никакви проблеми да те вкара и изкара от имението. — Насочи поглед към предната седалка. — Нали?

Гигантът бавно кимна.

— Така е, мога да го направя.

— В никакъв случай! — възкликна мъжът на задната седалка. — Няма начин, мамка му! Не желая да имам нищо общо с това.

— Дори и заради мен? — възкликна жената и притисна юмрук към гърдите си.

— Дори и заради теб — отвърна мъжът.

— А за сто бона лично за теб? — предизвикателно попита тя.

Мъжът тръсна черните си къдрици.

— Не! — категорично заяви той. — И не ме питай повече. Това е окончателното ми решение.

Тя отново се обърна към човека на предната седалка.

— В такъв случай се налага да го направиш ти — заяви тя, приковала поглед върху огромното му туловище. — Трябва да го направиш!

Мъжът въздъхна.

— Ще трябва да си помисля — отвърна той. — Да помисля как бих могъл да го направя. Евентуално.

Тифани се намръщи.

— Защо закъсня толкова много, Теди?

— Имах много работа — отвърна той. Напъха единия край на сребърната сламка в носа си, приведе се над кокаиновата пътечка, която Тифани му бе приготвила, и смръкна през едната ноздра. След това повтори цялата процедура и с другата. Смръкна още няколко пъти, за да е сигурен, че е поел цялото количество. После я погледна и се усмихна. — Прощаваш ли ми?

— Прощавам ти — великодушно заяви тя. — Как бих могла да се сърдя на човек, който ми носи толкова качествен прашец? — Изкикоти се неприлично. Чувстваше се върховно. Вече бяха изсмъркали няколко пътечки, бяха се любили, а след това бяха подхванали някакъв дълъг разговор, по време на който Теди не спираше да ѝ повтаря, че има нужда от помощта ѝ. — Представяш ли си? — мислено възкликна тя. Аз, бедната малка Тифани, да помагам на богатия господин Де Морни. Само дето не беше съвсем сигурна, че иска да участва в малкия му план. Трябва първо да ми обещае, че и аз ще намажа достатъчно, реши тя.

— За какво се замисли? — попита я Теди. Пъхна пръст под брадичката ѝ и извърна лицето ѝ към него. — Сякаш се отнесе в някакъв друг свят, Тиф.

— О, не зная, Теди — отвърна тя и тръсна дългите си и буйни къдрици. — Аз просто... ами, идеята ти ми се струва прекалено опасна. Освен това аз почти не познавам имението, тъй като работя единствено в конюшните. Искам да кажа, че отивам до там с колата, паркирам, влизам в офиса, който се помещава в комплекса с конюшните, работя и това е. Пък и онази гадина Санто постоянно се навърта наоколо. Да не говорим за дъртия Райнхарт, който влиза и излиза, когато си пожелае.

Теди отпи от виното, което бе донесъл от личната си изба, и остави чашата на масата.

— За момента и конюшните ще ни свършат работа — заяви той и изпитателно се вгледа в Тифани.

Тя отвърна на погледа му.

— Конюшните? — въпросително възкликна тя. — Но защо конюшните?

Беше му се наложило да каже на Тифани, че подготвя изненада за Уин Конрад и Валери, но не желаше да я посвещава в подробностите. Налагаше се да я държи на тъмно по отношение на истинските си намерения. В противен случай изобщо не би могъл да разчита на съдействието ѝ. Тифани може и да си падаше по него, но Теди чувстваше, че не е готова да се излага на ненужни рискове.

— Защото — най-после рече той — онова, което искам да направя, може да бъде свършено и в конюшнията, когато наоколо няма хора. — Плъзна ръка по голите ѝ гърди, после нежно прокара пръсти по цялото ѝ тяло и зарови ръка в топлата издатина между бедрата ѝ.

Вече бе започнал да усеща въздействието на последната порция кокаин. Чувстваше се силен и непобедим.

— Няма защо да се притесняваш толкова, Тиф — увери я той. — Онова, което имам предвид, е фасулска работа. Освен това ще се погрижа за теб като отплата за помощта.

— Хммм — простена Тифани. — Толкова е приятно.

— Ще ми помогнеш, нали, Тиф? — попита той, наведе се над нея и близна едното ѝ зърно. — Моля те, Тиф.

— Аа-а-а, Теди — отново изстена тя.

Пръстите му се задвижиха енергично между пищните ѝ бедра и проникнаха дълбоко във влажната ѝ утроба. Езикът му неуморно се местеше между щръкналите зърна на гърдите ѝ.

— Моля те, Тиф — прошепна ѝ той. — Заради мен.

— Но, но аз не зная какво искаш да направя, Теди — задъхано промълви тя. Тялото ѝ се разтрепери от удоволствие. Копнееше да продължи да я гали. Да не спира. Никога.

— Не става дума за нищо опасно — увери я той, откъснал се за миг от гърдите ѝ. — Никой няма да пострада.

— Ти... ти... сигурен ли си?

— Сигурен съм — заяви той, отдръпна ръката си и седна в леглото.

— О, Теди, защо спря? — недоволно проплака тя. — Беше ми толкова приятно.

Той застана на колене на леглото, хвана краката ѝ и ги разтвори широко.

— Сега ще стане още по-приятно, Тиф — увери я той. — Искам да почувстваш неизпитвана досега наслада. Навря глава между бедрата ѝ и заработи енергично с език.

Тифани започна бясно да мята глава насам-натам. От гърлото ѝ се изтръгна дълбоко стенание. Краката ѝ се разтърсиха от конвулсии, тя стисна с две ръце главата на Теди и я натисна надолу.

— Ооо-о, Теди-и-и — високо изкреця тя. — Ако продължаваш така, ще...

Езикът му безпощадно проникна вътре в нея. После изведнъж спря. Теди се отдръпна и отново седна в леглото.

— Не-е-е, Теди — проплака Тифани. — Това беше толкова...

Без да обръща внимание на оплакванията ѝ, Теди сграбчи коленете ѝ с две ръце, разтвори ги широко и, без никакво предупреждение, проникна дълбоко в нея, буквално нанизвайки я на огромния си член.

Тифани остана без дъх и тялото ѝ едва не се отдели от леглото. В следващия момент цялата се сгърчи от наслада и се залюля от несекващите вълни на силен оргазъм. От устата ѝ се изтръгна пронизителен вик на неописуема наслада, горещите ѝ сокове бликнаха като пълноводна река. Възбуден до краен предел, Теди се задвижи все по-бързо и по-бързо, докато накрая започна да блъска като обезумял.

Едно последно рязко движение и той сякаш експлодира дълбоко в нея. Тялото му се сгърчи неконтролируемо.

Стовари се отгоре ѝ и двамата останаха да лежат неподвижно изтощени и останали без дъх. Мина доста време преди Теди най-после да се претърколи настрани, повличайки я със себе и без да излиза от тялото ѝ. Погали влажната ѝ коса и я погледна в очите.

— Ще го направиш за мен — прошепна той. — Нали Тиф? Заради мен? Моля те...

Тя бавно кимна с глава.

— Ако ми обещаеш, че никой няма да пострада.

— Можеш да си сигурна в това — отвърна Теди и се ухили широко. Никой няма да пострада, тъпа кучко, помисли си той, но това не означава, че няма да има щети. — Никой няма да пострада. Обещавам ти.

Тя се усмихна.

— Освен това искам да ми обещаеш, че ще продължиш да правиш това, Теди.

— Повярвай ми, миличка, на мен също ми харесва колкото и на теб — увери я той. Поне докато не се появи нещо по-добро на хоризонта, помисли си. Тифани вече започваше да го отегчава. Време беше да продължи напред и да се опита да завладее нови, неизследвани територии.

Взе я прегръдките си и я целуна страстно. Езикът му неуморно изследваше устата ѝ, а членът му, потънал дълбоко в топлата ѝ утроба, отново започна да се събужда за живот. Тифани откликна мигновено, отърка се о него и започна да стене от удоволствие.

Теди ще бъде мой, помисли си тя. Само мой и на никоя друга. Сигурна съм в това. Съвсем скоро аз ще бъда богатата госпожа Теди де Морни.

Вече беше късна нощ, но неясната фигура се спотайваше далеч от къщата, защото се боеше да не разлае кучетата. Пък не се и налагаше да се приближава повече. Не и при наличието на толкова мощен бинокъл. Двете влюбени гълъбчета се бяха излегнали върху голямото канапе в библиотеката без дори да си направят труда да

загасят осветлението. Държаха се така, сякаш никой и нищо на света не би могло да им навреди.

Ха!

Докато се любеха във великолепната стая, те живееха в някакъв свой, измислен свят. Защитен от хорските погледи.

Поне така си мислеха.

Видя как се съблякоха един друг, наслаждавайки се на всеки миг. Галеха се нежно, обсипваха се с ласки, докосваха се с ръце и езици, милваха се, целуваха се.

Колко нежни и влюбени изглеждаха!

А после изведнъж се превърнаха в диви животни, ръмжаха и стенеха, поглъщаха се един друг като разгонени кучета. Стенеха и пъшкаха, изпаднали в екстаз, притискаха се един към друг, хапеха се и се деряха, търсейки удовлетворение на животинската си страст. След това, останали без дъх, поспряха, за да си починат, но така и не можаха да се откъснат един от друг след силния, разтърсил ги като електричество, оргазъм. Страхотна двойка бяха тези двамата. Притежаваха забележителен синхрон. Сигурно си нашепваха безсмислени слова, възторжено превъзнасяха върховното преживяване, обещаваха си вечна и неумираща любов.

Е, ще я видим тая работа!

После започнаха отново. Като жребец и дива кобила, които се съвкупяват за пръв път в живота си. Каква отврат! Защото те не бяха нищо повече от разгонени животни. Противни, мръсни животни!

Спотаената в мрака фигура потрепери от отвращение. А аз? Аз нямам нищо. Никога не съм имал. За разлика от тях. Само че смятам да поправа тази несправедливост. По един или друг начин.

12.

Колет се събуди от ярката слънчева светлина, която струеше през прозорците. Късно е, лениво си помисли тя, седна в леглото и разтърка очи. Извърна поглед към часовника, който стоеше на масичката до леглото ѝ. Мили боже, десет часът? Пъф Пъпи се размърда в краката ѝ. Тя се наведе напред и го погали.

— Добро утро, Пъф Пъпи — поздрави го Колет. — Мама се е успала, а ти дори не си ме събудил, непослушно момче такова!

Тя провеси крака от леглото, обу копринените си домашни пантофи, след което се изправи, наметна копринения си халат и влезе в банята. Бързо изпълни сутрешния си ритуал, разреса косата си с четка и, вдигнала изразително едната си вежда, реши да не обръща внимание на отражението, което я гледаше от огледалото.

— По-късно! — заяви тя, и намигна на отражението си. — Да, ще се погрижа за теб, но малко по-късно.

Тя загаси осветлението и тръгна към кухнята, следвана от Пъф Пъпи, който бавно пристъпваше след нея. Тя влезе в кухнята, прекоси я, излезе на покритата веранда и отвори външната врата за Пъф Пъпи.

— Готово, скъпи — ласкаво му рече Колет. — Можеш да излезеш да се поразходиш. А аз през това време ще ти приготвя закуската.

Изпрати с поглед Пъф Пъпи, който излезе в градината и, поспирайки се от време на време, за да подуши някое растение, се отправи към любимото си местенце. Това беше един участък от градината, обрасъл с високи папрати, които напълно го скриваха от погледа ѝ и му осигуряваше пълно уединение. Той е ужасно муден тази сутрин, забеляза Колет. Питам се дали не е болен. Направо не прилича на себе си. Ще трябва да го наблюдавам внимателно, реши тя, и ако продължи да е толкова унил, ще се наложи да се обадя на Вал.

Забравила за решението си да не изпуска Пъф Пъпи от поглед, Колет се върна в кухнята, напълни едната му купа му с прясна вода, а в другата изсипа суха гранулирана храна, премесена с парченца пилешко месо, което бе обезкостила специално за него. След като се погрижи за Пъф Пъпи, Колет смля малко ароматно кафе и включи кафеварката.

Чу Пъф Пъпи да драска по външната врата, излезе на верандата и му отвори.

— Готов ли си вече, скъпи — попита тя, приковала поглед върху странно притихналото и все още твърде унило куче.

Пъф Пъпи мина край нея и се запъти право към леглото си в кухнята. Излегна се уморено и веднага затвори очи.

— О, боже! — разтревожено възкликна Колет. — Ако не се справиш до обяд, ще се обадя на Вал.

Сипа си чаша кафе, подслади го с една лъжичка захарин и наля щедра доза обезмаслено мляко.

Стиснала чашата си в ръка, Колет се приближи до голямата телена клетка на Хайдън, покрита изцяло с плътно, синьо на цвят памучно парче плат. Благодарение на него ярката дневна светлина в кухнята не безпокоеше чувствителните очи на нощното създание. Колет повдигна единия край на плата и надникна в клетката.

— Хайдън, скъпи — повика го тя. — Забавлява ли се добре през нощта? Повъртя ли се на любимото си колело?

Хайдън не се виждаше никъде. Вероятно се бе заровил под играчките си, или пък се бе скрил под дебелото си одеялце. Африканските миниатюрни таралежи не понасяха студа и затова Хайдън винаги спеше върху електрическа постелка, завит с дебелото си одеяло. Колет се изправи, свали синия плат от клетката и го остави на един стол.

— Хайдън? — отново го повика тя. — Там ли си, мило момче? — Отново не забеляза никакво движение. Отвори вратичката на клетката, внимателно повдигна одеялото и погледна под него. Нищо. Измъкна одеялото от клетката, пъкна ръка вътре и предпазливо разрови играчките с пръсти, опитвайки се напразно да открие малкото животинче.

— Хайдън? Хайдън! — разплака се Колет. — Къде си, скъпи?

Измъкна ръка от клетката и затвори вратичката. Какво става, за бога? — паникьосано възкликна тя. Сигурна съм, че снощи затворих вратичката на клетката. Възможно ли е да съм пропуснала?

И тогава ѝ хрумна нещо друго. О, боже! Може би Хайдън в момента се разхожда свободно някъде из къщата, тревожно си помисли тя. Той е изключително предприемчив и може да е успял да се измъкне по някакъв начин от клетката. Тя понякога го оставяше нощем

да се разхожда из кухнята, така че стаята не му беше напълно непозната. В момента обаче вратата към верандата зееше широко отворена. Колет изтича отвън и внимателно претърси с поглед цялата веранда. От Хайдън нямаше и следа.

Колет се върна в кухнята, затвори вратата и се зае да огледа внимателно первазите в основата на стените. Той винаги е проявявал особен интерес към тези первази, помисли си тя, обхождайки внимателно цялата стая. Въпреки всичките ѝ усилия обаче не успя да го намери.

Колет въздъхна, приближи се до кухненския плот и погледна списъка, който бе започнала предишния ден. В него бе включила всички неща, които трябваше да свърши, както и продуктите, които трябваше да напазарува.

Чай с лед, изведнъж си спомни тя. Предишния ден ѝ бе хрумнало, че няма да е зле да приготви голяма кана с чай, която да ѝ е под ръка, в случай че Вал решише да се отбие по-късно през деня. Обикновено приготвяше ароматен зелен чай, подправен с изключително приятен на вкус специален мед. Остави списъка настрана и реши, че е време да се захваща за работа.

Извади една голяма стъклена кана от старинния уелски шкаф и, хванала тежката кана в едната си ръка, се приближи до хладилника и отвори вратата на фризера с другата. Приготвянето на чай с лед бе цял ритуал, който Колет винаги изпълняваше по един и същ начин. Първата ѝ работа беше да напълни каната до ръба с лед. Протегна ръка и загреба шепа ледени кубчета. Изсипа ги в каната и повтори процедурата още веднъж. И още веднъж.

— Merde!^[1] — внезапно извика тя. Вероятно бе одраскала ръката си на някое особено остро кубче. Извади ръката си от фризера и понечи да изсипе леда в каната. Преди това обаче реши да го огледа внимателно за евентуални капчици кръв от убодената ѝ ръка.

И точно в този момент очите ѝ се разшириха от ужас, тя изпусна каната, която падна в краката ѝ и се разби на десетки парченца. Пъф Пъпи излая тревожно, но Колет изобщо не го чу. От гърлото ѝ се изтръгна смразяващ вик, породен от силен шок, уплаха и неподправен ужас. Тя захвърли леда, който държеше в ръка — не, това не е лед! — каза си тя — и той се приземи на пода редом е парченцата стъкла и ледените кубчета.

Колет отстъпи назад, неспособна да спре писъците, които извираха от дъното на душата ѝ. Сведе поглед надолу към пода и ужасяващите викове постепенно отстъпиха място на сърцераздирателен плач, който на свой ред премина в ридания, породени от дълбоко отчаяние и скръб. Колет стисна с две ръце реверите на робата си, сякаш се опитваше да почерпи сила от тях и да се защити по някакъв начин от непознатото зло, предизвикало тази трагедия. Огромни сълзи се затъркаляха от старите ѝ, уморени очи и потекоха като реки по тъжното ѝ лице.

На пода, сред отломките от стъклената кана и кубчетата лед, лежеше Хайдън, измръзнал до смърт. Бодлите му бяха станали твърди и остри като ножове, красивият му сив цвят едва се забелязваше под сребристите ледени корички, а в широко отворените му тъмни очички се четеше безумен ужас.

Колет закри очите си с ръка и продължи да ридае, задавена от неизразимата си мъка. Най-накрая се овладя достатъчно, приближи се до кухненската маса и тежко се отпусна на един стол с окъпано от сълзи лице.

Кой би могъл да направи нещо толкова демонично? И защо? *Защо?* Нямаше отговор на тези въпроси, но те продължаваха да отекват безспирно в главата ѝ.

Нямаше никаква представа колко време прекара така. В един момент се изправи мълчаливо, грабна една хавлиена кърпа от плота, вдигна малкото безжизнено телце на Хайдън от пода и го зави в нея. Сложи вързопчето в клетката и затвори вратата. Извади една метла и лопатка от килера и смете разпилените по пода парчета стъкло и кубчета лед. Трябва да внимавам Пъф Пъни да не се нарани, каза си тя и продължи да се движи на автопилот.

Когато изхвърли отломъците в боклука, Колет взе кучето от леглото му, притисна го към гърдите си, излезе на верандата, настани се на един стол и се загледа в градината. Знаеше, че трябва да се обади на Вал в клиниката, но се чувстваше толкова отчаяна и потисната, че предпочете да изчака малко. Вал нямаше да може да върне Хайдън. Затова Колет реши да прекара малко време насаме с Пъф Пъпи, опитвайки се да проумее злото, което така ненадейно бе нахлуло в живота ѝ.

Валери, завърнала се току-що от сутрешната обиколка на местните коневъдни ферми, смени мръсните дрехи и калните ботуши с чиста бяла престилка и маратонки. Влезе в банята, за да се измие и да се подготви за останалата част от работния ден. Точно в този момент Тами забързано влетя в кабинета ѝ.

— Вал! — задъхано я повика тя. — Майка ти се обажда. Настоява, че случаят е спешен.

Очите на Вал се разшириха от тревога. Веднага спря водата и се обърна.

— Спешен случай? — повтори тя и пристъпи в кабинета си. — За какво става въпрос?

— Не зная — отвърна Тами. — Тя обаче ми се стори в ужасно състояние. Обаждането е на трета линия.

— Благодаря, Тами. Кажи ѝ, че ще се обадя веднага.

— Добре.

Валери бързо закопча престилката си и неспокойно се приближи до бюрото си. Какъв спешен случай би могъл да възникне в дома на майка? — запита се тя. Изобщо не беше сигурна, че въпросът е чак толкова неотложен.

Седна зад бюрото си, натисна бутона за трета линия и вдигна слушалката.

— Здравсти, майко — спокойно поздрави тя. — Тами ми каза, че въпросът бил спешен. Какво става?

— Трябва незабавно да разговарям с теб, Вал — заяви майка ѝ. В гласа ѝ се долавяше необичайна тревога. — И, преди да ме отрежеш, трябва да ти кажа, че въпросът е от първостепенна важност.

— За какво става дума, майко?

— Мислех, че ти ще се омъжиш за Теди — започна майка ѝ — и...

— Не желая да обсъждаме този въпрос, майко — категорично заяви Валери.

— Аз също не желая да го обсъждам. Не се обаждам за това, Вал — бързо заговори майка ѝ. — Моля те, Вал, не прибързвай със заключенията. Просто ме изслушай. Става дума за нещо изключително важно.

— Какво става, за бога? — зачуди се Валери.

— Добре — рече на глас тя. — Слушам те.

— Опитвам се да ти кажа, че — продължи майка ѝ — тъй като смятах, че ще се омъжиш за Теди, аз му прехвърлих всичките си акции и го упълномощих да ги управлява. Аз...

— Какво си направила? — попита Валери, която просто не вярваше на ушите си.

— Много добре ме чу — с тежка въздишка отвърна Маргъорит. — Тъй като смятах, че ще се омъжиш за него, аз прехвърлих целия си капитал в неговата инвестиционна компания.

— Не мога да повярвам, че си го направила! — възкликна Валери. — Док Уейнрайт е единственият човек, който от край време се грижи за финансовите дела на семейството. И го прави точно според изискванията на татко. С предпазливи и относително консервативни вложения. За разлика от него, Теди търгува на някои доста рискови пазари. И ти знаеш това не по-зле от мен. Не отричам, че Теди вероятно постига по-високи печалби. Не разбирам нищо от този бизнес, но зная със сигурност, че Док винаги се е грижил изключително добре за интересите на семейството.

— Това вече не е толкова важно — прекъсна я Маргъорит. — Аз вече направих каквото направих. Но сега, ако трябва да съм максимално честна, започвам да се тревожа. Изобщо не бих се притеснявала, ако знаех, че ще се омъжиш...

— Вече ти казах, че не желая да обсъждам този въпрос — категорично я прекъсна Валери. — Отказвам да поема отговорността за решението, което си взела. И, ако се опитваш да ме убедиш да се омъжа за него с едничката цел да спася инвестициите ти, съветвам те да се откажеш веднага. Не съществува и най-минималния шанс да се омъжа за Теди.

— Това ми е пределно ясно — отвърна Маргъорит, — макар че не мисля, че се налага да използваш толкова груб език, за да защитиш позицията си. Във всеки случай, не се опитвам да те накарам да се омъжиш за Теди, само защото съм инвестирала парите си при него.

— Добре — рече Валери. — Какво искаш тогава? Какво мога да направя?

— Споделям с теб, защото започвам да се притеснявам сериозно — заяви Маргъорит. — Току-що разговарях със Сузи Брукс. Тя ми каза, че те с Хари са изтеглили парите си от компанията на Теди. —

Маргьорит замълча, сякаш се опитваше да набере достатъчно кураж, за да продължи.

— Предполагам, че това се случва постоянно. Хората често сменят инвестиционните си посредници — заключи Валери. — Та нали и ти постъпи по същия начин с Док Уейнрайт?

— Да — съгласи се Маргьорит и въздъхна отново. — Във всеки случай Сузи сподели, че Теди управлявал значителна част от парите им — няколко милиона долара, всъщност. Според нея в началото всичко вървяло като по вода, но напоследък извлеченията със състоянието на финансите им закъснявали, или пък изобщо не пристигали.

— Искаш да кажеш, че са престанали да получават обратна информация от него? — възкликна Валери. — Сигурна ли си?

— Абсолютно — убедено заяви Маргьорит. — Сузи никога не би си измислила нещо подобно. Каза ми още, че, когато поискали от Теди някакво обяснение, той ги уверил, че забавянето се дължи на някаква нова счетоводна програма, която в момента усвоявали в офиса му. Те обаче все пак решили да се разделят с него. Само че им били нужни месеци наред, за да си получат парите обратно. На практика се наложило да го заплашат, че ще се обърнат към съда, за да го принудят да им изплати сумите.

— Разбирам — промърмори Валери, която също бе започнала да се притеснява.

— Но това не е всичко — продължи Маргьорит. — Когато все пак получили окончателното извлечение и чека с парите си, те открили, че са им били начислени някои твърде спорни комисионни, възлизащи на няколко хиляди долара.

— О, боже! — изпъшка Валери. — Те смятат ли да предприемат някакви юридически действия срещу него?

— Все още не са решили окончателно — отвърна Маргьорит. — Аз обаче реших. Искам парите ми да се върнат при Док Уейнрайт и то колкото е възможно по-скоро. Тази сутрин потърсих Джейми, за да го накарам да се заеме незабавно с това, но не можах да го намеря.

— Как така не си могла да го намериш? — възкликна Валери. — Къде може да е отишъл?

— Аз... наистина нямам представа — призна Маргьорит. — Доколкото зная, наблизо има някакви приятели. Може да е решил да им погостува.

— Виж, майко, сигурна съм, че всичко ще бъде наред — увери я Валери. — В края на краищата, ти съвсем наскоро вложи парите си при Теди, нали?

— Да, така е — отвърна Маргьорит — но, след разговора със Сузи, просто не мога да спра да се притеснявам. Бях толкова сигурна, че постъпвам правилно, когато взех решение да вложа парите си при Теди. На всичкото отгоре разчитах, че Джейми ще се грижи всичко с инвестициите ми да бъде наред.

— Как така Джейми ще се грижи за инвестициите ти? — за пореден път възкликна Валери. — Какво искаш да кажеш? Какво е неговото участие в цялата тази история?

— Той също прехвърли парите си при Теди — отвърна Маргьорит. — И тъй като Джейми все пак разбира от пазари и инвестиции, аз подписах един документ, с който го упълномощих да взема всички решения по отношение на акциите и парите ми. Той е човекът, с когото Теди трябва да се консултира, преди да вземе някакво важно решение, касаещо портфолиото ми. Само че аз не мога да се свържа с Джейми. Предполагам, че гостува на приятелите си в Саратога.

Тази история става все по-заплетена с всяка изминала минута, помисли си Валери, но не каза нищо на глас.

В такъв случай всичко би трябвало да е наред, майко — рече Вал. — Щом Теди не може да предприеме каквото и да било без разрешение от страна на Джейми, тогава инвестициите ти ще бъдат защитени до момента, в който ги прехвърлиш отново на Док.

— Надявам се — отвърна Маргьорит. — Но не съм толкова сигурна. Още повече че познавам Теди и зная, че той е изключително манипулативен задкулисен играч.

Двамата с него сте си лика-прилика, помисли си Валери. Така ли не й хрумна на майка й, че, щом тези двамата заговорничат с нея, със същата лекота биха могли да се съюзят и срещу нея?

— Не виждам как бих могла да ти помогна — рече й тя, — но ако сметнеш, че мога да направя нещо, само ми кажи.

— Надявах се, че ще се согласиш да разговаряш с Теди и да му кажеш, че съм променила решението си — неуверено подхвърли Маргьорит. — Кажи му, че съм започнала да изпитвам угризения по отношение на Док. Още повече, че винаги съм знаела, че баща ти би

бил ужасно разочарован от решението ми да прехвърля управлението на семейните финанси на друг инвестиционен посредник. Не искам, обаче, Теди да остане с впечатлението, че изпитвам подозрения спрямо него. Не желая да го обиждам. Искам целия този проблем да бъде разрешен по възможно най-цивилизован начин.

Толкова цивилизован, колкото и начина, по който реши, че можеш да планираш собствената ми сватба? — мислено възкликна Валери.

— Майко, не мисля, че ще имам възможност да разговарям с Теди преди теб самата, но, ако той случайно ми позвъни, непременно ще повдигна и този въпрос.

— Това би било голяма помощ от твоя страна, Вал, скъпа. Между другото, аз вече разговарях с Док Уейнрайт и го информирах, че искам отново да поеме контрол над инвестициите ми. Той обеща да подготви документите веднага. Вече се е свързал със секретарката на Теди и му е оставил съобщение. Сега остава само да чакаме Теди да му позвъни в отговор.

— Добре — рече Вал. — Има ли още нещо?

— Не — отвърна Маргьорит, но веднага след това додаде: — Все пак няма да е зле да се опиташ да се държиш по-мило с Теди докато цялата тази бъркотия приключи. Искам да кажа, че... ами, опитай се да направиш така, че всичко да мине гладко и без сътресения.

На Валери ѝ идеше да се разпищи на глас, но вместо това каза:

— Разбира се, майко. Ще бъда мила с Теди. *Заради теб.*

— А също и заради теб самата — изтъкна Маргьорит. — В края на краищата, Вал, скъпа, ти си единствената ми наследница.

— Ще се постарая — обеща Валери. — А сега вече смятам да затварям, защото ме очаква много работа.

— Да — съгласи се Маргьорит. — Няма да те задържам повече. Дочуване.

— Дочуване, майко — отвърна Валери и затвори телефона.

Подпря главата си с ръце и се зае да масажира челото си с надеждата да прогони тревожните мисли, изпълнили главата ѝ след телефонния разговор с Маргьорит. Животът никога не е твърде лесен, помисли си тя, но не може ли поне от време на време да се надяваме на няколко дни без притеснения и неприятности? Изправи глава и сведе поглед към Елвис, който се бе изтегнал в леглото си под бюрото ѝ.

— Елвис — рече му тя. — Струва ми се, че имаме нужда от ваканция. Само ние двамата с теб. — Елвис енергично завъртя опашка в отговор. — Чакай! Не бързай толкова! Всъщност, нека по-добре заминем тримата — ти, аз и Уин. О, и така не става! Ама и аз съм една! Чакай сега да помисля... колко ставаме? Струва ми се, че сме осем — ти, аз Уин, четирите хрътки и котката Мина. Как ти се струва това, а, Елвис? Ваканция за осем. Може да отидем на някой малък, окъпан в слънце остров, на който няма телефони, факсове, пейджъри и клетъчни телефони. А също така и електронна поща и телевизия. Ще си бъдем само ние.

Наведе се, погали го няколко пъти и отново се изправи.

— Тачи идея ми харесва все повече и повече, Елвис — рече му тя. — И ми се струва, че на теб също ще ти хареса.

Уин безспирно кръстосваше от единия край на библиотеката до другия. Кучетата го наблюдаваха мързеливо, а котката, кацнала в царствено усамотение върху облегалката на един стол в стил барок, не сваляше поглед от него. Той вече се бе чул с Декстър Уилингъм Четвърти — неговия адвокат в Палм Бийч — и двамата бяха провели дълга дискусия относно всички въпроси, свързани с финализирането на развода му.

Уилингъм бе посрещнал обаждането му с облекчение, защото, независимо от факта, че би могъл да спечели огромни суми под формата на хонорари при едно евентуално отлагане на решението, адвокатът бе уморен до смърт от Ариел Конрад и от постоянните ѝ викове и изстъпления. По време на един благотворителен прием тя дори си бе позволила да го сочи с пръст и да го засипва с изречени на висок глас обиди пред слисаните погледи на десетки официално облечени представители на елита на Палм Бийч. На няколко пъти Уилингъм бе обсъждал положението с Майрън Голдмън — адвокатата на Ариел, — но Голдмън очевидно не можеше по никакъв начин да контролира клиентката си.

В крайна сметка се оказва, че, при добро стечение на обстоятелствата, всички формалности могат да приключат до края на седмицата. Нито Уин, нито Уилингъм очакваха някакви проблеми от

страна на Ариел. Беше изминал, обаче, цял час от разговора им, а телефонът продължаваше да мълчи. И Уин бе започнал да се изнервя.

Ами ако Ариел бе променила решението си по някоя от клаузите на споразумението? В момента, в който научи, че Уин е готов да подпише и да плати, тя спокойно може да реши, че иска по-голяма издръжка.

Санто влезе безшумно в библиотеката. Уин го забеляза с периферното си зрение и се обърна.

— Къде беше, Санто? — попита го той. — Не съм те виждал цяла сутрин.

— Успях се — честно си призна Санто. — Зная, че ако имаш нужда от мен, ще ми се обадиш, и може би това е причината, поради която биологичният ми часовник не се е задействал тази сутрин. Освен това се чувствам малко неразположен.

— Какво ти е? Да не си болен от грип? — попита Уин.

— Не — отвърна Санто. — Просто... малко съм настинал вероятно.

— Не мога да не отбележа, че напоследък започна доста да закъсняваш вечер — с усмивка подхвърли Уин. — Да не би да си се запознал с някоя страстна мадама?

Санто отклони поглед, но в следващия миг отново го насочи към Уин.

— Ами... не съвсем — отвърна той. — В последно време тренирам малко повече. А след това с момчетата се отбиваме в местните заведения. За да изпием по едно, нали разбираш?

Телефонът извънтя. Санто се обърна и бързо вдигна слушалката.

— Ало — рече той късо и се заслуша. — После се обърна към Уин. — Обажда се Декстър Уилингъм — информира го той. — Теб търси.

— Веднага ще се обадя. — Уин изпусна въздишка на облекчение и побърза да вземе слушалката от Санто. — Здравсти, Декс. Какво става? Започнах да се притеснявам вече.

— Разговарях с Майрън Голдмън — информира го Уилингъм. — Той също не вижда никакви пречки да приключим въпроса колкото е възможно по-бързо. Единственият проблем за момента е, че все още не може да се свърже с Ариел.

— Как така не може да се свърже с Ариел? Какво искаш да кажеш? — възкликна Уин.

— Точно това, което казах — отвърна Уилингъм. — Тя не си е у дома. Всъщност, там никой не вдига телефона. Голдмън ме информира, че е провел няколко телефонни разговора, опитвайки се да я открие, но до този момент не е постигнал успех. Ще ми се обади отново веднага щом се свърже с нея.

— О, мамка му! — ядосано възкликна Уин. — Като зная каква е Ариел, това би могло да продължи до безкрайност.

— Или пък да отнеме не повече от час, Уин — разумно изтъкна адвокатът. — Възможно е просто да е на фризьор. Или пък да обикаля магазините. Кой знае? По всяка вероятност съвсем скоро ще се чуем с нея.

— Надявам се — заяви Уин. — Защото аз искам час по-скоро да приключа с това.

— Разбирам, Уин, и се радвам, че стигна до това решение — отвърна Уилингъм. — За момента обаче сме с вързани ръце. Не можем да предприемем каквото и да било преди да открием Ариел.

— Съзнавам го — с въздишка изрече Уин. — Аз самият също ще проведа няколко разговора, Декс, и ще те информирам в мига, в който науча нещо.

— Ясно — отвърна адвокатът и се изсмя. — Не се притеснявай толкова, Уин. Ако Ариел е в Палм Бийч, ще я открием за не повече от час. Прекрасно знаеш колко малък е този град в действителност.

— Точно така — съгласи се Уин. — Добре, Декс. Ще се чуем по-късно.

Затвори телефона и остана няколко минути загледан към плувния басейн, опитвайки се да реши на кого да се обади, за да разбере къде се е дянала Ариел.

— Неприятности? — попита Санто и погледна към шефа си.

Уин се обърна към него.

— Не могат да открият Ариел, а аз искам да се свържа с нея незабавно. Направо няма да повярваш какъв съм кутсузлия! Тъкмо реших да подпиша документите и да приключа с този развод и какво стана? Ариел изведнъж взе, че се покри някъде!

Санто изумено погледна Уин, опитвайки се да се ориентира сред противоречивите мисли, които се завихриха като буря в главата му.

Дали да му кажа, че зная къде е Ариел? Не, мигновено реши той. Ако му кажа, Уин мигновено ще се запита откъде зная, а аз определено не желая той да научи, че съм се срещал с нея зад гърба му. А и какво ще стане с малкия план на Ариел? Ще трябва възможно най-бързо да се свърже с нея, за да я информира за последното развитие на събитията. Така ще я накара да се откаже от намеренията си. Дали наистина щеше да се откаже? Нямаше отговор на този въпрос.

— Какво става с теб? — попита Уин. — От доста време насам ме убеждаваш да подпиша споразумението, а сега, когато най-сетне реших да го направя, ти като че ли загуби и ума и дума от изумление.

— Извинявай. — Санто леко се изкашля, за да прочисти гърлото си. — Просто се питах къде може да се е дянала. Но новината наистина е добра. Мисля, че това е най-умното решение, което вземаш от доста време насам.

Уин кимна в знак на съгласие.

— Е, предполагам, че би могло да се каже, че Вал — нашият ветеринарен лекар — има нещо общо с това. — На лицето му се появи глуповата усмивка.

— Какво искаш да кажеш? — попита Санто, опитвайки се да се престори на човек, който изобщо не подозира за любовта, разцъфтяла между шефа му и докторката.

— О, стига, Санто — възкликна Уин. — Не може да не знаеш, че се виждам с нея.

Санто кимна.

— Зная, разбира се, но си мислех, че нещата спират до там.

Уин го погледна и лицето му стана сериозно.

— Става дума за нещо много повече, Санто — заяви той. — *Много повече.*

— Това означава ли, че вече приемаш поздравления?

— Може би — отвърна Уин. — А сега смятам да се хващам за телефона, за да се опитам да открия Ариел. Ако ти хрумне нещо, обади ми се.

— Непременно — обеща Санто. — Смятам да отида до конюшните, за да проверя как вървят нещата там, но, ако се сетя нещо, ще ти звънна.

— Добре тогава. До скоро.

Санто се обърна и излезе от стаята, опитвайки се да прикрие нетърпението си. Тръгна право към конюшната, откъдето смяташе да се обади на Ариел.

Уин се обърна и го изпрати с поглед. Какво му става? — мислено се запита той. Напоследък Санто сякаш не прилича на себе си.

Тифани подскочи и пропусна един клавиш на компютърната клавиатура. По дяволите! — мислено възкликна тя. Това отвратително копеле го направи отново. Изплаши ме до смърт. Само че този път аз, и без друго, съм доста изплашена. Бързо залепи широка усмивка на алено червените си устни, завъртя се на стола, изпъчи напред големите си гърди и тръсна дългите си къдрици — жест, който използваше непрекъснато с убеждението, че мъжете го намират за неустоим.

— Здравсти, Санто — весело поздрави тя. — Как си! — Усмихна се и направи голям балон с дъвката, която премяташе в уста.

Санто отвърна с някакво подобие на усмивка, което си беше огромно усилие от негова страна.

— Добре съм, Тиф. При теб наред ли е всичко?

— Да — отвърна тя. — Имам много за писане. Освен това трябва да подготвя няколко чека за подпис. — Замълча за момент, обмисляйки следващия си ход. — Ти днес тук ли смяташ да работиш?

Санто поклати отрицателно глава.

— Няма да мога и затова сега съм тук — информира я той. — Аз също имам да свърша куп неща и се питах дали ще можеш днес сама да удържиш крепостта.

— Разбира се! — с готовност откликна Тифани и едва не потрепери от облекчение. И това ако не е късмет! — мислено възкликна тя. — Нямам нищо против. И без друго съм поизостанала с документацията, така че цял ден няма да мърдам от тук. Само ще отида да си взема нещо за ядене малко по-късно.

— Чудесно. Разчитам на теб — заяви Санто. — О, и още нещо. Ако се обади господин Конрад и попита за мен, кажи му, че ще му звънна по-късно. Веднага след това ми се обади вкъщи. Днес смятам да поработя у дома.

— Да, непременно — съгласи се тя, макар да ѝ се струваше, че Санто се държи твърде странно. Страховитият гигант рядко напускаше поста си и почти не излизаше от офиса в конюшната. Може би шефът

днес му бе възложил някаква друга работа? А може би двамата се бяха спречкали за нещо?

О, на кого му пука? — помисли си тя. Важното е, че Санто днес няма да ми се пречка в краката, а това е най-добрата новина за днес. Остава ми единствено да се оглеждам за стария господин Райнхарт, но това няма да е чак толкова трудно. Той постоянно витае в някакъв негов си свят. Дори не разговаря с мен. Само ми кима от време на време. Така че сигурно ще успея да помогна на Теди и никой няма да разбере. Никой, освен Теди. *Моят Теди.*

Санто се прибра в уединената си къща, извади клетъчния си телефон и бързо избра номера. Отсреща започна да звъни. Един път. Два пъти. Три пъти. Четири. Nada! Мамка му! Тъкмо се канеше да затвори, когато тя най-сетне отговори.

— Ало?

— Санто съм — без всякакви предисловия заяви той. — Може би е време да си поговорим.

— Надявах се, че, в крайна сметка, ще погледнеш на ситуацията от моята гледна точка.

— Не съм сигурен, че това ще стане — отвърна Санто — но, въпреки това, бих искал да поговорим. Случи се нещо, което рязко променя положението.

— Какво искаш да кажеш?

— Уин реши да подпише документите за развода — информира я Санто. — Вече се свърза с адвокатите, но те все още не могат да те открият.

— Предполагам, че малката му приятелка е отговорна за тази тъй неочаквана промяна — подхвърли Ариел.

— Да.

— Значи сега, когато най-после си намери жена, която желае — продължи тя, — той изведнъж реши, че е крайно време да се отърве от мен веднъж завинаги.

— Може и така да се каже.

— Слушай, Санто — рязко заяви тя. — Можеш ли да се измъкнеш за малко и да дойдеш до тук? Искам да разговаряме насаме.

— Ами Лоло?

— Той играе поло в момента. Опасявам се, обаче, че може да се върне всеки момент. Така че ще трябва да се срещнем някъде другаде.

— Искаш да кажеш, че не желаеш да го въвличаш в това? — попита Санто.

— В никакъв случай — твърдо отвърна Ариел. — Той няма да издържи. Ужасно съм разочарована от него. Мислех го за по-корав мъж. — Замълча за момент, а след това додаде: — Като теб.

— Какво, всъщност, си намислила? — Санто очевидно се забавляваше от неприкрития ѝ опит да флиртува с него.

— Ще поговорим за това като се видим. Ще можеш ли да се измъкнеш?

— Разбира се.

— Зная едно местенце между Саратога Спрингс и Олбани — рече тя. — Там ще можем да разговаряме спокойно. Никой от познатите ни не би се появил на подобно място. — После му продиктува името и адреса на някакъв мотел.

— Мога да бъда там след по-малко от час — рече в отговор Санто.

— Много добре — възкликна Ариел. — Знаех си, че мога да разчитам на помощта ти, Санто.

— Не съм толкова сигурен — възрази той, — но съм готов да поговорим за това.

— Ще се видим след час — рече тя и затвори телефона.

Санто натисна бутона за край на разговора и прибра клетъчния си телефон. Моментално почувства пламъка, разгорял се в слабините му. Усмихна се и се запъти към гаража.

Валери тъкмо бе приключила с прегледа на Джордж и Джеси — два красиви лабрадора — и с ваксината им против лаймска болест. Бавно отпиваше от чашата си с кафе и попълваше картоните им, когато телефонът на бюрото ѝ иззвъня.

— Да? — отговори тя, все още погълната от картоните на двете кучета.

— Вал? — закачливо подхвърли Тами. — Познай кой се обажда на четвърта линия?

— Нямам никаква представа — отвърна Валери. — Какъв е? Приятел или враг?

— О, определено приятел — заговорнически прошепна Тами. — Всъщност, бих се осмелила да каже, че вероятно е нещо много повече от приятел.

С тези думи Тами затвори, а Валери натисна бутона за четвърта линия.

— Какво мога да направя за вас, господин Конрад? — попита тя.

— Попитай не какво можеш да направиш *ти*, докторе — отвърна Уин, — а какво мога *аз* да направя за теб.

— Убедена съм, че възможностите са неограничени — през смях отвърна тя. — Ти обаче сигурно имаш нещо конкретно предвид, нали?

— Точно така — потвърди той. — Тази вечер отново те каня в скромния ми дом, за да се опитам отново да те удавя в храна и вино. А след това ще видим какво ще стане... Но това само в случай, че вече не си започнала да се отегчаваш от компанията ми.

— Изобщо не се отегчавам от компанията ви, господин Конрад — увери го Валери. — Защо обаче тази вечер не дойдеш ти в моя скромен дом, където ще мога да ти демонстрирам кулинарните си умения?

— Защото за тази вечер съм намислил нещо много специално — отвърна Уин — и мисля, че трябва да го направим тук, в Стоунлеър. Освен това бих искал аз да ти сготвя нещо, защото съм сигурен, че ще бъдеш изморена след дългия ден в клиниката.

— О, много ви благодаря, господин Конрад. В такъв случай приемам поканата.

— Какво ще кажеш за осем часа?

— Ами струва ми се, че ще мога да те вмества в графика си.

— До осем тогава.

— Добре. Дочуване. — Валери затвори телефона и обви ръце около раменете си. — Ето, на това хората му казват вълшебство, Елвис — промърмори тя и сведе поглед надолу към кучето. — Надявам се да го изпиташ поне веднъж през живота си. Истинско вълшебство...

Телефонът иззвъня отново. Тя се присегна и вдигна слушалката.

— Да?

— Вал? — разтревожено заговори Тами. — Колет се обажда на втора линия. По всичко личи, че е ужасно разстроена. Почти

неадекватна. Спомена нещо за Хайдън — малкия ѝ таралеж.

— Веднага ще се обадя — отвърна Валери. — Натисна бутона за втора линия.

— Колет, какво става?

— В-в-ал, скъпа... — Колет едва произнасяше думите. — Някой е у-у-убил Хайдън!

— След десет минути ще бъда при теб, Колет — отвърна Вал.

— Ти си истинско съкровище — прошепна Колет.

Валери натисна бутона за връзка с Дафни. Заговори веднага щом колежката и вдигна.

— Дафни, възникна спешен случай, който може да ми отнеме около час. Ще можеш ли да поемеш пациентите ми?

— Какъв е случаят? — попита Дафни.

— Става дума за африканския таралеж на Колет Ричардсън — отвърна Валери.

— О, не! — възкликна Дафни. — Разбира се, че ще поема пациентите ти. Надявам се, че не е нещо сериозно.

— Не съм съвсем сигурна — уклончиво отвърна Валери. — Ще оставя картоните при Тами.

— Добре, Вал. Обади ми се като научиш нещо със сигурност.

Валери затвори телефона, събра картоните, взе чантата си, грабна кайшката на Елвис и бързо излезе в приемната, за да остави картоните на Тами.

Санто почука на вратата на мотелската стая. Ариел му отвори веднага.

— Влизай — покани го тя и отвори широко вратата. Санто пристъпи в стаята и забеляза, че Ариел е облечена с прозрачна блуза, която не оставяше нищо за въображението, и изключително къса пола, която едва успяваше да покрие копринените ѝ гащички. На шкафчето до леглото имаше две чаши и отворени бутилки с водка и тоник. По ръба на едната чаша се забелязваха следи от лилавото червило на Ариел.

Тя проследи погледа му.

— Искаш ли да си наквасиш гърлото?

— По-добре да не пия — отвърна Санто. — Не разполагам с много време. Трябва да се връщам в Стоунлеър.

— О, стига, Санто — възкликна тя и плъзна пръст по гърдите му. — Едно нищо и никакво питие не може да се отрази по никакъв начин на огромен мъж като теб. Освен това, аз мразя да пия сама.

Санто сви рамене.

— Добре — отстъпи той. — Но само едно.

Ариел прекоси стаята с босите си крака и застана до нощното шкафче. Сипа щедро количество водка в чашата, добави глътка тоник и я подаде на Санто. После взе своето питие.

— Наздраве! — рече тя и чукна чаша в неговата.

Санто само кимна и отпи.

— Предлагам ти да се настаним удобно — рече Ариел, изпъна се на леглото и потупа свободното място до нея.

— Трябва да поговорим — заяви Санто, приковал върху нея жадния си поглед.

— Щом трябва, ще говорим — съгласи се тя. — Тук. — Отново потупа мястото до себе си.

Санто отново сви масивните си рамене, приближи се до леглото и седна на указаното от нея място.

Тя го погледна в очите и отново плъзна ръка по гърдите му.

— Кажи ми, Санто — тихичко подхвърли тя — Какво си намислил?

— Както вече ти казах по телефона — отвърна той. — Уин е решил да подпише споразумението и да финализира развода. Така че вече спокойно можеш да се откажеш от плановете си да се отървеш от него. Но...

Гласът му постепенно заглъхна и той отново отпи от питието си.

— Но — продължи вместо него Ариел — ние и двамата знаем, че ако той умре, аз ще струвам много повече. Така е, нали?

Санто бавно кимна с глава.

— Ако приема споразумението за отпуснатата ми издръжка — продължи тя, като през цялото време галеше с ръка изпъкналите му бицепси — аз ще получа една много малка част от богатството му. Ако обаче той вземе, че се спомине, преди да е подписал документите, аз автоматично ще се превърна в негова вдовица, тъй като по закон продължавам да съм омъжена за него... На всичкото отгоре, ако Уин се

ожени отново, той би могъл да промени завещанието си и да ме изключи напълно от него. — Ариел вирна нагоре миниатюрната си поличка и изглади с ръка една въображаема гънка върху черните си копринени гащички.

В очите на Санто се четеше неприкрита похот. Ариел винаги бе флиртувала с него, но двамата никога не се бяха любили. Сега обаче положението беше съвършено различно. Намираха се далеч от всевиждащия поглед на Уин, а Ариел, и без друго, съвсем скоро щеше да се разведе с него... или Уин щеше да умре.

— Налага се да действаме бързо — продължи Ариел и разкопча ефирната си блузка. — Преди адвокатите да успеят да се свържат с мен и да ми предложат да подпиша споразумението.

Санто кимна, но очите му останаха приковани върху съвършените ѝ гърди, които се намираха само на една ръка разстояние.

— Зная, че можеш да го направиш, Санто. — Ариел му хвърли един пламенен, съблазняващ поглед. — Ако се налага, съм готова да отида там заедно с теб. — Взе чашата си и бавно отпи. — Просто си помисли. Бихме могли да се върнем там заедно.

— Това определено би събудило много подозрения — изтъкна той.

— Тогава ще го отложим за друг път. След време. Когато всичко приключи и аз получа парите му.

— Ами Лоло? — попита Санто, плъзна ръка и погали голото ѝ бедро.

— Лоло! — злобно възкликна Ариел. — Тази мижитурка! Той не може да ти се навие на малкото пръстче, Санто. И не заслужава жена като мен. Особено пък след като получа всичките онези пари. Недей да се притесняваш заради Лоло. Той е толкова ужасен, че няма да посмее да каже нищо.

Протегна ръка и плъзна пръст до основата на масивната му шия, след което се върна нагоре и докосна устните му, опитвайки се да ги разтвори.

Санто я сграбчи за китката.

— Ще трябва да обсъдим всичко много внимателно. И да планираме как точно ще го направим... Тази вечер.

— Ще го направим — увери го Ариел. — Но защо преди това не се позабавляваме малко?

Санто бавно разхлаби пръстите, стиснали китката ѝ като в менгеме.

— Ти винаги си била малко луда, Ариел — рече ѝ той.

— Ти също — отвърна тя, плъзна ръка между силните му бедра и погали възбуждения му член, изпълнил панталона му до пръсване.

— Аз наистина трябва да бързам — подхвърли той. Остави питието си на шкафчето. После взе и нейната чаша и я остави до своята. Погледна я право в очите, а в следващия миг вече лежеше отгоре ѝ.

— Да — прошепна той. — Ще обсъдим подробностите по-късно.

---

[1] По дяволите (фр.) — Б.пр. ↑

14.

Колет седеше до кухненската маса и стискаше в набръчканата си ръка една подгизнала от сълзите ѝ ленена кърпичка. Очите ѝ бяха зачервени и подути от сълзите, които продължаваха да се стичат по лицето ѝ.

Валери стоеше права, подпряла се леко на кухненския плот и я наблюдаваше с натежало от мъка сърце. Помисли си, че днес Колет изглежда много възрастна и необичайно притихнала. Тя се изкашля лекичко, за да прочисти гърлото си и я заговори:

— Колет, зная, че в момент като този е трудно да се вземат решения и не бих искала да ме помислиш за студена и жестокосърдечна. Трябва обаче да зная какво смяташ да правиш с него.

Колет вдигна глава и я погледна.

— О, скъпа — отвърна тя, — ти никога не би мота да бъдеш студена и жестокосърдечна. Аз... смятам да го погребя в градината и да отбележа гробчето му по някакъв начин, за да можем да го посещаваме от време на време. Какво ще кажеш?

— Мисля, че това е много добра идея — отвърна Валери. — Ще ти помогна да го погребеш.

— Не, Вал — категорично заяви Колет. — Не е нужно да го правиш. Мога да се справя и сама. Ще намеря някоя малка кутийка, ще го увия в нещо, ще го сложа в кутията и ще го зароя в градината.

— Сигурна ли си? — попита Вал. — Знаеш, че нямам нищо против да ти помогна. Аз също обичах Хайдън.

— Зная, скъпа, но ми се струва, че ще е по-добре, ако го направя сама. Ще бъдем само двамата с Хайдън. И може би Пъф Пъпи, ако се държи прилично. — Тя въздъхна тъжно. — Но най-напред ще разговарям с полицаите. Отдавна трябваше да им се обадя, но просто не можех да събера сили да го направя. Високо ценя помощта ти, Вал.

— Радвам се, че ми позволи да ги повикам — отвърна Валери. — Започвам вече да се плаша от случващото се напоследък. Особено пък като си помисля, че някой е проникнал в къщата ти с взлом, за да извърши пъкленото си дело.

Колет отново потрепери.

— О, само при мисълта за това — проплака тя — се чувствам толкова унижена... и някак си *насилена*, Вал.

— Съгласна съм, че убийството на Хайдън е било внимателно обмислено — отвърна Валери — но не смятам, че човекът, който го е извършил, те заплашва по никакъв начин.

Колет я погледна отново.

— Така ли смяташ наистина? Защото същото се е случило и с Еди, нали? Предполагам дори, че става дума за един и същи убиец. Човекът, посегнал на живота на Ноа е знаел съвсем точно какво прави. Същото се е случило и с Хайдън. — Гласът ѝ прекъсна и тя замълча за миг преди да продължи: — Ужасява ме мисълта, че някой, който и да е той, би излял злобата и ненавистта си, предизвикани бог знае от кого или какво, върху две напълно невинни животинки.

Валери се приближи и нежно сложи ръка на рамото на Колет.

— Имам чувството. Колет, че мишените може изобщо да не сте вие двамата с Еди — тихо ѝ рече тя.

Колет вдигна към нея мокрите си сини очи и я изгледа въпросително.

— Тогава кой е мишената, Вал? — попита тя.

Валери заобиколи масата и седна срещу Колет.

— Това, което ще ти кажа сега, може и да ти се стори налудничаво — започна тя, — но и Хайдън, и Ноа бяха мои пациенти. А ти и Еди сте мои добри приятели. Нито ти, нито Еди се сещате за човек, който да ви има зъб. — Замълча за момент и погледна Колет в очите. — Аз обаче се сещам за поне един човек, който иска да ми отмъсти.

Очите на Колет се разшириха тревожно. Тя уплашено притисна ръка към гърдите си.

— О, Вал, скъпа — проплака тя. — Не мислиш, че... но...

Валери само кимна с глава.

— О, това е толкова ужасно! — възкликна Колет. — Сигурна съм, че Теди не би могъл да извърши нещо толкова отвратително.

— Истината е, че изобщо не зная на какво е способен — отвърна Валери, — и сериозно разсъждавам върху възможността той да е убил и двете животни. Не се сещам за друг човек, който да иска да ми

отмъсти и едновременно с това да познава както приятелите, така и пациентите ми.

— Смяташ ли да споделиш подозренията си с полицията? — попита Колет.

— Не съм съвсем сигурна — отвърна Валери и въздъхна уморено. — Никак не ми се иска да го правя, но пък, от друга страна, си давам сметка, че трябва да стигнем до дъното на тази история, Колет. Ако Теди няма нищо общо с тези престъпления, то тогава не би трябвало да му е трудно да го докаже. В същото време се ужасявам от мисълта, че би могъл да е напълно невинен. Представи си тогава как ще реагира, когато полицаите го извикат за разпит.

— Толкова е трудно да вземем правилно решение в подобен момент — отбеляза Колет. — Започвам вече да се чудя какво става с тези полицаи. Защо се бавят още?

— Би трябвало да пристигнат всеки момент — увери я Валери.

В този момент извън клетъчния ѝ телефон. Двете жени подскочиха от уплаха.

— Предполагам, че съм малко нервна — подхвърли Колет.

— Нищо чудно предвид обстоятелствата — отвърна Валери, свали телефона от колана на дънките си и го отвори.

— Валери Рошел — рече тя. Заслуша се и бавно се извърна, за да не позволи на Колет да види тревогата, изписала се на лицето ѝ.

— Положението не изглежда никак добре — най-накрая рече тя, опитвайки се отчаяно да прикрие емоциите, предизвикани от съобщението на Уин.

Никак не ѝ се искаше да тревожи допълнително Колет, която бе получила достатъчно ужасни новини за един ден.

— Изчакай малко, Уин — помоли го тя. — В момента се намирам в дома на приятелката ми Колет. Налага се да поговоря с нея за минутка — обясни и се обърна към Колет. — Колет, в Стоунлеър е възникнал спешен случай с един от конете. Имаш ли нещо против да останеш да изчакаш полицаите сама?

— Разбира се, че нямам, Вал — увери я Колет. — А ти отивай да се погрижиш за онзи кон. И без това не можеш да направиш вече каквото и да било за Хайдън. А и за мен също.

Валери отново заговори в телефона.

— Уин, веднага тръгвам към теб.

Прекъсна разговора, рязко затвори телефона и го закачи на колана си.

— Съжалявам, Колет — тихо рече тя. — Сигурна ли си, че ще можеш да се справиш с полицаите?

— Разбира се, че съм сигурна — отвърна Колет. — Аз може да съм стара, но все още не съм изглупяла.

— Не исках да кажа нищо подобно — оправда се Валери.

— Зная, скъпа. Зная. Просто днес съм малко по-докачлива. Прости ми. — Замълча за момент, а след това продължи: — Вал, мисля да не споменавам името на Теди пред полицаите. Може би само ще им подхвърля, че ти имаш някои идеи във връзка със случая и ще им предложи да се свържат с теб. Съгласна ли си?

— Мисля, че така ще е най-разумно, Колет. Никак не ми се иска да те оставям сама, но трябва вече да тръгвам.

— Ще се оправя — увери я Колет. — А сега тръгвай, защото имаш работа. О, защо не оставиш Елвис при мен? Тъкмо ще си правят компания с Пъф Пъни. Двамата се разбират много добре.

— Сигурна ли си? — попита Валери.

— Абсолютно — отвърна Колет.

Леко се целунаха по бузите и Валери преметна чантата си през рамо. Наведе се и погали Елвис.

— До скоро, Елвис — рече му тя. После се обърна и се затича към джипа.

15.

Лидия вдигна глава от бюрото си, когато чу Теди да влиза в офиса.

— Слава богу, че дойде! — възкликна тя. — Телефонът не е спирал да звъни и искам да ти кажа, че има няколко човека, които настояват да разговарят с теб незабавно. И, като казвам *незабавно*, наистина имам точно това предвид. Схващаш ли?

— Здравсти и на теб, Лидия — самодоволно подхвърли той. Приблужи се до бюрото си, настани се на стола и се зае нервно да прелиства документите, които Лидия беше подготвила за него.

Тя се обърна да го погледне. Косата и пламтеше, боядисана в морковено оранжево, очите ѝ, очертани с черен молив и лилави сенки, възбудено блестяха.

— Чуй ме, Теди — разпалено заяви тя. — Говоря съвършено сериозно. Боя се, че положението става нетърпимо и много скоро ще се разрази грандиозен скандал. Или може би трябва да кажа скандали, ако искам да съм съвсем точна. Не зная какво точно става, шефе, но не ми е никак трудно да се досетя. И ти казвам, че е крайно време да се вземеш в ръце и да проведеш няколко изключително любезни телефонни разговора. Защото повечето от хората, които настояват да разговарят с теб, искат да получат хубавата ти руса главица на сребърен поднос!

— Да не мислиш, че и сам не зная какво става, Лидия? — сърдито възкликна той. — Няма защо да ми казваш какво да правя! Имам достатъчно ум в главата си и не се нуждая от ничии съвети.

— Нима? — не му остана дължна тя. — Док Уейнрайт не е спирал да звъни през целия ден. Маргьорит дьо ла Рошел и онзи грубиян, братовчед ѝ Джейми дьо Бирон, искат парите си обратно. Те и още половин дузина други клиенти. И си ги искат *веднага*. Нищо чудно, че си изнервен като котка върху горещ ламаринен покрив. И аз се чувствам по същия начин.

Теди не каза нищо в отговор. Само я изгледа вбесено.

— Казвам ти, Теди — възкликна тя, размахала във въздуха пръст с дълъг, крещящо оранжев маникюр, — този път вече загази! Брокерите също не спират да звънят. И да си искат парите. Искат да говорят с теб относно маржа на сделките ти, приятелче. И да си получат парите за всичките онези сделки, които изтъргува на кредит. Онези пари, които ти успя да загубиш!

— Млъквай, Лидия! — кресна той. — Схванах посланието. Високо и ясно.

Тя го изгледа продължително и едва тогава заговори отново:

— Добре — изръмжа тя, — но не мисля, че ще мога да издържа още дълго, Теди. Сериозно говоря! Не желая да бъда част от потъващ кораб. А твоята компания е точно това. Прилича ми на шибания *Титаник*, а аз си мисля, че ще трябва непременно да се кача в някоя от спасителните лодки.

— Прави каквото искаш, по дяволите! — гневно изкрещя той. — Изобщо нямам нужда от теб, да те вземат дяволите!

— Това ли е, което имаш да ми кажеш? — викна в отговор тя и заплашително се изправи. — Посветих последните шест години от живота си на теб, Теди де Морни. Шест години, през които непрекъснато се налагаше да се боря за теб, да лъжа заради теб, да мамя заради теб, а понякога дори да оправям шибаните каши, които забъркваше. И защо? За да не разберат хората какъв си в действителност. И сега ти ми се отблагодаряваш по този начин, така ли?

— Ако ще си ходиш, махай се веднага! — злобно изръмжа той.

Лидия гневно направи няколко крачки с високите си обувки с леопардов десен. После се обърна и извади чантата си от едно от чекмеджетата на бюрото си. Поспря се на вратата и прикова върху Теди блесналия си поглед.

Той отвърна на погледа ѝ, без да трепне дори.

— Разкарай се, Лидия — грубо се провикна той — Замъкни задника си при твоя млад жребец и го накарай да те изчука до припадък в скапаната ти каравана. Защото на мен ми писна да се занимавам с бял боклук като тебе.

Тя като че ли се стъписа, но само за миг.

— Аз може и да живея в каравана, господин Де Морни — процеди през стиснати зъби тя, — но ти си истинският боклук. —

Обърна се и си тръгна, затръшвайки с все сила вратата след себе си.

Теди грабна листчетата със съобщения и остана за миг неподвижно загледан в тях. После се настани отново на стола зад бюрото си и понечи да вдигне телефонната слушалка.

Телефонът иззвъня точно в този момент. Теди изчака да се включи телефонния секретар, за да разбере кой се обажда. Чу гласа на Тифани и веднага вдигна слушалката.

— Здравсти, скъпа — рече ѝ той.

— Теди, трябва да поговорим.

— Нали точно това правим в момента! — безсилно подхвърли той.

— Не, имам предвид на четири очи, Теди. Много е важно. Наистина.

— Стига, Тиф — намусено възкликна той. — В момента съм много зает. Освен това късно довечера имаме уговорка да се видим. Забрави ли вече за нашата много специална среща? И за малкото парти, което ще си организираме? Само двамата с теб.

— Зная, Теди. Спомням си — сериозно отвърна тя, — но наистина се налага да разговарям с теб веднага. Лично. Аз... аз не желая да го обсъждам по телефона.

— По дяволите! Не може ли да почака до вечерта? — сърдито изръмжа той. — Наистина съм много зает в момента.

— Теди! — изгубила напълно търпение извика тя. — Трябва да разговарям с теб *веднага*. У дома.

По гласа ѝ разбираше, че е готова всеки момент да избухне в сълзи. Какво стана пък сега, по дяволите? — запита се Теди. Всичко започна да се обърква. Само че играта още не бе свършила и сега се налагаше да се погрижи за малката си инвестиция в Тиф.

— Мамка му, Тиф — отново заговори той. — Трябва да се погрижа за нещо много важно в офиса. Налага се да проведе няколко разговора по телефона и да свърша куп други неща.

— След като поговорим, сам ще се убедиш, че става дума за нещо много важно — не отстъпваше Тифани.

Той въздъхна.

— Добре. Ще бъда при теб след няколко минути.

Върна слушалката на мястото ѝ и въздъхна отново.

— Мамка му! — извика на глас той. — Знаех си, че е време да я разкарам. — Изправи се, но веднага седна отново. Но преди това ще проведе един телефонен разговор, помисли си изпълнен е решимост. И ще се опитам да огранича щетите, доколкото е възможно. Вдигна слушалката и избра номера.

Тя отговори на третото позвъняване.

— Ало?

— Маргьорит, Теди се обажда.

Стори му се, че я чу да си поема рязко дъх, преди да му отговори с обичайния си спокоен и възпитан глас.

— Здравей, Теди. Как си?

— Добре съм — отвърна той. — Помислих си, че мога да намина край теб по-късно и да те заведа на вечеря. Бих искал да поговорим.

Последва дълга пауза. Най-после Маргьорит заговори отново.

— Ще ми бъде много приятно, Теди, но защо да не вечеряме тук, при мен? Ще бъде далеч по-приятно, отколкото в някой ресторант, не мислиш ли?

— Страхотно! — веднага се съгласи той. — Сега се налага да се погрижа за нещо. Какво ще кажеш да дойда у вас, след като се освободя?

— Чудесно — отвърна тя. — За мен ще бъде истинско удоволствие да те видя, Теди.

Той затвори телефона и тръгна към ягуара си.

Ето че се погрижих за тази кучка, помисли си той. А сега е ред на другата. Тифани. Не мога да разбера какво ѝ стана изведнъж. Тъкмо реших да се отърва от нея, и тя ми сервира, че имала някакъв проблем. Поредният проблем. Но поне зная, че довечера ще се отърва от нея — помисли си той и запали двигателя. — Да, късно довечера ще ѝ кажа последно сбогом. А след това ще я изгоня от къщата.

Валери рязко натисна спирачките пред портата на Стоунлеър, протегна ръка и бързо натисна бутона на интеркома.

— Вал? — До нея достигна гласа на Уин, а не на Санто Дучи.

— Да — отвърна тя.

— Ела в конюшната — инструктира я той.

Портата мигновено започна да се отваря. Валери изчака да се отвори достатъчно, след това даде газ и подкара бързо по алеята към конюшните. Стигна до паркинга, рязко спря и угаси двигателя.

Скочи от джипа и грабна чантите си. Вече съвсем отчетливо чуваше звуците, долитащи от конюшните. Конете изглеждаха много неспокойни. Видя Уин да се приближава към нея. Лицето му бе отчасти закрито от превръзките, но езикът на тялото му достатъчно красноречиво издаваше огромната му тревога.

— Ей — извика той. Намали темпото. Не искам да се пребиеш от бързане.

— Добре съм — отвърна тя и се приближи до него. — Никога досега не се е случвало да се контузя.

— И аз не искам да започнеш точно сега — отвърна той. Целуна я по устните и я прегърна.

Валери едва не потрепери от докосването. Не можа да се сдържи въпреки намерението ѝ да стигне час по-скоро до конюшните и болните коне. Вдигна глава и му се усмихна.

— Радвам се да те видя, макар че обстоятелствата не са от най-приятните.

— Аз също, докторе — отвърна той. — Дай да взема тази чанта.

— Не, няма нужда — възрази тя. — Свикнала съм да я разнасям навсякъде, Уин.

— Добре — съгласи се той.

— Санто при конете ли е? — попита тя.

— Вече да — отвърна Уин.

— Охо! — възкликна Валери. — Гняв ли долавям в гласа ти?

— Ами да. Малко — призна той. — Бях в библиотеката, когато ми се стори, че чувам някакъв шум от конюшните. Веднага позвъних, но никой не вдигна телефона. Никой! Знаех, че семейство Райнхарт отидоха до града на пазар. Предположих, че момичето, което работи тук, сигурно си е тръгнало в края на работния ден. Санто обаче трябваше да е там. А го нямаше.

Стигнаха до вратата на офиса и влязоха.

— Започнах да му звъня в дома му — продължи Уин, — но и там го нямаше. В края на краищата, в един момент все пак вдигна и веднага дотича, за да види, че положението става неудържимо. И

тогава се обадох в клиниката. Момичето на регистратурата, Тами, ми даде номера на мобилния ти телефон.

Минаха през склада с такъмите и влязоха в конюшнията. Валери остана шокирана от паниката, обхванала конете. Тя се обърна към Уин.

— Според теб има ли кон, който да изглежда по-силно засегнат от останалите? — попита тя.

— Всичките са ужасно изплашени и неспокойни. Някои повече от другите — отвърна той. — Но всичките се държат толкова неадекватно, че ми е трудно да преценя. Освен това ми се струва, че реагирах малко невъздържано, когато видях какво става.

Санто се появи в другия край на помещението и тръгна срещу тях. Дори и от разстоянието, на което се намираше, Валери забеляза, че той изглежда силно разтревожен.

Приблужи се до тях и ѝ кимна.

— Здравсти, Санто — поздрави тя.

— Здравсти — отвърна той и засрамено погледна встрани.

Валери се приближи до първия бокс, остави на пода торбата и медицинската си чанта и се изправи пред вратата. Конят, Клевър Куки, изглеждаше силно превъзбуден. Изправяше се на задните си крака, пръхтеше и трепереше неудържимо. Очите му бяха разширени от страх. Все едно, че цялата конюшня е обхваната от пламъци, помисли си Валери.

— Да си забелязал дим наоколо, който да е достигнал до тях? — попита тя.

— Не — отвърна Уин. — Нищо не е горяло наблизо.

— А някакви странни и прекалено силни шумове?

— Не — поклати глава Уин. — Аз също бях тук и щях да чуя, ако имаше нещо такова.

Валери отново надникна в бокса.

— Ей, Клевър Куки — ласкаво подвижна тя. — Здравей, приятелче. Какво те е уплашило толкова? — Протегна ръка през решетките, за да даде възможност на коня да я помирише. Той обаче дори не направи опит да се приближи. Изглеждаше обхванат от неподправен ужас. Валери забеляза електрическия кабел, който минаваше през бокса.

Обърна се и погледна Уин.

— Електрическата инсталация през всичките боксове ли минава?
— попита тя.

Той кимна.

— Да. Защо?

— Възможно е някъде да дава на късо — отвърна тя с ясното съзнание, че се лови за сламки.

— Не мисля, Вал — възрази Уин. — Крушките са свързани със същата инсталация, а не забелязвам нищо нередно с тях.

— Замълча и се обърна към Санто. — Но, за да сме сигурни, ще изключим захранването на сградата. Санто, ще го направиш ли?

Санто кимна и тръгна към офиса, където се намираше таблото с бушоните.

— Мисля да изчакаме няколко минути, за да видим дали ще настъпи някаква промяна в поведението им — каза Уин.

— Съзнавам, че предположението ми изглежда малко вероятно — подхвърли Вал, — но цялата ситуация ми изглежда прекалено странна. Никога преди не съм виждала подобно нещо. Освен в случаите на пожар.

— Аз също — съгласи се Уин.

— Ще тръгна покрай боксовете и ще се опитам да открия коня, който изглежда най-малко изплашен — рече Вал.

Заедно с Уин, който вървеше след нея, тръгнаха от бокс на бокс. Спираха пред всяка врата и в продължение на минута наблюдаваха всяко животно.

Внезапно токът изгасна и двамата подскочиха от изненада. Застинаха неподвижно, но в следващия момент възвърнаха самообладанието си.

— Ама че сме смахнати! Нали уж знаехме, че Санто ще изключи бушоните — подхвърли Валери.

— Цялата ситуация е смахната — заяви Уин.

Дневната светлина, която идваше отвън, им беше достатъчна, за да продължат надолу по пътеката между боксовете, спирайки се при всяко животно. Когато стигнаха до бокса на Демон и двамата забелязаха, че огромният жребец изглеждаше определено превъзбуден, но, в сравнение с останалите коне, се държеше далеч по спокойно. Уин започна да му говори тихичко и протегна ръка, опитвайки се да го

погали по шията. Демон като че ли се зарадва на вниманието, но не се приближи.

Уин се обърна към Валери.

— Мислиш ли, че токът бе изключен достатъчно дълго? — попита той. — Възможно ли е конете да се успокоят толкова бързо, ако приемем, че пробив в електрическата инсталация е причината за паниката им?

Валери само сви рамене.

— Не зная — призна си тя, — но мисля, че е възможно. Изминаха няколко минути, а и ти си тук, заедно с тях. Конете те познават и ти вярват и смятам, че би било нормално да започнат да се успокояват, ако проблемът наистина е бил породен от електрическата инсталация. Само че аз лично не забелязвам никаква промяна.

— Нито пък аз — съгласи се той. — Ще отида да кажа на Санто да включи бушоните. Веднага се връщам. — Той се обърна и се затича към офиса.

Валери отиде до бокса на Клевър Куки, за да вземе медицинската чанта и торбата си. После отново се върна при Демон. Смяташе да започне от него.

Уин и Санто излязоха от офиса и бързо се приближиха до нея.

— Какво правиш? — попита Уин.

— Ще имам нужда от помощта ви, за да завържем Демон — отвърна Валери. — Налага се да взема кръв за токсикологично изследване. Да си призная честно, не зная какво друго бих могла да направя. Демон ми изглежда най-спокоен от всичките. Затова смятам да изследвам първо него.

Уин и Санто се приближиха до бокса. Уин бавно отвори вратата и двамата със Санто предпазливо се промъкнаха вътре. Само с едно рязко и бързо движение Уин сграбчи юздата на Демон и, преди конят да успее да реагира, я завърза за една халка на стената.

Огромният кон се опита да се изправи на задните си крака и те отстъпиха назад.

— Демон — прошепна Уин. — Всичко е наред, момче. Всичко е наред. — Погали Демон няколко пъти, опитвайки се да го успокои. Санто излезе отвън и застана пред вратата, без да сваля очи от Уин и жребеца.

Валери, която вече бе извадила една спринцовка от медицинската си чанта, безшумно се промъкна в бокса при Уин.

— Сигурна ли си, че искаш да направиш това, Вал? — тихо попита Уин, без да се обръща към нея и продължи да гали Демон.

— Налага се да му взема малко кръв — отвърна тя. — А това е проста процедура, която съм изпълнявала безброй пъти. Трябва само да се пазя от задните му крака. — Застана редом с Уин и започна да нашепва успокоителни слова на неспокойния кон. Вдигна ръка, за да помилва шията на Демон и веднага напипа югуларната му вена. Продължи да го гали и в момента, в който животното ѝ се стори относително успокоено от думите и ласките им, заби спринцовката във вената, за да източи малко кръв.

Демон реагира мигновено. Започна да пристъпва нервно, а след това се опита да се изправи на задните си крака. Валери, която вече бе успяла да изтегли достатъчно кръв за токсикологично изследване, предпазливо отстъпи назад и се притисна до стената.

Само след миг Уин застана редом с нея.

— Ти си много смела жена, докторе — прошепна ѝ той.

— Това ми е работата — отвърна тя, свали иглата от спринцовката, наведе се и я прибра в специалния контейнер, който носеше в медицинската си чанта. Изправи се отново и се обърна към Уин. — Сега ще се обадя в клиниката и ще помоля някой да дойде да вземе кръвната проба за незабавно изследване. Мисля, че ние трябва да поостанем тук още известно време и да ги наблюдаваме. Може пък да ми хрумне някакво обяснение за неестественото им поведение.

Валери свали клетъчния телефон от колана си, отвори го и набра номера на клиниката.

— Тами, обажда се Вал. Искам някой незабавно да дойде до Стоунлеър. Разполагам с кръвна проба, която трябва да бъде подложена на токсикологичен тест. И, като казвам незабавно, наистина имам точно това предвид. Положението е изключително сериозно.

Заслуша се в отговора на Тами, а след това възкликна:

— О, страхотно! Бях забравила, че знаеш къде се намира имението. Кажи на Дафни, че искам ти да дойдеш да вземеш пробата. Ще изпратя човек да те чака пред портата и да ти даде кръвта. Разбра ли?

Слуша още няколко секунди, след което натисна бутона за край на разговора, затвори телефона и го върна на мястото му на колана на дънките ѝ.

— Санто, имаш ли нещо против да вземеш кръвната проба и да отидеш да чакаш Тами пред портата?

— Не, разбира се. — Той кимна и взе кръвта от нея.

— А аз междувременно ще погледна какво е състоянието на другите коне — заяви Вал и тръгна отново по пътеката между боксовете. Спираше се пред всяко животно — първо от едната страна на пътеката, а след това — и от другата. Всичките коне, до един, продължаваха да се намират в състояние на силен стрес и паника.

— Положението е точно такова, каквото ми го описа — отбеляза тя и се обърна към Уин. — Някои коне са по-силно засегнати от други, но всичките без изключение изглеждат силно уплашени. Никога преди не съм виждала подобно нещо. — Замълча за момент и се замисли. — Днес следобед имало ли е човек тук, при тях?

— Доколкото зная, не — отвърна Уин. Обърна се и погледна към Санто, който стоеше пред бокса на Лейла.

— Санто? — попита го Уин. — Знаеш ли дали днес след обед някой е бил тук с конете?

Санто сви рамене.

— Тиф си беше на работа — отвърна той. — Видях я в офиса някъде по обяд. Обясних ѝ, че не се чувствам много добре и смятам да се прибера у дома, да взема няколко тиленола и да си легна. Тя отвърна, че ще бъде в офиса през целия ден, защото имала много работа и обеща да ми се обади, ако възникне нещо. Спомена само, че по обяд ще излезе за малко, за да си вземе нещо за ядене.

— Значи ти си отсъствал през целия следобед? — попита Уин.

— Не — отвърна Санто. — Казах ти, че...

— Няма нищо, Санто — прекъсна го Уин. — Няма нищо лошо да се прибереш у дома щом си болен. — Той въздъхна. — Значи излиза, че тя е единственият човек, който е бил тук днес след обяд.

Санто кимна.

— Да. Дватама Райнхарт отидоха в града, което означава, че е била съвсем сама.

— Защо не ѝ се обадиш по телефона, след като предадеш кръвната проба на момичето от клиниката? — предложи Уин. —

Опитай се да разбереш дали знае нещо.

— Добре — съгласи се Санто. — Май е време да тръгвам към портата — Той се обърна и се запъти към вратата на помещението с такъмите.

Когато се скри от погледите им, Уин се обърна към Валери.

— Не зная какво става с него, но напоследък той изобщо не прилича на себе си.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— И аз не зная — отвърна Уин. — Има нещо, което ме притеснява, но не мога да го определя точно.

— Предполагам, че няма нищо обезпокоително. — Случилото се днес е плод на злощастно стечение на обстоятелствата, а ти вероятно си твърде мнителен по отношение на Санто и поведението му.

— Може би имаш право, докторе — съгласи се той. — Ти си една много разумна жена.

Продължиха да наблюдават конете, а Валери беше все така озадачена от поведението им. Никога преди не се бе чувствала толкова безпомощна. Нищо в обучението и продължителната ѝ практика не я бе подготвило за случай като този. Не можеше да понесе факта, че това се случва точно с животните на Уин и буквално ѝ се гадеше при мисълта, че не е в състояние да помогне на конете.

Уин, сякаш прочел тревожните ѝ мисли, хвана ръката ѝ и я стисна. Валери се обърна и го погледна.

— Всичко ще бъде наред, докторе — с усмивка я увери той.

— Надявам се — отвърна тя, неспособна да прикрие тревогата си.

Продължиха да вървят между боксовете. Стигнаха до края на пътеката, спряха се, за да погледнат конете, обърнаха се и тръгнаха обратно. Валери внезапно замръзна неподвижно на мястото си и дръпна ръката на Уин.

— Погледни! — почти шепнешком възкликна тя.

— Какво? — попита той и се обърна да я погледне.

— О, боже, Уин! — изстена тя и се наведе да вдигне малкия предмет, който бе зърнала пред един от боксовете.

Изправи се, стиснала малка капсула в ръка. Приличаше на най-обикновено лекарство. Вътре капсулата бе пълна с бял пращец.

— Можеш ли да се сетиш за някакво лекарство, предписвано на конете ти, което да изглежда по този начин? — попита тя.

Уин поклати отрицателно глава.

— Не — отвърна той. — Ще трябва да попитам и Санто, но аз лично не мисля, че сме им давали такива хапчета. — Наведе се и внимателно разгледа капсулката. — Не мислиш ли, че е много по-малка от повечето хапчета, предназначени за коне? — попита той.

— Точно така! — съгласи се Вал. — И не се сецам за нито едно от познатите ми лекарства, което да изглежда по този начин. Смятам да изтичам до портата и да го дам на Тами. Искам то също да бъде подложено на токсикологично изследване. Обзалагам се, че в него и в кръвта на Демон ще открием едно и също вещество.

— Ще дойда с теб — предложи Уин.

— Остани да чакаш тук — възрази Валери.

Той отрицателно поклати глава.

— Не, не искам да те изпускам от погледа си.

16.

Теди седеше на голямото легло и се взираше в Тифани, която лежеше до него. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, а лицето ѝ бе разкривено от тревога. Дългата ѝ къдрава коса — продукт на многократни некадърни подстригвания, боядисвания, избелвания и къдрения — какъв ли е истинският ѝ цвят? — запита се той — лежеше разбъркана около лицето ѝ.

Той хвана едната ѝ ръка и я задържа в своята, загледан в простите златни и сребърни пръстени, с които бяха отрупани пръстите ѝ. Лакът върху изкуствените ѝ нокти бе започнал да се бели, а гривните, които подрънкваха на китката на ръката ѝ, бяха надраскани и разкривени от дългото носене.

Тифани отблъскваше всеки негов опит да я люби с енергично тръсване на глава, след което проплакваше:

— Не още, Теди. Не още. Първо трябва да поговорим.

— Ами да говорим тогава, скъпа — подканяше я той, но до този момент тя не бе успяла да каже нито дума.

Търпението на Теди започваше да се изчерпва. Мамка му, помисли си той, ама това е направо нелепо! Вече бе изсмъркал няколко линейки кокаин. Крайно време беше да се залавя за работа. Налагаше се да я накара да се разприказва.

— Започвам да се тревожа за теб — рече ѝ той. — Няма ли най-сетне да ми кажеш какво става?

— Ами... — бавно заговори тя, най-сетне откликнала на очевидната му загриженост — има един въпрос, който бих искала да обсъдим.

— Добре — съгласи се Теди и я прегърна през раменете.

— Ами-и — отново запелтечи тя, свела поглед към скута си. После се поизправи и го погледна. — Ти ми каза, че онези хапчета няма да наранят никого. Хапчетата, които ми даде за конете.

Теди замълча за момент, като се питаше какъв ли е поредният абсурд, който се кани да му сервира.

— Точно така — отвърна той. — Те не могат да наранят никого.

— Ами... аз вече не съм толкова сигурна. И затова те помолих да дойдеш тук. После ми се обади Санто и ми каза, че в конюшната цари истинска лудница. — Замълча за момент, преди да продължи. — Те... анализират кръвта на конете, а също и онова хапче, което съм изпуснала.

Теди я зяпна с отворена уста.

— Изпуснала си хапче? — попита той.

Тифани кимна утвърдително.

— Да, но това е без значение, Теди — бързо продължи тя, — защото те, и без друго, изследват кръвта на животните. Санто ми каза, че конете в имението струват милиони долари и че смятат да се обадят в полицията. Каза ми още, че много съм загазила, тъй като съм била единственият човек, който днес след обяд е бил там.

— Глупости! — грубо възкликна Теди. — Няма как да докажат, че си била ти.

— Зная това — съгласи се тя. — Мога да им кажа, че на обяд съм отишла да си купя сандвич — което си е самата истина — и през това време всеки е могъл да влезе при конете и да им подхвърли хапчетата. — Погледна Теди и очите ѝ проблеснаха студено. — Или пък... мога да им кажа, че *ти* си ми дал хапчетата и си ме накарал да ги дам на животните, защото си искал да си отмъстиш на господин Конрад и на онази ветеринарна лекарка, която те заряза заради него.

Теди стреснато я погледна, забеляза пресметливия поглед в очите ѝ и осъзна, че тя изобщо не се шегува. Ще го направи, помисли си той. След всичко, което съм сторил за нея, кучката ще ме обвини, само и само да не опере пешкира сама.

И тогава внезапно го осени истинско прозрение. Никой никога не ни е виждал заедно, помисли си той. Никой не подозираше, че двамата с Тифани се познаваме. Освен ако...

— Тиф? — спокойно я попита той — Не си казвала на никой друг за случилото се в конюшната, нали?

Тя поклати глава.

— Не, Теди, не съм — отвърна тя. — Да не ме мислиш за луда?

Той се усмихна.

— Умно момиче.

— Някои от приятелките ми обаче знаят, че се виждам с теб. Разказвала съм им всичко за нас двамата.

Усмивката на лицето му помръкна. Дали лъже? — запита се той. И тогава внезапно проумя, че Тифани говори самата истина. Сигурно цяло лято се бе фукала пред приятелките си. Разказвала им бе как се чука с богатия собственик на къщата ѝ. С Теди де Морни. В резултат на което получава отстъпка в наема и безплатна дрога.

Как, по дяволите, ще оправя тази бъркотия? — запита се той. После взе решение. Сега ще ѝ каже да не се тревожи, защото той ще се погрижи за всичко, а по-късно вечерта ще се върне отново при нея. Ще дойда след срещата с Маргьорит, помисли си той. Може да ѝ донесе нещо наистина специално, за да се уверя, че алчната Тиф си е получила своя дял. Че и отгоре. Наистина беше моя наемателка, ще каже на ченгетата. Но нямам никаква представа защо би натровила нечии коне. Беше хубаво момиче. Жалко, че трябваше да си отиде по този начин от свръхдоза...

Наближаваше седем часа, но Вал и Уин, след дългото им бдение в конюшните, се бяха разбрали да вечерят по-късно. Повечето от конете бяха започнали да се успокояват, но имаше няколко, които все още изглеждаха силно уплашени. Техният страх обаче изнервяше и останалите. Можеха да минат часове преди животните да възвърнат нормалното си поведение. Всичко зависеше от веществото, което бяха погълнали.

Вал бе позвънила в полицията, за да докладва за случилото се. Те веднага се озоваха, направиха оглед на конюшните и разговаряха с нея и Уин. Валери им разказа за отравянето на Ноа и за смъртта на Хайдън. Увери ги, че ще им позвъни веднага щом получи резултатите от лабораторния анализ на кръвната проба и на намереното хапче. Неохотно ги информира, че единственият човек, който ѝ има зъб и би искал да ѝ отмъсти, е Теди де Морни.

Санто им съобщи името и адреса на Тифани. Полицаите обещаха да я разпитат веднага. А също и Теди. Най-накрая, някъде около шест часа, след като полицаите си тръгнаха, Вал се съгласи да се прибере у дома, за да се преоблече и да провери как е Елвис, след което да се върне отново в имението, за да вечеря с Уин. Той я бе предупредил, че тази вечер Санто и семейство Райнхарт също ще бъдат в Стоунлеър и

бе изтъкнал, че ще могат да разчитат и на тяхната помощ, ако възникне някакъв проблем.

Валери приключи набързо с банята, гримира се, разреса косата си и започна да рови из гардероба си, ядосана, че не може да намери какво да облече. Отстъпи крачка назад и разгледа дрехите в гардероба, обмисляйки различните възможности и проклинаяки се загдето не бе отделила време да си купи повече дрехи при последното си посещение в Ню Йорк.

Уин бе споменал, че вечерята тази вечер ще бъде специална и тя държеше да изглежда наистина добре.

Избута с ръка закачалките и започна да разглежда роклите, окачени на тях. И тогава погледът ѝ бе привлечен от една стара рокля, която си бе купила по време на пътуване до Танжер преди години. Беше толкова отдавна, че напълно бе забравила за нея. Извади я от гардероба и я вдигна пред себе си.

Съвършено, с усмивка си помисли тя. На Уин със сигурност много ще му хареса. Особено след като му разкажа как се пазарих за нея. Роклята, дълга до глезените, беше изработена от фина бяла материя. Бродерия от истинско злато красеше бието около врата и предниците, дългите ръкави и подгъва. Двете предници се закопчаваха с малки златни шнурчета.

Валери я навлече през главата си, завърза три от четирите шнура и застана пред огледалото. Наистина е съвършена, помисли си тя, доволна от находката. Роклята е подходяща за лятото и е много секси. Освен това има екзотична кройка и, макар и официална на вид, създава впечатление на елегантна небрежност.

Ако успее сега да намери и златистите сандали, които носеше с тази рокля, всичко щеше да бъде наред. Зарови се отново в гардероба и се разрови из купчината от обувки, струпана на пода. Voila! Ето ги и тях! Малко прашнички наистина, но иначе напълно подходящи за вечерта.

Валери ги занесе в кухнята, избърса ги с влажна хартиена кърпа и ги подсуши. Обу ги и установи, че все още ѝ стават. Е, помисли си тя, ето че поне едно нещо днес се нареди както трябва.

Погледна към часовника, закачен на стената в кухнята. Седем без петнадесет. Ако побърза, ще стигне точно навреме. Отиде да нагледа Елвис и да се увери, че кучето има достатъчно храна и вода, след което

грабна торбата и ключовете си. Провери дали е заключила задната врата, след което тръгна да излиза през входната врата, следвана по петите от Елвис.

Валери се обърна и го погали.

— Тази вечер ще закъснея, момчето ми — рече му тя. — А ти ще можеш да си поспиш на спокойствие. — После го погледна право в очите. — Освен това ти обещавам, че съвсем скоро ще те запозная с новия мъж в живота ми и с всичките му животни. — Прегърна го, изправи се и излезе, заключвайки вратата след себе си.

Запали джипа и пое по алеята пред къщата си, като не спираше да се пита какво ли е намислил Уин. Кое й е специалното на тази вечер? — зачуди се Вал. Дали не е поканил още някого? Вероятно не, защото той не се виждаше с никой друг. Или поне тя така смяташе. Изрично обаче я бе предупредил да се облече официално. Защо? Нямаше отговор на този въпрос. Дали всичко беше просто въпрос на етикет? Може би.

Валери излезе на пътя и настъпи газта. Нямаше търпение да стигне до Стоунлеър. Беше силно развълнувана и искаше час по-скоро да разбере какво точно бе имал предвид Уин, предупреждавайки я, че вечерта ще бъде специална.

Навън вече припадала мрак, а мъжът и жената в голямата кола пътуваха бързо по пътя за Стоунлеър. Санто седеше зад волана на големия рейндж роувър на имението. Беше преценил, че няма да събуди никакво съмнение, ако някой случайно го забележеше при пристигането му в Стоунлеър. Кое, само по себе си, беше малко вероятно. Вече бе решил, че спътницата му ще трябва да се смъкне на пода и да остане там докато той прибере колата в гаража на къщичката му.

Санто рядко използваше гаража. Обикновено изминаваше пеша разстоянието от конюшната до дома си. Тази вечер обаче беше различна и той дори се бе погрижил да вземе със себе си устройството за дистанционно отваряне на вратата на гаража. *Сезам, отвори се*, мислено възкликна той. А след това се затвори и скрий колата от чужди погледи.

Ариел се взеше на предната седалка до него. Пушеше пурета след пурета и от време на време отпиваше от малката плоска бутилка от чисто сребро, която носеше в дамската си чанта. Изключителният ѝ тоалет беше невероятно секси — прилепнала към тялото ѝ невероятно къса пола, прозрачна блуза, разкопчана почти до кръста и разкриваща съвършените и гърди, сандали с високи и остри като игли токове. Санто не можеше да отрече въздействието, което този тоалет оказваше върху него. Беше също толкова провокативен, колкото и дрешките, с които се бе пременила по-рано през деня. Той, естествено, прекрасно разбираше, че Ариел е хищна акула, но пък не можеше да отрече, че е най-сексапилната акула, която бе срещал през живота си. Може би тя все пак имаше право, че двамата са страхотен екип.

— Почти стигнахме — рече ѝ той.

— Значи искаш да се скрия веднага, така ли? — попита Ариел.

Той кимна с глава.

— Смъкни се чак долу на пода и не вдигай глава. Не бихме искали видеокамерите да уловят лицето ти.

Ариел отпи голяма глътка водка и послушно се плъзна на пода на рейндж роувъра. Сведе глава, но някак си успя да дръпне още няколко пъти от пуретата си, преди да я подаде на Санто, за да я загаси.

— Ще се наложи да останеш там не повече от няколко минути — успокой я той, протегна ръка и я погали по главата. — Само не се изправяй преди ти кажа.

— Не се притеснявай за мен — отвърна тя. — Добре съм.

Пред тях се появи пътят, който водеше към имението. Санто даде мигач и натисна спирачката, за да намали скоростта. Взе завоя и пред очите му се появи портата на Стоунлеър. Той спря пред таблото на алармената система и избра кода. Тази вечер видеокамерите му се струваха като враждебни очи, но това не го притесняваше особено. Знаеше, че няма как да заснемат Ариел.

Портата се отвори и Санто бързо навлезе в имението.

— Вътре сме — съобщи той... — Но ти не се изправяй още. Изчакай да прибера колата в моя гараж.

Ариел се размърда на пода.

— Побързай, моля те — оплака се тя. — Тази поза е доста унижителна за стила ми.

— По-късно ще се погрижа за схванатите ти крайници — обеща Санто.

— Обзалагам се, че ще го направиш — отвърна тя. — И изгарям от нетърпение.

Теди, с кипнала от кокаина кръв, хвърчеше по второкласния път със сребристия си ягуар. Изобщо не се притесняваше от предстоящия разговор с Маргьорит. Не и сега. Беше надрусан до козирката и имаше чувството, че е в състояние да завладее целия свят. Какво е за него един най-обикновен разговор с Маргьорит? — запита се той. Едно нищо! Абсолютно нищо. Пък и той винаги бе успявал да я омае с приказките си, нали така?

Тази вечер няма да е по-различно. Двамата с Маргьорит бяха от един дол дренки. Тя винаги го бе харесвала и от край време си мечтаеше той да ѝ стане зет. Може би, помисли си Теди, може би бих могъл да стана нещо повече от това. В края на краищата, тя все още изглежда дяволски добре, а аз съм точно от типа мъже, които харесва.

Да, мислено възкликна той и зави по пътя към къщата ѝ. Обзалагам се, че ще успее да я омая достатъчно, за да си легне с мен. Което пък моментално ще разреши всичките ми проблеми.

Маргьорит седеше начело на красиво подредената маса. Джейми бе седнал точно срещу нея, а Теди се бе настанил от дясната ѝ страна. Храната беше обикновена, но вкусна и изящно поднесена. Менюто включваше прясна салата от зеленчуци, съомга със сос от копър и лимон, дребни млади картопки и агнешка яхния с фасул. Теди обаче само ровеше из порцията си, местеше я насам-натам из чинията сякаш се надяваше, че тя ще изчезне от само себе си и няма да му се наложи да я яде.

Големите дози кокаин бяха потиснали апетита му, а неочакваното присъствие на Джейми го унищожиха напълно.

— Толкова се радвам, че намина, скъпи Теди — рече му Маргьорит. — Добре е, че си тук, защото се налага да поговорим.

Теди само кимна с глава.

Джейми го погледна от другия край на масата.

— Сигурно вече си разбрал, че двамата с Маргьорит изразихме желание парите ни да бъдат прехвърлени отново в инвестиционната компания на Докъринг Уейнрайт.

— Да, зная — отвърна Теди. — И точно затова реших, че трябва да поговоря с Маргьорит. Моето лично мнение е, че много прибързвате. И двамата. Ако само ми дадете възможност да...

— Такава възможност вече ти бе дадена — прекъсна го Джейми.

— Точно така — додаде Маргьорит и насочи към Теди отрупания си с пръстени пръст. — И сега искам да зная какво стана с парите ми.

— Маргьорит, мога да обясня, ако... — започна Теди.

— Ами направи го Теди — отново го прекъсна Джейми. — Обясни ни какво стана с парите на Маргьорит. И с моите. И го направи веднага.

Теди захвърли всички преструвки, отказа се напълно от храната и остави на масата ножа и вилицата си. Едва си налагаше да стои неподвижно на стола си. Въздействието на кокаина бе отминало и той се чувстваше ужасно. Болеше го стомах, по лицето и шията му избиха едри капки пот. Целият му свят сякаш се сгромолясваше пред очите му. Чувстваше се толкова зле, че се уплаши да не повърне.

— Кажи ни, Теди — настоя Джейми. — Хайде, давай. Ако изобщо има нещо за обясняване. Хайде, чакаме.

Теди изобрази на лицето си престорена, макар и доста болезнена, усмивка и се опита да събере мислите си. Целият му живот зависеше от този момент. Трябваше някак си да успее да убеди тези хора, че те не само ще си получат парите обратно, ами и ще реализират добра печалба. Ясно съзнаваше, че алчността им е ключът към успеха му.

— Както вече знаете, напоследък пазарите са доста непостоянни — започна той. — Особено пък сферата на високите технологии...

— Да, да — сърдито го прекъсна Джейми. — Всеки идиот, който гледа Ен Би Си го знае.

— Ами... точно заради променливите пазари — продължи Теди, решил да им каже малка част от истината с надеждата да ги умилостиви — се наложи да прехвърлям пари от една сметка в друга. Нали разбирате... Колкото да покрия временните загуби. И...

— Къде са парите ни? — гневно изрева Джейми.

— Точно така. Къде са парите ни? — присъедини се към него Маргьорит. — Теди, престани с тези нелепи увертюри. Кажи ни онова,

което ни интересува.

Сега вече и Теди се разгневи. Не беше свикнал да му крещят по този начин.

— Нямам намерение повече да седя тук спокойно и да търпя този тормоз! — яростно процеди той през здраво стиснатите си зъби. — Вие двамата за какви се мислите...

Теди долови някакво движение зад себе си. Забеляза, че Маргьорит и Джейми погледнаха в тази посока. Обърна се, проследил погледите им, и видя непосредствено зад себе си Докъринг Уейнрайт. До него стояха двама полицаи.

— Теди — обърна се към него Док. — Съжалявам, че се налага да правя това, но те съветвам да тръгнеш с тия господата, без да вдигаш излишен шум. Спести си унижението пред Маргьорит и Джейми.

— За какво, по дяволите, говориш, Док?

— Мисля, че и сам знаеш отговора на този въпрос — отвърна Док. — Днес проведохме много дълъг разговор с Лидия Парсънс, твоята секретарка. Всъщност, моля за извинение — твоята бивша секретарка. А тези господата са тук, за да те арестуват.

— Да ме арестуват? — изкрещя Теди. — Ти си се побъркал! И за какво? — Той рязко се изправи и се блъсна в масата. Порцелановите съдове, сребърните прибори и кристалните чаши тихичко издрънчаха. Теди се обърна и се запъти към вратата.

Полицайте мигновено застанаха от двете му страни, сграбчиха го за ръцете и не му позволиха да излезе от стаята. Теди се опита да се отскубне, но безуспешно. Кокаинът, под чието въздействие се чувстваше всемогъщ, отдавна вече бе престанал да действа, превръщайки го в напълно безпомощна развалина.

— Срещу теб ще бъдат повдигнати обвинения за незаконно присвояване и злоупотреба с парични средства, млади човече — информира го Док. — Освен това с огромно съжаление трябва да ти съобщя, че ще бъдеш съден и по други обвинения — за измама с ценни книжа и бог знае какво още. Изкашля се, за да прочисти гърлото си и продължи: — Господата, ако не възразявате, ще ви помоля да му прочетете правата отвън. Не бих искала госпожа Дьо ла Рошел да става свидетел на подобна сцена.

Полицайте закопчаха белезниците около китките на Теди и го поведоха навън.

— Ще си платиш за това, Док — извика Теди. — Ти също, Маргьорит. Всичките ще си платите. До един.

Когато полицаите най-последно го изведоха от стаята, Док се обърна към Маргьорит.

— Щастлив съм да ти кажа, че, според мен, успяхме да спасим по-голямата част от парите ти, скъпа. — Премести поглед към Джейми. — Твоите също. Теди не разполагаше с достатъчно време, за да причини някакви сериозни щети.

Маргьорит се изправи, приближи се до възрастния мъж и хвана едната му ръка.

— Благодаря ти, Док — рече му тя. — Моля те да ми простиш загдето те изоставих. Постъпих много глупаво.

— Мисля, че дъщеря ти притежава изключително добри инстинкти, Маргьорит — отвърна той. — Няма да е зле за в бъдеще да се вслушваш в съветите ѝ.

Валери и Уин седяха в малката зимна градина, а растенията около тях създаваха впечатлението за истинска гора. Огромни, посадени в саксии, палми, различни видове папрати, орхидеи, разцъфнали в най-различни цветове, гардении, камелии, лимонови и портокалови дръвчета... красотата и разнообразието им просто не подлежаха на описание. Тяхното прекрасно ухание се допълваше от екзотичния и неустоим аромат на горчив тамян, който гореше в четирите края на помещението.

Част от прозорците в зимната градина бяха от кристал и грееха в различни отблясъци на синьо, червено и бяло. От тавана висеше кристален полилей с тридесет и пет запалени свещи. Приглушената, но все пак невероятно силна светлина се отразяваше в стъклата на прозорците и в чашите от венецианско стъкло, сребърните прибори и изящния порцелан, подредени върху масата.

Мраморният под беше застлан с множество турски килими, които се застъпваха на места. Дори масата беше застлана с яркоцветен килим, който изглеждаше неописуемо красив.

Тази вечер наистина е специална, каза си Валери. Не си спомняше друг път да се е хранила, заобиколена от подобно великолепие. Красотата и разкошът на обстановката обаче имаха

твърде земно и човешко излъчване, които правеха изживяването още по-вълнуващо и екзотично.

— Не мога да повярвам! — възкликна Уин, когато я посрещна на вратата. — Облечена си с мароканска рокля! Толкова е подходяща за предстоящата вечер. Направо съвършена!

— Просто ей така ли го казваш? — попита го тя. — Или се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре заради откачения си тоалет?

— Не, Вал — увери я той. — Казах го напълно сериозно. По-късно ще разбереш защо.

И тя бе разбрала. Заплануваната от Уин вечеря бе в стил *Арабски нощи*, а обстановката в прекрасната зимна градина я караше да се чувства като принцеса, попаднала във великолепните градини на някой арабски шейх. Килимите, тамянът, растенията и уханните им цветове, както и самата храна, представляваха истинско пиршество за сетивата. Менюто им включваше агнешка пържола с кускус, препържена дребна риба и всевъзможни вкусни сладкиши, някои от които бяха напоени с мед и поръсени с орехи.

Уин бе отишъл да донесе малко бренди, тъй като двамата решиха да пийнат по едно питие тук, преди да се преместят в библиотеката. Красивата зимна градина беше толкова омайна, че и на двамата им бе трудно да я напуснат. Решиха да изчакат докато свещите догорят и едва тогава да отидат в библиотеката, където, Валери беше сигурна в това, я очакваха нови наслади от по-различно естество.

Уин влезе в зимната градина, понесъл чашите с бренди в ръка. Изглеждаше невероятно привлекателен в своя многоцветен копринен смокинг. Дрехата бе изработена от разноцветни копринени ивици, защити една за друга. Реверите и маншетите бяха от кадифе. През смях ѝ бе обяснил, че майка му му купила тази дреха преди години от Париж. По всичко обаче личеше, че много обича този смокинг.

Подаде и брендито и седна на масата до нея.

— Наздраве — рече той.

— Наздраве — отвърна Вал. Двамата чукнаха чаши и отпиха от огнената течност.

— А сега — заговори Уин — остава само още дребно нещо, за да стане тази нощ наистина специална. И аз мисля, че моментът за него настъпи.

Валери го погледна в очите.

— Мисля, че вечерта вече е толкова специална, че не съм сигурна дали ще мога да понеса още нещо.

— Кой знае защо съм сигурен, че ще можеш да оцениш ето това малко нещо. — Уин пъкна ръка в джоба на смокинга и извади от там една малка кутийка.

Очите на Валери се разшириха от изненада. Мигновено си припомни една друга нощ, не толкова отдавна, в която Теди ѝ поднесе годежния пръстен, но побърза да отпъди този спомен, защото не желаше мислите за онази нощ да съсипят неописуемото удоволствие, *и любов*, които бе открила с Уин.

Той хвана едната ѝ ръка и постави кутийката в нея.

— Това е за теб — рече ѝ той. — Надявам се да ти хареса.

Валери погледна надолу към кутийка и я отвори без никакво колебание. Затаи дъх, изумена от красотата на пръстена, който заблестя пред очите ѝ.

— О, Уин! — възкликна тя. — Никога не съм виждала нещо толкова красиво! Това е най-красивият пръстен, който съм виждала през живота си.

Извади го от кутийката и го сложи на пръста си. Сякаш беше правен за нея.

Уин седеше срещу нея, ухилен до ушите, и внимателно следеше всяко нейно изражение, всеки жест, всяка изречена думичка. Изпита неописуемо удоволствие, когато я видя да го вади от кутийката и да го слага на пръста си.

Валери се наведе към него, сложи ръце на раменете му и го целуна по устните.

— Благодаря ти, Уин. Обичам те!

— И аз те обичам — нежно отвърна той.

Продължиха да се целуват още малко, след което Уин се отдръпна.

— Дай да видя как изглежда на ръката ти — рече той.

Валери гордо изпъкна ръка и показа пръстена като въртеше пръст насам-натам.

— Идеално подхожда на очите ми.

— Точно на това се надявах — отвърна той — и, повярвай ми, бяха необходими безброй телефонни разговори и разпращане на

снимки на различни места, за да мога да открия диаманта, който смятах, че е най-подходящ за теб.

— Диамант! — възкликна тя. — Искаш да кажеш, че това не е смарагд?

Той поклати глава.

— Не, това е зелен диамант.

— А аз дори не знаех, че съществуват такива диаманти — невярващо промълви тя и отново се загледа в камъка.

— Е, докторе, остани при мен и ти гарантирам, че ще научиш още нови неща — обеща ѝ Уин. Погледна я право в очите. Тя отвърна на погледа му. Наведе се и я целуна по устните и я обгърна със силните си ръце.

Валери въздъхна от щастие. Тръпка на вълнение разтърси тялото ѝ, когато почувства допира на устните му и топлината на прегръдката му. Мога да остана така цял живот, помисли си тя и отвърна на целувките му. Притисната към топлото тяло и обсипана с любовта на мъжа, когото обичам.

Уин я погледна и се отдръпна.

— Ела с мен — тихо прошепна той и нежно я поведе към тапицирания с кадифе шезлонг, сгушен сред буйната зеленина в зимната градина. Положи я върху него сред омайващите аромати на екзотичните цветя, свали смокинга си и легна до нея. Взе я отново в прегръдките си и я привлече близо до себе си. Ръцете му с любов се плъзнаха по тялото ѝ, устните му потърсиха нейните.

Валери се изгуби напълно във водовъртежа от чувства, предизвикани от допира на силното му и мъжествено тяло. Ненатрапчивият, но изкусителен аромат, който излъчваше тялото му, я възбуждаше по-силно от уханието на хилядите цветя около тях. Устните му останаха дълго върху нейните, а тя вдигна ръце и започна бавно и нежно да милва тялото му, копнееща тази близост да продължи вечно.

Уин премести устни върху шията ѝ, обсипа я с пламенни целувки и се плъзна надолу към цепката между гърдите ѝ. Вдиша с пълни гърди сладкия ѝ женствен аромат, а Валери почувства, че сърцето ѝ се произпълва с удоволствие, страст и любов към този мъж, който с всеки свой жест засилваше желанието ѝ да го притежава.

Уин вдигна глава и я погледна в очите.

— Хайде да се съблечем — предложи той.

Валери кимна, неспособна да прикрие щастливата усмивка на нетърпеливо очакване.

Уин се изправи и ѝ подаде ръка. Тя я пое и той ѝ помогна да стане и да се изправи до него. Само за няколко кратки мига успя да свали дрехите ѝ и да ги остави върху един стол. После съблече и своите и ги сложи отгоре. Застанаха един срещу друг, неспособни да откъснат погледи от великолепието на голите си тела.

Уин плъзна пръсти по раменете и надолу по ръцете ѝ. След това започна да очертава кръгове около гърдите ѝ. Валери затаи дъх и пристъпи към него сякаш изпитваше потребност от силата и подкрепата му. Истината обаче бе друга — тя просто не можеше нито миг повече да стои далеч от него. Погали силните му рамене и гърди и плъзна ръце надолу към задника му, опиянена от топлата му и мускулеста плът. Почувства горещия дъх на Уин върху шията си, усети как мъжествеността му набъбва под милувките ѝ.

Той я хвана за ръка и я положи на шезлонга. Застана над нея сякаш се канеше всеки момент да проникне в нея. Само че не го направи. Обходи с поглед цялото ѝ тяло, сведе глава и погали с език втвърдените зърна на гърдите ѝ. Валери протегна ръка към пулсиращия му член, погали го с върховете на пръстите и го обхвана с ръка. Уин простена задъхано, отпусна се върху нея, загубил битката с изгарящото го желание.

Валери обви ръце около него, когато той проникна в нея — бавно, нежно, наслаждавайки се на изкусителната топлина и на неустоимата сладост на огнените сокове на утробата ѝ. Беше като зашеметена от силното му желание да я притежава, от пулсиращия му член дълбоко в нея, който сякаш я изпълваше цялата. Бавно задвижи тяло под неговото, копнееца за божествено сладкия оргазъм, който вече предвкусваше. Уин обаче продължи да се движи съвсем нежно и да се въздържа, опитвайки се да удължи колкото е възможно повече взаимната им наслада.

Валери се опита да овладее нетърпението си и да се концентрира върху сладостния екстаз, предизвикан от всяка негова ласка. Постара се да задържи неизбежното, но тялото ѝ не издържа на бавните му тласъци и внезапно се сгърчи, разтърсено от поредица силни конвулсии. Валери попадна във водовъртежа на непознато до този

момент удоволствие. Неизразимо щастие изпълни душата ѝ. Тя извика силно и с все сила се притисна към Уин.

Силните контракции на тялото ѝ направиха желанието на Уин неудържимо. Той се отдръпна назад, поколеба се за миг, а след това, само с едно силно и страстно движение, изригна дълбоко в нея. Тялото му се разтърси неконтролируемо, от гърлото му се изтръгна задавено стенание.

Останал без дъх, се отпусна отгоре ѝ, но продължи да я милва ненаситно и да обсипва тялото ѝ с целувки.

— Аз... обичам те... Вал — задъхано промълви той. — Обичам те... толкова много.

— И... аз те обичам — отвърна тя, притиснала се силно към него.

Няколко минути лежаха мълчаливо, опитвайки се да нормализират дишането си. Най-накрая Уин се отдръпна и легна до нея, преметнал ръка през раменете ѝ.

— Казах ли ти, че те обичам? — попита той.

— Да — отвърна Вал. — Но можеш да ми го казваш толкова често, колкото желаш..., ако и аз мога да правя същото.

— Имаш позволенията ми — отвърна той и леко ухапа ухото ѝ. — И насърчението ми.

— Обичам те, Уин!

— О, докторе — промълви той и я целуна с неизразима нежност. — Не мога да повярвам, че мога да съм толкова щастлив.

Прегърна я, но само след миг се отдръпна и се вгледа в очите ѝ.

— Мисля, че е време да се оттеглим в библиотеката.

— И трябва да го направим веднага, иначе изобщо няма да стигнем до там.

— Права си — през смях се съгласи той.

Двамата се изправиха. Уин се зае да изгаси горящите свещи, след което двамата се облякоха и напуснаха великолепната зимна градина.

Валери се спря на вратата и се огледа, опитвайки да запомни всеки детайл и всяка подробност. Това беше най-специалната нощ в живота ми, помисли си тя. И тя се случи тук, в тази прекрасна и изпълнена с магическо очарование стая.

— Семейство Райнхарт не забелязаха нищо — рече Санто. — В къщата им не свети, което означава, че са вече в леглото. Те винаги си лягат много рано.

— Помня — отвърна Ариел. — Двамата скапаняци заспиват още щом залезе слънцето.

Двамата седяха на канапето в къщата му, а на масичката пред тях бяха сервирани питиетата им.

— Значи никой не знае, че сме влезли в имението? — попита Ариел.

Санто кимна утвърдително.

— Малко вероятно е Уин или докторката да са забелязали колата, но, дори и да са я видели, вероятно са си мислили, че аз съм решил да я взема, за да се прибера у дома им.

— Ами онези видеокамери, за които спомена?

— Много е просто — обясни Санто. — Камерите ме снимаха да излизам сам, а след това ме заснеха да влизам. Пак сам, тъй като ти беше скрита на пода. След като Уин умре, ще ме заснемат отново на излизане. Пак сам, защото ти ще се скриеш отново. Бих могъл да манипулирам записите и да направя така, че полицаите да си помислят, че съм бил извън имението по време на убийството. Просто ще подменя видеозаписа, на който са записани връщането ми в имението и повторното му напускане. Ще трябва да си поиграя малко с таймерите и да направя така, че записът да изглежда непрекъснат, тъй като часът се отпечатва върху всеки филм. Бих могъл да изтрия всички записи, с изключение на онзи, регистрирал излизането ми от имението, за да те взема. Така ще излезе, че съм прекарал цялата нощ в града. Познавам едно момиче, което ще ми позволи да остана при нея и ще свидетелства, че съм бил там през цялата нощ.

Замълча за момент и отпи от питието си.

— Така че разполагаме с няколко възможности. Всичко зависи от това как ще решим да действваме.

— На мен ми изглежда прекалено сложно — отвърна Ариел. — Ще се наложи да останеш тук, за да настроиш таймерите и да смениш видеозаписите.

Санто кимна с глава.

— Точно така — съгласи се той. — Точно заради това май ще трябва да изтръгнем шибаните камери на излизане от имението. Ще ги

вземем с нас, а след това ще се отървем от тях. Ще прекарам една страстна нощ в града и утре сутринта ще се прибера в имението. И ще бъда шокиран до смърт от нещастieto, случило се в мое отсъствие.

— Харесва ми — подхвърли Ариел. — Този план е много по-прост и лесно изпълним. — Дръпна от пуретата и издуха струйка дим към тавана. После се обърна и погледна към Санто. — И как точно смяташ да го направиш?

— Ще ти покажа — каза той. Изправи се, влезе в спалнята и след малко излезе от там с мръсна на вид бяла хавлия в едната ръка. Седна до Ариел, разгъна хавлията и ѝ показа скрития вътре пистолет — черен, покрит със смазка и заплашителен.

— Това е *Смит & Уесън*. 22-ри калибър — поясни той — Със заглушител. Наричат го *Хъш пъли*.

— *Хъш пъли* — доволно повтори Ариел. Понечи да го докосне, но Санто сграбчи ръката ѝ.

— Зареден е — предупреди я той. — Не бих искал да направим някоя грешка.

— Нямах ли ми доверие? — попита тя.

— Не е това — увери я той. — Но с оръжията човек трябва да бъде много предпазлив.

Ариел като че ли се замисли, отпи от питието си и върна чашата на масата.

— Кога ще го направим? — попита тя.

— Всеки път, когато тя му гостува — отвърна Санто, — двамата се усамотяват в библиотеката. Уин буквално живее в тази стая, която има няколко високи френски прозореца. Ще изчакам още малко, за да им отпусна достатъчно време да приключат с вечерята и да слязат в библиотеката. След това ще се промъкна до къщата и ще изчакам отвън подходящия момент. Жалко, че Уин сподели с докторката, че е спрял инжекциите. С опиятите щеше да стане много по-лесно. А сега ще се наложи да се погрижа и за двамата.

— Искам да гледам — заяви Ариел.

— Вече говорихме за това в мотела — напомни ѝ Санто. — Ти си тук, за да вземеш нещата в свои ръце, ако случайно бъда ранен. Ако това се случи, ти ще трябва да ни измъкнеш от тук. Мисля, че мога да взема видеокамерите, но ти ще трябва да шофираш.

— Санто! — извика тя. — Какво ще стане, ако бъдеш сериозно ранен и изпаднеш в безсъзнание? Какво ще правим тогава? Аз няма да мога да те преместя, а ти няма да успееш да се справиш с камерите.

— Вече обсъждахме всичко това, Ариел — отново ѝ напомни той. — Нищо подобно няма да се случи. Ония двамата ще бъдат чудесни мишени, осветени от лампите в библиотеката. А аз ще бъда отвън. Освен това стрелям отлично. Пък и моментът е особено подходящ. Хората ще си помисля, че опитът да бъдат отровени конете и убийството са дело на един и същи човек. Няма как да се провалим в тази ситуация.

Тя обаче очевидно продължаваше да се притеснява.

— Ако нещо се случи с мен, което е малко вероятно продължи той, — ти ще трябва да вземеш рейндж роувъра и да се махнеш от тук по най-бързия начин. Покрий главата си с хавлия, когато минаваш през портата, за да скриеш лицето си от камерите. След това накарай Лоло да ти помогне да се отървеш от колата.

Ариел загаси пуретата в пепелника.

— И въпреки това много бих искала да гледам как го правиш — заяви тя. — Искам да видя как убиваш Уин и новата му приятелка.

— Трябва да останеш тук — категорично заяви той. — И да си готова за тръгване. Това е от изключително значение за плана ми. — Обви мощната си ръка около раменете ѝ и я привлече към себе си. — Хайде, Ариел, най-после ще получиш онова, което винаги си желала. Всичките пари на Уин. *И мен.*

Тя го целуна страстно по устните.

— Имаш право, Санто — отстъпи тя. — Планът ще проработи без засечка и аз ще получа всичко, което искам.

Уин и Валери влязоха в библиотеката, хванати за ръце, където, както обикновено, бяха посрещнати от ирландските хрътки, които веднага скочиха и се спуснаха към тях, за да ги близнат и да получат полагащите им се ласки.

Валери веднага се зае да милва кучетата, като се опитваше да раздели вниманието си по равно между четирите. Само че тази вечер много внимаваше да позволи на всяко едно от кучетата да близне диаманта на новия ѝ пръстен.

— Видя ли това? — попита тя и вдигна поглед към Уин. — Те веднага разбраха, че пръстенът е нов и че трябва да го близнат за късмет.

Той я погледна и ѝ се усмихна с любов.

— Ти винаги мислиш за всичко, нали?

— Опитвам се — отвърна тя.

— Смятам да пусна малко музика — обяви Уин. — Някакви предпочитания?

— Не. Ще се доверя на твоя вкус.

Кучетата се успокоиха и се върнаха по местата си. Валери тръгна да се разхожда из стаята. От време на време се спираше да погледне някоя книга, картина или бронзова фигурка. Вземаше изящните предмети в ръка, разглеждаше ги и ги връщаше по местата им. На една от лавиците зърна няколко кожени кутии с отворени капаци. Вътре, в специални гнезда, застлани с атлаз, лежаха лъскави пистолети с фантастично красиви орнаменти. Валери извади един от тях и го погледна отблизо. Оръжието беше украсено с невероятно красиви орнаменти от злато, сребро и бронз. Никога преди не бе виждала такива оръжия. Освен, може би, в някои от старите каталози на баща ѝ, в които се излагаха предмети от големите аукционни къщи.

— Внимавай! — обади се Уин, който се ровеше из компактдискете в другия край на стаята. — Някои от пистолетите са заредени.

— Те са изключително красиви.

— Бяха на баща ми — обясни Уин. — Няма да повярваш колко струват днес тези оръжия.

— Използвал ли си ги някога? — попита Валери и върна пистолета на мястото му.

— Разбира се — отвърна той. — Когато бях момче, татко често ме извеждаше сред природата, за да ми даде възможност да стрелям. Винаги обаче стреляхме по неподвижни мишени. Татко никога не е ловувал. Аз също.

— Обзалагам се, че си точен стрелец — подхвърли тя.

— Не колкото татко, но доста приличен все пак. — Уин сложи един диск в уредбата и натисна копчето.

Стаята внезапно се изпълни с мелодична инструментална музика.

— Уха! — възкликна той. — Така е твърде силно. — Регулира звука, взе чашата си с бренди и се приближи до електрическия ключ на една от стените. Загаси големия полилей, като остави да светят само лампите над картините, настолната лампа на работното му бюро и две от лампите върху масичките за кафе. Настани се на едно от големите канапета и отпрати поглед към Валери.

— Какво е това? — попита тя. — Говоря за музиката. — После взе още един пистолет, за да го разгледа отблизо.

— Испанска ренесансова музика — отвърна Уин. — От шестнадесети век. Обичам да я слушам точно в тази стая.

— Много е... завладяваща — отбеляза тя. — Красива. — Върна пистолета на мястото му, приближи се до канапето и седна до Уин. Протегна ръка пред себе си и се загледа в пръстена с доволна усмивка. — Също като него. — Наведе се към Уин и го целуна.

Уин остави чашата с бренди на масата и я прегърна. Устните им се срещнаха в страстна и пламенна целувка, а ръцете им се заеха ненаситно да изследват телата им. Последваха мигове на безвремие, в които двамата забравиха напълно за света, който ги заобикаля. Погълнати изцяло от себе си, те се пренесоха в свой собствен рай. Страстното желание сякаш запали трескави огънове в душите им и те потръпнаха целите, останали без дъх.

Валери се отдръпна неохотно и го погледна в очите.

— Ей..., сега се връщам — шепнешком промълви тя. — Искам малко да се поосвежа.

— Побързай — подкани я Уин. — Ще те чакам.

Тя се изправи, наведе се и го целуна по върха на главата. После прекоси ръчно изработения килим, мина по коридора между два големи библиотечни шкафа и се запъти към най-близката баня, нетърпелива час по-скоро да се върне в любвеобилните му прегръдки.

Самотната фигура, облечена в черно бе наблюдавала Валери и Уин през големите прозорци на зимната градина, проклинайки цветното кристално стъкло, което пречеше на добрата видимост. Неспособна да отдели поглед от тях, бе видяла Уин да ѝ дава пръстена и да го слага на пръста ѝ. Видяла ги бе как се любят като необуздани тийнейджъри. Преместила се бе заедно с тях и бе продължила да ги

наблюдава през бинокъла от мястото си отвъд терасата. Видяла бе Уин да обикаля из библиотеката и да се занимава с компактдискете и уредбата. Видяла бе Валери да разглежда старинните пистолети. С отвращение бе изгледала сцената на канапето.

После бе видяла Валери да се изправя и да излиза от библиотеката.

Сега! Време е!

Черната фигура се приведе надолу и буквално на четири крака претича през терасата. После нахлу през отворения френски прозорец и се изправи.

А след това:

Бам!

Бам!

Бам!

Бам!

Четири кучета мигновено се отпуснаха неподвижно, приспани мигновено от стреличките със силен транквилизатор.

Уин, застанал непосредствено до уредбата, долови някакво странно припукване, извисило се над музиката. Обърна се и ужасено се вгледа в облечената в черно фигура.

— Дафни...? — започна той.

Бум! Малкият *Хеклер&Кох*, снабден с качествен заглушител, издаде приглушен звук, който почти не се чу на фона на музиката.

Той отскочи назад с уголемени от ужас очи, а след това падна на пода. От главата му бликна кръв.

Точно в този момент Валери влезе в стаята. Скрита в прохода между двата шкафа, тя надникна в голямата стая и едва не извика от ужас. В следващия момент обаче се овладя, стисна устни, за да не издаде неволно някой звук, приведе се и се спусна към шкафа с пистолетите. Протегна нагоре ръка и извади първия пистолет, попаднал под разтрепераните ѝ пръсти. После се изправи, готова да стреля.

Той претича през терасата и видя нечия фигура, застанала пред отворения френски прозорец. Ухили се доволно. Фасулска работа, мислено възкликна той. Най-напред нея, а след това — него.

Натисна спусъка и в този момент се разнесоха изстрели. Неговият *Смит&Уесън* беше със заглушител. Какво става, по дяволите? Нямаше отговор на този въпрос, но видя тялото да пада. *Уцелих докторката. Сега трябва да се погрижа за него.* Пристъпи по-близо и се огледа за Конрад, но не го видя никъде. *Къде е той?* И тогава видя тялото на Уин, проснато на пода. Какво става? Нямаше обаче време за повече размишления. Онези изстрели... Трябва да се маха оттук.

Валери стоеше, стиснала в ръка тежкия старинен пистолет, разтреперана от главата до петите. Ушите ѝ пищяха от изстрелите, които бе произвела. Дори от разстоянието, на което се намираше, виждаше, че Уин е мъртъв. Тялото му лежеше неподвижно пред големия шкаф от орехово дърво, в който се намираше компактдиск плеъра. Очите му бяха широко отворени, но в тях не се забелязваха признаци на живот.

Валери се приближи до другото тяло. Тялото на човека, когото бе застреляла. Погледна надолу.

Мили боже! *Дафни Колинс.*

Защо? — запита се тя, приковала поглед в тялото. Двете с нея бяхме приятелки, нали?

Огледа се наоколо, изпаднала във вцепенение.

Кръв.

Навсякъде из стаята имаше кръв.

Валери стоеше над тялото — тялото на Дафни, напomini си тя — и го гледаше с абсолютно безразличие. Очите на Дафни, обикновено толкова блестящи и любознателни, сега изглеждаха студени като камък. И мъртви. Устните ѝ, които се усмихваха толкова често, сега бяха напълно безцветни и изтънели. Русата ѝ коса, заплетена и мръсна, висеше край лицето ѝ и кичурите приличаха на змиите около главата на Медуза.

След една, продължила сякаш цяла вечност, минута, Валери пристъпи по-близо, коленичи до тялото и забеляла кръвта, напоила ръчно изработения килим. На дъбовия под, точно под главата на Дафни, се бе образувала малка локвичка с формата на бърбек. До ноздрите ѝ достигна характерния метален мирис на кръв. Валери обаче бе свикнала с него и не се отдръпна. Не потрепери дори. Не ѝ стана

лошо. Не се притесни, че може да припадне. Самообладанието ѝ беше желязно.

Присегна се и хвана окървавената ръка на Дафни. Държа я цели две минути, опитвайки се да долови пулс. Пулс нямаше. Не че Валери бе очаквала нещо друго. През живота си безброй пъти се бе сблъсквала със смъртта и съзнаваше, че усилията ѝ са напразни. Въпреки това, съсредоточила се максимално, продължи да търси пулс. Сякаш се опитваше с усилие на волята да възвърне сърдечния ритъм в безжизненото тяло на жената пред себе си. След още няколко минути се отказа. Внимателно пусна ръката на пода и се изправи.

Нямаше никакво съмнение, че Дафни е мъртва.

Мъртва, безчувствено повтори тя. Беше напълно вцепенена и функционираше като зомби, задвижвано от устройство с дистанционно управление. На лицето ѝ бе застинало непроницаемо изражение. Устните ѝ не изразяваха страх, ужас или пък тъга. Очите ѝ бяха сухи. Никакви сълзи на разкаяние или скръб. Лицето ѝ беше толкова спокойно, че всеки случаен наблюдател би я помислил за изваяна от лед.

Валери се приближи до бюрото, вдигна телефонната слушалка и с нетрепваща ръка избра някакъв телефонен номер. От другата страна вдигнаха веднага и тя заговори с равен и овладян глас:

— Обажда се Валери Рошел. Току-що убих човек.

18.

Санто стигна на бегом до къщата си и бързо влезе вътре. Ариел скочи от канапето, на което седеше с уголемени от уплаха очи.

— Какво стана? — задъхано попита тя. — Чух изстрели!

— Не съм съвсем сигурен — отвърна Санто. — Нещо се обърка.

— О, боже! — възкликна Ариел. — Не трябва ли да се махаме от тук?

— Трябва да изчезваме веднага! — заяви Санто — да изпреварим ченгетата. — Измъкна пистолета от колана и се зае да го разглежда отблизо.

— Ами семейство Райнхарт? — попита тя.

— У тях все още е тъмно — отвърна Санто. — Не мисля, че са чули нещо. — Погледна пистолета за последен път отново го пъкна под колана си. — Доколкото мога да преценя заглушителят си е съвсем наред — промърмори той, все още озадачен от неочакваното развитие на събитията.

— Ако заглушителят е в ред — обади се Ариел, — кой тогава е произвел изстрелите, които чух?

— Не зная — отвърна Санто. — Не видях почти нищо. Видях единствено докторката да пада от куршума ми. — Не смяташе да казва на Ариел, че е видял и Уин в локва кръв на пода, макар че самият той не бе стрелял по него. Щеше да й обясни всичко това по-късно.

— Трябва да е бил заглушителят... — започна Ариел.

— Хайде! — подкани я той. — Не разполагаме с време за приказки. Трябва да се махаме от тук. Ти вече трябваше да си приготвила колата.

Ариел грабна плоското шишенце от масичката, влезе бързо в кухнята и се изправи пред шкафа с напитките. Трябваше й известно време, за да забележи бутилка водка *Столичная*.

— Побързай! — изръмжа Санто. Мина бързо край нея, прекоси пералното помещение и влезе в гаража.

Ариел се спусна след него, стиснала бутилката с водка в ръка.

Санто запали колата и отвори вратата на гаража с устройството за дистанционно управление. Излезе на задна на алеята, зави и подкара покрай конюшната към портата.

Махаме се от тук, помисли си той. Това е единственият ни път към свободата.

Мамка му! Видеокамерите. Почти забрави за тях. Ще ги демонтирам като стигнем до портата и ще ги взема с нас.

След това ще се появя тук утре сутринта и ще действам по план.

Рязко даде газ. Искаше час по-скоро да стигне до портата и да се махне от това място.

Валери се обърна и погледна тялото на Уин. Каменната ѝ фасада — защитна реакция на организма към ужасните събития, на които бе станала свидетел и в които бе участвала — започна да се пропуква. До този момент действаше на автопилот и почти не осъзнаваше какво точно прави. Беше насочила цялото си внимание към Дафни и почти не бе регистрирала смъртта на Уин.

Сега обаче цялото ѝ тяло се разтресе неудържимо, горчива жлъчка опари гърлото ѝ. Помисли си, че ще повърне и тръгна към банята. Беше стигнала до библиотеката, когато се закова на място, доловила слабо стенание. Дойде откъм компактдиск плеъра, помисли си тя. Сигурна съм! Ледена тръпка пробяга по гръбнака ѝ, но тя се обърна и погледна към просторната стая зад нея.

Сърцето ѝ рязко ускори ритъма си. Затича се към мястото, където само преди миг бе видяла тялото на Уин. После рязко спря. За момент си помисли, че ще припадне. Тялото му вече не беше там. Проследи кървавата диря по килима, която водеше към бюрото му. И тогава го видя да пълзи по посока на телефона.

— Уин! — извика тя и се спусна към него. Сълзите, изпълнили очите ѝ, потекоха като реки по лицето ѝ. Цялото ѝ тяло се разтрепери от облекчение и радост.

Той изпъшка отново, по-високо този път, и помръдна глава, опитвайки се да я погледне.

— Здравсти, докторе — задъхано прошепна той. — Простреляха ме.

— Зная — извика тя, неспособна да овладее треперенето си. — Зная, че те простреляха.

— Докторе — продължи той, — отвори... отвори това чекмедже. — Вдигна ръка и посочи едно малко чекмедже на бюрото.

Валери незабавно се подчини.

— Какво, Уин? — попита тя. — Какво да направя?

— Виждаш ли... виждаш ли редицата с бутони?

— Да — отвърна тя. — Виждам я.

— Натисни бутона с надпис *Входна порта* — инструктира я той. — Натисни го силно.

Валери изпълни разпорежданията съвсем точно, след което отново се обърна към него.

Той понечи да каже нещо, но от гърлото му се изтръгна само болезнено стенание.

— Шшт... — рече тя. — Аз вече се обадох в полицията. Те трябва да дойдат всеки момент. Вероятно ще дойде и линейка. Помислих си, че си мъртъв, Уин. Изглеждаше мъртъв, а около теб имаше толкова много кръв.

Очите му все още бяха отворени, а на устните му се четеше нещо като усмивка.

— Няма... няма нищо, докторе.

Валери не знаеше дали може да му вярва, макар че съвсем ясно виждаше следата, която куршумът бе оставил от едната страна на главата му. Изглеждаше като рана от скалпиране, но Валери не бе готова да поеме какъвто и да било риск.

— Уин — рече му тя, — искам да лежиш съвършено неподвижно. — Може би щеше да успее да направи нещо за него би могла да спре кръвта, защото той очевидно продължаваше да кърви върху килима. — Просто стой неподвижно. Веднага се връщам.

— Не ме изоставяй, докторе — промълви той.

— Веднага се връщам — увери го тя. — Трябва само да взема ножицата от бюрото ти.

Плъзна очи по повърхността на бюрото и забеляла ножицата, поставена в една декоративна чаша от малахит. Грабна я, върна се на бегом при Уин и се зае да отреже подгъва на ефирната си мароканска рокля.

— Кучетата — прошепна той.

— Сигурно са били приспани със стрелички с транквилизатори — отвърна Валери. — Ще извадя стреличките, но ще мине известно време преди да дойдат на себе си. Можеш да си сигурен, че всичко с тях ще бъде наред.

— Добре — дрезгаво промълви той.

Рейндж роувърът спря пред портата и Санто натисна бутона за дистанционно управление, за да отвори. Двете крила на портата не помръднаха и той натисна отново. Портата отново не се отвори.

— Ами сега какво? — запита се той.

Отвори вратата на колата и изскочи навън, насочил устройството право към портата. Отново без никакъв успех. Какво става?

Спусна се напред, като не преставаше да натиска бутона на дистанционното. Когато стигна до портата, стисна железните колони с две ръце и започна да дърпа с всичка сила. Нищо. Портата изобщо не помръдна.

— Исусе! — изруга на глас той.

— Какво става? — извика Ариел от колата.

— Дистанционното не може да отвори портата — отвърна Санто.

— Как така не може да я отвори? — изплака тя.

— Ами така, глупава кучко! Просто не може! — изрева в отговор Санто.

Върна се на бегом до рейндж роувъра и се настани зад волана.

— Слушай — рече ѝ той. — Искам да се хванеш здраво за нещо. Ще се опитам да разбия портата с колата. Не виждам друг начин да се измъкнем от тук.

Санто премести колата няколко метра назад и я насочи право към участъка от портата, в който се съединяваха двете крила. После здраво настъпи газта. Колата се понесе с главоломна скорост към портата. Последва силен сблъсък, съпроводен от оглушително триене на метал в метал, което напълно заглуши ужасения писък на Ариел.

Портата не поддаде.

— Млъквай, Ариел! — изрева Санто. Отново даде на задна скорост и премести колата още по-далеч, след което отново рязко натисна газта.

Огромната кола се понесе напред с ръмжене и се блъсна в портата с около тридесет мили в час. Последва нов трясък — пооглушителен от предишния.

Санто, който се бе погрижил за предпазния си колан, изобщо не пострада, но Ариел залитна силно назад, а след това отскочи напред и едва не разби главата си в предното стъкло. Санто понечи да се върне назад за трети път. В този момент чу пронизителните сирени на полицейските коли и линейките, забеляза проблясващите им сини и червени светлини надолу по пътя. Над главите им се разнесе оглушителният грохот на приближаващ хеликоптер, а мощният му прожектор обля цялата околност с ярката си светлина, превръщайки нощта в сюрреалистичен кошмар. Полицейските коли и линейките се появиха от другата страна на портата, която внезапно започна да се отваря.

Санто рязко отвори вратата и хукна да бяга, но, преди да е изминал и сто метра, бе настигнат от двама полицейски служители, които извиха ръцете му зад гърба му и щракнаха белезници на китките му.

Други двама полицаи се спуснаха към пасажерското място на роувъра и рязко отвориха вратата. Ариел започна да пищи и да рони огромни сълзи, като отчаяно размахваше ръце и риташе с крака. Преди обаче да успее да нарани, когото и да било, полицаите я измъкнаха от колата и ѝ сложиха белезниците.

Вие двамата идвате с нас в управлението — изръмжа един едър полицай докато оглеждаше сцената, разкрила се пред очите му. — Махайте ги от тук.

Библиотеката бе претъпкана с полиция и медицински персонал. Уин лежеше на носилката в очакване да бъде изнесен и качен в линейката.

— Слава богу! — възкликна Валери. Обърна се към полицая, застанал най-близо до нея. Видя името му, изписано на табелката на гърдите му. Коули.

— Трябва да отида с него, полицай Коули — отчаяно се примоли тя. — Трябва.

— Вие се обадохте в полицията, нали? — попита той.

— Да — отвърна Вал.

Полицаят вдигна старинния пистолет, с който Валери бе застреляла Дафни.

— Това ли е оръжието на престъплението? — попита я той.

— Да — отново потвърди Вал.

Уин надигна глава от носилката.

— Не е възможно да си я убила с този пистолет, Вал — заяви той. — Зареден е с халосни патрони. Както и всички останали. — Насочи поглед към Коули и премигна от болка. — Проверете ги, полицай — подкани го той. — И ще установите, че този пистолет, както и останалите, са заредени с халосни патрони.

Коули погледна пистолета, а след това вдигна поглед към Валери.

— Позволете ѝ да отиде с него в болницата — разпореди се той.

19.

Уин и Валери слязоха от седлата и въведоха конете си в двора пред конюшната. Там ги очакваше Хелмут Райнхарт, който пое юздите от тях и поведе животните към боксовете им. Двамата се хванаха за ръце и поеха по каменната пътека, която водеше към къщата. Зимата приближаваше и дните бяха станали студени и сиви. От големия комин на библиотеката се издигаше струйка дим и се стелеше нагоре към небето.

Лицата и ушите им бяха зачервени от студения вятър, но никой от двамата сякаш не обръщаше внимание на това. Под якетата си носеха дебели вълнени пуловери и не се плашеха от студа. Пък и бяха толкова щастливи заедно, че нямаха нищо против времето.

Влязоха в библиотеката и поздравиха ирландските хрътки и Елвис, който само за два дни бе станал техен верен приятел. Съблякоха якетата, свалиха ръкавиците, но за момента решиха да си останат с ботушите. Щяха да изчакат да се стоплят напълно и едва тогава щяха да се обуйт нещо по-удобно.

Уин се приближи до масичката с напитките и сипа на двамата по малко бренди. Обърна се към Вал, подаде и едната чаша и вдигна своята за тост.

— Наздраве, госпожо Конрад.

— Наздраве, господин Конрад — отвърна тя. Бяха се оженили преди две седмици в зимната градина в Стоунлеър. Поканиха и Маргъорит, която остана силно впечатлена от великолепието на Стоунлеър и, в крайна сметка, реши, че Уин може и да се окаже достоен за ръката на една Дьо ла Рошел, макар че категорично възрази срещу присъствието на толкова много животни на сватбата.

Чукнаха чаши и се настаниха на едно от големите канапета.

— Това беше една великолепна разходка сред природата — отбеляза Уин.

— Да, наистина — съгласи се тя. — Как е главата ти? Някакви оплаквания? Болки?

— Всичко е наред — увери я той. — Странно, но сега, когато вече не ме боли, напълно забравих за раната. — Замълча за момент и я погледна. — Отървах се на косъм, нали?

— На много тънък косъм при това — подчерта Валери.

— Винаги съм знаел, че има някаква основателна причина, поради която спрях да се виждам с Дафни Колинс — сериозно рече той. — Тя беше красива, умна и много желана. Излизахме заедно няколко месеца. Мисля, че беше по времето, когато срещнах Ариел. Още тогава обаче бях започнал да се притеснявам, че Дафни проявява към мен патологично собственическо чувство. Струва ми се, че дори беше като обсебена от мен.

— Наистина е била обсебена — съгласи се Валери.

— Да, но когато купих Стоунлеър, аз изобщо не подозирах, че се е преместила да живее тук. Изтръпвам само като си помисля, че тя започна да избива пациентите си, за да си отмъсти за връзката ти с мен. Не е за вярване колко малко означаваше връзката ни за мен и какво огромно значение ѝ е придавала тя.

Валери го потупа по рамото.

— Нямах никаква вина, Уин — заяви тя. — Ти просто се бе превърнал в идея фикс за нея. По никакъв начин не би могъл да контролираш това.

— Зная — съгласи се той. — И Колет все това ми повтаря.

— Колет ли? — попита Валери. — Да не си разговарял с нея?

— Пропуснах да ти кажа, че тя се обади днес. Беше особено развълнувана.

— И какво каза?

— Ами чакай да помисля... Всъщност, каза много неща.

Двамата избухнаха в смях. Колет бе изпитала мигновена симпатия към Уин, който ѝ бе отвърнал със същото. В момента Колет се грижеше за къщата на Вал, която все още не бе решила дали иска да я продаде.

— Между другото, тя има нов африкански таралеж — подхвърли Уин. — Кръстила го е Спайк.

— О, каква прекрасна новина! — възкликна Валери. — Това означава, че е започнала да преодолява шока от смъртта на Хайдън. До известна степен поне.

— Еди и Джонатан ѝ го подарили — продължи Уин. — Страхотен жест, не мислиш ли?

— Така е — съгласи се Вал. — И е напълно в техни стил.

— Когато чух за това ми хрумна нещо, но бих искал първо да го обсъдя с теб.

— И какво е то?

— Помислих си, че бихме могли да подарим на Еди и Джонатан едно хъски, което да замести Ноа — обясни той. — Какво ще кажеш?

— Мисля, че предложението ти е великолепно, Уин — отвърна тя, — но предлагам най-напред да се опитаме да разберем дали са готови за нов домашен любимец.

— Точно така — съгласи се Уин. — Може да се окаже, че още не са готови за такава стъпка и тогава ще ги поставим в много неудобно положение.

Валери го погледна и си помисли, че сърцето ѝ може всеки момент да се пръсне от любов. Как можах да се окажа такава късметлийка? — за хиляден път се запита тя. Как можах да спечеля любовта на този толкова прекрасен, любвеобилен и сърдечен мъж?

— Колет остана много развълнувана, когато научи, че откриваш своя собствена клиника — продължи Уин — и ми поръча да те поздравя за решението. Лошите новини, които ми съобщи — бих казал, че новините са по-скоро тъжни, — касаят Тифани Грант, която е била обвинена в опит да отрови конете ни и в незаконно притежание на наркотици. Анализът показва, че е използвала амфетамини. С много висока концентрация. Не си спомням подробности, но съм сигурен, че Колет ще те информира лично.

После я погледна крадешком. Знаеше, че Валери бе посрещнала с огромно омерзение факта, че Теди се бе виждал с Тифани. Винаги ѝ се бе искало да вярва, че Теди я бе обичал по един или друг начин, но сега вече знаеше със сигурност, че той просто се бе възползвал от нея. Започнала бе да се съмнява в собствените си преценки, а Уин бе направил всичко възможно, за да ѝ помогне да преодолее съмненията и чувството за малоценност.

— Какво ли ще стане с нея? — попита Валери.

Уин само поклати глава.

— Трудно е да се каже — отвърна той. — Тя твърди, че не е знаела, че хапчетата съдържат амфетамини. Струва ми се, че всичко

зависи от съдебните заседатели. Ако ѝ повярват, може да се отърве съвсем леко.

Валери не отговори веднага. Известно време помълча, загледана право пред себе си.

— Ами Теди? — най-накрая попита тя. — Някакви новини за него?

— Срещу него вече са повдигнати няколко обвинения, но разследването продължава. Това поне ми каза Колет. Обвинен е в злоупотреба с парите на клиентите си и с нарушаване на правилата на борсова търговия. Все сериозни обвинения. Очевидно неговата секретарка...

— Лидия? — попита Валери.

— Да, струва ми се, че така се казваше — отвърна той. — Та тя е главният свидетел на обвинението и, ако се вярва на слуховете, много си разбира от работата. Добре че реши да застане срещу Теди, защото, в противен случай, той можеше да пропиilee всичките пари на майка ти и на братовчед ти.

— Радвам се, че не загубиха нищо — подхвърли Валери.

— В цялата тази история най-много загубиха Теди, Тифани, Санто и Ариел — отвърна той. — При пенсионирането си Санто щеше да получи щедра компенсация от мен, а вместо това сега ще лежи в затвора за убийството на Дафни. Същото се отнася и за Ариел. Ако не беше толкова алчна, сега нямаше да лежи в затвора, а щеше да се радва на огромната издръжка, която трябваше да получи след развода ни.

— Имаш право — съгласи се Валери. — Мога да изпитвам единствено съжаление към тях.

Той я погледна и хвана едната ѝ ръка.

— Вал — заговори Уин, — трябва да ти кажа, че през целия си живот не съм обичал и уважавал друг човек повече от теб.

Тя се разсмя.

— И защо ми го казваш?

— Защото ти току-що ми напомни защо е така. Винаги си желала само доброто на майка си, макар че тя те е тормозила през целия ти живот. Дори я покани на сватбата ни. Много хора — повечето хора вероятно — щяха просто да ѝ обърнат гръб.

— Не бих могла да го направя — призна тя.

— Не — съгласи се Уин. — *Ти* не би могла. Защото имаш честна душа и обичливо сърце. — Прегърна я и я притисна към себе си. — Защо вече не вземем да събуем тези ботуши и да се качим горе за малко креватни забавления?

— Това ли ви се иска, господин Конрад?

— О, можете да се обзаложите на това, госпожо Конрад.

— Както изглежда — Валери го погледна право в тъмните очи, — ти ме познаваш ужасно добре.

— И те обичам — заяви той и се наведе да я целуне.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторката иска да благодари на всички служители на ветеринарната клиника за дребни животни в Северен Четъм, Ню Йорк за полезната информация и за подкрепата, за всеотдайната любов, с които се грижиха за покойната Хели ѝ за жизнените и в момента Мина, Били и Джефри. По-конкретно бих искала да изкажа огромната си признателност към д-р Анина Ла Кор, която помогна на Хели да си отиде в мир и великодушно сподели с мен част от огромните си познания за животните.

Държа да подчертая, че всички евентуални грешки, свързани с ветеринарната медицина, поведението и отглеждането на животните са допуснати от авторката и по никакъв начин не произтичат от информацията, получена от споменатите по-горе лекари.

Първообрази на всички животни в този роман са домашните любимци на мои приятели, които, слава богу, се намират в блестящо здраве.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.